

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

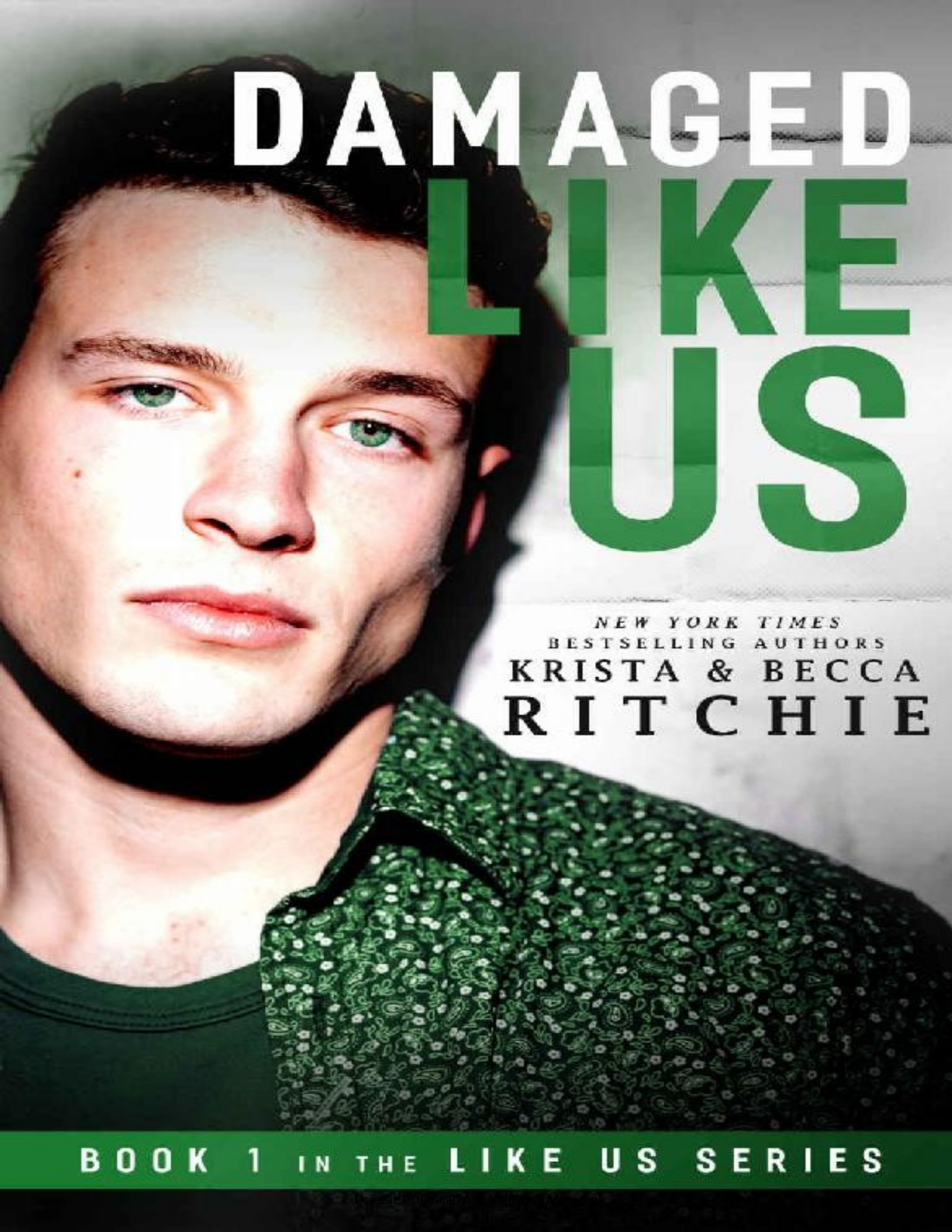
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DAMAGED LIKE US

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS
**KRISTA & BECCA
RITCHIE**

BOOK 1 IN THE LIKE US SERIES

BİZİM GIBI HASARLI

OceanofPDF.com

KRISTA RITCHIE
BECCA RITCHIE

OceanofPDF.com

İçindekiler

Başlık Sayfası

Yazarların Notu Karakter

Listesi

1. MAXIMOFF HALE
2. MAXIMOFF HALE
3. MAXIMOFF HALE
4. FARROW KEENE
5. MAXIMOFF HALE
6. MAXIMOFF HALE
7. FARROW KEENE
8. MAXIMOFF HALE
9. FARROW KEENE
10. FARROW KEENE
11. FARROW KEENE
12. MAXIMOFF HALE
13. FARROW KEENE
14. MAXIMOFF HALE
15. MAXIMOFF HALE
16. MAXIMOFF HALE
17. MAXIMOFF HALE
18. FARROW KEENE
19. MAXIMOFF HALE
20. FARROW KEENE
21. MAXIMOFF HALE
22. FARROW KEENE
23. MAXIMOFF HALE
24. MAXIMOFF HALE

25. [FARROW KEENE](#)
26. [FARROW KEENE](#)
27. [MAXIMOFF HALE](#)
28. [FARROW KEENE](#)
29. [MAXIMOFF HALE](#)
30. [MAXIMOFF HALE](#)
31. [MAXIMOFF HALE](#)
32. [FARROW KEENE](#)
33. [MAXIMOFF HALE](#)
34. [FARROW KEENE](#)
35. [FARROW KEENE](#)
36. [FARROW KEENE](#)
37. [MAXIMOFF HALE](#)
38. [FARROW KEENE](#)
39. [MAXIMOFF HALE](#)
40. [MAXIMOFF HALE](#)
41. [FARROW KEENE](#)
42. [FARROW KEENE](#)
43. [FARROW KEENE](#)
44. [MAXIMOFF HALE](#)

[Teşekkür ederim!](#)

[Ayrıca Krista & Becca](#)

[Yazarlar Hakkında Teşekkür](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

DAMAGED LIKE US

BOOK 1 IN THE LIKE US SERIES

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS

**KRISTA & BECCA
RITCHIE**

OceanofPDF.com

Bizim Gibi Hasarlı Copyright © 2017 by K.B. Ritchie
Birinci Baskı - Dijital

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, inceleme amacıyla kısa alıntılar yapabilecek bir hakem dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler, karakterler, olaylara veya kişilere benzerlikler, yaşayan veya ölü, tesadüfidir ve yazarların hayal gücünden kaynaklanır ve kurgusal olarak kullanılır.

Kapak görseli © Stocksy
Kitap kapağı tasarımı Twin Cove Designs tarafından
yapılmıştır www.kbritchie.com

OceanofPDF.com

Yazarların Notu

BİZİM GİBİ HASARLI'yı okumak için önceki romanlarımızdan herhangi birini okumanıza gerek yok. Bu tamamen yeni bir serinin başlangıcı.

OceanofPDF.com

Karakter Listesi

Bu listedeki tüm karakterler kitapta yer almayacak, ancak çoğundan bahsedilecektir.

Yaşlar, karakterin kitabın başındaki yaşını temsil eder. Bazı karakterler doğum günlerine bağlı olarak tanıtıldıklarında daha büyük olacaklardır.

HALALAR

Lily Calloway & Loren Hale

Maximoff - 22

Luna - 17

Xander - 14

Kinney - 12

KOBALTLAR

Richard Connor Kobalt & Rose Calloway

Jane - 22

Charlie - 19

Beckett - 19

Eliot - 18

Tom - 17

Ben - 15

Audrey - 12

MEADOWS

Ryke Meadows & Daisy Calloway

Sullivan - 19

Winona - 13

GÜVENLİK EKİBİ

Bunlar Hales, Cobalt ve Meadows'u koruyan korumalardır.

Güvenlik Gücü Omega

Akara Kitsuwon - 25

Farrow Keene - 27

Quinn Oliveira- 20

Oscar Oliveira - 30

Paul Donnelly - 26

Güvenlik Gücü Epsilon

Thatcher Moretti - 27

Banks Moretti - 27

Heidi Smith - 50'ler

...ve daha fazlası

Güvenlik Gücü Alfa

Price Kepler - 40'lar

...ve daha fazlası

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

"Bana onun hakkında *tek bir* şey söyleyemez misin?" Muhtemelen milyonuncu kez soruyorum. Aslında saymıyordum. Ama Akara'nın yaban mersinli simidini sinirli bir şekilde ısırmasından, sorumun beş dakika önce acı bir şekilde öldüğünü tahmin ediyorum.

Bugün kıyamet günü.

Alışılmadık, tuhaf hayatımın *muazzam derecede* daha karmaşık hale geldiği gün. Dünyayı tek elimle desteklerken boktan fırtınalarla başa çıkabilirim ama durumlara karşı yarı hazırlıklı olmayı severim. Cebimde gerçek bir sustalı var ama mecazi bir tane de istiyorum.

Akara simidini yutuyor. "*Tek bir* şey mi istiyorsun?" "Sadece bir tane," diye onaylıyorum.

"O senin yeni koruman."

Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak bakıyorum. "Zaten bildiğim *tek* şeyi önerdiğin için teşekkür ederim." Beni ele geçirilmiş bir Örümcek Adam gibi duvara tırmandıran *tek* şey bu. Hayatım boyunca aynı korumam oldu ve yakın zamanda emekli olmaya karar verdi.

Daha dün Declan'a veda ettim. Acı tatlı. Karısı ve iki çocuğuyla daha fazla zaman geçirmek istiyor, uluslararası üne sahip bir insanın 7/24 koruması olmak değil. Bunu anlıyorum. Bencilce, keşke daha uzun kalabilseydi.

Ve daha *uzun* derken, *sonsuz* kadar demek istiyorum.

Kişisel korumalar eş gibidir. Yakın ve geniş ailemin hepsinde bir tane var. Bizi her yerde takip ederler, bizimle birlikte yemek yerler, eve yabancılar getirirsek odalarımızı korurlar - ya da benim durumumda, "karmaşık olmayan" bağlantılar. Akıllara durgunluk veren sikişler. Tek gecelik ilişkiler. Bunların hepsi yeni birine aktarılıyor.

Daha önce hiç yeni bir korumayı hayatımın giriş çıkışlarıyla tanıştırmak zorunda kalmamıştım. Bu sadece Maximoff Hale'in hayatında bir gün olmayacak. Beceriksiz bir hıyar çıkmazsa onlarca yıl sürecek kalıcı bir pozisyon bu.

Bu çok önemli an beni gerdi çünkü Akara - Güvenlik Gücü Omega'nın baş koruması - onun hakkında daha fazla bilgi paylaşmayı reddediyor.

"Bir saat önce söylediğim gibi," diyor Akara bana, "yüz yüze görüşmeniz daha iyi olur." Ben cevap veremeden cep telefonu çalıyor.

Umarım yeni korumamdır. Kanvas kol saatimi kontrol ediyorum.

Yirmi dakika gecikti ve Akara davetiyeyi aldığına dair bana güvence verdi.

Konum: Süper Kahramanlar ve Çörekler

Saat: Sabah 6 (mağaza sabah 8'de açılmadan önce)

Ev gibi ama *büyük* mağaza boş. Henüz çalışan olmadığı için sadece birkaç ışığı yaktım, ortalık sessiz. Loş bir ışık. Beklerken bar tezgahının arkasında durup kendime bir portakal suyu dolduruyorum.

Ben çalmıyorum.

Ailem bu iki katlı melez çizgi roman dükkânı ve kafenin sahibi. Kırmızı ve mavi vinil kabinleri, tabureleri ve ardından sıra sıra dizilmiş çizgi romanları ve ürünleriyle Superheroes & Scones, retro bir lokantayı ve modern bir çizgi roman dükkanını andırıyor. Dünya çapında seksen beş tane var, ancak Philadelphia'daki bu dükkan en orijinal olanı.

Kuruluşundan bu yana birkaç büyük tadilat geçirmiştir. İkinci katta eskiden bir çizgi roman yayıncılık şirketinin ofisleri bulunuyordu, ancak bu şirket yan tarafa taşındı.

Meyve suyu sürahisini kapatırken sağıma bakıyorum. Parlak mavi merdivenler ikinci kattaki çatı katına doğru kıvrılıyor. Renkli puflar, kanepeler, sehpa ve durmadan süper kahraman filmleri oynatan televizyonlarla dolu.

Eğer dünyada en sevdiğim yerleri sıralayabilseydim, Süper Kahramanlar ve Çörekler iki numara olurdu. Havuzun hemen arkasında.

Herhangi bir havuz.

Meyve suyundan büyük bir yudum alıyorum ve Akara'nın telefonu art arda çalmaya başlıyor.

Ağzımı oyulmuş pazuma siliyorum ve ekranını aydınlatan kısa mesaj kutularını fark ediyorum. "Birileri popüler." *Bu benim geç kalan korumam olsa iyi olur.*

Akara parmaklarını dayanıksız bir peçeteye siliyor. "Sadece bir kişi." Bir isim görebilmek için boynumu eğiyorum.

Akara telefonu göğsüne doğru çeviriyor ve mesajlar arasında geziniyor. "Sakin ol. Yemek ye. Fazla düşünmemeye çalış, eğer bu senin için mümkünse."

"Değil." Bunu itiraf edebilirim.

Akara gülümsüyor ama telefonuna konsantre oluyor. Düz siyah saçlarından kopan parçalar koyu renk kirpiklerine değiyor. Kesik kasları mavi *Studio 9* gömleğini yırtabilir. Güvenlik görevlileri için üniforma yoktur. Korumalar genellikle duruma uygun giyinir.

Mesela ben resmi yardım etkinliklerine katıldığımda, onlar takım elbise ve smokin giyerler.

Omuzlarımı geriye doğru yuvarlıyorum, kaslarım gergin. Esnemeliyim, birkaç tur yüzmeliyim. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Sonra portakal suyundan bir yudum daha alıyorum ve Akara'nın mesajlarını izliyorum.

"Biliyorsun," diyorum ona, "hayatın anlamını ya da keşfedilmemiş galaksilerin gezegen haritasını sormuyorum. Bana onun saç rengini verebilirsin. Zodyak burcunu. Belki soyadını-"

"İyi denemeydi." Akara'nın kahverengi gözleri, hücrelerine dönmeden önce *bana saçmalayamazsın* demek için benimkilere dikiliyor. "Neden onun için listeni hazırlamayı bitirmiyorsun?"

"Çıktısını aldım bile." Kotumun cebinde. Akara, tanımadığım kişi için "hayatımın kurallarını" madde madde yazmamı önerdi.

32 numara gibi: *Hayranlarımla gerçek zamanlı fotoğraf çekerim ve onların bu fotoğrafları paylaşmasına izin veririm.* Tüm kuzenlerim ya da kardeşlerim buna izin vermiyor. Bu, halka ve medyaya nerede olduğuma dair bir zaman damgası veriyor. Ve tehlikeli olduğu düşünülüyor.

Bir güvenlik tehdidi.

Ama ben hayatımı anne karnından beri spot ışıklarının altında yaşadım. Birinin *falanca* saatte nerede olduğumu bilmesi umurumda değil. Nasıl olsa paparazziler beni bulacak.

Bardağımı barın üzerine bıraktıktan sonra bir elimi dağınık, açık

kahverengi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Saç telleri doğal hallerinden boyanmıştı.

koyu kahverengi renkte.

Neye benzediğimi bildiğinizi biliyorum. Yüzümü magazin gazetelerinin ön sayfalarında gördünüz. Tüm bunlar siz yüzde iki süt, belki bir Kit-Kat ve umarım bir kutu Fizz'e bakarken oldu.

Aileme bulaşanların ruhlarını hançerleyen orman yeşili gözlerim var. Bıçak gibi keskin elmacık kemiklerim ve yüzme yarışlarına katıldığım günlerden kalma zayıf bir yüzücü vücudum var. On sekiz yaşımdayken Burberry ve Calvin Klein'ın beni keşfettiğini bilmiyor olabilirsiniz.

Onları geri çevirdim.

Akara mesaj atıyor.

Ve mesaj atıyor.

Geçtiğimiz beş yıl boyunca, hayatımın merkezi bir parçası oldu. Kişisel korumam olmasa bile. Güvenlik Gücü Omega'nın lideri olarak işe alımlardan, transferlerden, işten çıkarılmalardan ve tüm sistemin çalışmasını sağlamaktan sorumlu. O bir tutkal.

Sabit.

Yirmi beş yaşında, Tay-Amerikalı, MMA eğitimi almış ama Muay Thai'de uzmanlaşmış ve caddenin aşağısındaki Studio 9 Boxing & MMA salonunun sahibi. İnsanlar her sabah Studio 9'u dolduruyor ve akşamları referans olmadan içeri girmek imkansız.

Telefonundan başını kaldırıp bakıyor. Bana baktı. "Rahatlaman gerek."

Sabırsızım. Ve aşırı derecede kendimin farkındayım. Ona sertçe, "Sekize kadar gelmezse, gitmemiz gerek." dedim. Mağaza açıldığında burada olamam. Saatlerce imza dağıtmak ve fotoğraf çektiirmek zorunda kalacağım ve yapmam gereken uzun, çok *uzun bir* liste var.

Her yıl *milyonlar* toplayan bir hayır kurumunun CEO'suyum. Aralık ayına kadar H.M.C. Philanthropies için 300 milyon dolar toplama hedefi koydum. Daha yolun yarısına bile gelmedik.

Akara'nın tek söylediği "Biliyor". *O biliyor.*

O da kim lan? Doğruluyorum, Ulusal Muhafızlara katılmama saniyeler kalmış gibi kaskatı kesiliyorum. "En azından bana ayak uydurabilecek birini mi seçtin? Bir ya da iki saat sonra tükenmeyecek mi?" Şehirdeki evimden iş ofisime ve çocukluk evimin bulunduğu siteye sürekli gidip geliyorum. Üç küçük kardeşimin hala yaşadığı yere.

"Tekrar, rahatla." Akara elini uzatır. "Seni tanıyorum. Senin yaşam tarzını idare edemeyecek birini senin ekibine katmazdım." Elini geri itiyor

ve beyzbol şapkasını ters takıyor.

Akara şu anda yaklaşılabılır görünüyor. Hatta arkadaş canlısı.

Ama onun elli yaşında yetişkin bir adamı yere serdiğine tanık oldum. Onun iki katı büyüklüğündeydi. Adamın yırtık kaslarında damarlar çıkıntı yapıyordu: steroid kullandığı biliniyordu. Aynı zamanda kuzenim Beckett'in eski korumasıydı. Ve her şeyi berbat etti. Kuzenim pisuvara işerken bir kameramanın umumi tuvalete girmesine izin verdi.

Akara korumaya saldırdı. Bağırды, azarladı ve ben az önce bu çok daha genç adamın orta yaşlı bir adamı ağlatmasını izledim. Gözyaşları yüzünden ağağı *akıyordu*. Akara ona kasıtsız adam öldürmüş gibi hissettirdi.

Bu yüzden çoğu korumanın "SFO liderini kızdırmayın" dediğini fark ettim. Akara'yı kızdırmak, kışını ölüm hücreğine koymak gibi bir şey.

Bum.

Kafalarımız renkli mağaza camlarına doğru kırbaçlandı. Dört çocuk parmak uçlarında zıplayarak cama doğru koşuyor. Benimki de dahil olmak üzere çeşitli isimlerle bağırırlar ve ellerini cama dayıyorlar. İçeri bakmaya çalışıyorlar.

Gülümsüyorum.

Çok komik. Öyle olmadığını düşünseydim, her gün her dakika sinirli olurum. Genelde mağaza kapanana kadar dışarıda kuyruk oluyor, bu yüzden insanların sekizden önce burada olmasına şaşırmadım.

"Bir, iki, üç," diye hep birlikte saydıktan sonra "MAXIMOFF HALE!" diye bağırırlar.

Dudaklarım daha da gerildi.

Sizler, yani dört çocuk ve tüm dünya beni Maximoff Hale olarak tanıyor. Kâr amacı gütmeyen bir hayır kurumunun CEO'su, bir zamanlar felsefe eğitimi almış, rekabetçi bir yüzücü, seks bağımlısı bir annenin ve iyileşmekte olan alkolik bir babanın oğlu ve üç çocuğun sadık ağabeyi ve on bir çocuğun kuzeni.

Sürekli "bekar" ilişki durumuma takıntılısınız ve beni hiç kimseyle çıkarken görmediniz. Yeterince dikkatli olmadığım zamanlarda, eve rastgele kız ya da erkek getirirken çekilmiş fotoğraflarımı gördün.

Onlar hakkında ciddi olmadığımı biliyorsun.

Sadece bir gece süreceklerini biliyorsun. Tek bir ip bile bağlı değil.

Korumalarımız hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsunuz. Hayatımızda aile üyeleri kadar yakın olmaları gibi. Onların görevi

Halkın gözünde anonimdirler ve onları bizim gibi izleyemez ya da *tanıyamazsınız.*

Yani Akara Kitsuwon ve Güvenlik Gücü Omega'nın geri kalanı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

Akara bizi göremeyen üç kız ve bir oğlana sırtıyor ama biz onların heyecanla sallanıp selfie çektiklerini görebiliyoruz. "Bu saçmalık hiç eskimiyor."

Meyve suyumı kaldırıyorum. "Ölümsüz eğlence." İki ev yapımı tabela cama çarpıyor.

Bir tane okudum: *SIK BENİ, MAXIMOFF HALE!* On iki yaşında görünüyor, saç örgüsü ve diş teli.

Çene kaslarım gerildi. "Şaka yapıyorum." Bu hiç komik değil. Söylemeye gerek yok ama ben asla bir çocukla, ergenle ya da o yaşlarda görünen biriyle seks yapmam. Tanrım... *on iki.* O yaşta bir kız kardeşim var.

Hayranlarla takılmaya karşı değilim. Bu kaçınılmaz bir şey ama a.) karşılıklı rıza olmalı, b.) reşit biri olmalı ve c.) tek seferlik bir şey olmalı.

Akara gençleri dikkatle inceliyor. "İşin korkutucu kısmı," diyor, "bu bok artık beni korkutmuyor bile." Cep telefonuna dönmeden önce mağaza girişindeki kilide bakıyor.

Diğer işaret arkadaşından: *BEBEKLERİNİ ALMAK İSTİYORUM, XANDER HALE!!*

Xander benim 14 yaşındaki kardeşim.

Omuzlarım dikleşiyor ama bu işareti uzun uzun düşünmeden geçiştirmeye çalışıyorum. Akara *tekrar* mesajlaşmaya devam ediyor. Öne doğru eğildim. Hâlâ ekranını göremiyorum.

"Ateşli randevu mu?" Ben soruyorum.

Akara hemen "*Hayır.*" diyor. Sonra dirseklerini tezgahtan kaldırır. Oturuyorum. "Ben Sulli."

Sullivan Meadows. On dokuz yaşındaki kuzenim.

"Sulli telefonunu mu patlatıyor?" Ona bir bakış attım. "Ona benimle olduğunu söylemedin mi?" Buraya gelip *yeni bir korumayla* tanışmak için bile bir korumaya ihtiyacım vardı. Ne ironi. Akara'ya Omega'dan müsait biri olup olmadığını sordum, o da kendini önerdi.

"En azından dokuza kadar uyur diye düşünmüştüm." Daha fazlasını eklemesini bekliyorum.

Orada durdu.

"Neden?" Sinirlenmemeye çalışıyorum. Yemin ederim tüm güvenlik ekibi beni döngünün dışında tutmaktan keyif alıyor. Sadece aileme sorarak iki kat daha fazla bilgi edinebilirdim. Ama Sulli'ye mesaj atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Fark etmez," diyor kaçamak bir ifadeyle ve kuzenime mesaj atarken bir lokma daha simit yiyor.

"Benim için öyle. O *benim* ailem." O güvenliğin bir parçası değil. O benim tarafımda. *Ünlü*.

Üç ünlü aile - Hales, Meadows, Cobalts - annelerimiz kız kardeş olduğu için kalıcı olarak birbirlerine bağlılar. Calloway kardeşler, tam olarak. Ve Calloway'ler, yani büyükbabam, Fizzle'ı kurdu: dünyaca ünlü bir gazoz şirketi, öyle ki son on yıldır satışlarda Coca-Cola'yı geçtiler.

Fiyasko, hepimizin ünlü olmasının bir parçası. Ama tüm hikaye bu değil.

"Ona kendim mesaj atabilirim." diye ekliyorum. Telefonuma uzanıyorum ama o bana başıyla onay veriyor.

Yemeğini yuttuktan sonra şöyle diyor: "Eyalet parkından dönerken sürekli esnedi. Gece üçe kadar eve gelmedi." Bir mesaj daha gönderiyor. "Uyanacağını bilmeliydim." Gözleri bana kayıyor. "FOMEFT'i var."

Her Lanet Şeyi Kaçırma Korkusu.

Dudaklarım kalkıyor.

Sulli bunu kendisi uydurdu. Küçük kuzenimle ilgili en tahmin edilebilir şey, en az tahmin edilebilir şeydir: *uyku*.

Akara'nın Sulli hakkında bu detayları bilmesinin garip olduğunu düşünürdüm, ama o onun kişisel koruması. On altı yaşından beri Sullivan'a atandı. Onun yaşam alışkanlıklarını bilen biri varsa, o da odur.

Beni yine vurdu. Arı gibi kovaladığım düşünce:

Birisi benim yaşam alışkanlıklarımı da bu kadar yakından bilmek üzere.

Harika.

Tezgâha yaslanıyorum, kollarımı yeşil yakalı gömleğimin üzerinde kavuşturuyorum. Sonra renkli camlı kapının kilidi dönmeye başlayınca kaslarım geriliyor.

Birisi içeri giriyor. Anahtar verilmiş biri.

Yeni korumam.

Sonunda geldi.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

SEVGİLİ DÜNYA, benimle uğraşmayı bırak. Saygılarımla, tedirgin bir insan.

Bugün görmek istediğim son kişi Superheroes & Scones'a giriyor. Portakal suyu bardağımı yeniden dolduruyorum ve tanıdık yüzün kapıyı açmasını izliyorum.

Boyu 1.80, siyah V yakası siyah kot pantolonunun içine sokulmuş, deri kemeri tokalı. Bir tabancanın kabzası belinden sarkıyor ve boyalı beyaz saçları kalın kahverengi kaşlarıyla tezat oluşturuyor.

Çoğu insan Farrow Redford Keene'i ilk bakışta korkutucu bulur, ama ben çoğu korkutmaya karşı bağışıklık kazanmışımdır.

Buna Hale olmak deniyor.

Farrow'u üç anlamlı şekilde tanımlayabilirim.

1. Sinir bozucu.
2. Ağırlaştırıcı.
3. Sıcak çayıma işlemek.

Annemin koruması olduğu ve sık sık dükkâna uğradığı için, annemin de onun kendinden emin, telaşsız tavrının çok gerisinde kalmadığını tahmin ediyorum.

Farrow kendini dünyanın sahibiymiş gibi taşıyor ama kahverengi gözlerinin ardında sürekli bir eğlence var. Bazen kasıtlı olarak James Franco'nun *Freaks & Geeks*'teki haline büründüğünü düşünüyorum - otu çıkarın ve Franco gülümsemesini bir milyarla çarpın.

Dikkatimi çekmemesi gerekirdi.

Ama çekiyor.

Öyle.

Şu anda olduğu gibi, onun ezici varlığını görmezden gelmeye çalışıyorum ve meyve suyu sürahisini yavaşça tekrar kapatıyorum. Bakışlarım onun üzerinde kalıyor. Ne kadar meyve *suyuna bak* desem de.

On altı yaşından beri bu sorunu yaşıyorum. Ne yazık ki Farrow'u çok *uzun* zamandır tanıyorum. Acemi gençlik yıllarından bahsediyorum. Güvenlik ekibi onu anneme atamadan önce, ailemizin kapıcı doktorunun oğluydu, ev ziyaretleri ve tıbbi acil durumlar için 7/24 nöbetçiydi.

Küçük kız kardeşim Kinney 5 inç topuklu botlarla ayak bileğini kırdığında, Dr. Keene ortaya çıktı. Yanında oğlu Farrow'la birlikte.

Kinney'nin botunu çekmeye çalıştım ve Dr. Keene bana, "Uzaklaş Maximoff," dedi. Sonra Farrow'a ilerlemesini işaret etti. Oğluna temel ilk yardımı öğretiyordu. Böylece kendisinden önceki nesil Keene'lerin ayak izlerini takip edebilecekti. Prestijli bir doktor ailesi.

Bu gibi anlar rekabetçi doğamı körüklüyordu. Farrow öne doğru itilirse, onun yanında bir yol bulmak için can atardım. Farrow hızlı giderse, ben daha hızlı giderdim. Ve o asla pes etmedi. *Herhangi bir* konuda, zorlu bir mücadele vermeden geçmeme izin vermeyecek kadar inatçıydı.

On altıncı yaş günümde ona aşık olmaya başladım. Belki de bana asla galibiyet *vermediği* içindir. Belki de benden beş yaş büyük ve Yale mezunu olduğu içindir.

Ya da çok kolaymış gibi otuz barfiks çekmesi. Belki de açık tenini, hatta boğazına kadar kaplayan gri ve siyah dövmeler yüzündendir. Güzel mürekkepli simetrik kanatlar boynunu süslüyor, adem elmasının üzerinde çapraz kılıçlar var.

Belki de görünen dört piercingi yüzündendir: burun deliğinde, alt dudağında birer çember ve alnında iki barbell.

Belki de *tüm bunlar bir* araya gelince benim ısınıyor, kanım güneye akıyor ve beni bir aptal gibi kendine çekiyor. Beyin korteksimde ve sikimde kalıcı bir kamp kurdu ve onu nasıl çıkaracağımı bilmiyorum.

Ergenlik çağındayken, gizliden gizliye yaşlı ve seksi bir adamın dudaklarını aletimin etrafında hayal ettiğim zamanlarda bu aşk iyiydi. Onun eşcinsel olduğunu her zaman biliyordum ve on sekiz yaşında dünyaya biseksüel olduğumu söyledim. Sonrasında Farrow'un bana ilgiyle bakma ihtimali olduğunu düşündüm.

O yapmadı.

Sonra annemin koruması oldu. Tam olarak üç yıl önce.

Ona karşı duyduğum çekim her ne ise, etik açıdan olduğundan daha yanlış bir hal aldı. Kendime onun *hiçbir şey* bilmediğini hatırlatıyorum. Sadece en iyi arkadaşım Jane'e aşık olduğumu ve yanlış karar verdiğimi söyledim. O da kimseye söylemedi.

Farrow dükkânın kapısından girer ve kırmızı bir elmadan büyük bir ısırık alır.

Ve sonra kahverengi gözleri orman yeşili gözlerime takıldı. Anında, o bir *bilmiş bir* bakış.

Bunu onun her şeyi bilen biri olmasına bağlıyorum. Hafifçe sinirlenmiş olmalıyım çünkü meyvesini çiğneyip yutarken dudakları yukarı doğru kalkıyor.

Portakal suyumu yudumladıktan sonra "Bak rüzgâr ne fırlattı." dedim. Bardağımı yere bıraktım.

Farrow elmasını ağzına götürür. "Yani *içeri üfledi*."

"Hayır," diyorum sertçe, avuçlarım inci gibi tezgâhın üzerinde. "Kustu demek istedim."

Gözlerini yavaşça daha da genişleyen esprili bir gülümsemeye çeviriyor. Sonra kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. Ve yedek anahtarıyla kilitliyor.

Kaskatı kesildim. "Annem nerede?"

Akara *sonunda* cep telefonunu cebine attı. Buraya geldiğimizden beri elinden düşürmediği telefonu. "Lily'nin koruma transferi bu sabah gerçekleşti."

Transfer.

Bu da demek oluyor ki... Farrow'u vinil taburelerin yanında, erkeksi ve kayıtsız adımlarıyla izlerken beynim kızarıyor, çenem keskinleşiyor ve nefesim daralıyor. Kendini çekirdekten dışa doğru anlayan insanlara ait bir tür kendinden emin yürüyüş.

Yaklaştı, dizini Akara'nın yanındaki tabureye dayadı. Ve bana "Ben senin yeni korumanım." dedi.

Nefes alıyorum, dıştan sakın görünmeye çalışıyorum ama nabzım anormal bir hızla atıyor. *Farrow Redford Keene benim yeni korumam.*

Onu *bu şekilde* hayatıma katmakta zorlanıyorum. Bu yüzden ürkütücü bir sessizlik içindeyim ve zihinsel olarak bunun her şeyi ne kadar karmaşık hale getireceğini engellemeye çalışıyorum.

Farrow gözlerimin içine bakıyor. "Heyecanlı mısın?" diye soruyor, sanki benim heyecanlı olmayacağımı biliyormuş gibi.

Eski aşkımın tüm hayatıma kalıcı bir yoldaş olacağı için heyecanlı mıyım? Ve etik olarak platonik kalmak zorundayız.

Ben olsam şu kelimeleri seçerdim: *cinsel açıdan hüsrana uğramış* ve *kahrolası karmaşık*.

Ama *heyecanlı* diyelim. şu anda en az sürtüşmeye neden olacak şey bu.

"Bunun için tek kelime bu," diyorum ve içkimin geri kalanını tek seferde bitiriyorum

gulp. "Bunun arkasındaki gerçek sebep nedir?" Boş bardağımla Farrow'a işaret ediyorum. Tüm güvenlik ekibi iyi niyetli ve anladığım kadarıyla koruma değişimlerinde çok fazla etken var.

Hak sahibi bir piç gibi yeni birini talep edemem. Tüm korumalar birlikte çalışıyor ve onlar *insan*. Plastik aksiyon figürleri değil. Seçimlerine güvenecek kadar onlara saygı duyuyorum.

Farrow'u dizlerinin üzerinde hayal ettiğimi de bilmiyorlar. Bunu *asla* bilemeyecekler.

"Her zamanki gibi," diyor Akara, "yaşadığınız yerin konumunu dikkate alıyoruz." *Philadelphia'da bir şehir evi*. "Yaşam tarzınız." *Hareket halinde*. "Diğer güvenlik değişkenleri ve sonra sizi eşleştiriyoruz."

"Yani seks olmadan Bodyguard Grindr," diye takılıyorum ve Farrow'u görmezden gelmeye çalışıyorum ama gözlerim istemsizce ona kayıyor.

Farrow kendinden memnun bir şekilde kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

İnlemek ve gülümsemek istiyorum. Yüz hatlarımla bu ikisi arasında gidip geldiğine eminim.

Akara, "Bu ş e k i l d e tanıtmayacağız, ama tabii ki... temel olarak," diyor.

"*Aslında*," diye araya girdi Farrow, "Lily senin koruman olmamı istedi." Lily benim annem.

Akara yoğun ama kilitli bir bakışla Farrow'a odaklanıyor. Farrow'un bana bu kadar çok bilgi vermemesi gerektiğini varsayabilirim.

Hatta ekliyor, "Kelimesi kelimesine, *Farrow'un en iyisi olduğunu* söyledi."

"Saçmalık," diyorum ona. "Annem herhangi *birinin* Garth'tan daha iyi olduğunu söylemeden önce ha çıkarır ve ölmeyi umut ederdi." İlk korumasıydı. Onu hiç kimsenin ayrılışında, Garth emekli olduğunda olduğu kadar duygusal görmemiştim.

Farrow ısıracak başka bir yer bulmak için elmasını döndürüyor. "Sonra benim için bir anaokulu yeminini bozdu." Gerçekçi sesi derin ve sert ama işitilebilir derecede şehvetli. İpekle bağlanmış çakıl taşı gibi.

Kaslarım tepeden tırnağa ısınıyor. "Vay canına," diyorum, ses tonum çok gergin. Kafam tamamen başka bir yerde. Bu durum üzerinde.

Yeni gerçekliğimiz.

Onu.

Farrow elmasını indiriyor ve elmacık kemiklerim keskinleşiyor olmalı çünkü kahverengi gözleri en belirgin özelliğime geliyor.

Bakışlarını yakalıyorum ve ani sessizliğimizde yoğun bir gerilim oluşuyor. İkimizin de hayatı bu transferle değişecek ve *bilinmeyen* bir faktör var.

Farrow'un korumam olarak nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyorum. Akara'nın aramıza baktığını hissediyorum. Ne kadar iyi anlaştığımızı ölçüyor. Ama onun cevabı da benimki kadar iyi.

Ve bir cevabım yok.

Bir korumayla yeni bir ilişki geliştirmenin bile nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neredeyse yirmi iki yıldır aynı korumam var.

Farrow elindeki elma çekirdeğini yakındaki bir çöp kutusuna atıyor. Sonra dizini tabureden indiriyor, omuzları benimkilerin aksine belirgin bir şekilde gevşemiş. "Temel bilgilerle başlayalım, kurt izci."

"Bana diyebileceğin onca şey varken..." Ama bu Farrow'un bunu seçmesini asla engellemez. Teyzem Kurt İzçileri'ni tüm cinsiyetleri içeren bir vahşi doğa ve hayatta kalma izcilik organizasyonu olarak kurdu. Ulusal çapta tanınırlık kazandı ve evet, hâlâ yazları oymak kaptanı olarak yardım ediyorum. "Peki hangi *temeller*?"

"Temel bilgiler." Tezgâhın kenarına doğru yaklaştı. Yüzü yüzümden sadece birkaç santim uzakta. "Evinden her çıkışında sana eşlik edeceğim. Senin önünde yürüyeceğim. Odalara senden önce gireceğim. Sen sağ salim evine dönene kadar ben de senin gittiğin yere gideceğim."

Yavaşça gözlerimi kırptırıyorum, tenim kavruluyor. Farrow'u *bütün gün, her gün* bu kadar çabuk yanımda hayal etmek, bir galon milkshake'i bir yudumda sindirmek gibi. Beynim donuyor. Jilet gibi olan çenemi ovuyorum.

Farrow başını eğiyor.

"Tamam mı?" "Bir revizyon yapıyorum."

"Temellere mi?" Akara'ya bakıyor ve çözemediğim bir bakış paylaşıyorlar.

I bypass onların değişim ve Devam et, "Sen Yürümek içine yerler yanımda-"

"Hayır," diye hemen reddeder Farrow. İki elini çamaşır suyu beyazı s a ç l a r ı n d a gezdirir. Saç, Taraklama ve teller tamamen dışarı onunyüz.

Bazen bunu kendine cevap vermek için daha fazla zaman tanımak için yapıyor. Diğer zamanlarda ise ciddileştiğinin bir işareti olduğunu düşünüyorum.

Akara dirseğini tezgâha dayıyor. "Moffy, sen girmeden önce odayı değerlendirmek zorunda. Tıpkı Declan'ın yaptığı gibi."

Declan, Farrow değil. Eski korumam benimle özel kalmayı tercih ederdi, öyle ki onun hakkında kişisel olarak pek bir şey bildiğimi söyleyemem. Farrow'u Declan'ı hiç tanımadığım bir şekilde *tanıyorum*.

Alışık olduğum koruma-müşteri ilişkisini bir anda değiştiriyor.

"O zaman sokağa çıktığımızda," diyorum Farrow'a. "Yanımda yürüyeceksin. Benim labrador köpeğimmişsin gibi her seferinde önümde yürümene gerek yok."

"Bir labradoodle," diye tekrarlıyor, yüz hatları göz devirmenin ve gülmenin zirvesinde dengeleniyor. "Daha uysal bir hayvan seçemezdin, değil mi?" Ben cevap veremedim ekliyor: "Bunu düşüneceğim ama *her* durumda bunu yapacağıma söz veremem."

Bu adil görünüyor.

Birkaç kez başımı salladım. "Yeni görevini ne zaman öğrendin?" Etkilenmemiş görünüyor, ama savaş bölgesinde bir süper kahraman olsaydı, çizgi roman panelinde Farrow'u yıkılmış bir bankta rahatlamış, güçlerini kolayca hayatta kalmak ve idare etmek için kullanırken gösterirdi.

Buna kıyasla, boktan fırtınalara hazır olduğumu dışa vuruyorum: Sırtım dik, omuzlarım sıkı ve başım dik.

"Dün gece bana söylendi," diyor.

Bunun kafama dank etmesine izin verdim. "Yani benden sadece sekiz saat fazla."

"Teknik olarak on iki." Dudakları beni bir şeyde yenmiş gibi kalkmaya başladı.

Ben de kendi gülümsememi saklıyorum. "Bu *teknik* ayarlama için teşekkür ederim." "Her zaman, kurt izci." Öne doğru eğildi ve sesini alçaltarak en seksi fısıltıyla, "Çoğu şeyde senden daha iyi olduğumu hatırlamak güzel."

Ağızına bakmamak için büyük çaba sarf etmek gerekiyor. "Kulağa alternatif bir evren gibi geliyor."

Dudağının bir köşesi kıvrılıyor ve sonra geri çekiliyor.

Bum.

Kafalarımız vitrinlere çarpıyor. Daha fazla insan içeri bakmaya çalışırken cama vuruyor, diğerkleri Superheroes & Scones'un resmen açılmasını beklerken yüksek sesle sohbet ediyor.

"Gitmemiz gerekiyor," diyorum.

Bu senaryodaki *bizin* ben ve Farrow olduğunu fark ettim. Ben ve Akara değil. Ben ve yeni tanıştığım bir adam değil.

Sadece ben ve o varız.

Ve hayal ettiğim şekilde değil. Farrow artık beni korumak, benimle profesyonel bir ilişki sürdürmek ve beni her zaman güvende tutmakla yükümlü.

Ayda Fritos yiyen bir kutup ayısı hayal etmek, Farrow'u korumam olarak hayal etmekten daha kolay. Bence bu bir işaretd.

Bu iş biraz garipleşmek üzere.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

SUPERHEROES & Scones'u kırmızı Audi'mde bırakıp otoyola çıkıyorum. Ona sekiz sayfalık listemi verdiğimden beri aramızdaki hava hissedilir derecede gergin. O yolcu koltuğunda sessizce kitap okurken ben yola konsantre oluyor ve sanki arkadaşmışız gibi bana sarılmaya çalışan paparazzi araçlarının yanından hızla geçiyorum.

Farrow başını kaldırıp peşimizden koşan çeşitli SUV ve sedanları inceliyor. "Bu ilişkide arabayı gerçekten ben kullanmalıyım."

İlişki kelimesini duyunca kaskatı kesiliyorum. Zihnimde *platonik diye* ekliyorum ama on altı yaşındaki halim ikinci sınıf aşkıyla şu anda taş gibi sert olurdu.

Yirmi iki yaşındaki ben, Farrow'u şaplak bankama koyduğum için hâlâ kızgınım.

"On iki numara." Listeye başımı salladım.

Kağıda odaklanmadan önce uzun bir süre bana bakıyor. "Direksiyona başkalarının geçmesine alışık olmadığın yazıyor." Aslında *her zaman benim sürdüğüm yazıyor*.

Ona bir kez bakıyorum, sonra tekrar yola dönüyorum. "Okuyamadığını fark etmemiştim." Şerit değiştiriyorum.

Gülümsemesinin gerildiğini neredeyse hissedebiliyorum. "Her zaman değerli bir ukala." Bir sayfayı çevirdiğini duyuyorum. "Otuz iki numarada bir yazım hatası var."

Bana değerli dedi. Bu da ne demek oluyor? *Değerli. Unutmak zorundayım*, ama kelime gözümün önünde bir bant afişi gibi kayıyor. "Ne yazım hatası?"

"Virgölü unuttun."

Sinirli bir inilti çıkardım. "Bu bir dönem ödevi değil. Dilbilgimi eleştirme."

Farrow ayakkabılarından birini koltuğa vuruyor. Ön kolunu dizinin üzerinde dengeliyor. Sonra zımbayı ısırarak koparıyor ve tükürüyor. Geriliyorum ve aynı anda hem onu hem de yolu izlemeye çalışıyorum.

Ellerini çok özel bir şekilde hareket ettiriyor. Titizlik ve özenle yer değiştiriyorlar. Cerrahlara ve bir silahı gözü kapalı söküp takabilecek donanıma sahip birine ait bir tür hassasiyet.

O ellerin üzerimde olduğunu sayılamayacak kadar çok hayal ettim. *Sakın yeniden başlama.* Yapmamaya çalışıyorum ama onu bu kadar yakınımda görünce NC-17 fantezileri yüzeye çıkmak için yarışıyor. Isı tenimi kaplıyor ve sikimi kavramaya çalışıyor.

Gazeteleri karıştırırken Farrow bana, "Çıkışımızı kaçırmak üzeresin." dedi.

"Kahretsin."

Kendinden memnun, eğlenmiş bir şekilde gülümsüyor ama ben üç şeritli trafiği ustalıklı aşıp daha fazla paparazziyi atlatıyorum. Güvenli bir şekilde çıkış rampasına ulaşıyorum.

Farrow neredeyse tüm sayfaları katlıyor ve sadece iki sayfayı saklıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Katlanmış desteyi sallıyor. "Kurallarının yüzde seksen beşinden vazgeçip daha az kurt izcisi olmaya ne dersin, *kurt izcisi*?"

"Hayır." Başımı birkaç kez sallıyorum. Bu kurallar benim şu anki yaşam tarzımı yansıtıyor. "Bu benim lanet hayatım, Farrow."

"Ve sen de bana yer açmak zorundasın," diyor ciddi bir şekilde. "Birlikte bir yol bulacağız ama daha maç başlamadan beni kafama kelepçelersen olmaz."

Dürüst olmak gerekirse, kendisinin olmayan katı kurallarla sınırlandırılmaktan nefret ettiğini düşünüyorum. "Declan onları takip etti."

"Senin zararına," diyor açıkça. "Hız yapma alışkanlığınız var. *I* araba kullanmalı." Yine

başladık.

"Ben sürerim," dedim. "Seçeneklerin *sonsuz*. Beni sürerken izle. Diğer arabaları izle. Ufku izle. Yol işaretlerini say. Müzikle oyna-"

"Yanlış." Başparmağını yalıyor ve bir tanesine gelmeden önce sayfaları hızla çeviriyor. "Doksan iki numara. *Öğlene kadar arabada müzik olmamasını tercih ederim.*" Başını bana doğru eğdi. "Çünkü...?"

"Genellikle iş görüşmeleri yapmak zorundayım. *Hayır işleri için,*" diye vurguluyorum. Kâr amacı gütmekten çalıştığımı biliyor. Her gün Farrow'u İşe Götür Günü olacak. Bu çok tuhaf. Daha da tuhafı, şu anda çalışıyor olması. Sadece sohbet etmek için arabamda değil. İş başında.

"Şimdi bir iş görüşmesi yapmayı mı planlıyorsunuz?" diye sorar. "Hayır."

"O zaman bu gerçekten de '*İş görüşmelerim olduğunda öğlene kadar arabada müzik olmamasını tercih ederim*' demeli." Orta konsolu açar ve bir kalem bulur. Kuralı yeniden yazar. "Ayrıca bir yazım hatası daha var."

"Kes şu yazım hatalarını," diyorum ve klimayı ayarlıyorum, gülümsemesi gittikçe genişlerken vücudum ısınıyor.

Sessizliği doldurmak için radyoyu açıyorum ve bir EDM istasyonu çalışıyorum. Hoparlörlerden ağır bas sesleri yükseliyor.

"Öğleden önce müzik," diyor Farrow. "Onun düz bağcıklarını gevşetmeye başladım bile."

Bir elim direksiyonda, diğer elimle onu tersliyorum. "Hayattaki aptalca şeyler için kendine kredi vermene bayılıyorum. Çok cömertsin."

Farrow neredeyse gülecek, ama ikimiz de birden sessizleşip ciddileşiyoruz. İki paparazzi cipi yanımdan geçiyor ve sağa dönerken aniden önümü kesiyor.

Farrow, "Market Caddesi'nden çıkın" diyor.

"Planım buydu." SUV'ları geçmek için limitin kırk katı hız yapıyorum. Ama önümde Honda marka bir arkadaşı var. Mavi Honda frene bastı. Benim de frene basmama neden oldu.

Sikeyim.

Artık kapana kısılmış durumdayım. Kapana kısılmış bir fare gibi.

Güneş gözlüğümü almak için bardak tutucuma uzanıyorum ama Farrow çoktan siyah Ray Bans'ımı bana uzatıyor. Bana bu durumlar için eğitilmiş olduğunu hatırlatıyor. Bir çift siyah aviator takıyor.

Paparazzilerin açılmış camlarından kollar ve kameralar çıkıyor. Onların hızında sürmeye zorlanıyorum ve *flaşlar* neredeyse her yönden beni delip geçiyor. Güneş gözlüklerim parlaklığı azaltıyor ama hayal kırıklığımı azaltmıyor.

Çoğu gün paparazzilerle iyi bir şekilde bir arada yaşıyorum. Zararsız sorularına cevap veriyorum, daha sonra eBay'de satacakları fotoğraflarını imzalıyorum ve birbirimize yeterince saygı duyuyoruz.

Sonra *böyle numaralar yapıyorlar* ve ben de bin dolar için ailemi bir hendeğe atacak olanlara karşı düzgün kameramanların oranını sorguluyorum.

"Sana yardım etmemi ister misin?" Farrow soruyor. "Yoksa gözlerini dikip bakarken fotoğraflarını çekmelerine izin mi vereceksin?"

Ön cama işaret ediyorum. "Yapacak bir şey kalmadı."

"Ben Declan değilim." Farrow kemerini çözdü ve orta konsolun üzerine eğildi. Bana doğru. Nefesim ciğerlerimde düğümleniyor ve kolunun koltuğumun arkasına doğru kayışını izliyorum. Diğer eliyle, avucunun topuğunu direksiyonun kornasına vuruyor.

Sabah gökyüzünde bangır bangır.

Vücudunu üzerime daha da uzatıyor. Arabayı sürerken yolu görmemi engellememeye dikkat ediyor ama ben daha çok omzunun göğsüme değdiği gerçeğine odaklanıyorum. Ve dizlerinden biri bacaklarımın arasına oturuyor.

Farrow sürücü tarafındaki camı indiriyor. Başını hafifçe çeviriyor, yüzlerimiz bir nefeslik mesafede. Paparazzilere odaklanarak, "Honda'ya gitmesini söyleyin yoksa Maximoff'un camlarını kapatırım!" diye bağırıyor. *Panjur*, para çekimlerini engellemek için çarşafı bantlayacağı anlamına geliyor.

Kameraman diyor ki, "Bir dakika daha! Yoldan çekilin!" Farrow'a *kışt* hareketi yapıyor.

"Hey! *Ya şimdi ya hiç*," diye tehdit ediyor Farrow, sesi o kadar yakıcı ki kameraman cipinin içinde kaybolduğunda şaşırıyorum. Birkaç dakika sonra Honda sola döndü.

Yolu

özgürleştirmek.

Bizi

özgürleştiriyor.

Olabildiğince hızlı gidiyorum. Declan'ın paparazziler üzerinde hiç böyle bir etkisi olmamıştı. Bir dakikalığına beni sersemletti.

Farrow koltuğuna geri yaslanıyor ve ben de camı açıyorum. Kâğıtlarını topluyor ve ben önce ona, sonra yola, sonra tekrar ona bakıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bir şey söylemek ister misin?" "Bunu nereden öğrendin?"

Farrow emniyet kemerini kilitledi. "Dünyanın en ünlü kadınının

koruması olduğunuzda, pasif bir seyirci olamazsınız."

Annem.

Annem dünyanın en ünlü kadını. Kız kardeşlerinin ünlü olmasının sebebi o. Benim ünlü olmamın sebebi.

Hepimizin ünlü olmasının sebebi.

Lily Calloway, tüm şehirler arasında Philadelphia'daki kamuoyu incelemesinin, medya tacizinin ve paparazzi istilasının kaynağıdır - ama bu onun suçu değildir.

Bu asla onun hatası değil.

Keşke şöhretimizin saf bir sevgi, nezaket, gökkuşağı ya da lanet olası bir *sihirden* kaynaklandığını söyleyebilseydim - gerçekte olanlardan başka bir şey.

Ama bu bir skandaldı. Ben doğmadan yıllar önce.

Daha yirmi yaşındayken birisi bilgi sızdırmış.

Fizzle gazoz imparatorluğunun varisi Lily Calloway'in seks bağımlısı olduğu doğrulandı. Bağımlılığıyla ilgili manşet tüm dünyayı sarstı. Müstehcen, şok edici bir manşet, tek gereken buydu. Bu haber Calloway kardeşlerin zengin bir bilinmezlikten bir anda şöhrete ulaşmasına neden oldu.

Şöhretimiz yanıyor. Ve yanıyor. Yanması için hiçbirimizin alevleri körüklemesine gerek yok.

Ve ben-şöhret benim hem dostum hem düşmanım. O benim bir parçam. İçimde yaşayan somut bir şey. Bu yaşadığım tek hayat.

Bildiğim tek hayat bu.

BUGÜNLERDE Jane ile birlikte 900 metre kareden biraz daha küçük, eski, tarihi bir Viktorya dönemi konağında yaşıyorum. Yerler parke. İç tuğla duvarlar. Ve o kadar sıkışık bir mutfak ki, üçüncü bir kişinin Indiana Jones'u oynaması ve sığmak için tezgahları ölçeklendirmesi gerekiyor.

Elimde olsa daha minimalist bir yaşam tarzım olurdu. Fazla bir şeye ihtiyacım yok.

Üç yatak odası ve bir banyodan oluşan bu dairenin benim banka hesabıma sahip biri için son derece mütevazı olduğunu söyleyebilirim, ancak Philadelphia'nın Rittenhouse-Fitler Tarihi Bölgesi'nde yaşamının çoğu insan için ucuz olmadığının da farkındayım.

İğrenç derecede zengin olabilirim ama neye sahip olduğumu, ne verebileceğimi ve başkalarının neye ihtiyacı olduğunu anlamak için

elimden geleni yapıyorum.

Üç arabalık bir garaja giriyorum, ki bu Philly bölgesinde gerçek bir lüks, ve Jane'in bebek mavisini Volkswagen Beetle'ının yanına park ediyorum.

Kontağı kapatmadan önce arabamın saati sabah 8:12'yi gösteriyordu. Farrow emniyet kemerini açmış ve katlanmış kâğıtları arka cebine sokmuştu bile. Sadece ziyarete gelmiş gibi davranıyor ama korumam *içeri giriyor*.

Bu doğru.

Bu *hayatıma hoş geldin* sitcom'u değil. Bu bir *hayatıma katıldın* dram ya da muhtemelen bir korku hikayesi.

Hangisi olduğunu söylemek için çok erken.

En azından oda arkadaşı olmayacağız. Bu garajın üstünde, yan yana oturan ve birinci katta bitişik bir kapıyı paylaşan *iki* aynı şehir evi var. Hepsi kolay erişim için.

Güvenlik sağdaki evde kalıyor. Jane ve ben solda kalıyoruz.

Farrow'un etrafını sindirmesi bir saniye bile sürmüyor. Buraya taşındığını bildiğini biliyorum; bunu kanıtlamak için bagajımda iki bavul ve siyah bir spor çantası var.

Kemerimi çözdüm. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Mağazadan senin için bir şeyler alabilirim." Neredeyse kendime kızacaktım. Farrow'a bunu neden soruyorum ki? Otomatik vitesteyim ve birinin beni hemen manuel vitese geçirmesi gerekiyor.

Duraklıyor, eli kapının kolunda. Bana bakarken dudakları kalkıyor. "Bensiz markete gidebilirmişsin gibi davranman çok hoş."

"Numara yapmıyordum." Anahtarlarımı cebime koydum ve kapımı iterek açtım. "Sadece gerçeği atladım." Kendi akıl sağlığım için. Farrow'un artık beni her yerde takip etmek zorunda olduğunun son derece farkındayım. *Son derece farkında*. Yirmi yedi yaşındaki bu dövme adamı, gemime yapışmış rastgele bir midye olarak göremem.

Şu anda benim yardımcı kaptanım. Ve hiç heyecanlanmadım.

Eğer bunu açıkça belirtmediysem.

Audi'den indik ve kapılarımızı hep birlikte kapattık. Bagajı açıyorum ve onun en büyük valizini alırken ona "Teklifimi geri çekiyorum" diyorum.

"Bu çok kötü," diyor Farrow ciddi bir ses tonuyla, çantasını omzuna atarken, "şampuan ve saç kremini unutmuşum."

"Benimkini ödünç alabilirsin-Aman Tanrım," diye homurdanıyorum, en azından iki saniyeliğine ona pislik gibi davranmak istiyorum.

Farrow kazanmış gibi gülüyor. "Şimdi hatırladım. Şampuanım ve saç kremim var."

Ters ters bakıyorum ve diğer valizi tutarken ikinci valizi çıkarıyorum. "Sen bir pisliksin."

"Kalbin temiz. Hâlâ aynı olan başka ne var?" Farrow büyük bavulu benden almaya çalışıyor.

Elinden çekip aldım. "Senin için taşıyabilirim."

Bana bir bakış attı. "*Cesaret* rozeti kazanmıyorsun. Kendi bokumu kendim taşıyabilirim." Spor çantasının kayışını ayarlıyor. "Ama kibarlık olsun diye, küçük olanın içinde yuvarlanmana izin vereceğim."

"Teşekkürler," diyorum kuru bir sesle ve sonra *küçük olanı* göğsüne sokup büyük olanı tutuyorum.

Biz iki alfa erkeğiyiz ve bu anlamsız kavgalar sırasında son derece belirgin hale geliyor. Ağır bavulu taşımak istediğimiz yerde.

Yardım etmeye alışkınım, özellikle de geniş bir ailem olduğu ve en büyükleri ben olduğum için. Farrow'un ise tüm işi, tüm yetiştirilme tarzı başkalarına karşı *görev* ve yardım üzerine kurulu. Şimşek ve gök gürültüsü gibiyiz, doğuştan farklıyız ama aynı gökyüzünü paylaşacak kadar da benziyoruz.

Farrow daha büyük bir bavul için tartışmıyor.

Ben de bagajımı kapattım. "Hangisinin hangisi olduğunu hatırlıyor musun?" Başımla iki girişi işaret ettim. Daha önce annemin koruması olarak buraya gelmişti.

Farrow bakışlarını benimkilerden ayırmıyor. "Sol kapı Azkaban'a açılıyor. Sağ kapı Mordor'a."

Ona boynuzları çıkmış gibi bakıyorum. Popüler kültür göndermeleri yapan benim. Farrow fanteziyi sevmez bile.

Mayonezden nefret edip hindili sandviçte yiyen biri gibi buna tahammül ediyor.

"Annemin etrafında çok mu takıldın?" Soruyorum. Çizgi roman seven, popüler kültür takıntılı ebeveynlerim var. *En havalıları*. Eminim iki Meadows kızı ve yedi Cobalt çocuğu itiraz edip ebeveynlerinin havalı olduğunu söyleyeceklerdir ama kıyaslanamazlar.

Eller ağağı, benimkiler en iyisi.

Farrow alt dudağını yavaşça yalayarak gülümsüyor. Kaslarım kasılıyor ve ağzına değil gözlerine odaklanmaya çalışıyorum. *Ağzına değil*.

"Hayır," diyor. "Bu tüm güvenlik ekibiyle aramızda bir şaka."

Bunu benimle paylaşmasına şaşırdım. "Ciddi misin?"

Başını salladı ve doğru kapıya yöneldik. *Mordor* dediği kapıya. "Bana bunun küçük kardeşinle başladığı söylendi. Koruması şakayı başka bir korumaya tekrarlamış ve yayılmış."

Xander'ın *Harry Potter* ve *Yüzüklerin Efendisi* hakkında bir yorum yaptığını görebiliyorum. Kolayca.

Birkaç merdiveni çıkıyoruz ve ben onun altındaki bir merdivende bekleyip valizi tekerleklerinin üzerine yerleştiriyorum.

Farrow cebinde anahtarını arıyor. "Declan seninle o kadar sık konuşmuyordu, değil mi?"

Kıpırdamadan duruyorum, endişem garajı dolduruyor. Geriye dönüp baktığımda, korumamı şahsen tanımak için daha fazla çaba göstermem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Kabalık mı ettim? Ya onca zaman benden hayatına burnumu sokmamı istediye ve ben de sadece onun alanına saygı duyduğumu sandıysam?

Declan benim hakkımda her şeyi biliyordu. Dünya benim hakkımdaki çoğu şeyi biliyor. Ve ben sadece çocuklarının ve karısının isimlerini biliyordum.

Neredeyse başka bir şey yok.

Farrow bana bakıyor ve yüz hatlarımı değerlendiriyor. "Yapmadıysa sorun değil."

Sorusunun kaynağını hatırlıyorum. "Sorduğunuz buysa, güvenlik ekibinin sırlarını ifşa etmedi."

Farrow anahtarını buluyor ama yüzünü tamamen bana dönüyor. "Bunu halledelim, Moffy-"

"*Maximoff*," diye düzeltiyorum, sesim katı mermer gibi sert. Tüm ailem bana Moffy der, ama o bu lakabı kullandığında, onun beni böyle çağırdığı çocukluğuma geri dönüyorum. Aramızdaki beş yıllık yaş farkını daha da belirginleştiriyor ve gençliğimi, ergenliğimi onunla *yatakta* hayal ettiğimde (ki bu sadece fantezilerimde oluyor), içim burkuluyor.

Yani bana Moffy demesine izin yok.

Bitti ve bitti.

"*Maximoff*," diyor sanki ben çamura batmış bir hıyarmışım gibi.

"Tam olarak neyle uğraşıyoruz?" O benim gerçek nedenlerimi anlamadan önce treni raylara geri koyuyorum.

"Sizinle paylaştıklarım *sır* değil. En azından yarımız onları sır olarak görmüyor. Diğer yarımız o kadar gergin ki

Buckingham Sarayı'nın dışındaki Kraliçe Muhafızları için."

"Yani güvenlik ekibindeki bir *asi gibisin*." Dövmelerine, siyah gardırobuna, piercinglerine bakarak ona pervasızca bir göz atıyorum. "Bunca zamandır hiç bilmiyordum."

Farrow kısa bir kahkahanın ardından tedirgin ve eğlenmiş bir gülümsemeyle birkaç kez başını sallıyor. Sanırım *ukalalık* diline yerleşiyor ve sonra bakışları dudaklarıma düşüyor -kısa bir anlığına.

Ben daha bunun ne anlama geldiğini anlamadan, o hiçbir şey olmamış gibi davranıyor.

Ve kapının kilidini açmaya başladı.

Sadece kafamda olabilirdi.

Hayal kurmaya yatkınım. Bunu cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış beynimin azgın girintilerinden icat etmediğim ne malum?

Bu gece dışarı çıkıp tek gecelik bir ilişki bulmalıyım.

Bu benim ilk düşüncem. İkinci sarsıcı düşüncem beni tokatlıyor: *Farrow benimle gelmek zorunda.*

Ondan kaçamam. Neredeyse tüm sonsuzluk boyunca.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

Elimde bavul, dar ahşap merdivenlerden iki kat yukarı çıkıyorum. Maximoff'u çok üzdüm. Var olmayan sürüye *liderlik etmeyi* çok istediğinden eminim ama bu sefer benim için ikinci sırada olmak zorunda.

Ve gerçekten, bana kalırsa her seferinde.

Bu sadece benim kendini beğenmişliğim ya da keyfi küstahlığım değil. Onun güvenliği için, benim liderlik etmeme izin vermeyi öğrenmeli.

İkimiz de merdivenleri çıkarken kalın bir sessizlik uzuyor. Rahatsız edici gerginliğe alışık değilim ve onun da alışık olduğundan şüpheliyim.

Onun koruması olmayı ben *istemedim*. Pozisyon için başvurmadım ya da bir başvuru göndermedim. Annesinin isteği üzerine bu role düştüm.

Değişikliği severim.

Değişimi *hoş* karşılarım. Ama en sevdiğim eğlencelerden biri Maximoff Hale'i kızdırmaksa, bu iş için gönüllü olacağımdan pek emin değilim.

Moffy beni uyarmadan önce aramızda bir gerginlik daha geçiyor, "Odanız küçük."

Sonunda gülümsüyorum çünkü bu iki şehir evinde defalarca bulundum. Birbirinin aynısı. İkinci katta iki yatak odası ve tek banyo var. Üçüncü kat çatı katında bir yatak odası. Diğer her şey birinci katta tıktık tıktık.

Maximoff diğer konağın üçüncü katındaki tavan arasında yaşıyor. Tam boy bir yatak, bir kitaplık ve bir şifonyer için zar zor yeterli büyüklükte bir oda.

Aynı tavan arası odasının birebir aynısında yaşamak üzereyim. "İdare edebilirim. Seninkiyle aynı büyüklükte." Ona tekrar baktım.

Sadece iki merdiven altımda, en sevilen ünlülerden biri kendinden emin ve tedirgin bir şekilde peşimde duruyor.

Ve elli kiloluk valizimi sırt çantası taşıyan bir asker gibi kolayca omuzlarına alıyor. Gücüyle gösteriş yapmıyor. Moffy'yle sadece *verimli* olmaya çalışıyor. Hayal edilebilecek en dar merdivenden çıkmak için kendine daha fazla yer açıyor.

Oyulmuş pazuları yeşil tişörtünün kumaşını geriyor.

Gülümsüyorum. Eminim çoğu insan şu anda onun ayaklarına kapanıp bayılırdı. Muhtemelen kekelerdi. Belki de onu baştan çıkarmaya çalışırdı. Tüm doğru şeyleri doğru şekilde söyle.

Onun yerine ben varım.

"Keşke dilbilginiz de ağırlık kaldırma becerileriniz kadar iyi olsaydı," diyorum ona, "gerçek bir yarışmacı olurdunuz."

"Eğer zekân gerçekten komik olsaydı, gülerdim."

Daha geniş gülümsüyorum. "Seni güldürmeye çalışmıyordum kurt izci."

Moffy kızgınlığını haykırıyor ama dudakları yavaşça yukarı kalkıyor. Kasları çatılana kadar yüzünü buruşturuyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Diye soruyorum ve merdivenleri çıkmaya devam ediyorum.

Ellerini kullanabilseydi beni terslerdi, ama bavul konusunda hiç tereddüt etmiyor. Asla mücadele etmiyor. Birçok magazin dergisi Maximoff Hale'i bir numaralı en *seksi ünlü* olarak gösteriyor.

Bu doğru.

Çim bıçakları gibi gözleri, bir o kadar keskin bir çene hattı var - o kadar çarpıcı özellikleri var ki, heykelsi, bu lanet dünyanın dışında vücudunu eklemekten önce zaten değerli, mermer bir kalıntı.

Ve Disney'in izin vermeyeceği şekillerde düşüncelerime girdi. Üç yıl önce başladı. Üniversitenin ilk döneminde.

Annesinin kişisel koruması olmuştum ve annesi onun yüzme yarışlarından birine katılmıştı. Tribünde oturdum ve onun üniversite havuzundan çıkışını izledim, Ivy League pankartları başının üzerinde asılıydı. Duvarlardaki boş alanlara Latince a m b l e m l e r karalanmıştı.

İki metrelik boyuyla dimdik ve kendinden emin dururken kasları esniyordu. Gözlüklerini kafasına doğru çekerken, bronzlaşmış teninin çıkıntılarından aşağı su damlıyordu. Bacakları daha kaslıydı. Omuzları daha genişti. Daha yaşlı görünüyordu.

Maximoff Hale'in bir erkek olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Ondan sonra, "kişisel" anlarımda onun görüntüsü zihnimi işgal etti. Annesinin koruması olmak beni gerçekten durdurmadı.

Maximoff'u çıplak ve bir yatağın üzerine eğilmiş olarak hayal ediyorum. Bazı şeyler olur. Birini ovarken aklınıza insanlar gelir.

İyi bir zevkim olduğu için mutluyum.

Onun güvenlik ekibine atandığımı öğrendiğimde, ondan etkilendiğim gerçeğine takılmadım. Konuyla alakası yok.

Her gece mastürbasyon yaptığım çerçeveli bir fotoğrafı olabiliirdi (yapmıyorum) ve ben yine de işimi %100 yapardım.

Ben çok iyi bir korumayım.

En iyilerden biri ve hiçbir şey ve hiç kimse onu koruyacağım gerçeğini değiştiremeyecek.

Sessizlik yine üzerimizi örterken, tek bir kapının bulunduğu merdivenin tepesine ulaşıyorum. Maximoff arkamdayken yeni odama giriyorum.

Uzun bir ısıklık çaldım. "Küçük ama *sıcak* ve *küflü* değil diye beni uyarmaya mı karar verdin?" Bavullarımı dolu yatağımın yanına atıyorum ve botumla yayları test ediyorum. İş görür. Yatak ve bazadan başka bir şey yok.

Moffy valizimi kapının yanına bıraktı. "Klimayı kontrol edeceğim."

"Gerek yok." Ağzımı ovuşturuyorum, dudağım soğuktan deliniyor. Tabii ki *sıcak olduğunu* söylemek onun sıcaklığı düzeltmek istemesine neden olacaktır. "Endişeni takdir ediyorum ama artık bana bir misafir, bir kardeş ya da gerçekten üzerine titreyip koruma ihtiyacı hissettiğin herhangi biri gibi davranmayı bırakmalısın." Onun güçlü bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Ve ısı yükselir. Tavan arasındayız."

"Bunu daha önce hiç bilmiyordum," diyor kuru bir sesle. "Üç yıldır diğer çatı katında yaşıyordum ve *neden cehennemin saunası gibi hissettirdiğini* düşünüyordum. Tanrı'ya şükür bu keşfedilmemiş bilgeliği paylaşmak için buradasın."

Tuğla duvara yaslanmak zorundayım, gülümsemem beni öldürüyor.

Alaycılık onun DNA'sında var. Doğuştan sözlü yabalarla donatılmış.

Elimle ilerlemesini işaret ediyorum. "Devam et."

"Benden bu kadar."

İç taraftaki tuğla duvardan kalkmadan önce gözlerimi deviriyorum. Hepsi tuğla, fark ettim. Neyse ki küf yok ama ahşap tavan kirişleri on yıldır tozlanmamış gibi görünüyor.

Gömleğimi göğsümden çıkarıyorum. Burası doksan derece olmalı. Philadelphia'da Ağustos ayındayız, yaz sıcağı hâlâ mevcut, ama klima kısıkken alt kat tavan arasına kıyasla bir dondurucu gibi.

Tek pencereyi açmak üzereydim ama Moffy çoktan pencere kenarına yönelmişti. Az önceki konuşmamı tamamen görmezden geliyor.

Başımı yukarı doğru eğerek bir göz devirmeyi daha engelliyorum.

Bu sabah altı saat boyunca
ve iki evin giriş, çıkış ve pencerelerini kontrol etti.

Omega'nın tavsiyesi: *Onu pencerelerden uzak tutmaya çalışın.* Artık güvenli bir mahallede değilim. Pencereler halka açık sokaklara bakıyor. Bu da herhangi birinin kamerasını çıkarıp objektifini yukarı doğrultabileceği ve onu çekmeye çalışabileceği anlamına geliyor.

Moffy'nin 44th kuralı: *Kendi pencerelerimi kendim açarım.*

İşte anlaşmazlık burada yatıyor. Annesi onu güvende tutan tüm hava yastıklarını memnuniyetle karşıladı, ancak Moffy hayatını olabildiğince sınırsız yaşamayı tercih ediyor.

Tehlikeli olduğu düşünülüyor.

Ünlüler için özgürlük ve güvenlik arasında çok küçük bir alan vardır. Müşterilerime bu orta yolu sağlamak için savaşıyorum. Özellikle de Maximoff gibi özgürlüğü isteyen biri için. Ama *kendini ne kadar* korumaya çalışırsa, o kadar sorun yaşarız.

Kendi koruması olamaz. Bu
imkansız.

"Senin açtığın her bir pencere için ben iki pencere alıyorum," dedim ona.

Pencere kenarında duraklıyor. "Neden senin lehine olan orantısız bir oranı kabul edeyim ki?"

"Çünkü bire iki, bire üçten daha iyidir."

Dudaklarını yalıyor. "Bire bire ne dersin?"

I salıncak benim Kafa gelen yan yana, göz önünde
bulundurarak için daha az daha bir saniye. "Hayır."

"Evet."

"Peki," diye erkenden kabul ediyorum, onu şaşırtarak, ama gerçekten sadece bir yere girmeme izin vermesine ihtiyacım var. Bire bir, bire sıfırdan iyidir.

Benim işim onun hayatını etkileyecek anlık seçimlerle ilgili. Ve ben riskleri ince ve hızlı bir şekilde tartıyorum. Pencerem sokağı görmemizi engelleyen aşırı büyümüş bir manolya ağacına bakıyor. Ayrıca, kamera yakalanmayı önemseydi, şu anda aktif olarak pencereye doğru gitmezdi.

Sonuç: Risk

= düşük.

Pencere = devam et, Moffy.

Dikkatli gözlerle onu izliyorum ve çantamdan siyah çarşaflarımı ve nevresimlerimi çıkarıyorum.

Maximoff kaslarını gererek kabuk bağlamış pencereyi açıyor. Eski ahşap, tepeye ulaştığında gıcırıyor.

Yatağıma döndüğünde parmaklarını çıtlıyor. Moffy yatağıma tırıyor, telefonu kot pantolonunun cebinde vızıldıyor ama onu bugün ilk gördüğümünden beri titriyor.

Daha önce, mesajlarını görmezden geldiği sonucuna varmışım. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Ne için?" Kaskatı kesilmiş ama ailesini kurtarmak için savaşa koşturmak bir nefes kalmış gibi hep hazır olda duruyor.

Neredeyse gülümseyecektim. "Bunu sindirmek için bir dakika."

Güçlü bir nefes alır. "Elbette. Sadece o *dakikayı* bir *yüzyıla* çevir, ben iyiyim."

Dizimi şiltenin üzerine koyuyorum, elim cebime kayıyor. "Eğer sana bir yüzyıl veririm, ölmüş olacaksın."

"Harika. Cesedimi koruyabilirsin."

Kaşlarım havaya kalktı. "Senden uzun yaşayacağımı düşünmen gerçekten çok güzel." "Yaşayamayacağını kim söyledi?"

"Senden beş yaş büyüğüm." Cebimde bir parça sakız buluyorum ve folyosunu soyuyorum. "Ve hala senden uzunum." *Bir santim kadar.*

"Sizin berbat alternatif evreninizde *boy uzunluğunun* kişinin yaşam beklentisini belirlediğini unutmamışım."

Kısa bir kahkaha atıyorum ve sakızımı ağzıma atıyorum.

Yatağımın iki yanında hareketsiz duruyoruz ve ikimiz de hareket etmiyoruz. Gardırobuna göz gezdiriyorum, sadece yeşil bir tişört, kot pantolon ve ucuz bir kanvas saat. Yirmi dolar ediyormuş gibi görünüyor, bir milyardan fazla değil.

Sessiz alçakgönüllülüğü onu daha da yaşlı gösteriyor. Gözlerim onunkilere kayıyor ve gözle görülür bir şekilde geriliyor.

Birimizin konuşması gerekiyor. Şakayla karışık değil. Espri yok. Onunla nadiren ciddi konuşmalar yapıyorum ve onun koruması olmak için ciddi konuşmalarımızın diğerlerinden daha ağır basması gerekiyor.

İki elimi de bugün üçüncü kez saçlarımda gezdiriyorum.

Saç tellerini geriye itiyor. "Bu gece için planın nedir?"

Sözlerim bir kova buzlu su gibi üzerine dökülmüş olmalı. Ürperiyor, başka tarafa bakıyor ve başını birkaç kez sallıyor. "Bu çok garip."

Yavaşça sakızımı çiğniyorum, buna nasıl yaklaşacağımı düşünüyorum. Kendimi onun hayatına bağlıyorum. Tam tersi değil. Konumlarımız tersine dönseydi ben de aynı şekilde sinirlenirdim.

"Yatağımı toplamama yardım et," diyorum.

Maximoff kolayca yoldan sapıyor ve çarşafın köşesini ona vermemi işaret ediyor. Verdim.

Birinin yardım isteğini asla reddetmezdi. Ondan en son ne zaman bir konuda yardım istediğimi bile hatırlamıyorum.

Büyük ihtimalle asla.

İkimiz de çarşafımı yatağın köşelerine asıyoruz ve sonra ona bir yastık ve siyah yastık kılıfı atıyorum.

Uzun bir süre ona bakıyorum ve onun hançerli yeşil gözleri benim kahverengi gözlerime kayıyor. Yavaşlıyoruz ve ikimiz de gergin havanın farkında olmak için konuşmaya ihtiyaç duymuyoruz.

Ben kaynağı

biliyorum. O kaynağı

biliyor.

Seks. Seks dokunulmamış bir konudur.

Maximoff Hale ülkenin en gözde bekarı. Sık sık gece kulüplerine ve barlara gittiği herkesçe biliniyor. Benim işim onun kaç tane tek gecelik ilişki yaşadığını medyadan *saklamak*.

Güvenlik ekibi dedikodu yapıyor ama Declan Maximoff'un kaç kişiyi becerdiğini kimseyle paylaşmadı. Şimdi bu gizemi benim korumam gerekiyor. Ve kiminle yatmak isterse, sadece onlarla tanışmak gibi bir sorumluluğum yok.

Ama onları sorgulamak.

Onlara Gizlilik Anlaşması imzalatacağım. Kötü bir şey olursa diye yatak odasının kapısında nöbet tutacağım. Onlar gidene kadar orada olacağım. Hatta evinden çıkarken onlara eşlik edeceğim.

Onun sikini korumak zorunda olan benim. Ve kalbini.

"Bana güvenebilirsin," diyorum ona.

Yastığımı kılıfına sokuyor. "Sana güvenmek *zorundayım*. *Arada* lanet bir fark var."

Bir balon patlatıyorum ve başımı öne arkaya eğerek her iki ifadeyi de değerlendiriyorum. "Bana güvenebileceğini er ya da geç anlayacaksın. Ben çalışıyorum

Şimdi senin için. Annen değil."

Bu sözler omuzlarını bir parça gevşetir. Hale, Meadows ve Cobalt çocuklarının çoğu hâlâ reşit olmadığından, tüm güvenlik ekibi sık sık ebeveynlerine başvurur. Ebeveynlerin gazabından ve ardından işlerine son verilmesinden korkan pek çok koruma Maximoff'u anında ispiyonlayacaktır.

Yapmayacağım.

Ne ailelerden ne de kovulma ihtimalinden korkuyorum. Üç yıl, neredeyse günde 24 saat annesini korumak şaka değildi. Utangaç, seks bağımlısı, iri yapılı ve yumuşak yüz hatları onu sürekli genç gösteriyor: yuvarlak yanaklar, omuz hizasında kahverengi saçlar ve Moffy gibi yeşil gözler. Hecklers onu kolay bir hedef olarak görüyor.

Yüzüme defalarca tükürüldü. Çeneme sağ kroşeler, kaburgalarımın aparkatlar yedim, hepsi de onun içindi. Bir şerefsizin elmacık kemiğini kırdım ve ardından *dava edildim*. Gerçi elbisesinin altına uzanmaya çalışan oydu.

Silahlı adamları, bıçak taşıyanları ve plastik su tabancaları, sim torbaları, *dildolar* - her türlü sert mermi - kullanan tacizcileri etkisiz hale getirdim. Lily'yi arabasını sallayan tutkulu kalabalıklardan çıkardım. O girmeden önce binlerce oda ve banyoyu temizledim. Dünyadaki hiç kimsenin ona elini süremeyeceğinden emin oldum.

Eylemlerimle yaşarım ve eylemlerim şunu söyler: *Ne yaparsam yapayım en iyisi benim*.

Ve eğer biri beni gerçekten kovmak isteseydi, bunu yıllar önce yapardı, ne zaman telsizlerimi kapatsam ve günlük "nereye gittin" ve "ne yaptın" yazılarımda boşluklar bıraksam. Bu standart uygulama, müşterimi korumaktan çok güvenlik ekibinde dedikodulara yol açıyor.

Maximoff yastığımı yere atıyor. "Nedir bu, senin için terfi mi yoksa rütbe indirimi mi?"

Siyah yorganımın içine sokuyorum. "Bu bir *transfer*. Güvenlikteki herkes aynı miktarda para kazanır. Ancak bir birliğin lideriysen daha fazla kazanırsın." Alnımdaki teri pazumla siliyorum, sıcaklık azalmıyor.

Moffy alnını ovmak için gömleğinin kenarını kullanıyor. Kesik karın kaslarını ortaya çıkarıyor. *Lanet olsun*. Gözlerimi kayıtsızca kaçırıyorum.

Sakızıyla bir baloncuk daha patlatıyorum. "Ama bu küçük konut durumu kesin bir *rütbe indirimi*." Başımı kaldırıp gülümsüyorum, çünkü o orta parmağıyla

Kapıda.

"Başa çıkamazsan çıkış var."

"Her şeyin üstesinden gelebilirim, Maximoff." Daha geniş bir gülümseme için sakızımı ısıyorum. "Bir gerçeği söylüyorum. Bu şehir evi eski ve küçük. Daha önce yaşadığım yer yepyeni ve bir malikâneydi." Hales, Cobalts ve Meadows aileleri aynı sokakta, zengin bir sitede yaşıyor. Buradan çok uzakta değil.

Philadelphia banliyöleri.

Aynı mahallede bir sokak ötede, sadece 7/24 korumaları barındırmak için sekiz yatak odalı iki konak satın aldılar. Güvenlik Gücü Alfa ve Epsilon'un hepsi şu anda orada kalıyor; temelde ebeveynleri ve reşit olmayan çocukları koruyanlar.

Omega, on sekiz ve daha büyük yaştaki çocukları koruyan bizler, dağılmış olanlarız.

Hareketlerimiz müşterilerimizi taklit eder. Nerede yaşayacağımızı biz seçmiyoruz. Müşterilerimiz nerede yaşıyorsa biz de orada yaşarız ve korumalarımız değişir.

Birisi aile kurmak ya da çocuklarına odaklanmak için işten ayrılır. Birisi beceriksizliği yüzünden kovulur. Birisi hayatını değiştirmek ister. Durum ne olursa olsun, üç güvenlik lideri, bir boşluk ortaya çıktığında çoğumuzu değiştirecektir.

O kişi bu sefer ben oldum.

Hiçbir zaman Güvenlik Gücü Alfa'nın "kliklerinin" bir parçası olmadım. Çünkü gruplardan nefret ederim. Ve daha yaşlı, kuralcı korumalar tarafından kabul edilemeyecek kadar başına buyruk biriydim. Artık Omega'nın bir parçası olduğuma göre, Alfa'yı daha az göreceğim, ki bu da benim için gayet iyi.

Moffy yorganımın son köşesini de sıkıştırıyor. "Yani güvenlik benim korumam olacağını öğrendiğinde kimse sana taziye kartı göndermedi ya da lanet olası aya roketle gitsen daha iyi olacağını söylemedi mi?"

Güvenliğin onu nasıl algıladığına dair bilgi arıyor - çünkü Declan belli ki ona bir bok söylememiş. "Kimsenin bana kart gönderecek vakti olmadı," diyorum. "Ama göndermiş olsalardı, çoğu kişi *o gemiyi yürütmeye çalışırken iyi şanslar derdi.*"

"Kulağa doğru geliyor," diyor. "Bu kadar mı?"

Vay be, hiçbir şey bilmiyor. Bugün Declan'la yüz yüze gelsem, elini sıkar ve "*Sen lanet olası bir pisliksin*" derdim. Ama bunu güvenlik ekibinin üçte ikisiyle yapmam gerekir. Hepimizin müşterilerimizle farklı ilişkileri var.

Karşılıklı olanı tercih ederim.

"Kimse bana acımaz." Boş spor çantamı yatağımın altına kaydırıyorum. "Oscar'ın Charlie'nin ekibine transfer olduğu zamanki gibi değil. Hepimiz ona bir cenaze töreni düzenlemiştik." Moffy'ye el sallayarak kaşlarımı kaldırıyorum.

Biraz gülümsüyor ve başını birkaç kez sallıyor. "Charlie."

On dokuz yaşındaki kuzeni ve en büyük Cobalt çocuğu olan Charlie Cobalt'ı takip etmek oldukça zor. Bir gün İbiza'da, ertesi gün Paris'te, sonra Japonya'da - spontane, öngörülemez ve tüm çocuklar arasında en çok samimi tweetleri ve yorumları viral oluyor.

Sadece bir saniye geçiyor ve Moffy'nin dudakları bükülmeye, elmacık kemikleri keskinleşmeye başlıyor. Güvenlikten Moffy ve Charlie'nin anlaşamadığına dair söylentiler duydum.

Onları daha önce tartışırken bile gördüm. Charlie ile nadiren takılırsa, Oscar'ı da nadiren görürüm.

Bu işler böyle yürür.

Maximoff vızıldayan mesajlarını kontrol eder ama kısa süre sonra telefonunu cebine geri koyar. "Bugün öğle yemeğini evimde yiyeceğim. Sen buraya yerleşirsin, ne yapman gerekiyorsa yaparsın, ben de saat iki gibi Center City'deki ofisime giderim. Garaja girdiğimde sana mesaj atarım."

"Numarana ihtiyacım var."

Kaşları çatıldı. "Hiç numara alışverişi yapmadık mı?"

Yine yavaşça çiğniyorum. "Hiç ihtiyacımız olmadı, kurt izci." Küçükken onu sadece babamın nöbetçi olduğu randevulara ya da Hales'in bizi davet ettiği tatillere gitmem gerektiğinde görürdüm. İşçi Bayramı yemekleri, bazı doğum günleri. Moffy ve ben arkadaş değildik.

Ben yirmi yaşındayken o sadece on beş yaşındaydı. Kendi yaşıtlım arkadaşlarla üniversitedeydim.

Başımı eğip boşluğa bakmasını izliyorum. Maximoff'a elimi sallıyorum. "Seni kaybettim mi?"

Elimi uzaklaştırıyor, zihinsel olarak hazır ve sonra uzanıyor. "Telefonunu bana ver. Numaramı rehberine ekleyeceğim."

"Ya da seninkini bana verebilirsin." "Hayır."

Kesin *hayır cevabına* gözlerimi deviriyorum, ama şimdilik ona uymaya ve telefonumu vermeye karar veriyorum. Bu kazanmam gereken bir tartışma değil. "Peki ya işin bittikten sonra?"

Cep telefonuma numarasını yazıyor ve geri veriyor. "Akşam yemeği planları havada kaldı. Bir restorana gidersem sana haber veririm."

"Yemekten sonra gece için var mısın?"

Maximoff cevap vermeden önce nemli gömleğini başından çıkarır ve kumaşı yumruk yapar.

Kaşlarım yontulmuş vücuduna, geniş yüzücü omuzlarına ve terden parıldayan zayıf gövdesine doğru kalkıyor. Fotoğrafa değer, paparazziler için paralı bir çekim. Bazı müşteriler paralı çekimlerin kameramanlar tarafından "engellenmesini" ister. Bazıları, paparazzilerin satması için değersiz olsun diye paralı çekimleri Instagram'da yayınlıyor. Diğerlerinin umurunda değil.

67 numaralı kuralı: *Para atışları için endişelenme. Önemli bir şey değil.*

Uzun kollarının kıvrımlarına bakıyorum. "Spor salonu sürekli uğradığın bir yer mi? Çünkü annen sertifikalı bir kanepede patatesiydi." *Küçük* boş zamanlarımı Studio 9'da ya da uyuyarak geçirirdim.

Maximoff nemli alnını pazusuyla ovuşturuyor. "Havuz."

"Sadece havuz mu?"

"Evet."

Dövmeli kılıçlarımın bulunduğu boğazımı kaşıyorum. "Vücudunda boktan olduğunu söyleyen sekiz yer sayabilirim." Karın kaslarını işaret ediyorum.

Maximoff beni inceliyor. "Etkilenmemiş görünüyorsun."

İnsanların dışarıdan yaltaklanmasına alışık. Gülümsemeye başlıyorum. "Çünkü benimkiler daha iyi, kurt izci."

Ofladı, sonra ters ters baktı ve bana işaret etti. "Gömleğini çıkar da öğrenelim."

Sakızımı patlatıyorum. "Cesarete bayılırım." V yakamı başımdan çekip çıkarıyorum ve gömleğimi yatağın üzerine fırlatıyorum.

Bakışları göğsümdeki, kaburgalarımındaki ve karın kaslarımdaki - neredeyse her yerdeki- siyah mürekkebi tarıyor. Açık tenim kafatasları, çapraz kemikler, kılıçlar, sert kabaran su ve yelkenli gemilerden oluşan bir mozaik. Renkli serçeler ve kırlangıçlar gri ölçekli korsan imgelerinin arasına serpiştirilmiş.

Gözleri aşağı inerken onu takip ediyorum. Siyah pantolonumun eteklerine kadar.

Normalde beni süzdüğünü düşünürdüm ama Maximoff'un etik sınırları, hokey pistinin üzerine dizilmiş bir tenis kortunun üzerine dizilmiş bir futbol sahasından daha fazla. Bahse girerim ahlakını bozmadan önce kalbine bir kılıç saplardı.

"Benimkiler daha iyi," diye karşılık veriyor.

"Tarafsız bir yargıca ihtiyacımız olacak."

Moffy kapıya bakar. "Janie henüz eve gelmedi."

"*Tarafsız* dedim."

"Beni tanımayan birini bul, o zaman konuşuruz." Bunun imkansız olduğunun farkında. Sonra sorar, "Listem hâlâ arka cebinde mi?"

"Evet."

"Bunu çıkarıp yazmak isteyeceksin."

Listesi eksiksizdi ama *seksle* ilgili önemli ayrıntıları kesinlikle atlamıştı. Kâğıtta Gizlilik Sözleşmesi'nden bahsedildiğini bile görmedim, ancak yabancılarla sevişmek ve iç çamaşırlarının çalınmasını istemiyorsa bunlara sahip olmak zorunda.

"Bana söyleyeceğin her şeyi ezberleyebilirim" dedim. Arabada 132 kuralını çoktan ezberlemiştim ve sekiz sayfayı kısaca gözden geçirdim. Sağlam eller, keskin bir zekâ... Tıp fakültesini birincilikle bitirmiştim ve bu durum fakültenin yarısını kızdırmıştı. Rolüme uygun "görünmüyordum". Her gün "piercinglerinizi çıkarın" ve "dövmelerinizi kapatın" sözlerini duyuyordum.

İkinci yılımda boynuma ve ellerime dövme yaptırdığımda neredeyse altlarına sıçacaklardı. Yine de ilk yüzde bir içinde mezun oldum.

Maximoff bir kağıt parçası almam için beni dürtmüyor. Devam ediyor. "Bir noktada," diyor, "bu gece değil çünkü hâlâ bu yeni düzenlemeyi sindirmeye çalışıyorum-"

"İlişki," diye düzeltiyorum ve omuzları anında kilitleniyor. Bir şekilde birbirimize bağlı olmamız onu kesinlikle çok rahatsız ediyor.

Yorumumun üzerinden geçti. "Yakında bir gece kulübüne gideceğim ve sevişecek birini bulacağım. Bu sadece seksle ilgili, NSA"-bağlayıcı bir şey yok-"tek gecelik bir ilişki ve bir sonraki kısmı hatırlamanı istiyorum."

"Ne?"

"Bana *hayır* diyemezsin."

Burnum alevleniyor ve gözlerim en yavaş dalgada yuvarlanıyor. "Ciddi olamazsın?" Bakışları ciddi olduğunu söylüyor. "Moffy-"

"Maximoff," diye düzeltiyor, bu da başımı sallamama ve neredeyse bininci kez gözlerimi devirmeme neden oluyor. Ailesindeki ve güvenliğindeki herkes onun takma adını kullanıyor. Medya ve halk dışında kimse ona sadece *Maximoff* demiyor. Sanırım beni kızdırmak için *magazincilerle aynı kefeye koyuyor*.

Beni işaret ediyor. "Bu kadar iyi hafızası olan bir adam için bana tam adımla hitap etmeyi çok unutuyorsun."

"*Maximoff*," diyorum ekstra bir yetenekle ve beni iki eliyle tersliyor. Ben asıl meseleye geçiyorum. "Kötü niyetli birinin seninle yatmak istediğini hissetselerdi tüm güvenlik sana *hayır derdi*. Ben de sana *bundan daha akıllı olmanı* söyledim."

O milyarder bir ünlü. Nüfusun yarısı ya onun parasını, ya şöhretini, ya da sikini istiyor. Çoğu zaman üçünü de ve bazıları bunun için sınırları aşmaya hazır. Biri ona uyuşturucu verebilir. Onun duymadığı boktan konuşmalara kulak misafiri olabilirim.

Liste sonsuzdur.

Sözlerimi ancak yarım saniye düşündü. "Declan'ın yaptığı gibi içgüdülerime güvenmelisin."

Sakızım ağzımda bayatladı. "Seni hayal kırıklığına uğratana kadar içgüdülerine güveneceğim. Buna ne dersin?"

"İyi. Çünkü beni yüzüstü bırakmayacaklar." Kapıya yöneldi ve odamdan çıktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

MAXIMOFF HALE

Bir elim direksiyonda, markete doğru sürüyorum. Diğer elimle telefonumu dudaklarıma götürüyorum ve notlar uygulamasına konuşuyorum. "Çamaşır deterjanı, yumurta, bulaşık sabunu-"

"*Lawndo yumurta çorbası*," otomatik ses geri okuyor.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Telefonuma ters ters baktım.

Yolcu koltuğunda Farrow'un neşesi hissediliyor. "Fren." "Kahretsin."

Beyaz bir sedana buldozerle çarpmadan önce frene basıyorum.

Farrow'un korumam olduğu iki günün etkilerini şimdiden hissediyorum.

Dağınık. Sarsılmış.

Cinsel olarak gergin.

Son 48 saattir seks yapmadım. Bu sabah duşta mastürbasyon yaptım ve *onu* hayal etmemek için çok uğraştım. Sıcak su kare omuzlarıma vurdu, sıcaklık kahverengi saçlarımı ıslatırken başım öne eğildi. Sol elim beyaz mafsallı bir yumruk halinde fayans kaplı duvara yaslanmıştı. Sağ elim ise hazır olda duran zonklayan sikimi okşuyordu.

Serbest bırakılmak için *yalvarıyor*.

Ne kadar *kapat* desem de bir fantezi dönüp duruyor. *Kapat*. Farrow hemen arkamdan duşa giriyor. Sis cam kapıları buharlaştırıyor. Boğucu ısıcağı katmanlaştırıyor.

Onun buyurgan, iddialı varlığı kaslı sırtıma baskı yapıyor. Sonra güçlü kolu vücudumun etrafına uzanıyor ve büyük avucu

elimi kiremitli duvarın üzerine koyuyorum.

Sıkı tutuyor. Su, kaslarının keskin düzlemleri ve vadileri üzerinde çağlıyor. Bakışlarım mürekkepli teninde geziniyor. Yumuşak dudakları boynumun dibini sıyrıyor. Kulağıma kadar.

Sahip olduğu en derin, en çakıllı sesle fısıldadığı yerde.

"Maximoff." Farrow parmaklarını *yüzüme doğru şaklattı*.

Kendimi bir hayalden çekip çıkarıyorum. Araba kullandığım şu ana geliyorum. Bir elimle telefonumu çok sıkı tuttuğum yere. Farrow'un bana bilinmeyen bir boyuta uçmuşum gibi baktığı yere. O duş sahnesine tekrar nasıl düştüm?

Sadece kendime *bunu unutmam* gerektiğini hatırlatmaya çalışıyordum. Sonsuza kadar.

Farrow ağzını açtı ve zihinsel olarak nereden ayrıldığımı sormadan önce, onu yumrukla yendim.

"Janie'yi düşünüyordum." *Benim neyim var böyle? Jane, gerçekten mi?* Yaltaklanma isteğimi dizginliyorum. En iyi arkadaşım olabilir ama aynı zamanda kuzenim. Hızla ekliyorum, "Biliyor musun, onu görmeye gidiyorum." Markete. Bu kısmı doğru. Neredeyse her şeyi birlikte yaparız.

Farrow daha da uzun bir süre beni inceliyor, hiçbir şey söylemiyor. Klimayı tamir ediyorum. Kaslarım kasıldı, vücudum ısındı. En azından gri kazağım terlememişti. En azından sertleşmedim.

Kolunu bana doğru uzatıyor.

Kaşlarım düğümleniyor.

Farrow kolunu koltuğumun arkasına bırakıyor. "Bir saniyeye ihtiyacın var mı?" "Ne için?" Tamamen kaskatı kesiliyorum ama bakışlarımın yarısı onda, yarısı da yolda. Sanırım bir sarsıntı geçirmek üzere. eliyle hareket ediyor.

Dudakları yavaşça yukarı kalkıyor ve halter piercinglerinin bulunduğu alnını kaşıyor. "Dalgın görünüyorsun," diyor sadece.

"Ben *iyiyim*." Direksiyonu on kat daha sert kavırıyorum ve başka bir şey söyleyecekmişim gibi dudaklarımı yalamaya devam ediyorum. *Beni becermekten* başka sunacak bir şeyim yok.

O senin koruman. Evet, ona bu unvanı verdiğimde, bu onu *daha* çekici yapmaya başlıyor. Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Ama beni takip etmediği zamanlarda onu yanımda hayal ediyorum. Beynim korumamı Farrow'suz bir an için bile yanımdan ayırmayı reddediyor.

"Ver onu." Farrow elimle işaret ediyor.

Telefonum mu? "Ne?"

"Araba kullanmama izin vermeyeceğinize göre, en azından alışveriş listenizi yazabilirim."

Bu görevi bırakmalıyım ama Farrow'a devretmekte tereddüt ediyorum. Kendim bir şeyler yapmaktan hoşlanıyorum. "Sen benim asistanım değilsin."

"Ben ikimizi de yoldan çıkarmamanı sağlamaya çalışan adamım. Belli ki direksiyonda iki ele ihtiyacın var, o yüzden..." Telefonu bırakmam için bana el sallıyor ve sessizliğim üzerine ekliyor, "Ya da kenara çekip benim sürmeme izin verebilirsin-"

Telefonumu kucağına bırakıyorum.

"Gerçekten benim sürmemi istemiyorsun." Botunu koltuğuna koyuyor, dirseğini bükülmüş dizine dayıyor ve telefonumu avuçluyor. "Sonunda seni gezdireceğim gün çok daha tatmin edici olacak."

"O gün," diyorum kuru bir sesle. "Hiç gerçekleşmeyecek olan *günü mü* kastediyorsun? O gün mü?" Telefonumu işaret etmeden önce gözlerini devirdiğini fark ediyorum. "Kilidi açık mı?"

"Ben zaten notlarınızdayım." Uygulama tarafından yapılan yazım hatalarını düzeltir.

"Janie bana ihtiyacı olan şeyleri mesaj attı." Şerit değiştiriyorum. İki paparazzi minibüsü beni takip ediyor, bu yüzden sürekli dikiz aynamı kontrol ediyorum. "Mesaj dizisi en üstte olmalı."

Uzun bir ıslık çalıyor. "*Okunmamış* yüz mesaj." "Aslında ahlak kurallarını çiğniyorsun" derken şaşkınlığını hissediyorum.

Ters ters baktım ve sonra telefona gittim.

Elimden çekip aldı. "*Aileni görmezden gelemezsin.*"

"Kendini çok akıllı sanıyorsun." İki kamyonetin arasından zahmetsizce sıyrılıp paparazzileri atlatıyorum. "O mesajlar sadece bugünden, Sherlock." Sinyal lambamı kapatıyorum.

"Ciddi misin?"

"Evet. Farklı aile üyeleriyle on iki grup sohbetindeyim." Sadece benim *on bir* kuzenim var. Buna kardeşlerim ve ebeveynlerim dahil değil. Ya da teyzelerim ve amcalarım. Hepimiz konuşuyoruz. "Gün içinde cevap veremezsem, geceleri mesajlarıma bakıyorum."

Jane'in başlığında geziniyor. "Birinin acil bir durumu varsa, ne yaparsınız?"

"Biri çıldırmış olabilir diye mesajlara göz atarım ama çoğu zaman ciddiye ararlar." Garip bir şekilde bu gerçeklerden kurtulmakta zorlanmıyorum. Genelde kendime sakladığım gerçekler.

Ona güveniyorum.

Koruma olmadan çok önce de benim dünyamın bir parçası olması yardımcı oluyor. Aynı zamanda bir *sorun*, ama bu tamamen başka bir şey.

Sessizlik çökerken not uygulamama bir şeyler yazıyor ve "Jane çikolatalı kaplumbağalar, krakerler, tamponlar ve limonata paketleri istiyor" diyor. Havalandırma deliklerini ayarlıyor ve buz gibi soğuk suyu bana doğrultuyor.

Ondan yola doğru bakıyorum. "Üşüdün mü?" Havayı onun için ayarlayabilirim. Not defteri uygulamama bir şeyler yazıyor. "Sıcak görünüyordun."

Nasıl anlayabilir ki? "Değilim," diye karşı çıkıyorum ve havayı daha sıcak bir sıcaklığa getiriyorum.

Farrow da telefonunu karıştırıyor. "Mağazayı aramak için hâlâ zamanım var. Listenizdeki tüm ürünleri bir arabaya dolduracak birini bulabilirim." Bu güvenli bir yol.

Böylece müşteriler reyonlarda beni bombardımana tutmayacak. Alpha'nın bir adım daha ileri gidip marketi kapattığı biliniyor. Aileme, teyzelerime ve amcalarıma mahremiyet ve güvenli çıkışlar ve girişler sağlıyor.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Yiyecekleri kendim almayı tercih ederim." İki saatimi alıyor ama bekletilmek ve başkasının zamanını almak fikri hoşuma gitmiyor.

"Tamam." Bu senaryoyu gerçekten kabullenmiş görünüyor.

İki dakikalık bir tartışma bekliyordum. Gergin kaslarım biraz gevşedi. "Uyarayım," diyorum ona, "mağazadan çıktığımda paparazziler üzerine çullanacak. Çantalarımın fotoğraflarını çekmek için yaklaşacaklar."

Dikkatle dinliyor.

"Ne aldığımı görmeleri umurumda değil, bu yüzden onları geri itmek konusunda endişelenmeyin. Sadece makul bir süre içinde çıkabilmem gerekiyor."

"Seni çıkaracağım." Kesin kararlılığı içimi ısıtıyor. Telefonumu kaldırıyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Kıyma, cips, taco baharatı, her şey- simit, yulaf ezmesi, protein barları ve shake'ler-" *Prezervatiflere ihtiyacım var. Ve daha fazla kayganlaştırıcı.* Sikeyim.

Aniden durduğumda, kafasının karıştığını hissediyorum ama o

maddeleri yazmayı bitiriyor.

Onun yanındayken kendimi sansürlememeliyim.

Bir noktada, tek gecelik bir ilişki yaşayacağım. Orgazm olduğumu kapıdan ya da duvardan duyabilir. Ayrıca seksi hayatımda tabu bir konu haline getirmemeye çalıştım. Güvendiğim insanlarla bu konuyu hava durumu kadar rahat konuşmaya çalışıyorum. Ailem beni seksi olumlu bir şekilde görmem için yetiştirdi.

Bu devam ediyor. Ben ölü, cansız bir ceset olana

kadar. "Başka ne var?" Farrow bana bakıyor.

Direksiyonu tutuş şeklimi değiştiriyorum. "En az üç kutu prezervatif ve su bazlı kayganlaştırıcı," diyorum, kenarlı sesim şu anda daha çok tırtıklı bir bıçak gibi. Onu kesmeye hazırım. *Sakin ol.* Gerginim.

Anlıyorum.

Farrow ayağını araba paspasına bırakıyor. Daha dik oturuyor. Telefonuma yazıyor, sessizlik koyuluyor. Tepkisini okuyamıyorum. Akşam trafiğine ve neredeyse tamponuma degecek olan bir minibüse konsantre olmuşken olmaz.

Sınırın sadece on beş katı hızla gitmeye çalışıyorum. Ona bunun bir "hız alışkanlığı" değil, kontrol edebileceğim bir seçim olduğunu göstermek için. Benim yaptığım bir seçim.

Ama paparazziler *bu* kadar yakındayken otuz devire çıkmamak zor.

Hızlanıyorum.

Sadece bir Mustang'i geçmek ve şerit değiştirmek için. Paparazzilerle arama mesafe koyuyorum. Ben yavaşlarken, Farrow kolunu orta konsola bıraktı.

"Silikon bazlı kayganlaştırıcı, su bazlı kayganlaştırıcıdan daha iyi hissettiriyor" diyor.

Ona bakıyorum. Sadece bir kez. "Hiç denemedim."

Elini ağzına götürüyor. *Bu ne anlama geliyor?*

Yola bakmaya başladım. Ona, yola, ona ve fark ediyorum ki gülümsüyor. Yüz ifadesini yakaladığımda elini bırakıyor, dudakları geriliyor, koltuğunda kayıyor ve telefonuma bir şeyler yazarken öne doğru kamburlaşıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Başını bana çeviriyor ve ağartıcı beyaz saç telleri kirpiklerine doğru kayıyor. "Senin için en sevdiğim kayganlaştırıcıyı yazıyorum, kurt izci."

Sertleşmemek için karın kaslarımı esnetiyorum. *Sevgili Dünya, senden nefret ediyorum. En kötüsü de, çıldırmamaya çalışan bir insan.*

"Harika," diyorum telefonumu bana uzatırken. Evet, çok havalı. Bırak da çocukluğumdaki ezik korumam benim için kayganlaştırıcımı seçsin. Bu, onun hakkında fantezi kurmamayı *çok daha* kolay hale getirecek.

Çok zekiyim. Dahice.

Belki de Harvard'ı bırakmamalıydım.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

ALTı AY ÖNCE, Jane Cobalt gece yarısı odama daldı. Yüzü avokado maskesiyle kaplıydı. Esmer saçları pembe bir havluya sarılmıştı.

"Moffy?" diye fısıldadı.

Henüz uykuya dalmamıştım. Onun esintili sesiyle lambamı hızla yaktım. Ve Janie yorganımın altında yatan kızı gördü. Buck çıplaktı. İkimiz de çıılçıplaktık.

Jane yüzünü buruşturdu. "Désolée. Ça n'a pas d'importance." *Çok üzgünüm. Önemli değil.* Gitmeye başladı.

Aceleyle fısıldadım, "Katılıyor." *Bekle.* Aceleyle yataktan çıktım ve boxer-şortumu çektim. "Jane." Kapıya doğru koştum ve tek gecelik ilişkim halsizce adımı söyledi. Ona "Hemen döneceğim" diye garanti verdim.

Yatak odamın fotoğraflarını çekmeye daha az meyilli olsun diye kapımı aralık bıraktım.

Jane beni merdivenin ortasında bekledi. En üstte Declan cep telefonunda bir oyun oynuyordu - o gece odamı koruyordu. Korumam bana muazzam miktarda mecazi alan bıraktı. Beni zar zor kabul etti.

"Jane?" Onun bir basamak üstünde durdum.

"*Geri dön,*" diye vurguladı. "Sizi bölmek istememiştim. Sadece aniden..." İki eliyle vücudunu ve dışarıyı işaret etti. Jane nadiren söyleyecek söz bulamazdı.

Kaşlarım düğümlendi ve başımı tekrar tekrar salladım. "İnce bağırsaklarından bir yaratık mı çıktı?" Tamam, Janie'ye alışkın değildim.

mimik.

Minik gülümsemesi avokado maskesini çekti. "Ve sen hâlâ sessiz sinema için neden hiç birinci seçilmediğini sorguluyorsun."

Tamam, o da var.

Nefes aldı. "Ani bir... épiphanie yaşadım." *Epiphany*.

"Ne hakkında?" Taştan bir heykel gibi durdum. *Taşınıyor*. Ani tahminim ciğerlerime saplandı.

Doğduğumuzdan beri beraberdik. Çocukken ve gençken ayrılmazdık. Philly'de dikkatleri üzerimizden çekecek aktörler ve ünlüler listesi yoktu. Los Angeles ya da New York'ta değildik. Ailelerimiz vitrindeki tek parlak oyuncaktı. Hayvanat bahçesindeki tek hayvanlar.

Burada halkın içinde büyüdüğümüz için çok az insanla akraba olduk. Bu yüzden doğal olarak birbirimize bağlıydık. Bir yetişkin olarak her zaman bir şekilde yolumuza devam etmemiz *gerektiğini* hissettim ama bunun neden birbirimizden ayrılmamız gerektiği anlamına geldiğini hiç anlamadım.

Janie'yi kendi dünyamda istedim. Üniversitede ayrıldığımız o üç ay boyunca ben Harvard'a gittim, o Princeton'a gitti.

-Hayatının "en karanlık, en sefil günleri "ydi.

Çatlak kapıma hızlı bir bakış attıktan sonra mırıldandı, "Geleceğimle ilgili bir aydınlanma. Gece yarısı hayat düşünceleri, bunları bilirsin."

Ben yaptım. On altı yaşındayken geceleri Meadows kızlarının ağaç evine gizlice girer ve saatlerce kimliklerimiz hakkında konuşurduk. Dünyadaki rolümüzü.

Kim olduğumuzu. İçeride. Ve dışarıda.

İki patiska kedi yavrusu merdivenlerden yukarı süzülürken dikkatimiz dağıldı. Walrus'u kucağına aldı ve kardeşi Carpenter'ın koşarak uzaklaşmasına izin verdi. Jane'in beş kedisi vardı: Walrus, Carpenter, Toodles, Ophelia ve Lady Macbeth. Onlara ve hatta bazen barındırdığı sokak kedilerine hiç aldırmazdım.

Janie'yi mutlu ettiler.

Kısa bir aradan sonra, "Daha fazla hayırseverlik yapamayacağım," dedi.

İşte bu.

Çok fazla duygu aynı anda bana çarptı, ben de onları bir kenara attım. Ve ağır bir hiçlik beni aşağıya çekti.

Jane on sekiz yaşından beri H.M.C. Philanthropies'in geçici mali işler müdürüydü. Kendimi onun ayrılacağı güne hazırlamaya çalıştım ama bu fikrin beynimde kuruyup ölmesine izin verdim.

Sonsuza dek yanımda olacaktı.

Ama sonsuzluk her zaman biter.

"Neredeyse üç yıl oldu, Moffy." Walrus'u patiska kürkünü avokado yapmadan öpmeye çalıştı. Sonra kollarından fırladı. "Hayır işleri sadece benim mola yerim olacaktı. Senin iyi olduğun şey bu. Umutsuzca *sevdiğin* şey bu." *Sevgi* kelimesini içinden gelerek söylemişti. "Ama ben-"

"Beni ikna etmene gerek yok. Sana göre olmadığını biliyorum." Keşke öyle olsaydı ama bencilce kalması için ona *yalvarmazdım*.

Çünkü sadakatinden dolayı bunu yapacaktı. Ve ben en iyi arkadaşşıma tuzak kurmayacaktım.

Jane sesini yine fısıltıya indirdi. "Hepimiz inanılmaz derecede ayrıcalıklıyız ve bize verilen herhangi bir anı ya da fırsatı boşa harcama düşüncesi sonsuz bir başarısızlık gibi geliyor."

"Hayır," diye tersledim, bu işin nereye varacağı konusunda endişeliydim.

"Bu doğru." Yüzünü kaşımamak için kendini zor tuttu. Ama maskesi kaşınıyor olmalıydı çünkü sürekli burnunu kırıştırıyordu. Çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Boş boş oturup *kimsenin olmamı* ummadığı bir kadın olamam."

Çenem gerildi. "Kendine *çok* fazla baskı yapıyorsun." Etrafımdaki tüm kızlar bunu yapıyordu ve bu kısmen medyanın onlara imkansız idealler yüklemesiyle ilgiliydi.

Daha ergenliğe bile girmeden rol model, savunucu, başarılı, güzel, sert, güçlü, alçakgönüllü ve tatlı olmaları gerekiyordu - oysa benim her biri için tek istediğim *mutlu* olmaktı.

"B a ş t a n söyleyeyim," dedi Jane, "benim aydınlanmamın matematikle bir ilgisi yok."

"Güzel."

Jane çocukken matematiği çok severdi. Hatta gençken matematik sporcularına katılmış ve insanlar Janie'nin bu alanda bir kariyeri olmasını hayal etmiş. Ama o hiçbir zaman bunun *hayat boyu sürece* bir tutku olmasını istemedi. Yine de Twitter'daki, Tumblr'daki, tüm sosyal medyadaki insanlar, Jane için en sevdiği çocukluk dersi üzerinden koca bir hayat yarattılar.

Bir *çocuk* için çok büyük bir baskıydı.

Ailenizi hayal kırıklığına uğratma korkusu, işte bu zor bir şey. Hayranları, dünyayı hayal kırıklığına uğratma korkusu, sevdiğim pek çok insanın sürekli karşılaştığı devasa, yıkılmaz bir duvar.

O duvarla daha önce de karşılaşmıştım.

Jane en büyük nefesini aldı. En can alıcı nokta yaklaşıyordu. "Bu gece fark ettim ki," dedi, "neredeyse dört yıllık 'üniversite deneyimimin' tamamını hırssız geçirmişim. Cansız. Azme ihtiyacım var." Joan of Arc'ı ruhuna kanalize etmiş gibi yumruğunu sıktı. "Bir meydan okuma." Gözleri ateşle parladı. "Ailem hırsla yaşıyor ve benim depom kuru. Boş. *Caput*."

"Hırssız değilsin. Princeton'dasın." Başka birinin dünyasında bu bir başarı sayılırdı. Cobalt ailesi için Ivy League'e gitmek sadece beklenen bir şeydi.

"Online kurslar," diye düzeltti. "Ve sadece üç dönemim kaldı. Bir hedef belirliyorum. Bir meydan okuma. Mezun olduğumda bir kariyer yolu bulmak *zorundayım*. Ölü bir balık gibi çırpınmak yok. Ben aslanlardan doğdum."

İşte oradaydı.

En büyük gerçek.

Ailesi daha anne karnındayken her şeyi çözmüştü. Annesi *on beş* yaşında kendi moda şirketini kurdu. Babası ise *yirmi dört yaşında* Cobalt Inc. adında milyarlarca dolarlık bir boya, mıknaş ve elmas şirketini yönetiyordu.

Jane'in zihninde, geride kalan kaplumbağa bile değildi. Kendini henüz yarışa sokmamıştı.

Hırs. Bunu o istedi.

Ona yardım edeceğime söz verdim ve o zamandan beri birlikte rastgele aktiviteler yapıyoruz. Bir nebze olsun ilham gelsin diye. Uçuş dersleri, roller derby ve en son *pasta süsleme*.

Farrow cilalı bir şehir fırınına açılan kapıyı tutarken çanlar çalıyor. Kapı kolunu ilk ben tutmaya bir santimetre uzaktaydım.

"Sadece senden daha hızlıyım," diyor Farrow, kaşlarını çatılırken neredeyse kahkaha atarak.

Karada belki. "Ve çok daha mütevazı." Fırına ondan önce girmeme izin vermesinin tek nedeninin boş olması olduğunu biliyorum. Jane tarafından birkaç saatliğine satın alınmış.

Birkaç hafta önce koruması da emekliye ayrılmış ve Akara Jane'e yeni bir yüz atamıştır. Yirmi yaşındaki Quinn Oliveira, Jane'in en genç korumasıdır.

ve Jane'in ekibine katılarak rütbesini yükseltiyor.

Onu o kadar iyi tanımıyorum. Sadece eski bir profesyonel boksör olduğunu, Brezilyalı-Amerikalı olduğunu ve ağabeyinin SFO'da başka bir koruma olduğunu biliyorum. Quinn'in tecrübesizliği beni rahatsız etmiyor. Herkes bir yerden başlamalı ama Farrow'un onu eğitmesine izin vermelerini garip buluyorum. Tanrım, Farrow daha *ilk günden* benim kurallarımı çöpe attı. İdeal bir koruma rol modeli değil.

Quinn fırının serpmeye rafının yanında beliriyor. Optimum *giriş güvenliği* için vitrinin hemen yanında.

Quinn'in olduğu yerde Jane de olmalı.

Farrow'u fırının önünde bırakıyorum. Elimden geldiğince sadece bir kez arkama bakmaya çalışıyorum. Yarım milyon değil. Farrow dizini güdük bir ahşap tabureye dayıyor ve sessizce Quinn'le konuşuyor. Korumam giriş ve çıkışlara doğru hareket ediyor, muhtemelen ona bahşiş falan veriyor.

Fırının derinliklerine doğru yürüyorum. Ve en iyi arkadaşımı gördüğüm anda gülümsemem oluşuyor.

Ellerini geniş kalçalarına dayayan Jane, sanki bu tek karar tüm geleceğini belirleyecekmiş gibi sanatsal kara tahta menüyü inceliyor.

Soluk mavi kedi gözü güneş gözlükleri uzun, kıvrırcık kumral saçlarına tünemiş. Jane'in tarzı da kendine özgü: nane yeşili pantolon, Zebra desenli kazağın altında fırfırlı Viktorya dönemi kollar, uyumsuz payetli topuklu ayakkabılar ve karpuz şeklinde bir çanta; bu kızı kimse kopyalayamaz ya da klonlayamaz.

O türünün tek örneği ve ben onu bırakmayacağım. Ne zaman, ne gün, ne de yıl. Onu çok seviyorum.

Hızla yaklaşarak bakışlarını çalışıyorum ve kendi gülümsemesinin şekillenmesini izliyorum.

Kusursuz bir Fransızcayla, "Bonsoir, ma moitié." diyorum. *İyi akşamlar, diğer yarım.* Çilli yanaklarının her ikisini de öpüyorum.

Uzun kirpikleri mavi gözlerini gölgeliyor. "Sadece sen ve ben varız, eski dostum."

Neredeyse aynı anda kolları belime dolanıyor, benimkiler de omuzlarına kayıyor. Onu sıcak bir kucaklamanın içine çekiyorum.

Kaslarım evdeymişim gibi gevşemeye başladı.

Jane Eleanor Cobalt'ı yedi Cobalt çocuğundan en büyüğü olarak tanıyorsunuz. Sizi bir arkadaş gibi hayatına davet eden yirmi iki yaşındaki pastel seven, kedi düşkününü kız. Onun Instagram'da yanan videolarını gördünüz.

Fransız tostı, yeni bir pantolon denemek ve eski edebiyattan bölümler okumak.

Ayrıca matematik profesörü olması ve STEM'deki kadınları savunması için ona baskı yapıyorsunuz. Ve kiminle çıkıp çıkmadığını merak ediyorsunuz - ama aralarındaki ilişkinin "ciddi" olup olmadığından emin değilsiniz.

Onu Janie olarak tanıyorum.

En iyi arkadaşım, ma moitié. Aramızda bir aylık yaş farkı var ama o milyonlarca ışık yılı daha zeki. Sadakati üçüncü ciğeriymiş gibi soluyan bir kız. Sevdiği insanlar için her gününü, dakikasını ve saniyesini feda edecek bir kız.

Adil bir uyarı: Eğer onunla uğraşırsan iki diz kapağını da kırar ve kafanı dirgene geçiririm. Bunu hallettiğimize sevindim.

Jane çenesini göğsüme yaslıyor. Ve yukarı bakıyor. "Sadece biz. İki iri yarı koruma, fırın çalışanları ve saat yedide gelecek olan üç kardeşin dışında."

İki kız kardeşimi ve erkek kardeşimi daha sonra bize katılmaları için davet ettim. "Fırını önceden aradığınız için teşekkürler," dedim ciddi bir şekilde. İğneleme yok. Jane'e küçük kardeşimin bize katılıp katılamayacağını sorduğumda ilk cevabı şu oldu: *Fırını birkaç saatliğine satın alacağım.*

Biz ikimiz -Jane ve ben- genellikle mağazaları kendimiz için kapatmayız. Medya ve halkın ilgisiyle başa çıkabiliriz. Ama Jane, Xander'ın etrafta insanlar olursa gelmeyeceğini biliyordu. *Onu geri bırakın* demek yerine, onu dahil etmek için ilk yardım eden o oldu.

"Avec plaisir," diyor ipek gibi. *Zevkle.*

Çok farklı nedenlerden dolayı iki yabancı dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum. İkincisinin tavşan deliğine girmeyeceğim, ama birincisi, Fransızca-Jane ve ben hazırlık okulunda öğrendiğimizden daha fazlasını kendimiz öğrendik. Ailesi akıcı konuştuğu için çabuk öğrendik.

Menüye bakarken kolum onun omuzlarında kalıyor. Farklı şekillerdeki pastaların çizimleri pembe tebeşirle çizilmiş.

Bum.

Başım vitrine doğru savruluyor. *Heyecanlı* genç kızlardan oluşan bir kalabalık cam kapıyı itiyor. Kaldırımı dolduracak ve sokaktaki park yerine akacak kadar kalabalıktan bahsediyorum.

Ayağa kalktım, kaslarım kasıldı. "Yerimiz sızdırıldı." *Çoktan.* Jane ve ben, insanlar hakkımızda paylaşım yapmadıkça Coachella'daki bir grup gibi kalabalıkları çekemeyiz.

Janie Twitter'da gezinmeye başlar. "...görünüşe göre bir hayran fırının dışında paparazzileri gördüğüne dair bir tweet atmış."

"Adresi postaladılar mı?"

"Evet." *Evet.*

"Harika," diyorum kuru bir sesle ve telefonumu cebimden çıkarıyorum. Arabamı ilk park ettiğimde birkaç kameraman bölgeye akın etmişti. Her gördüğümde onlardan bahsetmiyorum. Çimenleri, betonu ya da lanet gökyüzünü işaret etmek gibi bir şey bu. Onlar benim dünyamın manzaraları. Her zaman oradalar. Her zaman varlar.

Ve bazen günümü mahvediyor.

"Geri çekilin!" Farrow camın arkasından bağıyor. Kızlar kilitli kapıyı çekip açmaya çalışıyor. Bazıları pencerelere vuruyor. Sesi ne kadar sert çıkarsa çıksın, Farrow giderek büyüyen kalabalığı umursamıyor gibi görünüyor. Kapının kilide karşı sarsılmasını önlemek için kolu kavıyor.

Quinn hayranlarına da *gitmeleri* için bağıyor. Ama benim bakışlarım Farrow'a bağlı. Onun 1.80'lik rahat yapısına, yüksek stresli bir durum karşısında gösterdiği üstün soğukkanlılığa bakıyorum.

Farrow elini kapının üzerinde tutarak hafifçe dönüyor. Ve hızlı bir bakışla gözleri gözlerime değıyor.

Yüz ifademi okumadan önce tamamen dönüyorum. Bilenmiş çenemi ovuyorum.

Telefonum avucumun içinde titriyor. İki kız kardeşim *Luna* ve *Kinney'nin* isimlerini görüyorum ve gelen mesajları okuyorum.

Moffy!!!!!! Xander evden çıkmıyor :'(- Luna

Ona kötü bir şey olmayacağını söyledim ama adının Twitter'da trend olduğunu gördü - Kinney

Ve #PhillyBakery - Luna

Mesaj atıyorum: *Burası o kadar da*

kalabalık değil. Yalan söyleme. -

Xander

Hemen mesaj atıyorum: *İçeri girdiğinde yanında olacağım. Söz veriyorum. Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim.*

Henüz cevap yok.

Yukarı bakıyorum. Farrow beni izliyor. Siyah V yakasına iştirilmiş küçük, ince bir mikrofonu dokunan hassas parmaklarını takip ediyorum. Mikrofonun kablosu kulaklığına, oradan da beline takılı bir telsize uzanıyor.

Tüm güvenlik görevlileri telsiz takar, ancak mikrofonu dokunuyorsa, şu anda aktif olarak diğer korumalarla konuşuyor demektir.

"Kaçıyorlar mı?" Jane yanıma sokulurken soruyor.

"Muhtemelen." Xander evde kalırsa endişesi tavan yapacak demektir. Luna ve Kinney ona eşlik etmek isteyeceklerdir.

Son bir şey denerim ve mesaj atarım: *Geldiğinde kalabalığın dikkatini dağıtacağım.* Onun için adam öldürebileceğimi de eklemek istiyorum. Dağları yerinden oynatır, taşları yerinden oynatırdım. Küçük kardeşimin güvenliğini sağlamak için *her şeyi* yaparım. O yüzden yazıyorum: *Senin için kurşun yerim. Her şeyi yaparım. Sadece buraya gel.*

Gönder tuşuna basıyorum.

Uzun bir aradan sonra telefonum çaldı.

İşe yaramayacak. Asla işe yaramaz. - Xander

Kaslarım geriliyor. Mesajı Janie'ye gönderiyorum. "Bu evden çıkmadığı iki hafta olacak." Ailem bir aya ulaşmadıkça onu tecrit konusunda sıkıştırmamaya çalışıyor. *Bunun kaygısını arttırdığını* söylüyorlar. Ama haftalarca kapalı kalmak da hiç sağlıklı değil.

Jane kaşlarını çatar. "Bir dahaki sefere onu önce biz almalıyız." Başımı sallayarak onaylıyorum.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

"ALFA'DAN FARROW'A." Sert bir erkek sesi kulak zarımda çınlıyor. Gece geç saatte çırpılmış yumurtaları tavadan çıkarıp seramik bir kaseye koyuyorum. Şehirdeki evimin mutfağında, tavayı lavaboya atıp Price'a cevap vermeyi geciktiriyorum. Kırk yaşlarındaki sert Alfa lideri hâlâ SFA'nın bir parçasıymışım gibi davranmaya devam ediyor.

SFO'dayım.

Ve ben kimseden emir almam. Yapacağım şey: Akara'nın emirlerini dinlemek ve onları uygulamak isteyip istemediğime karar vermek.

"Alfa'dan Farrow'a," diye tersliyor Price.

Tezgâha yaslanıyorum ve yumurtalarımı yavaşça ama doğal olarak hızlı bir şekilde yiyorum. Fırının saati 11:23'te yanıp sönüyor -yirmi dakikadan daha az bir süredir evdeyim. İşemek, duş almak ve birkaç yumurta kırmak için yeterli bir süre. Yeni görevime başlayalı üç hafta oldu ve Maximoff'un hızlı tempolu yaşam tarzına alıştım bile.

Günlerini tıka basa dolduruyor ve planları paparazzilere, yardıma muhtaç ailelere ve yönettiği yüzlerce çalışana bağlı olarak sürekli değişiyor. H.M.C. Philanthropies. Onun ekibindeki çoğu güvenlik görevlisi kırbaçlanırdı ama onun yüksek stresli ve yoğun programı bana acil serviste viziteye çıkmayı hatırlatıyor.

Her saniyeyi şeker gibi yiyor ve soluyorum.

Beni en çok şaşırtan şey: henüz tek bir gece kulübüne ya da bara gitmemiş olması. "Yakında" olacağını söyleyen oydu ama oyalanıyor. Nedenini sormuyorum çünkü biriyle yatması için ona baskı yapmamayı tercih ediyorum. Hazır olduğunda, hazır olacak ve ben de onu güvende tutmak zorunda kalacağım.

Odaklandığım şey bu.

"Alfa Farrow'a, *Alfa Farrow'a*," diye birkaç kez daha sertçe tekrarlıyor Price.

Sadece *Omega'dan Farrow'a kadar* duyuyor olmalıyım. Mikrofonuma dokunuyorum. "Farrow." Söyleyeceklerini dinleyelim. Tek oda arkadaşım uyuduğu için mutfakta tek başıma bir kaşık yumurta yiyorum. Jane'in koruması Quinn henüz bu garip saatlere alışamadı. Jane geceyi geçirmek üzere içeri girer girmez -önce hızlıca bir şeyler atıştırmayı önermeme rağmen- üst katta sızıp kaldı.

Bodyguard 101: *Boş bir saniyeniz olduğunda yemek yiyin çünkü ne zaman başka bir şans bulacağınızı asla bilemezsiniz.*

Kulaklığımdan Price şöyle diyor: "Moffy'ye her yıl düzenlenen Hayır Kampı hakkında soru sorman gerekiyor. Bu yıl etkinliği halka açmayı planladığına dair söylentiler duyduk ve güvenlik ekibinin onayına ihtiyacımız var. Uzun sürmesin." Telsiz sustu.

Kontrollü, özel bir etkinliğin halka açılması büyük güvenlik riskleri yaratır. Asla göz ardı edemeyeceğim riskler. Ama Maximoff'un Yardım Kampı ile ilgili her istediğini yapma gücü var. Sadece CEO olarak değil, yıllar önce çok övülen ve tanıtılan Aralık etkinliğini de *o kurdu*.

Varlıklı bağışçılar, kendisi ve birkaç aile üyesiyle birlikte üç günlük kamp inzivası için pahalı biletler satın alacaklar. Aslında ünlülerle bir kamp ateşinin etrafında toplanmak için para ödüyorlar. Ve sadece son derece nazik insanlar bu biletleri karşılayabilir.

Arabada yaptığı birçok telefon görüşmesine kulak misafiri oldum ve Camp-Away'in formatında bir değişiklikten hiç bahsetmedi.

Mikrofonumu tıklıyorum. "Farrow'dan Alfa'ya, bu söylentileri nereden duydunuz?" Kasemi taşıyarak kemerli geçitten oturma odama geçiyorum. Tuğla şöminenin yanındaki ahşap kapı benim evimi Maximoff'un evine bağlıyor.

Price bana, "SFA, asistanının e-postasından *halka açık* kelimesinin izini sürdü," dedi. "Moffy'den daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Olumlu yanıt verin." Güvenlik e-postaları hacklediğinde, bu ailelerin lehinedir. Yine de ironiyi görebiliyorum. Onları koruyoruz ama bunu yaparken mahremiyetlerini ellerinden alıyoruz.

Bu gerçeği değiştiremem.

Alpha, Omega ve Epsilon'un bir sloganı var: *medyanın önünde olmak*. Magazini durdurmak mümkün değil, ama her şeyden haberdar olmalıyız.

potansiyel olarak basına çarpabilir ve zarar verebilir.

Kapı kolunu tutmadan önce mikrofonumu tekrar tıklıyorum. "Sana geri döneceğim." Maximoff'un oturma odasının kapısını açtığım anda, patiska bir kedi yavrusu ayak bileklerimin yanından geçip gidiyor.

Hızla dönüp Jane'in evcil hayvanını yakalıyorum. Walrus sert ağacı pençeliyor, ama ben küçük şeyi kaldırıyorum ve yavru kedinin yüzünü yüzüme doğru kaldırıyorum. "Yaramaz, yaramaz."

Yavru kedi burnuma pati atıyor. Gülümsüyorum ve kediye "Kaçmana izin yok, seni küçük piç" diyorum.

Mors miyavlıyor.

Jane, *"Küçük yavru kedileri güvenliğin konağına sokmayın. Kedi geçirmez değil. Kendilerini kuytu köşelere sıkıştıracaklardır."* Yavru bir kediye kaybetmek istemiyorum.

Bitişikteki oturma odasına girdiğimde Mors'u serbest bırakıyorum ve sallanan sandalyenin altına dalıyor. Birinci katta kimse yok. Kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve sesler dar merdivenlerde yankılanıyor.

Tuğla duvara yaslanıyorum, yumurtalarımı yiyorum ve sıkışık alanı tarıyorum. Benim çıplak evimin dekore edilmiş hali: soluk pembe Viktorya döneminden kalma bir koltuk, fırfırlı yastıklar, sallanan bir sandalye, pastel battaniyeler, cam çaydanlık, mutfak kemerinin yanında iki kişilik bir kafe masası ve şöminenin üzerinde en az yirmi aile fotoğrafı.

Çirkin büyükanne stili Jane Cobalt diye bağılıyor.

Evleri ayrıca demlenmiş kahve, çay, çiçekli mumlar ve *kedinin* farklı kokusuna sahiptir.

Merdivenler gıcırıyor ve önce soluk mavi ipek pijama şortu ve atletikle Jane çıkıyor. Elinde bir şişe yağ taşıyor ve beni ancak son merdivenden indiğinde fark ediyor.

"Farrow." Gülümsüyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. Sanki beni bir şişe yağla yakalayan oymuş gibi.

"Jane," diye selamlıyorum, bir kaşık daha yumurta yerken. Evde bir "erkek arkadaşı" olsaydı, onu çoktan öğrenmiş olurum. Cevap verecek zamanı yok. Maximoff iki merdiveni birden atlayarak hızla geliyor.

Beyaz gömleğini başından çıkarıyor, saçları dağılmış, vücudu yırtılmış ve gri ipli pantolonu belinden aşağı sarkıyor.

Dudaklarım yükseliyor ve yükseliyor. Henüz beni görmedi ve gördüğü an çıldıracak. Yumurtalarımı patlamış mısır gibi yiyorum.

Jane beni gerçekten dikkatle izliyor ama saklayacak bir şeyim yok. Özür dilemeden kendim oluyorum. Her gün, bütün gün.

"Hazır mısın Janie?" diye soruyor, el çabukluğuyla saçlarını geriye tararken. Sonra yukarı baktı. Ve beni gördü. Katılaşıyor, çenesi geriliyor ve gözleri açılıyor. "Ben de seni özledim," diye takılıyor ve yumurtalarımı bitiriyorum. Gülümsemem giderek büyüyor. Kızgınlığı yüz hatlarını çiziyor ve gözlerini hançerliyor.

Maximoff birinci kata iner. "Seni son gördüğümde bu yana iki dakika geçti."

"Otuz üç," diye düzeltiyorum ve Jane'in koltuğa oturup tatlı badem yağı şişesini açmasını izliyorum. Ne işe yaradığını bildiğime dair bir his var içimde. Moffy'ye odaklanıyorum. "Güvenlik Camp-Away hakkında daha fazla bilgi istiyor."

Farkına varır ve başını sallar. "Beklemek zorundasın. Janie'ye masaj sözü verdim ve önce o geliyor."

"Vermek mi almak mı?" Ben soruyorum.

Kaşları havaya kalkıyor ve dudaklarını yalayarak başını hafifçe çeviriyor. Keskin çenesini ovuşturuyor.

Gülümsüyorum, vücudum geriliyor ama bu hissi görmezden geliyorum. "Masaj, kurt izci. Veriyor musun, alıyor musun?"

"Almak," diyor daha kolay. "Jane masaj terapisini deniyor."

Dalgalı saçlarını düşük bir midilli şeklinde bağlıyor. "Kamp hakkında konuşmanız gerekiyorsa, bekleyebilirim-"

"Hayır." Maximoff tekrar tekrar başını sallar. "Şu anda sana odaklanıyorum. Senin hırsın, senin hedefin, hatırladın mı?"

Jane başını sallıyor ve yağın arkasındaki malzemeleri okuyor. Mavi gözlerini bana diyor. "Moffy'den sonra sana bir tane verebilirim."

"Önce bunun nasıl gittiğini görelim." Boş kâsemi yakındaki kafe masasına bıraktım.

Maximoff sallanan sandalyeyi işaret ediyor. "Oturun." Bana emrediyor çünkü oturması gerekiyor ve benim onun üzerinde yükselmenden nefret ediyor.

"Ayağa kalkacağım." Şömine şöminesine ulaşmak için onunla sallanan sandalyenin arasından geçiyorum.

"Ve inatçı olanın ben olduğumu mu düşünüyorsun?" Adam Jane'in yanına oturur ve Jane de onun arkasındaki minderler üzerine diz çöker.

Aile fotoğraflarına göz gezdiriyorum. "İnatçılığın senin tekelinde olduğunu hiç söylemedim." Maximoff'un Hale'lerin yatından ters takla atarken çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafını elime alıyorum, Jane köşede şaşırmış gibi yaparak onu işaret ediyor. Fotoğrafi ona gösteriyorum. "Sen ne yapabiliyorsan, ben daha iyisini yaparım."

Jane avuçlarına yağ sürerek, "Ne kadar kavgacı sözler," diyor. "Odadaki üçüncü tarafsız katılımcı olarak, tüm yarışmalarda jüri olmaya gönüllü oluyorum."

"Sanırım *önyargılı* katılımcı demek istediniz." Fotoğrafi yerine koydum. İkisi şöminenin üzerindeki neredeyse her fotoğrafta birlikteler.

Jane, "Tarafsız olabilirim," der ve Maximoff'un *sıkı* deltoidlerini yoğurmaya başlar. Maximoff destek almak için Viktorya döneminden kalma rahatsız koltuğun arkasına tutunur.

Jane'e "Boksta kim daha iyi?" diye sorarken onu izliyorum. Jane duraksıyor ve ağzını açıyor ama hiç ses çıkmıyor. Ona yardım ediyorum, "F-A-R-"

"M-O-F-F-Y," diye hızla heceliyor ve ihanet sonucu ölümden kurtulmuş gibi bir nefes veriyor. "Lily Teyze *gerçeğin seni özgür kılacağını* söylüyor ve ben de aynı *fikirdeyim*. Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Tekrar masaja odaklanıyor, parmak eklemlerini sırtında kullanıyor.

Maximoff bana gülümsüyor. Sanki beni alt etmiş gibi.

"Neden bu kadar mutlu olduğunu anlamıyorum. Az önce senden hoşlandığının kanıtladı."

Maximoff bana bir bakış attı. "Bir saniyelğine bile olsa, bunu kabul edemezsin."

Belki, sadece belki, kendi sporunda senden daha iyiyimdir."

Bakışlarımı onunkilerden ayırmak için büyük çaba sarf etmem gerekecekti. "Alçakgönüllülüğün azalıyor." "Üstünlüğün daha da kötüleşiyor."

Kocaman bir gülümseme koparıyorum ama Maximoff dişlerini sıkarken dudaklarım alçalıyor, neredeyse irkiliyorum. Jane'e kısa bir bakış atıyor ve omurgasına doğru uzanan parmak eklemlerine bakmaya çalışıyor. Omuzları her zamanki sert, kilitli pozisyonunda kalıyor.

"Rahatlamaya çalış," diye öneriyorum, koltuğa yaklaşarak. "Ya da *nasıl* talimatlar?"

Gözleri parlıyor. "İhtiyacım olan tek talimat seni nasıl susturacağım..." diye kestirip atıyor ve bir yüz buruşturmasını daha bastırıyor. Jane onun yüz ifadesini göremiyor.

Jane'e "Omurgasına çok yakınsın," diyorum ve bileğine uzanıyorum. "Yapabilir miyim?"

"Lütfen."

Ellerini kürek kemiklerinin yan tarafındaki kaslara kaydırıyorum. Parmaklarını kapatıyorum, ellerimi yağlıyorum ve o kaslarını yoğurmaya başlar başlamaz

"Daha iyi misin Moffy?" diye sorar.

"Evet." Yakası sıkı ve bana bakıp keskin bir nefes aldığında, bunun sebebinin yakınlığım olduğunu anlıyorum.

Onun sıkı duruşunu süpürüyorum: Maximoff Hale, gömleksiz, kasları yağlanmış ve acemi ellerin altında masaj yapıyor.

Benimkinin altında daha iyi hissedirdi.

Yüzünü buruşturuyor, "*Siktir*. Jane." Sinirini sıkıştırdı.

Yağlı ellerini kaldırıyor. "Özür dilerim." Jane bir şeyler arıyor. "Merde," *der* Fransızca. "Bekle, Moffy. Videoyu tekrar açacağım." Önce bana, sonra da telefonunun bulunduğu sehpa başını sallıyor. "Farrow, izin verir misin?"

Yağlı ellerimi siyah pantolonuma siliyorum ve ardından mavi zebra desenli sert bir kılıfın içindeki telefonu alıyorum. "Masöz olma konusunda ne kadar ciddisin?"

Çilli yanağındaki bir tutam saça dirsek atıyor. "Eğer gerçekten hoşuma giderse, nasıl profesyonel bir masöz olabileceğimi araştırır ve oradan devam ederim." Telefona doğru başını sallıyor. "Video YouTube'da 'son izlenenler' listemde olmalı."

Telefonunun kilidini açmak için bekliyorum. "Peki ünlü Jane Cobalt'tan 'mutlu son' isteyen bir müşteriniz olduğunda ne olur?"

Maximoff Jane'e bakar, sanki ikisi de güvenlik risklerini daha önce tartışmışlar gibi bir bakış atarlar.

Ne zaman sosyal medyada güvenlik tehditlerine göz atsam, Jane Cobalt'ın etrafındakiler iğrençten, tüyler ürperticiye ve *şiddete kadar çeşitlilik gösteriyor*. Her ikisi de bazı insanların onları nasıl algıladığının farkında. Tek gereken bir Twitter hesabı:

Jane Cobalt'ın canına okurdum. Onu ağlarken görmek

istiyorum. O kaltağı bağla ve iyice boğ #JaneCobalt

Jane Cobalt tıpkı annesi gibi seviyor. Kaba ve sert sürülür, ıslak bırakılır!!!

Connor Cobalt'ın kızını düz yürüyemeyene kadar becereceğim.

Omega, Jane farkında olmadan ona karşı çok korumacı davranıyor. Geçtiğimiz üç hafta içinde, hasta küçük bir pislik ona top tıkaçları göndermeye devam ettiği için postalarını ele geçirdik. Bunu Jane'e de asla yayınlamayacağım. Güvenlik, hepsinin sürekli korku olmadan yaşamasını istiyor.

Katılıyorum.

Bizler, onlar okumak zorunda kalmasın diye, tüm o boktan, saçma sapan şeyleri okuyor ve bunlarla uğraşıyoruz.

Jane omuz silkiyor ve ellerine biraz daha yağ sürüyor. "Müşterilerimi elemek zorundayım. Bu işle birlikte geliyor."

"Ünlü olmaktan," diyorum.

"Rose ve Connor Cobalt'ın kızı olmaktan" diye açıklıyor. "Herkes beni ailemin gözünden izliyor."

Maximoff'un boynu çatırdıyor ve mırıldanıyor: "İyi günde kötü günde."

Anlıyorum.

Şöhretleri ailelerinden geliyor. Kendilerinden değil. Rose ve Connor Cobalt, seks kasetlerinin medyaya sızdırılmasıyla ünlüler. Özellikle de BDSM. Bu nedenle, halk en büyük kızlarının da annesi gibi olduğunu varsayıyor.

Güvenlik ekibi içeriden bir bakış açısına sahip. Gerçekten, gerçek. Ve Jane'in BDSM'den hoşlanmadığını biliyorum.

Jane avuçlarını Maximoff'un sırtına koyuyor ama videoyu bekliyor. "YouTube," diye hatırlatıyor bana ve gözlerimiz buluştuğunda ekliyor, "Bir tutku bulmak için bu zamanı ayırma fırsatım olduğu için zaten şanslıyım. Ve masöz olma fikrini *düşünebildiğim için* bile şanslıyım. Eğer gerçekten sevdiğim şeyi bulursam, şöhretimin buna engel olmasına izin veremem."

Maximoff'a bakıyorum.

Çenesi jilet gibi. O da güvenlik riskleri konusunda endişeli. O tweetleri gördü. İçimden bir ses onun hırsını şimdilik hoş gördüğünü ve Jane'in güvenli bir yere gelmesini beklediğini söylüyor.

Telefonuna çok kolay giriyorum. *Jane*. "Şifren nerede?" Güvenlik ekibinin üçte ikisinin onu azarlayacağını düşünerek ses tonum çok *nazıkçe*

Sanki şu an bir çocukmuş gibi.

"Benim telefonum yok," diyor. "Çileden çıkarıyorlar ve telefonumu kaybedersem, verileri hemen silerim. Ayrıca, suçlayıcı hiçbir şeyim yok. Tüm mesajlarımı siliyorum ve fotoğraflarımın ve videolarımın çoğunu zaten Instagram'a yüklüyorum. Kimsenin çalabileceğı bir şey yok."

Maximoff gülümser, arkadaşıyla gurur duyar.

Hazırlığı bana güvenlik ekibinin Jane hakkında söylediğı bir şeyi hatırlattı. Kaygısızmuş gibi davranıyor ama tüm hayatı onun istediğı gibi planlanmuş ve Maximoff Hale'den daha fazla olmasa da onun kadar hokkabazlık yapıyor.

Videoyu bulurken Jane'e "Kürek kemiklerini hafifçe ovalarsan canını yakmazsın" diyorum.

Maximoff koltuğun arkalığını daha sıkı kavırıyor ve yine dudaklarını yalıyor. Kendimi onu izlerken buluyorum ve göğsüne en yakın olan kolçağı yaklaştığında, kemerimle daha göz hizasında oluyor.

Maximoff boşluğı bakıyor. *Nereye gittin, Moffy?* Ona elimi sallıyorum ama kafasının içinde kayboluyor.

"Farrow." Jane'in mavi gözleri parıldıyordu. "Daha önce kaç masaj yaptın? Ve neden?"

Alfa ona Jane "Merak Kediye Öldürdü" Kobalt da diyor.

YouTube'daki "son izlenenler" akışında geziniyorum. "Çok fazla, masajın ana amacına bakarsanız cevabınızı alırsınız." Videoyu keşfediyorum ve ıslık çalıyorum. *"İnanılmaz, Süper, Fantastik Bir Masaj Nasıl Yapılır?"* Oynat tuşuna basıyorum ve iki liseli kızın bulanık görüntüsüyle karşılaşıyorum. "Hayır." Kapatıyorum. "Dur sana göstereyim."

Maximoff uyandı ve bana ters ters baktı.

"Hayır." "Tekrar hoş geldin, uzak öğrencisi."

Beni tersledi ve sertçe tekrarladı, *"Hayır."*

Jane kollarını sallıyor, zaten yorgun.

Ona "Tüm vücudunu kullanmalısın" diyorum ve ona da "Bırak ben göstereyim, o da beni taklit etsin" diyorum. Jane'e yardım etmekten başka nedenlerle de ona masaj yapmak *isterdim*.

Maximoff göğsümü işaret ediyor. "Nasıl masaj yapılacağını bilmiyorsun."

"Ve az önce daha önce masaj yaptığımı söylediğim kısmı gerçekten kaçırdın." Jane'in telefonunu sehpanın üzerine koyuyorum. "Pek çok şeyi ortalamadan daha iyi yapmayı biliyorum. Ellerimi iyi kullanırım."

"Harika." Jane için vazgeçtiğini düşündüğüm bir şey için daha dik başlı davranıyor. Sert duruşuna ve yutkunurken adem elmasının nasıl sallandığına odaklanıyorum.

"Belki de Farrow haklıdır," diyor Jane, "belki de gerçek bir canlı gösteri işime yarayabilir."

"Belki de Farrow saçmalıyordur," diye yanıtlıyor Moffy.

"Belki Maximoff benden masaj almaktan korkuyordur," diye karşı çıkıyorum. "Yanılıyorsun." Ayağa kalktı, kendine olan güveni kadar Atlas dünyayı destekliyor. Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Peki şimdi ne olacak?" Masajı kabul ediyor.

Çizmelerimi kullanıp sehpayı kanepeden uzağa itiyorum. Sonra yere bir yastık atıyorum. "Uzan, kurt izci. Bırak dünyanı değiştireyim."

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

BOKU YEDİM.

Burnumdan nefes alıyorum. Damarlarımı ısıtmaya ve kafamı karıştırmaya çalışan her şeyi bastırıyorum. Şehvet mi? Tahriş mi? *Karasevda?*

Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. Utanmadan, ama düşünmeye devam ediyorum, *lanet olası hayatımda hiç böyle bir emri kabul etmeyi şimdiki kadar çok istememiştim.*

Her zaman alfa erkeklerine ilgi duyduğumun farkındayım. Benim onlara hükmetmek istediğim kadar bana hükmetmek isteyen erkeklere. *Neredeyse* her seferinde istediğimi elde ediyorum, ama aynı derecede güçlü, aynı derecede baskın biriyle birlikte olmanın kırılganlığıyla oynamak bile beni maksimum düzeyde aydınlatıyor.

Şu anda burada dururken o kişiyi hayal ettiğimde, Farrow Redford Keene'in sondan bir önceki eşleşme olduğunu fark ediyorum.

O senin koruman. Teşekkürler, ahlaki vicdan. Bu yüzden bakışlarımın onun ağzına ya da 1.80'lik boyuna kaymasına izin vermiyorum. Tepkimi uzun süre okumasına bile izin vermiyorum.

Bol büzgülü pantolonumu düzeltiyorum. Sonra yüzüstü yatmadan önce halının üzerine diz çöküyorum. Kendimi nadiren bulduğum bir pozisyon.

Dirseklerimin üzerinde duruyorum. Ve boynumu omzumun üzerinden geçiriyorum. Gözlerimi Farrow'a dikiyorum. Gümüş yüzüklerini çıkarıyor. Teker teker.

Tanrım. Parmakları, o parmaklar *üzerimde olacak.* Boynumun arkası kaynıyor.

Kahverengi gözleri sırt kaslarımda geziniyor - yüzmeye olan ölümcül aşkımı gösteren kaslarımda. Ve kelebek vuruşundaki yeterliliğimi.

Yüzüklerini cebine koyduktan sonra Janie ona bir şişe yağ uzatır. "Bunu referans malzemesi olarak filme almak korkunç derecede kötü bir fikir mi yoksa iyi bir fikir mi?"

"Kötü," diyorum, bunun başka bir nedeni yok, "eğer bir şekilde sızarsa, insanlar amatör masözümün kim olduğunu sormaya başlar."

Farrow *amatör* kelimesine gözlerini deviriyor ama aynı zamanda "Kaydetme" diyor.

İkimiz de insanların bu varsayımsal video kaydında Farrow'a odaklanacağını biliyoruz. Çünkü o a.) tamamen dövme, b.) "mutlu son" arzulanıza neden olacak türden çekici ve c.) elleri üzerimde olurdu.

Bu onu ünlü yaptı.

Ünlü insanlar, ünlü insanları koruyamaz. Yoksa kendi kardeşlerimin koruması olurdu. Ve bir koruma kendini korumak için bir korumaya *ihtiyaç duyduğunda*, güvenlik için değersizdir.

Farrow işini kaybedecekti.

Jane koltuğa uzanır. "O zaman dikkatle izleyeceğim ve zihinsel notlar alacağım." Yaşlı bir kara kedi olan Lady Macbeth kucağına atlar ve mırıldanarak yere yığılır. Janie kedinin tüylerini öpüyor ve kulaklarının arkasını kaşıyor.

Şu lanet kedi Jane'in dikkatini dağıtmaya iyi olur. Bu masajı tekrarlamayacağım.

"Cela n'arrivera pas deux fois," diyorum ona. *İki kez olmayacak.*

Lady Macbeth'i okşuyor, parlak mavi gözleri bilerek bana bakıyor. "Je regarde. Profite du massage, Moffy." *İzliyorum. Masajın tadını çıkar, Moffy.*

Ön kollarımın üzerinde duruyorum ve omzumun üzerinden tekrar bakıyorum. Farrow ayakta, avuçlarını yağıyor, kendinden o kadar emin ki. Beni izlerken gülümsemesi geriliyor, alt dudağı çok sıcak deliniyor.

Farrow'la ilgili her şey gece gökyüzünü çatlatan şimşek gibidir. Alçalıyor.

İşte başlıyoruz.

Dizini belime dayıyor ve botunun tabanı diğer tarafımda. Bana dokunmadan üstüme çıkıyor. En azından henüz değil.

"Sonuna kadar eğil Maximoff," diyor o derin, çakıllı sesiyle. "Kollar yanlarda düz dursun."

Nabzım enseme atıyor. Kollarımı gergin bir şekilde belime doğru uzatıyorum. Bu da beni Farrow'dan uzağa bakmaya zorluyor. Yüzümü saklamayı tercih ediyorum, bu yüzden alnımı dekoratif yastığın üzerine koyuyorum. Gizlendim ama aynı zamanda *hiçbir şeye* bakmadım.

"Beni öldürme," diye bağıyorum.

Öne eğildi, dudakları kulağıma yaklaştı. "Seni incitmek benim iş tanımımın tam tersi."

Doğru.

"Güven bana," diye nefes alıyor. "Rahatla." Sesinin ipeksi kısmı beni tepeden tırnağa buharlı bir saunaya girmiş gibi rahatlatıyor.

Sikey

im.

Ben.

Normalde bağlı olan omuzlarım açılmak istiyor ve kollarımı yastığa değdirmeden sabit durmaya zorluyorum. Tüm sırtım açıkta. Farrow ile çıplak kığım arasında sadece ipli pantolonumun gri kumaşı var.

Boxer-brief giymiyorum.

Muhtemelen anlayabilir.

Gözlerimi kapattım. Daha güçlü nefes alıyorum. Beklenti beni öldürüyor.

Ve sonra ısınmış, yağlanmış elleri kuyruk sokumumdan başlıyor. *Vay anasını.* Derinlere inmek için vücudunun ağırlığını kullanarak başparmaklarını ve avuç içlerini sırtımın uzunluğunda gezdiriyor. Boynumun dibine ulaşıyor ve geniş omuzlarımın etrafında daireler çiziyor.

Keskin bir nefes boğazımda düğümleniyor. *Lanet olsun.*

Parmakları ve elleri sırtımda, omuzlarımda, hatta pazularımda ve ön kollarımda aşağı yukarı hipnotik hareketler yaratıyor. Vücudumu yoğurmak ve ovmak için ağırlığını her sabitlediğinde, pelvisini kığımın yakınında hayal ediyorum - aşağıya doğru iniyorum.

Gözlerimi daha çok kapat. Sertleşemiyorum.

"Rahatla," diye nefes alıyor, başparmakları enseme geziniyor. *Bu çok iyi hissettiriyor.*

İri elleri vücudumda gezinirken bedenime daha da yaklaşıyor ve sonra belime doğru yöneliyor. İpli pantolonumun bandı ile dalga geçiyor.

Hayal kurma.

Hayal kurma.

Tekrar burnumdan nefes alıyorum. Dönüp otursam öpüşür müyüz? *Düşünmeyi bırak.* Tekrar yaklaştığında, dudaklarını çenemin yanında hayal ediyorum. Emmeden önce kulağımı ısıyor, sonra dönüyorum ve biz-hayır.

Evet.

Evet.

Hâlâ yerde yatıyorum. Hâlâ gevşemeyi reddeden sıkı omuzlarıma masaj yapıyor. Dudakları kulağıma değiyor ve gerçekten, gerçekçi bir şekilde "Bırak beni" diye fısıldıyor.

Yapamam.

Bıraktığım an, geçilemeyecek bir çizgiyi aşmış olacağım.

Tuzaklarımı daha sert, daha derin yoğuruyor, neredeyse beni görmezden gelemeyeceğim bir yere getiriyor. Bir coşku durumuna. Gözlerim açılıyor ama neredeyse geri yuvarlanıyor, ağzım hafifçe açık kalıyor. *Lanet olsun...*

Bileğini tuttum.

Aniden. İçgüdüsel olarak. Avuç içleri belimde, donup kalıyor. Onu bırakmadan diğer kolumu vücudumu desteklemek için kullanıyorum. Göğsüm ağır, düzensiz bir nefesle yükseliyor.

Ona bakıyorum.

Farrow da aynı ağırlıkla nefes alıyor, gözleri onu neden durdurduğumun nedenlerini arıyor. Elini daha aşağıya kaydırıldığını hayal ediyorum. Bel kemerime. Kumaşın altına.

Yap hadi.

Jane'in burada olduğunu hatırlayarak bir kez göz kırpmıyorum. Ve sonra düşünüyorum: *Durmamın tek nedeni bu olmamalı.*

O benim korumam. Bileğini

bıraktım.

Jane otururken eski koltuk gıcırıyor. "İsterseniz ikinizi yalnız bırakabilirim-"

"Hayır," diyorum kararlılıkla ve Farrow'a sertçe bakıyorum, bu teklifi benimle birlikte reddetmesini bekliyorum.

Farrow baş döndürücü bakışlarıyla bedenimi tarıyor, adeta "*Evet derd i m*" diyor. Ve sonra üzerimden kalkıyor.

Düşünecek gerçek zamanım yok.

Telefonum sehpanın üzerinde çalıyor. Gelen bir arama. Mesaj değil. Hemen ayağa kalkıp telefonumu aldım. Arayanın kimliğini görüyorum: küçük kız kardeşim ve lazer gözlü oluyorum.

Muazzam odaklanmış.

Buraya ve şimdiye konsantre oluyorum. Diğer her şey arkamda.

Telefonu kulağıma dayadım. "Luna?" Hoparlörden garip bir nefes sesi geliyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Luna?"

Farrow sanki biri kulaklığından konuşuyormuş gibi uzaklara bakar. Ön kapıya doğru yürür. Jane ayağa fırlar ve cep telefonunda mesaj ya da bilgi olup olmadığını kontrol eder.

"Luna, *cevap ver bana*." Elmacık kemiklerim keskinleşiyor. Sabit bir şekilde dinliyorum, telefonu sıkıca kavıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ama aynı zamanda tuhaf biri.

Luna Hale'i Twitter'da anlaşılmaz saçmalıklar paylaşan ve UFO'ların gerçek olduğuna inanan on yedi yaşındaki uzaylı hayranı olarak tanıyorsunuz. Ona kaba bir şekilde İkinci El Utanç lakabını taktınız. Hatta bazılarınız %100 ayık olduğu halde ona "sarhoş" diyor ve onunla çıkan herkesin akıl sağlığını sorguluyorsunuz.

Onu küçük kız kardeşim olarak tanıyorum. Sürekli alay edilmesine rağmen kendine sadık kalan bir kız. Hayran olduğum ve koşulsuz sevdiğim biri.

Adil bir uyarı: Eğer ona yanlış nefes verirsen seni öldürürüm.
Bu kadar basit.

Telefonda Luna çok yumuşak bir şekilde iç geçiriyor. Sesini neredeyse özlüyorum.

"Konuş benimle, abla-" Telefon kapanıyor. Ne haltlar dönüyor burada? Janie'ye döndüm. "Kardeşlerine mesaj attın mı?" Luna'nın en iyi arkadaşları Jane'in iki küçük erkek kardeşi.

"Oui." Janie hızla mesaj atıyor. "Eliot ve Tom bana şeytan emojileri gönderip duruyor."

Başımı sallıyorum, kızgınlım. *Beş tane* Cobalt çocuğu var ve küçük kız kardeşim Jane'in bebek evini ateşe veren ve yanarken gülen ikisiyle arkadaş olmak zorunda kaldı. O zamanlar on yaşındaydılar ama on sekiz ve on yedi yaşlarında hâlâ kaos içinde dans ediyorlar.

Kapının yanında, Farrow mikrofonuna konuşuyor. "Garaj dolu. Onu bırakmanız ya da sokağa park etmeniz gerekiyor. Onunla arabada buluşabilirim." Farrow bana işaret ediyor ama ben zaten ona yaklaşıyorum.

Telefonum titriyor.

Bir mesaj.

Sana doğru geliyorum. Konuşamıyorum :(-- Luna

Mesajlaşmaya devam eden Janie'ye "Luna buraya geliyor," diyorum ve Farrow'a bir adım kala duruyorum. "Sen ne biliyorsun ki?"

Mikrofonunu tıklıyor ve güvenlik ekibine "Tamam" diyor. Bakışları benimkileri kavlıyor ve bana şöyle diyor: "Luna korumasından onu buraya getirmesini istedi. Ayrıca aracının içinde kalmasını istedi, bu da şu anlama geliyor-"

"Onun kendisini duymasını istemiyor," diye bitiriyorum, kendi kendime başımı sallayarak.

Janie geri kalan bilgileri toplar. "Ailesinden bir şey saklıyor olmalı ve korumasının ispiyonlamasından korkuyor." Söyler. Kızın yaşı küçük.

Bu kardeşlerimin bana ilk gelişi değil. İşleri berbat ettiklerinde, benim tepkim aşırı korumacı babamızın ılık versiyonu oluyor. Benim dörtte üç Loren Hale olduğumu söylerler. Bazen sırf onunla yüzleşecek cesareti toplamak için yanlışlarını benim üzerimde test ettiklerini düşünüyorum.

Farrow telefonundan dış mekandaki güvenlik kameralarına bakıyor. Beni bakarken yakaladığında, arkasını dönmesini bekliyorum.

Onun yerine bileğimi kavradı ve beni yanına çekti. Omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Burası sokak manzarası," diyor.

Ekranda kaldırımda dolaşan birkaç paparazzi görülüyor.

Farrow şöyle açıklıyor: "Luna'nın arabası kaldırıma ulaştığında, arabasının kapısını açacağım ve ona eve kadar eşlik edeceğim."

Kollarımı kavuşturup başımı sallıyorum. Kız kardeşimi güvenli bir şekilde evime götüren kişi olmak istiyorum ama durumu daha da kötüleştiririm.

Paparazziler sürekli kamp kurarken, ön kapımdan çıkmak bir karınca yuvasına bilerek basmak gibi. Ateş karıncalarına karşı *ölümcül* alerjim olduğunu düşünürsek, bu benim yapacağım bir şey değil. Genelde arabayla giderim. Garajın içinden.

Jane sehpayı eski yerine çeker. "Luna geceyi burada geçirebilir. Misafir odasındaki yatağı ben yaparım. En sevdiği filmi bile izleyebiliriz." Janie dekoratif yastığı koltuğun üzerine atıyor. "*Galaksinin Koruyucuları'nı* yıllardır izlemedim."

"Evet," diyorum kuru bir sesle, "ne olduğunu öğrenene kadar kız kardeşime kurabiye pişirmeyi ve kırmızı halı sermeyi ertelese nasıl olur? Bildiğimiz kadarıyla on ikinci sınıfta kalmış olabilir." Geçen hafta

Kızlar tuvaletinde sigara içtiği için ceza almış. Anaokulunda zorbalık başladığından beri okula karşı ilgisizdi.

Keşke ben de onun sınıfında olsaydım.

Yani orada olduğumdan daha fazla olabilirdim. Tacizleri durdurabilirdim. Bir şekilde. Ama ben *beş* yaş büyüğüm. O birinci sınıfa başladığında ben gitmiştim.

Farrow başka bir güvenlik kamerasına tıklıyor.

Jane bize yaklaşıyor, yüz hatları yumuşak ve empatik. Elim tutmak için uzandı.

Kollarımı çapraz tutuyorum.

"Moffy," diyor kararsızca. "Luna'nın bir şekilde çuvalladığına inanmayı tercih ettiğini biliyorum çünkü alternatifi acı verici ama diğer olasılığı da göz önünde bulundurmalısın."

Kardeşimin başına kötü bir şey gelmiş olabilir. Ve yardım için bana geliyor.

Tüm duygularımı demir sıkı bir sandığa kilitliyorum. Yüzümden hiçbir şey geçmiyor. "Farkındayım."

Farrow kısa bir süre beni inceledikten sonra telefonunu uzatıyor. "Hemen döneceğim." Ön kapıdan çıkıyor, kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve neredeyse aynı anda siyah bir Escalade kaldırıma yanaşiyor.

Declan bana telefonunu asla vermezdi. Farrow'un telefonundan kardeşimi izleyebileceğimi fark ettim. Onunla dışarıda olmak isteyeceğimi biliyordu ama Luna'yı gerçekten güvende tutmak için -medyanın ilgisinden, kudurmuş paparazzilerden- bu kadar yaklaşabilirim.

Ve bana herhangi bir korumadan daha iyi bir görüş sağladı.

FARROW KEENE

SOKAK LAMBALARI ve hızlı kamera flaşları rölantideki siyah Escalade'i aydınlatıyor. Sağ kulağımdaki güvenlik ekibini duymazdan geliyorum ve çılgın paparazzilerin arasından kolayca geçiyorum.

Yaklaşık beş adam arabanın etrafını sarmış, merceklerini renkli camlara bastırıyor. Diğerleri kaldırımında bir ileri bir geri yürüyor ve aceleyle meslektaşlarını arıyor.

"Hemen buraya gel!"

"Hale adında bir çocuk olduğunu düşünüyoruz, umarız Xander'dır."

İki adam arka kapıya doluşuyor ve ben hışımla ilerliyorum. Tehditkâr adımlarım ve görünüşüm bir silah sesi gibi. Geriye doğru sendeliyorlar ve ben Escalade'in kolunu tutuyorum. Aşırı hevesli aptallardan kurtulmak için arabanın kapısını açıyormuş gibi yapıyorum.

Bir adam aceleyle gelip sert sırtıma vuruyor. Ona kısa ve sert bir bakış attım.

Kısa, çünkü onları önemsemişimi düşünmelerine gerek yok. Bazı paparazziler görüntü almak ya da sigorta ödemesi için kavga istiyor (onları incitirsem dava açarlar), çoğu da şöhret için ya da aptal oldukları için kavga istiyor. Ve benim işim çatışmalardan kaçınmak.

Başlatmak değil.

Kapıyı gerçekten açtığımda, vücudumu boş alana sığdırıyorum. Kameramanların Luna'yı görmesine henüz izin vermedim.

Bulduğum şey beni şaşırtmadı. On yedi yaşında çelimsiz bir kız, deri koltuğun üzerine bir denizyıldızı gibi yayılmıştı. Ve tüm vücudunu saran bir elbise giymiş.

Örümcek Adam kostümü. Maske ve her şey.

Bu kolay bir numara, böylece insanlar para kazanmaktan kaçınıyor. Bana ters ters bakıyor.

Kargaşa sırasında gülümsemeyeceğim ama Luna her zaman hayatı ilginç kılmayı başarıyor. Tüm Hale çocukları arasında ona en yakın olan benim diyebilirim. Yirmi beşinci doğum günüm için bana Bucky Barnes ve Kaptan Amerika'nın *sadece* arkadaş olmadıkları bir *Avengers* fanfic'i yazdı. Bok gibi eğlenceliydi.

"Luna, gitmeye hazır mısın?" diye sordum.

Şoför dönüyor. Bu, son on dakikadır kulak zarımı patlatan üç yüz kiloluk koruması. Epsilon'da kimseye yakın değilim, çünkü SFE lideri bana "sorumluluk" diyor, *oysa* gerçekten koridor monitörü rolü için seçmelere katılabilirdi.

Neyse ki koruması Epsilon'un lideri *değil*. O baş ağrısını atlattım.

"Konuşmayacak," diye tersliyor beni.

"Arabadan inmek için konuşmasına gerek yok." Elimi uzattım. Elimi tutuyor, doğruluyor ve koltukta kayıyor.

Paparazziler çılgılık atıyor, "KİM O?! ARABADA KİM VAR?! SEN MİSİN, XANDER?!"

Betona düşüp elimi bıraktığı anda kapıyı çarparak kapatıyorum. Yolu açmak için ilerliyorum ve onun hemen arkamda kaldığından emin oluyorum.

Bir gözümü önde tutuyorum ve sürekli Luna'ya bakıyorum. O paparazzilerden korkan çocuklardan biri değil. İyi görünüyor ama Örümcek Adam kostümü yüzünü gizlediği için neden burada olduğunu ve ne olduğunu anlamak zor.

Önümüzde başka paparazzi kalmayınca Luna'nın arkasına geçip onu arkadan koruyorum. Tuğla sahanlığa ulaşıyoruz ve kapı çoktan açılmış oluyor.

Maximoff küçük kız kardeşini güvenli bir şekilde içeri çeker.

Yere çökerek Maximoff'un lavabonun altındaki banyo dolabını karıştırıyorum. Dirseğimi birkaç kez yakındaki tuvalete çarptım. Burada küvet için bile yer yok. Sadece küçük bir duş kabini var.

Jane'in oje sepetlerini bir kenara itiyorum ve Maximoff da yanıma eğilip dolabı karıştırıyor. İçten içe *yardım etme* ihtiyacı duyuyor ve son yirmi dakikadır büyük ağabey, aşırı koruyucu modunda.

Kardeşlerine olan sevgisi onu yumuşatmaz, sertleştirir.

Ve bir erkeğin sevdiği insanlara karşı bu kadar korumacı olmasını son derece seksi buluyorum.

En arkadaki ilk yardım çantasını alıyorum. "Gargara alkolsüz olmalı," diyorum ona ve bir şişe bulduğunda ikimiz de ayağa kalkıyoruz. Başka neye ihtiyacım olduğunu görmek için kiti açıyorum.

Maximoff beni izliyor. "Tıbbi bilgin ne kadar güncel?" Luna'ya teşhis koymaya çalıştığı için "Senden daha çok şey biliyorum," diyorum. Ta ki ben araya girip "Yale'de tıp fakültesini bitiren benim" diyene kadar.

"Ama lisans eğitiminiz sadece iki yıl sürdü-"

"Çünkü gereklilikleri ortalama bir insandan daha hızlı geçtim, Harvard Bırakma."

"Gerçekten mi?" diye kestirip atıyor. "Belki de sadece berbatsın."

Gözlerimi deviriyorum ve gülüyorum. "Bu işler böyle yürümez." Kitin içindekileri gözden geçiriyorum. Eldivenler, pamuk topları, plastik bir şırınga, termometre, ama hâlâ bir şey eksik.

"Farrow," diyor ciddi bir şekilde, "eğer emin değilsen-"

"Maximoff." Ona doğru baktım. "Yüzde yüz eminim ki gerçekten boktan bir dil piercingi yüzünden enfeksiyon kapmıştır. Eğer bana güvenmiyorsan, git Web M.D.'de semptomlarını incele. Sana haklı olduğumu söyleyecektir."

Bir parmak eklemine kırar. "Sana güveniyorum. Ben sadece"-başını işaret eder

-"Kız kardeşimin bir hafta önce diline dikiş iğnesi battığını ve hala kanadığını ve düşük dereceli ateşi olabileceğini işliyor. Bilirsiniz, her zamanki Cuma gecesi."

Malzemelerimi çıkardım ve ilk yardım çantasını kapattım. "Kimsenin ağlamadığı ya da ölmediği güzel bir Cuma gecesi."

"İşte tam da bu yüzden henüz aileme söylemek istemedi." Sert omuzlarını döndürüyor. "Babam ölecek ve annem endişeden ağlayacak." Kafasını sallamaya devam ediyor, başka bir şey düşünüyor. "*Lanet olsun.*"

"Tuzlu su solüsyonu hazırlamam gerekiyor, o yüzden *siklerini* benimle birlikte aşağı indir kurt izci."

O gargarayı taşırken ben de diğer malzemeleri alıyorum. Alt kata indiğimizde Luna ve Jane'in koltukta sessizce konuştukları oturma odasına geçiyoruz.

Daha mutfağa adımımı atmadan Maximoff bir tencereye su doldurup ocağın üzerine koymuş bile. Gülümsüyorum ve malzemelerimi tezgâhın üzerine koyuyorum. Tuzu bana doğru kaydırıyor ve bakışlarımı on katına çıkarıyor.

"Tuzlu su çözeltisinin sadece damıtılmış su ve tuz olduğunu biliyorsun," diye fark ettim. "Bunu nereden öğrendin? Kurt İzci Eğitiminde mi?"

"Sağduyu."

Sağduyunun bu kadar çekici olabileceğini kim bilebilirdi? Sıcaklık artıyor.

Sonunda "Sağduyu sana çok yakışıyor" dedim. Dolaptan bir fincan almak için yanından geçiyorum ve omzum çıplak tenine değiyor. Bu daracık mutfakta iki bedene ancak yer var.

Geriliyor, sığ nefes alıyor ve bana dönüp bakıyor.

Hâlâ sadece büzgülü pantolon giyiyor, kıcı pantolonun içinde tam anlamıyla mükemmel. Ona dokunmak, sarılmak ve becermek istediğim kadar hiç birine dokunmak, sarılmak ve *becermek* istememiştim. Ve Maximoff'a masaj yapmama rağmen, hala yeterli gelmiyor.

Yeterince değil.

Yine de *hayır* dedi ve bir erkek *hayır dediğinde*, ben tam dururum.

Maximoff damıtılmış suyu bir bardağa döküyor, ben de tuzu karıştırıp az miktarda gargarayı başka bir bardağa ölçüyorum. Pazularımız ve ön kollarımız kesişmeye ve sıyırmaya devam ediyor.

Nefesi birkaç kez boğuk bir şekilde duyulur ve boğazını temizler.

Kaslarım yanıyor - bunu bir daha yaparsa sertleşebilirim. "Daha önce içini kemiren neydi?" Daha önceki *sikiş* ünlemine atıfta bulunarak soruyorum.

Maximoff önce kemere, sonra bana baktı. "Küçük kız kardeşim *dilini* deldirdi. Bu yüzden diğer insanların dil piercingi hakkında ne düşündüklerini, onun hakkında ne söyleyeceklerini, bunun onu, medyayı ve sonraki manşeti nasıl etkileyeceğini düşünüyorum: *Luna Hale Diline Piercing Yaptırdı, Kafa Vermeyi Seviyor.*"

Şaşırdığımı söyleyemem. "Başkalarının ne düşündüğü hakkında çok fazla düşündüğünüzü resmen tespit ettik."

"Yapmak zorundayım," diye karşı çıkıyor. "İnsanlar her gün ailemi yargılıyor ve eğer kardeşlerimi ve kuzenlerimi tacizden kurtarmamın bir yolu varsa, bunu yapacağım."

Şırıngayı kullanarak salin solüsyonunu emiyorum. Ailesi, manşetleri tahmin etmeleri, sonuçları yumuşatmaları ve takıntı yapmamaları için insanlara para ödüyor. Onlara reklamcı deniyor ama Moffy herkes için her şey olmaya çalışıyor.

Onun en sevdiğim özelliği aynı zamanda en kötü özelliği de olabilir. Çok şefkatli.

"Büyük olasılıkla," diyorum, "kız kardeşin başkalarının yargıları konusunda o kadar da endişeli değil."

Maximoff şüpheyle başını sallar.

"Beni görüyor musun?" Yüzümdeki piercingleri göstererek soruyorum. Sol kulağımda da piercing var ama değişiklik olsun diye geçen ay küpemi çıkardım. Sağ meme ucumda da bir halter var. "Piercing ve dövme yaptıranlar genellikle insanların bu piercing ve dövmeler hakkında ne düşündüklerini umursamazlar."

Maximoff dirseğini tezgâha dayayıp bana bakıyor. "Genelde çoğu insan, internet trolllerinin kafanızı iki tavşanın üzerinde Photoshop'ladığı türden ünlü değildir."

Bu annesine oldu. Luna'ya değil.

Yavaşça beyaz lateks eldivenleri giydim. "Kız kardeşinin alay edilmeye alışık olduğunu unutmamalısın."

Bir an için bunun kafasına dank etmesine izin verir. Luna zalim manşetlere karşı savunmasız değil. Kardeşinin hesaba katmadığı bir cesareti var.

"Ve gerçekçi olmak gerekirse" -son eldivenimi bileğime geçiriyorum- "dil piercingini oral düşünerek seçmiş olabilir."

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır."

"Küçük kız kardeşler sakso çekmeyi sevebilir," diyorum ve kaşları çatılınca gülüyorum.

"Çünkü çok fazla küçük kız kardeşin var." Benim sıfır küçük kız kardeşim, sıfır erkek kardeşim ve bir tane de çok daha büyük üvey kız kardeşim olduğunu biliyor. Kardeş ilişkileri benim için keşfedilmemiş bir alan, ama onunkileri ve hepsinin birbirleri için ne kadar önemli olduğunu görmek hoşuma gidiyor.

Çok sevimli.

Maximoff yaklaşır ve sesini alçaltır. "Bildiğim kadarıyla o hiç plmedi." Duraksıyor, düşünüyor. "Biriyle birlikte olup olmadığını güvenlik ekibi bilmez mi?"

"Epsilon bilirdi," diye düzeltiyorum, "ve telsizle sorsaydım, bana siktirip gitmemi söylerlerdi." Luna'nın cinsel geçmişiyle SFE'ye zeytin dalı uzatacak kadar ilgilenmiyorum. nemli şeyler listesinde bu çok çok alt sıralarda.

Moffy bunu düşünürken ben "Luna!" diye bağırdım.

Örümcek Adam maskesini çıkaran Luna el sallayarak küçük mutfağa giriyor ve Maximoff tost makinesinin yanındaki tezgâha atlıyor. Yüksekte oturuyor, böylece yanımda duracak yeri oluyor. Yüz hatları anne ve babasının karışımı: yumuşak yuvarlak bir yüz, kehribar rengi gözler ve uzun açık kahverengi salar.

Luna, "Eğer bu yüzden ölürsem, lütfen dünyaya bir uzaylıyla kavga ettiğimi ve uzaylının kazandığını söyleyin" derken biraz geveliyor.

Maximoff kesinlikle "lmyorsun kardeşim." diyor.

Derin, rahatlamış bir nefes alıyor, hayatta olduğu için mutlu.

Ona gargara ve tuzlu su karışımı olan bardağı uzatıyorum. "alkalayın ve tkrn."

Luna yüzünü buruşturuyor, yüzünü buruşturuyor ve bir ağız dolusu tuzlu suyla *lanet olsun* demeye alışıyor. Tükürük çenesinden aşağı damlıyor. Onu lavaboya yönlendiriyorum.

"Tkr."

Yapıyor ve kanlı tuzlu su metal lavaboya çarpıyor. Lavabonun kenarına tutunarak, "ok kötü acıtıyor," diye nefes alıyor.

"Yine oluyor," diye uyarıyorum onu. "Dilini dışarı çıkar."

Luna şimdiden yüzünü buruşturuyor. "şu anda mı?" Koluyla alnını siliyor, yanakları pancar gibi kızarmış. Ateşini lmem gerek.

Maximoff ters ters bakar. "Bir yere gitmeyi mi planlıyorsun Luna? Başka ne yapacağız?"

"Jane film gecesi sözü verdi, filmi izleyip sonra gelebiliriz." Omuzlarını beceriksizce sallıyor. "yle mi?" Bana bir başparmak işareti yapıyor.

"Dilini dışarı çıkar," dedim.

Luna kaşlarını çatıyor. "Moffy'nin sert ocuk olması gerekiyordu."

Gözlerimi deviriyorum. "nce ben sert biriydim, sonra o beni kopyaladı." Maximoff araya giriyor, "Kulağa hayran kurgusu gibi geliyor."

"Dostum, ben senin annenle baban resmi olarak çıkmaya başlamadan önce doğmuşum." Ona bir bakış attım. "Beş yaş büyük, on kat daha zeki."

Bana orta parmak attı.

Gülümsüyorum ve kız kardeşine odaklanıyorum. "Luna."

İsteksizce dilini uzatıyor. Gümüş toptan dilinin ucuna doğru kırmızı çizgiler uzanıyor, biraz şişmiş. En azından gerçek bir halter almış. Yaranın içinde enfeksiyon oluşmasını önlemek için takıyı yerinde bırakıyorum.

Luna lavabonun üzerine hafifçe eğiliyor ve ben de şıngayı kullanarak piercingin yakınlarını, sadece çalkalamanın ulaşamayacağı yerleri yıkıyorum. Bitirdiğimde tekrar lavaboya tükürüyor.

"Bitti mi?" diye soruyor.

"Henüz değil." Bir pamuğu salin solüsyonuna batırıyorum. "Bunu diline doğru tut." Kül rengi görünüyor ve alnı terden parlıyor. Sağ kulağına bir kulak termometresi sokarken, bildiğim şeylerin üzerinden geçiyorum.

"Enfeksiyon temizlenene kadar öpmek ya da oral seks yapmak yok."

Başını sallıyor ama kardeşi araya giriyor: "Daha önce öpüldün mü?" Kimse Maximoff Hale'in benim kadar açık sözlü olmadığını söylemedi.

Luna, "Hı-hı." diyor.

"Ne?" Çenesi düşer. "Kim tarafından?"

Ağızındaki pamuğu çıkarıyor. "Okuldaki adam. Onu tanıımıyorsun. Sonrasında bana bir sandviç aldı." Maximoff'un çatık kaşları ve sert şaşkınlığı karşısında gülmeye başlar.

"Benimle taşak geçiyorsun." Duraklıyor. "Değil mi?"

Luna Hale ile neyin gerçek neyin kurgu olduğunu onun kadar ben de anlayamıyorum. Luna yine gülüyor ve ardından yüzünü buruşturuyor.

Ağızına dokunuyor. "Luna." Kenarlı sesi derinleşiyor, daha ciddi. "Neden bu kadar

dilini mi seçtin? Kulağını deldirebilirdin-"

"Kulaklarım zaten delik." Kolunu terli alnına sürüyor. "Sadece dil piercinglerinin görünüşünü seviyorum ve kendim yapmanın kolay olacağını düşündüm." Aramızda bakışıyor. "Her neyse, zevk için pek bir şey yapmadığını duydum."

"Pek bir işe yaramıyor," diye onaylıyor Maximoff, dil piercingi olan biri tarafından emildiğini itiraf ederek.

Ona bakıyorum. "Bir şeyler hissetmeniz için piercingi iyi kullanmaları gerekiyor."

Dudaklarını yalıyor. "Deneyim mi yoksa saçmalıyor musun?"

"Son eski erkek arkadaşımın dilinde piercing vardı." Termometre bip sesi çıkararak ani bir sessizliği doldurdu. Termometreyi kulağından çıkardım ve sıcaklığı okudum: *101 Fahrenheit*. Kahretsin.

"Eski sevgilin mi var?" Maximoff'un sesi gergin.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve cebimdeki telefonuma uzanıyorum. "Dört eski sevgili. Çoktan gitti." Kişi listemde geziniyorum.

Luna dirseklerini lavaboya dayıyor. "Moffy hiç kimseyle çıkmadı." Herkes onun alenen biriyle çıkmadığını biliyor ama geçmişte özel olarak biriyle çıkmanın bir yolunu bulup bulmadığından emin değildim.

"Hiç kimseyle çıkmadın mı?" Telefonumda duraklayarak soruyorum. "Hayır."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Saflığın belli oluyor."

Telefonuma dönüyorum. "Senden daha fazla seks yaptığıma eminim."

Luna onun seks yapmış olmasına şaşırmamış görünüyor ve ailesine güvendiği için eminim onların yanında daha az korunuyordur.

"Bu ikimizin de kesin olarak bilmediği bir şey, kurt izci." Telefonumdaki kişiyi buluyorum. "İkincisi, etrafta dolaştığın için ödül kazanamazsın. Tıpkı benim ilişki yaşadığım için ödül kazanmadığım gibi. Üçüncüsü, sen hâlâ *safsın*."

İnliyor.

Neredeyse tekrar gülümseyecektim ama aramaktan heyecan duymadığım birini aramam gerekiyor. Maximoff sormadan önce ne yaptığımı açıklıyorum. "Luna'nın antibiyotiğe ihtiyacı var. Ateşle mücadele için reçetesiz ilaç verebilirim ama enfeksiyondan kurtulması için reçeteye ihtiyacı olacak."

Telefonuma ve üzerinde *BABA* yazan kişi ekranına bakıyor. Bakışları benimkine yöneliyor. "Sen bir doktorsun. İlaçları kendin yazamaz mısın?"

"Bir yıllık stajımı yapmadım, bu yüzden tıbbi ehliyetim yok." Adımın yanında MD yazıyor olabilir ama stajımı bitirmeden ve kurula girmeden pratikte bir işe yaramıyor.

"Şimdi sen söyle."

Yine gözlerimi deviriyorum. "Bir doktorun yaptığı her şeyi biliyorum, sadece dava edilmeden bir bok yapamıyorum."

Luna mırıldanıyor, "Ben gidip uzanacağım."

Maximoff kız kardeşine odaklanır. "Bir şeye ihtiyacın olursa diye Janie'nin yanında kal."

Luna başını sallıyor ve ıslatılmış pamuğu diline geri koyuyor. O gider gitmez Maximoff yere atlıyor ve telefonumu elimden alıyor.

"Babanı ararsam daha hızlı olur," diyor.

Bu bana herkesin -tüm güvenlik ekibinin ve tüm ailelerin- babamla aramın çok kötü olduğunu bildiğini hatırlatıyor. Her dövme, her piercingi, kendini ifade etmenin her yolunu kabul etti ama ilacı bıraktığım gün, bu ünlü ailelerin önünde, sıcak bir İşçi Bayramı tatilinde dev güvenlik ekibinin önünde bana baktı ve yüksek sesle ve net bir şekilde "Sen bir hayal kırıklığıydın" dedi.

Şu anda onu ilaç için ararsam, telefonu yüzüme kapatma ihtimali var.

Maximoff'a başımı salladım ve babamla konuşmasına izin verdim. Konuşma boyunca kalıyorum, ama belki üç dakika sürüyor, reçete yazılıyor ve telefonumu geri veriyor.

"Bu gece burada mısınız?" diye sordum. "Evet."

"Tamam." Evinden çıkış biletim her zaman Price'ın istediği bilgi oldu. Camp-Away olayı hakkında. Zamanım dolmuş gibi hissediyorum ve istenmeyen bir yere giden bir trene binmek zorundayım. Burada kalmayı tercih ederdim ama görev çağırıyor. "Aralık ayındaki Yardım Kampı için planlarınızı bilmem gerekiyor."

Maximoff kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturur. "Güvenlik ekibine giriş süreci dışında planların aynı olduğunu söyleyebilirsiniz."

Ağırlığımı değiştiriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ekim ayında satın alınacak çok pahalı biletler olmayacak.

Onun yerine bir çekiliş olacak." "Çekiliş," diye tekrarlıyorum.

"Ekibim Camp-Away ile her iki giriş süreciyle de elli milyon kazanacağımızı öngördü ve çekilişle daha yüksek güvenlik riskinin farkındayım.

-Ama bilet almaya gücü yetmeyen insanlara da bu etkinliği deneyimleme fırsatı vermek istiyorum." "Yani bağışlanan her bir dolar için bir kişi çekilişe adını yazdırıyor. Aralık ayındaki etkinlikten bir hafta önce, katılımcıları havuzdan rastgele seçeceğiz."

Yerimi sağlamlaştırıyorum. "Temel olarak, üç günlük kamp gezinizi bir doları olan herkese açıyorsunuz." *Halk*. Elimi kaldırıyorum, nabzım

boğazıma çarpıyordu. "Çekilişle kaç katılımcı seçilecek?"

"Hepsi. Yani üç yüz."

Üç yüz. Güvenlik yedi gün içinde *üç yüz* kişinin geçmişini kontrol etmek zorunda kalacak. Ve eğer kötü niyetli biri aradan sıyrılırsa, Maximoff doğrudan zarar görecektir.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

TER ŞEHİTLERİMİN ÜZERİNE DÖKÜLÜYOR, kırmızı bir kum torbasına yumruk atıyorum ve kombinasyonumu sağ kroşe ve sert bir sol tekmeyle bitiriyorum. Sabah 4:23.

Güvenliği telsizle çekiliş hakkında bilgilendirmemin üzerinden beş saat bile geçmeden Akara, Studio 9 spor salonunda zorunlu ve "acil" bir Omega toplantısı düzenledi.

Çekilişin tehlikesinin farkındayım ama Maximoff'u Audi'sini kullanmama izin vermeye bile ikna edemiyorsam, *kimsenin* onu aylarca çalışıp kafa yorduğu bir hayır etkinliğini değiştirmeye ikna edebileceğinden şüpheliyim.

Maximoff'u da tüm güvenlik ekibinin Camp-Away değişikliklerine aşırı tepki göstereceği konusunda uyardım. O da sadece "Üçlü Güç'le konuşacağım ve gereken her şeyi yapacağım ama çekiliş kalacak" dedi.

Aynı anda üç baş korumayla birden konuşmaya gönüllü olan çok az insan vardır. Alfa'dan Price Kepler, Omega'dan Akara Kitsuwon ve kariyerimin baş belası Epsilon'dan Thatcher Moretti, güvenlik hiyerarşisinin zirvesinde yer alıyor.

Üçlü Güç.

Bakışlarım kapalı kapıya yöneliyor; gümüş levhada *ofis* yazıyor.

Maximoff on beş dakikadır Üçlü Güç'le birlikte içeridedir. Üç lider ona riskleri "daha fazla aydınatabileceklerini" düşünürler ama Moffy çok fazla düşünür. Ona söyleyecekleri her ne ise, kesinlikle çoktan düşünmüştür.

Kısacası, zamanlarını boşa harcıyorlar.

Siyah boks eldivenlerimi çıkarıyorum, göğsüm ağır ağır inip kalkıyor. Spor salonunun benim durduğum sağ tarafında üç sıra kırmızı boks torbası sıralanıyor. Sol tarafta ise boks ringi, ağırlık rafları ve diğer spor aletleri yer alıyor.

Omega'da sadece beş koruma var. Diğer Kuvvetlere kıyasla hepimiz genciz ve bu tasarım gereği. Hales, Meadows ve Cobalt'lar bizi sadece birkaç yıl değil, birkaç on yıl bu kariyerde kalmamız için işe aldılar. Müşterilerimize yaşça daha yakın olduğumuz için uzun süre buralarda kalmamız daha olası.

Akara'nın ofisten çıkmasını beklerken, dördümüz bir antrenman sıkıştırıyoruz, ancak hepimiz yirmi dakika civarında yavaşlıyoruz.

Oscar mavi eldivenlerini çıkarıyor, nemli, kıvrıkcık kahverengi saçları bir bandananın üzerinden sarkıyor. "Luna'nın 'ağza alınmayacak' bir yeri deldiğini duydunuz mu?"

Güvenlik ekibi içinde haberlerin hızlı yayılmasına alışkınım. Korumalar aile gibi dedikodu yapar ama asla halka bilgi sızdırmayız. Kazara bile olsa. Herkes çok dikkatli.

Quinn kum torbasının üzerinde mekik çekmeye ara verir. "Ne... onun gibi...?" Kasıklarını işaret ediyor.

Gözlerimi deviriyorum ve siyah el sargılarımı çözüyorum.

Donnelly havlusunu omzunun üzerinden atar. "Klitorisi mi? O kadar da kötü bir kelime değil."

Oscar araya giriyor, "Herkes Quinn'i rahat bıraksın, küçük kardeşim genç, etkilenebilir ve hala masumiyetini ve erdemini koruyor; oysa geri kalanımız aklını yitirmiş durumda."

Quinn yeşil boks eldivenini, aralarında on yaş fark olan ağabeyine fırlatıyor. "Kardeşim, ben her gün rahatlıkla *klitoris* diyebilirim. *Klit*, *klit*, *klit*, *klit*-"

"Anladık," diyorum elimdeki sargıları minderlerin üzerine bırakarak.

Quinn tıraşsız çenesini kaşıyor, altın sarısı teninde ter birikmiş ve gözünün altında küçük bir yara izi var. Aynı şekilde burnu da kısa bir süre profesyonel boks ringinde kaldığı ve kötü bir darbe aldığı için biraz eğri. Oscar'da da benzer kalıcı izler var. Güvenlik, Oscar ve Quinn'in geçmişte profesyonel boksör olarak ne kadar yumruk yemiş olurlarsa olsunlar, her zaman yakışıklı orospu çocukları olarak kalacakları şakasını yapıyor.

"Kendimi bilerek sansürledim," diye açıklıyor Quinn. "Genç bir kızın... bilirsiniz işte."

"Klitoris," diyor
Donnelly. "Jelibon,"

diye ekliyor Oscar.

"Sihirli düğme." Donnelly sırtlıyor.

Quinn kafasını sallıyor, sanki hepimiz berbat durumdaymışız gibi.

Kaşlarım diken diken oldu. "'Bahsedilemez' deyince 'klitoris piercingi' diye düşünen sensin." Başımı ona doğru eğiyorum. "Peki sen bir yıl önce ergen *falan* değil miydin?"

Oscar ve Donnelly yüksek sesle gülüyorlar ve Quinn bana ölümcül bir bakış atıyor. "Gözdağı verme" konusunda biraz daha çalışması gerekiyor; daha çok acemi: güvenlik görevinde yepyeni ve yirmi yaşında, tüm ekipteki en genç koruma o. Eğer çuvallarsa, bu Omega'nın omuzlarına yüklenecek, ama aslında benim omuzlarıma yüklenecek.

Akara bana her gün mesaj atıyor:

Quinn'in bir şeye ihtiyacı olursa,

Quinn'i kontrol etmesine yardım

et

Quinn'i döngü içinde tutun

Alfa'dan ayrılıp Omega'ya katıldığımda, Akara bana açık açık "Bana haydutluk yapma. Yeni adama yardım etmeni istiyorum." Çünkü Maximoff'un Jane'in etrafında olduğu kadar ben de Quinn'in etrafındayım.

Yani her saat başı.

İstemedenden de olsa bu beni Quinn'in gayri resmi akıl hocası yaptı ama ben kendime asla öğretmen demem. Kendi başıma bir şeyler yapmayı severim.

Bu rolü Oscar'ın üstlenmesi gerekiyordu ama Oliveira kardeşler "aile içi kavgayı" önlemek için ayrılmayı talep ettiler. Muhtemelen birkaç yıl önce Oscar Quinn'i boksör olarak eğittiğinde neredeyse konuşmayı bıraktıkları içindir.

Kimse eski yarıktan bahsetmiyor. Var olduğunu zar zor söyleyebilirim.

Quinn yanındaki su şişesini kapar. "Luna gerçekten neyi deldi o zaman?" "Sanırım göbek deliğini," diyor Oscar.

Donnelly kum torbasına asılmış, renkli dövme kolları açık tenini kaplıyor. Güney Philly'den kestane saçlı, mavi gözlü, utanmaz, yirmi altı yaşında bir genç. "Gerçek mi söylenti mi Farrow?"

"Neden biliyorsun ki?" Quinn sanki ondan bilgi saklamışım gibi sordu.

Teknik olarak sakladım.

"Çünkü ben Hales'e hepinizin toplamından daha yakınım." Her biri bir Cobalt'ın 7/24 korumasıdır ve günün sonunda hepimiz koruduğumuz ailelerin partizanlarıyız. Haleler, Kobaltlar ve Meadows birbirlerini ölümüne severler ve bizim de üçünü eşit derecede sevmemizi tercih ederler.

Ancak belirli bir aileyle gün be gün vakit geçirdikçe, aileye bağlanırsınız.

Oscar bandanasını bağlar. "Göreceksin, küçük kardeşim. Yakında sen Jane ve Kobalt İmparatorluğu'nun geri kalanıyla Avrupa tatillerine çıkacaksın, Farrow ise inek takımıyla çizgi roman kongrelerinde takılıp kalacak."

Gülümsüyorum. "Yani yedi Kobalt, anneleri ve babalarıyla birlikte özel bir jette *mahsur kalacaksınız* ve otuz bin fit yükseklikte size kalıcı bir migren verecek hızlı tempolu şakalar yapacaksınız."

Donnelly su şişesini bana doğrulttu. "Bizim aslan inimize girersen Farrow, ısırılırsın."

Dudaklarım daha da gerilir, bağlılığım her zaman nettir. Hale'ler tuhaflıklara ve kara koyunlara kucak açmalarıyla, fandomları çok sevmeleriyle ve her yönden rahat ve havalı olmalarıyla tanınırlar. Lily'yi koruduğum ilk gün bana "*Hangi evdesin?*" diye sordu.

Harry Potter evini kastetmişti. Ona kitapları hiç okumadığımı söylediğimde, benim için yedi kitabı da aldı ve en sevdiği bölümleri not etti.

Haleler bir avuç aptal. Benim için anında sevinebilirler.

Ama diğer iki aileye de saygı duyuyorum. Kobalt İmparatorluğu en büyüğüdür, muhteşem duruşları, entelektüel hünerleri ve birbirlerine olan şiddetli bağlılıklarıyla tanınırlar. Her bir Kobalt gururlu ve tutkulu bir şekilde benzersizdir, ancak zorlandıklarında tek bir ordu gibi bir araya gelirler.

Quinn bize "Meadows aile gezileri için nereye gidiyor?" diye soruyor. Hep birlikte "Kosta Rika" diyoruz.

Quinn diğer eldivenini de çantaların olduğu koridora fırlatır. "Akara çok şanslı bir piç."

Korumalar iki Meadows kızını korumak için *yarışıyor*. Dört kişilik aile vahşi ve maceracıdır ve yılın yarısından fazlasını dışarıda geçirirler. Akara, ailenin en büyük kızı olan Sullivan Meadows'u koruduğu için

Güney Amerika'da dolaştı, Keys'te köpekbalıklarıyla yüzdü ve geçen yaz yüzmede dört Olimpiyat altını kazandığında sahne arkasındaydı.

Donnelly bana başını salladı. "Gerçek mi söylenti mi? Cevap vermediğinizi unuttuğumu mu sandınız?"

"Söylenti," diyorum ona kolayca, saklayacak bir şeyim yok. Gerçeği söylemek, güvenliğin zorlama varsayımlarda bulunmasına izin vermekten daha iyidir. "*Dilini* kendi delmiş." diye ekliyorum.

Oscar dirseğini çantasına dayamış, hiç de hazırlıksız yakalanmamış. Yüz hatları "*Her şeyi gördüm, sarsılmazım*" diyor. "Epsilon çocukları rahatsız etmemeli," diyor. "Korumasına güvenseydi, ailesinin haberi olmadan onu bir piercing dükkanına götürebilirdi."

"Buna izin var mı?" Quinn soruyor ama kimse bu yüklü soruya cevap vermiyor. İzin veriliyor mu? Pek sayılmaz ama en iyi korumalar müşterileri için mezara kadar gider.

Yapacağım.

Oscar'a dönüyorum. "Luna'nın on sekizinci yaş gününe üç ay var. Eğer isteseydi, dilini deldirmek için Kasım ayına kadar bekleyebilirdi."

Oscar başını eğiyor. "Yani kendini deldirmenin gizlilikle bir ilgisi yok mu?" Kollarını kaldırır. "O zaman *neden*?"

"Çünkü o istedi." Ofisin kapı kolunun hafifçe döndüğünü fark ediyorum.

Donnelly minderlere eğiliyor ve çantasına yaslanıyor. "Kıkırdağımı kendim deldiğimde onun yaşlarında olmalıydım." Parmaklarını sallıyor. "Dört çengelli iğne."

Oscar suyunu yudumluyor. "Kendini örnek verirsen Donnelly, otomatik olarak *eksiler* tarafına geçer."

Donnelly ona orta parmakla bir öpücük gönderir.

Sonunda ofisin kapısı açılıyor ve dört adam çıkıyor. Bakışlarım anında Maximoff'a takılıyor. Üç Kuvvet'in otoriter varlığının arasında küçülmeden, kendinden emin bir şekilde duruyor.

Lanet olsun.

Ağzımın kenarları kalkmaya başlıyor ama rahatsız edici bir düşünceyle iniyor: Maximoff'la birlikte gitmiyorum. Thatcher ve Price, Moffy'ye şehirdeki evine kadar eşlik edeceklerini söylediler. Bu şekilde Omega'nın toplantısının bir parçası olabilirdim.

Onu dışarı çıkaran kişi olmayı tercih ederim.

Maximoff Akara'ya veda eder. Price ve Thatcher Moffy'nin önünden spor salonunun çıkışına doğru yürürken, Moffy anormal bir şekilde bir saniyeliğine geride durur. Orman yeşilleri spor salonunu araştırır.

Ve sonra bana geldiler. *Beni arıyordu.*

Gülümsemem geriliyor ve kaşlarım bilerek kalkıyor.

Dudaklarını yalıyor ve nemli saçlarıma ve kaslarımı emen siyah gömleğime bakıyor. "Beş dakikalık bir antrenmandan sonra şimdiden yoruldu mu?" diye sesleniyor.

"Yirmi dakika," diye düzeltiyorum, "ve asla unutma, ben senden daha uzun süre dayanırım."

Maximoff alaycı bir tavırla kalbine dokunuyor ve çıkarken bana orta parmağını gösteriyor. Kapı arkasından gümbürdeyerek kapandı.

Oscar ağırlığını çantasına vermiş, hâlâ çıkışa bakıyor. "Fotoğraflar bile bu adamın hakkını vermiyor."

Alt dudağımı ovuşturuyorum, piercingim başparmağımın altında üşüyor. Oscar'ın biseksüel olduğunu Yale'de tanıştığımızdan beri biliyordum. O da fen bilimleri okuyordu, sadece kinesiyolojiye odaklanmıştı. Bu yüzden aynı derslerden birkaçını paylaştık ve Cuma geceleri birlikte gey barlara gittik çünkü 1.) Oscar eğlencelidir. 2.) Onun erkeklere asılmasını izlemek çok eğlencelidir; kimse aynı anda en iyi *ve en* kötü tavlama repliklerine sahip değildir.

Sözlerini okudum. "Moffy'nin seksi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Herkes Moffy'nin seksi olduğunu düşünüyor." Oscar bana doğru dönüyor. "Bundan daha azını söyleyen birini bulmak neredeyse imkânsız. Onu görüyorsunuz. Bir ile on arasında bir ölçekte, o-"

"Seni aşar," diyorum kesin bir ifadeyle. Bölgeci görünmemeye çalışıyorum. Kaslarım kasılıyor, neredeyse esniyor ama Oscar bunu anlayamıyor.

"Daha çok, *sınırların çok çok dışında.*" Olabilir.

Akara dördümüze de yaklaşıyor, boyu 1.80'in üzerinde. "Hey, herkes otursun."

Oscar ve ben Donnelly ve Quinn'in zaten oturduğu minderlere iniyoruz. Yere iner inmez Oscar elini Doritos poşetine soktu.

Kahretsin, Oliveira ile spor çantasına tüm atıştırmalık reyonunu koyabilirdi. Adam her zaman aç.

"Her şeyden önce, spor salonu arkadaşlarınızı güvenlik görevlisi olarak tavsiye etmeyi planlıyorsanız, nereli olduklarını *sorun*. O kadar da zor

değil. Bunun gibi, *hey, Donnelly.*"

"Hey, patron."

"Nerede doğdun ve büyüdün?"

"Güney Philly." Göğsüne vuruyor. *Güney*, onun ağzından *sow-philly* gibi çıkıyor.

Akara Oliveira kardeşleri işaret ediyor. "Oscar ve Quinn, nerede doğdunuz ve büyüdünüz?"

"Kuzeydoğu Philadelphia," diyorlar derin bir gururla. Akara bana başını sallıyor.

"Kuzeybatı Philly, sende iki sokak ötede." Varlıklı bir mahallede büyüdük ve aynı liseye gittik. Aslında tanıdık. Akara bu spor salonunu açtığında arkadaş olduk ve kapıdan ilk girenlerden biri de bendim.

Akara, Oscar'a seslenerek, "Bak, sakın ol," diyor. Tri-Force sadece Philly'de doğmuş yeni korumaları işe alıyor. Ekipte şehri gözü kapalı gezebilecek insanlar istiyorlar.

Oscar elini kaldırır. "Reynolds'ın buralı olduğunu sanıyordum. Rahatsız edici bir Güney Philly tonu vardı, sesi Donnelly'nin Lucky's Diner'da kahvaltı sipariş etmeye çalışması gibiydi - sürekli *beggles* ve *wooder* diyordu."

Hepimiz gülüyoruz.

Herkesin hafif bir lehçesi var ya da hiç yok, ancak Güney Philly'dekiler çok daha kalın bir Philly aksanı taşıyor.

"Yine," diye gülümsüyor Akara, "sadece nereli olduklarını *sor*. Bana zaman kazandırıyor." Sonunda minderlerin üzerine oturuyor ve çemberi kapatıyor. Her birimize bakarak dudakları ciddi bir çizgiye düşüyor. "Yardım etkinliği hakkında söyleyeceklerimden nefret edeceksiniz ama şikâyet etmek için toplam beş dakikanız var. Sonra işiniz bitecek. Önümüzdeki üç ay boyunca kimsenin telsizden sızlanmasını duymak istemiyorum. O adam olma."

Quinn tekrar tekrar başını sallıyor. *Akara onun akıl hocası olmalıydı.*

Kolumu rahatça dizime asıyorum. "Oscar'ın zaten o adam olması çok kötü."

"Charlie Cobalt'a atandığında bana geri dön. Müvekkiliniz bir metal konserinde halüsinojeniklerle deney yapmayı seçse ve bir gün bile geçmeden başka bir *kıtada* Kızıl Haç için gönüllü olmak üzere on sekiz saatlik bir uçuşa çıksa sızlanmaya başlarsınız. Onun yorulduğunu ya da esnediğini bile görmedim."

"Eminim senden bıkmıştır Oliveira," diyorum.

Herkes yine gülüyor.

Quinn başıyla ağabeyini işaret eder. "Müvekkilin hakkında Jo'ya söylenmemelisin. Dün *Charlie'yi Oscar'dan daha iyi koruyabileceğimi* söyledi."

Oscar sıkıntıyla iç geçiriyor. Küçük kız kardeşleri Joana güvenliğin bir parçası değil ve onunla sadece bir ya da iki kez spor salonunda karşılaştım. Bu yıl profesyonel olarak boksa başladı ve Oliveira kardeşler onun bırakmasını istemiyor.

Oscar ne kadar şikayet etse de, onun işini yapabilecek kimse yok. Birçok kişi dener. Taktiksel olarak stratejik ve Charlie için mükemmel bir seçim.

Kobalt. Bu yüzden üç yıldır onun emrinde çalışıyor. Akara parmaklarını avucuna götürür. "Haberler için hazır mısınız?" Donnelly başını sallar. "Anlat bakalım."

Akara, "Moffy, on sekiz yaşından küçük hiçbir kardeşinin ya da kuzeninin katılmasına izin vermeyeceği konusunda çok netti," diye söze başlıyor.

Oscar, SFE genç çocukları koruduğu için "Epsilon dışarıda" diyor.

Akara başını sallıyor ve siyah saçlarını geriye itiyor. "Çoğu ekstra güvenlik için etkinlikte olacak."

Bacaklarımı ve çıplak ayaklarımı uzatıyorum, kaslarıma kramp giriyor. Camp-Away için hiçbir zaman ekstra güvenliğe ihtiyaç duymadık ve bu gerçek havada ölü bir sessizlik yaratıyor.

"Moffy'den katılımcıların geçmişlerini kontrol etmek için yedi günden fazla süre istedik. Bu da çekilişi etkinlikten bir haftadan daha uzun bir süre önce kapatması gerektiği anlamına geliyor." Akara güvenlikle ilgili en büyük anlaşmazlık noktasından bahsediyor. "Moffy bize daha fazla zaman vermeyi kabul etti ama Jane'in hesapladığı on iki sayfalık istatistiğin çıktısını aldı."

Başımı sallıyorum, gülümsemem şekilleniyor. *Kurt izci*. Akara gerisini açıklamadan önce onun ne yaptığını biliyorum.

"Varsayımsal olarak çekilişi erken kapattığımız her ekstra hafta için kâr kaybını tahmin etti. Katılımcıların geçmişlerini kontrol etmek için on dört gün ayırırsak, etkinlik yaklaşık on milyon kaybeder."

Bu az bir para değil.

Donnelly, "Onların hayatları paha biçilemez," diyor. "Bunu onlara söyledin mi?" "Söyledim," diyor Akara hepimize, "ama Moffy'yi bilirsiniz."

Oscar, "O inatçı biri," diyor.

"Özverili," diye ekliyorum. "H.M.C. Philanthropies insanlara yardım ediyor."

Quinn'in kaşları birbirine çatıldı. "Aileler servetlerini vakfa bağışlamıyor mu? Daha fazla para toplamak yanında devede kulak kalır. Etkinliği iptal etse bile sorun olmaz-"

"Hayır," diyoruz hep bir ağızdan.

Akara Quinn'e doğru eğiliyor. "H.M.C. parasının tamamı dört alana tahsis edilmiştir: eğitim, çevre, LGBTQ sorunları ve ruh sağlığı. Bu kategoriler içinde Moffy belirli programlar ve girişimler oluşturdu ve her birine aynı miktar verilmiyor. Bazı programlar tamamen bu etkinliklere dayanıyor."

"Camp-Away gibi," diye ekliyorum. "Tüm kazanç One More Day'e gidiyor." Maximoff'un yarattığı programı herkes biliyor. One More Day, bağımlılık rehabilitasyonuna ihtiyaç duyan düşük gelirli bireylere yardım sağlıyor.

Oscar suyunu çalkalıyor. "Gerçekten ihtiyacı olan insanlardan on milyonu esirgemek istiyor muyuz? Muhtemel katil ve tecavüzcüleri, parıltı ve un bombacılarını ayıklamak için fazladan bir haftaya sahip olmak için mi?"

Donnelly herkesin güvenliğini sağlamak için fazladan bir hafta istiyor ama ben her gün, her saat "katiller" ve "tecavüzcülerle" mücadele etmeye hazırım.

"Tri-Force zaten bir karar verdi," diyor Akara, "ve Moffy'nin şartlarını kabul ettik. Geçmiş kontrolü için yedi gün."

Donnelly inliyor.

Oscar küfrediyor.

Quinn derin düşüncelere dalıyor.

Gülümsüyorum.

Akara ellerinin üzerinde geriye yaslanır. "Bu lanet olası dünyanın sonu değil. Olaya karışan herhangi bir tehdidi orada tespit edip izole edeceğiz. Hales, Cobalts ve Meadows'un bize güvenmesinin bir sebebi var. Çok az hata yaparız ve asla başarısız olmayız."

Maximoff'la konuşmadan önce, Üçlü Güç çekilişi değiştirme konusunda *kararlıydı*. Şimdi ise Maximoff'un planlarından memnundur.

Adamın insanlarla arası iyi. Çok etkilendim, sikim gerçekten nabız gibi atıyor.

FARROW KEENE

DECLAN YERİNE GEÇEN KİŞİYE -ki o kişi ben oldum- kısa *bir* not bıraktı. Eylül ayının sonuna kadar Declan'ın sözleri, *uyarısı* hakkında çok düşünmemiştim. Ta ki bugüne kadar.

Maximoff üç kardeşini ve beş kuzenini mini golfe davet edene kadar. Ta ki Jane hariç herkes sosyal medyada paparazzilerin ve kalabalığın toplandığını, rock yıldızlarını ya da İngiliz devlet adamlarını görmüş gibi golf sahasına atladıklarını görünce iptal edene kadar.

Ve sonra Maximoff kesin ve net bir şekilde, "Gitmemiz gerekiyor," dedi.

Sadece yarım saattir oradaydık ve önceki *üç* saatini saatlerce ailesi için mini golf gezisini koordine etti.

Set planlarını bu kadar çabuk bırakmaya zorlanmak çoğu insanı kızdıracaktır.

Maximoff saniyeler içinde dönüp yeni bir tane yarattı. Mini golf tesisinin satması için golf topalarını ve golf sopalarını imzaladı ve sonraki bir saati hayranları ve Jane ile selfie çekerek geçirdi. Ben de bu süreyi bunalmış, hıçkırarak ağlayan kızları ve erkekleri belinden ayırarak geçirdim.

Sonunda Audi'sine bindiğimizde Maximoff'un yorgunluktan iç çekmesini bekliyordum. Belki de hayal kırıklığını ifade etmesini. Annesi de yorgun ve biraz üzgün olurdu.

Onun yerine, her şeye hazırlıklı görünüyordu ve "Bir bar bulalım. Jane bizimle buluşacak."

Declan yazmalıydı: *Maximoff Hale cehennemin her çemberinden geçecek ve yara almadan çıkacak.*

Aslında şöyle yazmış: *Moffy'nin hayatındaki her şey kısa ömürlüdür.*

21:12 Paparazzilerden sıyrılıp Güney Philly civarında bir İrlanda pub'ı keşfediyoruz. Mekânın güvenli olduğundan emin olduktan sonra barda yiyecek ve içeceklerimizi sipariş ediyoruz. Birazdan getireceklerini söylediler.

En arkadaki alçak ahşap masaya oturuyoruz. Sigara dumanı sıkışık, loş alanı kaplıyor ve tek televizyonda bir futbol maçı yayınlanıyor. Yüksek bir masada oturan birkaç yaşlı sakallı adam ve barmenin ilgisini çekiyor.

Sandalyemin iki ayağına yaslanıyorum ve etrafımızı gelişigüzel inceliyorum ama kendimi ona bakarken buluyorum.

Maximoff bir mesaj okuyor. "Jane ve Quinn hâlâ on beş dakika uzaktalar."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama sağ kulağımdan bir ses giriyor. "Omega'dan Farrow'a." Sandalyemin dört ayağı üzerine düşüyorum ve mikrofonuma basıyorum. "Farrow." Gözlerim dikkatle beni izleyen Maximoff'a kayıyor. Sanki eski korumasının güvenlikle konuşmasına daha önce hiç kulak misafiri olmamış gibi.

Belki de yapmamıştır.

Akara'yla konuşmak için masadan kalkacak değilim. Moffy'nin onunla ilgili bir konuşmayı dinlemesi umurumda değil.

Aslında kulaklığımı çıkarıyorum, kablosunu omzuma asıyorum ve sonra telsizimin ses düğmesini çeviriyorum. Sesi arttırıyorum.

Kaşları çatıldı, kafası karıştı.

Gülümsemem uzuyor. *Sadece bekle, kurt izci.*

Akara'nın sesi kulaklık hoparlöründen benim ve Maximoff'un duyabileceği şekilde cızırdıyor. "Moffy'nin önümüzdeki hafta içinde bir eczaneye ya da markete gitmeyi planlayıp planlamadığını bilmem gerekiyor. Onun için ekstra güvenlik önlemi almamız gerekecek." Camp-Away'in yaklaşması ve her yıl popüler olmasıyla birlikte, neredeyse her gece eğlence haberlerinde yer alıyor.

"Ve?" Maximoff'a soruyorum. Mikrofona dokunmadığım sürece Akara'nın beni duyamayacağını biliyor.

Öne eğilmiş, kollarını masaya dayamış. "Ona hayır de." Mikrofonu tıklıyorum. "Hayır, yakın zamanda olmaz."

Akara, "Teşekkürler." diyor. Bundan sonra hat sessizleşir.

Derin bir nefes alan Moffy doğruldu ve ikimiz de güçlü bakışlarımızı ayırmadık.

"Hoşuna gitti mi?" Dudaklarımı kaldırarak soruyorum.

"O kadar kötü acıtıyor ki," diyor kuru bir sesle, ama ağzında gerçek bir

gölümseme beliriyor. "Bunu benim için her zaman yapmak ister misin?"
"Yapmamı ister miydin?"

Ona kimsenin veremeyeceği şeyleri vermeyi seviyorum. Dünya parmaklarının ucunda olan bir adam için, Maximoff'a sunacak hiçbir şey kalmadığını düşünürsünüz. Ama bazı basit zevklerden ve insan haklarından mahrum bırakıldı.

Lanet bir otoyolda güvenli bir şekilde sürme yeteneği gibi.

Maximoff parmaklarını çıtladır. "Aslında hayır. Güvenlik seni öldürecek." "Şimdi de ölmemi mi umursuyorsun? Beni arabadan itmeye ne oldu?

ve vücudumun üzerinden geri mi çekileyim?"

"Bana beş dakika verin," diyor Maximoff, "ölümünüze geri döneceğiz."

Gözlerimi daha geniş bir gülümsemeye çeviriyorum ve dövme parmaklarım bir tuzluğu bozuk para gibi döndürüyor. Maximoff'u iki uzun vuruş boyunca parmaklarıma bakarken yakalıyorum. *Parmaklarıma aşık olmuş.* Bakışlarını yakalamaya çalışıyorum.

Kasıtlı olarak arkama bakıyor.

Onun dikkatini barda takip ediyorum ve dilimi azı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, gülümsemem yavaş yavaş sertleşiyor. Benim yaşlarımda bir adam, siyah bir bere ve grafik tişört giymiş, yırtık deri bir taburede oturuyor.

Çene kaslarım seğiriyor. Aralarına bakıyorum ve adam Maximoff'a müstehcen bir şekilde *kıçını istiyorum der gibi* bakıyor.

Maximoff da gülümsemeye başlar.

Sadece kibarlık mı yapıyor yoksa gerçekten ilgileniyor mu anlayamıyorum. Daralan bakışlarım ondan adama doğru kayıyor, birbirlerini inceledikleri sürece kaslarım yanıyor.

Umursamamalıyım.

Dirseğimi masaya koyup elimi ağzıma götürüyorum. Boşta kalan parmaklarımla bir tuzluğu çevirirken milyonlarca cevap bana doğru geliyor.

O senin için yeterince iyi değil.

Daha iyisini yapabilirsin.

O pisliği gerçekten seviyor musun? Burada benimlesin.

Onunla flört etme.

Onunla yatma.

Tuzluk yan tarafına düşer.

Ben tuzu dik tutarken Moffy bana bakıyor.

Kıskançlık. Bir bar taburesinde oturan isimsiz, bereli bir serseriye kıskanıyorum. Eski erkek arkadaşlarım yirmi iki yaşındaki bir ünlüyü bu kadar önemseydiğim için bana gülerdi.

Bir parça sakız paketini açıyorum ve folyoyu soyar soymaz Maximoff "En sevdiğin renk ne?" diye soruyor.

Ağzımın kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "En sevdiğim renk mi?" Sanki bana anaokulu sorusu sormuş gibi tekrarlıyorum. Ki sordu. Ama düşünmeye devam ediyorum, *artık diğer adamlarla ilgilenmiyorum.*

O benimle daha çok ilgileniyor.

Maximoff kollarını kavuşturur. "Ne tür bir lise ismi en sevdikleri rengi bile söyleyemiyorlarsa?"

Öne doğru eğildim ve alçak sesle fısıldadım, "Okul birincisi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeyen biri söylüyor bunu."

"İtiraf et," diyor, "favori bir rengin yok. Bu üzücü." "Gümüş," diye karşılık veriyorum.

Birkaç kez başını sallıyor, kendi gülümsemesi beliriyor ve tam konuşmaya başlayacakken garson kız iki Fizz Lifes, bir tabak dolusu patates derisi ve bir sepet patates kızartması getiriyor.

Kafasının içinde kaybolmuş bir halde uzun bir süre uzaklara bakar.

Bir pipet kâğıdını tomar haline getirdim ve küçük topu yüzüne fırlattım. Alnının ortasına isabet ediyor ve uyanıp bana ters ters bakıyor.

"Benimkini biliyor musun?" diye soruyor. *En sevdiği renk.*

"Turuncu."

"Beni gerçekten Google'da arattın" diyor, sanki beni mastürbasyon yaparken yakalamış gibi.

Neredeyse gülecektim. "Dostum, Maximoff-Hale'le ilgili her etkinlik için turuncu plastik çatal bıçak ve tabak alan bir *annen* var." Başparmağımdan başlayarak parmaklarımı sayıyorum. "Buna on altıncı doğum günü partin, hazırlık okulu mezuniyetin de dahil-"

"Pekala." Yüzünü buruşturuyor. "Beni on altı yaşımdayken tanıyordun. Anlıyorum. Dünya anlıyor-"

"On altıncı doğum gününe katılmış olmam dünyanın umurunda değil."

Bir eliyle beni tersledi ve diğer eliyle bir patates kabuğu kaptı. Patates kabuğuyla bana işaret ediyor. "Ye. Bana bakmayı kes."

"Seni bir Google aramasından daha iyi tanıdığımı kabul edene kadar olmaz." Maximoff beni sorgulamak için yemeye ara veriyor, "Neden kimseyle çıkmıyorum?

Farrow?" Bu internette mevcut bir gerçek değil ve ayrıca benden sakladığı bir şey.

"İlişkilerden hoşlanmıyorsun" sanırım.

"Olmak istemediğim için değil. Sadece yapamam." Başımı sallıyorum. "Anlamıyorum."

"Asla bir ilişkim olmayacak," diyor bana açık açık. "Tek seferlik bir ilişkinin ötesinde hiçbir *zaman* romantizm yaşamayacağım. Çünkü biriyle toplum içinde çıktığımda, medya onun peşini bırakmayacak, onu rahatsız edecek, savunmasız bırakacak... Birini asla geri alamayacağı aşırı bir mahremiyet kaybına maruz bırakmayacağım. Bunun benim hayatım olduğunu kabul ettim ve bundan memnunum."

Kaşlarım çatıldı. "Memnun *değilsin*. Sadece boyun eğmişsin." O itiraz etmeden önce soruyorum: "Birinin elini romantik bir şekilde tutmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettin mi? Onu iki gece üst üste yatağında görmenin? Ertesi gün kahvaltı hazırlamak, kıyafetlerini paylaşmak, işten önce uyandırmak? Bunu hiç hayal etmediniz mi?"

Maximoff başını bir kez sallar. "Yapamam."

"*Bu çok* üzücü." Çünkü bunları arzulamak istiyor ama kendine bile izin vermiyor.

Ve Hales, Cobalts ya da Meadows'dan başka hiç kimse, sevgilisini medyadan korumak için bir ilişki olasılığını feda etmez.

Sadece o.

"Özel olarak çıkmaya ne dersin?" Ben soruyorum.

"Hayır. Eğer bir geceden daha uzun süre güvenebileceğim birini bulabilirsem, onunla her görüldüğümde haberlere çıkarlar. Özellikle de kardeşlerimle tanışmalarına izin verirsem."

Ben bunun istisnasıyım. Gözlerimiz buluşuyor ve bu gerçek aramızdan geçiyor. Boğazını temizliyor ve dünyanın en popüler diyet sodası olan Fizz Life'ına uzanıyor.

"Buraya ver." Bardağı gösteriyorum. İçki siparişi konusunda bir kuralı var. #45: *Bütün içkilerimi önce yudumlarım. Barmenlere güvenmem.*

Fizz Life'ının üzerine kayar ve bir patates kabuğu daha yemek için bir an ayırır.

İçkisini yudumladım. *Alkol yok.* "Bu iyi." Fizz Life'ı geri kaydırıyorum.

Maximoff Hale alkol kullanmaz. Hiç içmedi. Ailesinde alkolizm olduğu herkesçe biliniyor ve o ayık olmayı seçti. Barmenler bazen kasıtlı olarak içkisine alkol katıyor. Hatta bazıları bunu yapması için barmene *para* *ödüyor*.

Sadece bir ünlünün itidalini bozduğunu görmek için.

Maximoff yemeğini Fizz Life ile yıkıyor. Sonra bana işaret etti. "En sevdiğin çocukluk anın nedir?"

Gülümsüyorum ve bir kızartma yiyorum. "Bu yirmi soru da neyin nesi?"

"Sen beni Google'da arayabilirsin. Ben seni Google'da arayamam." Eşit şartlarda olmak istiyor.

Tamam. Kendi içkimi yudumluyorum. "En sevdiğim çocukluk anım, annemle ilgili sahip olduğum tek anıdır." Annemin ben dört yaşındayken göğüs kanserinden öldüğünün farkında.

Maximoff bakışlarımı sıkıca tutuyor.

"Yüz hatlarını ayırt edemiyorum ama adımı söylerkenki ipeksi sesini duyabiliyorum. Hepsi bu, sadece adımı."

Farrow.

Bana isim vermiş. Babamın, büyükbabamın, büyük büyükbabamın, benden önceki tüm erkeklerin adını Edward Nathaniel Keene koyabilirdi ama o farklı bir seçim yapmış. Görünüşe göre *The Great Gatsby'nin* eski film versiyonunu sevmiş ve bana iki başrol oyuncusunun adını vermiş.

Mia Farrow.

Robert Redford.

Ve ben bir

Keene'im.

Maximoff'un isminin de ne kadar özel ve eşsiz olduğunun farkındayım. Onun ailesi de ona sevdikleri bir şeyin adını vermişti ve bu yüzden ikimiz de şakalaşırken isimlerimizi kullanmıyoruz - ve bu yüzden ona ne dememi istiyorsa onu onurlandırmaya çalışıyorum.

Birkaç kez başını salladı, ona bu hikayeyi anlattığım için minnettardı. Bir kızartmayı hardala batırıyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Tıp fakültesini sorsaydım bana..." der miydin?

"Daha spesifik olman gerektiğini." Ağzıma bir kızartma attım.

"Dört yılını tamamlamış biri olarak tıbbi en azından biraz seviyor olmalısınız, değil mi?"

"Tıp fakültesinde acı çeken insanlar var ama ben onlardan biri değildim." Hardalı bir kenara bırakıp cam ketçap şişesini alıyorum. "Tiptan keyif aldım, sadece ailem gibi değildim."

"Ne demek istiyorsun?" Sodasının içindeki buzu itmek için pipet kullanıyor.

Şişeyi açıyorum. "Onlar için mesele sadece tıp değil. Babam, büyükbabam, büyük büyükbabam, *büyük* büyükbabam hepsi aynı ismi ve aynı mesleği paylaşıyor." Patates kızartması sepetine ketçap döküyorum. "Bu mirası devam ettirmenin ve doktor unvanını almanın bir statüsü ve gururu var. Nesilden nesile devam eden bir geleneği onurlandırmak umurumda bile değil."

"Neden sadece senin için bir doktor olup *onları siktir et* demiyorsun?"

"Bu yüzden tıp fakültesini bitirdim." Ellerimi peçeteye siliyorum. "İnsanlara gerçekten yardım etmek istiyordum. Ama her gün itaatkâr bir şekilde sıraya giren başka bir Keene olduğumu düşündüm ve nefes alamadım. Tıp fakültesinde viziteye çıktığımı ve kendimi yanlış hissettiğimi hatırlıyorum. Bedenimden ayrılmış gibi." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Sanki benim olmaması gereken başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi."

Maximoff başını sallar. İyi bir dinleyicidir; insanların söyledikleriyle her zaman ilgileniyor görünür. En azından boşluğa bakmadığı zamanlarda.

"Bir olasılık var," diyorum ona, "tıbbi sadece bildiğim tek şey olduğu için sevdim; yapmaya şartlandığım şey buydu. Ve dürüstçe söyleyebilirim ki beni korkutan tek şey bu oldu."

Bir an düşündükten sonra, "Peki güvenlik görevlisi olmanın uygun olduğuna nasıl karar verdin?" diye soruyor.

"Yıllardır Studio 9'da MMA dersleri alıyordum. Akara güvenlik eğitimini denememi önerdi. Hoşuma gitti."

Maximoff daha da uzun bir süre sessiz kalır.

"Söyleyebilirsin. Kolay kolay alınmam."

Biraz öne eğiliyor. "Yani ünlü olmadan şöhreti seviyorsun: kaliteli yemekler, yat gezileri-"

"Ben mi?" Ona bir bakış attım. "Gösterişçi *pisliklerden oluşan* aristokrat bir soydan geliyorum; beş yıldızlı bir yemek için bir ünlüyü korumama gerek yoktu."

Gülümsemeye başlar. "O zaman neden hoşuna gidiyor? Dün bana güvenlik işi hakkında ne söylemiştin?"

"Bu meslek üç şeye neden olmasıyla ünlüdür."

Maximoff ne dediğimi hatırlayarak başını sallıyor. "Ayıklık, bekârlık ve uykusuzluk." Göğsümü işaret ediyor. "Neden garip saatlere, izolasyona, tutarsız günlere ve uykusuz gecelere katlanıyorsun?"

"Hayatın için," diyorum. "Sizi korumak için buradayım ve yüksek stresli durumlara sokulmayı ve bu durumlardan galip çıkmayı seviyorum. Bir hayatı etkilemenin tek yolu beyaz önlük giymek değildir. Babam bunu hiç anlamadı."

Nutku tutuldu.

Maximoff yutkunmaya devam ediyor ve başını çevirdiğinde bir gülümseme oluşuyor. "Sırıtıyorsun," diye işaret ediyorum.

"Kapa çeneni," diyor sertçe ve sonra çenesini ovuşturarak bana bakıyor. "Biz çok farklıyız."

"Biliyorum." Kendi futbol takımını kuracak kadar kardeşi ve kuzeni var. Ülkenin öbür ucunda yaşayan büyük bir üvey kız kardeşim var. Onu belki üç yılda bir görüyorum. O da ancak. Ve bu daha derin bir şey.

Ailesi onun nefes almasını ve sabahları uyanmasını sağlayan bir yaşam gücüdür. Benimki beni boğuyordu. Babamı incitme pahasına bir kariyer kararı verdim.

Maximoff ona ihanet etmektense ölmeyi tercih ederdi. Benim haydutluk yaptığım yerde o sadık kalır.

Birkaç gün önce yaptığımız kısa bir konuşmayı hatırlıyorum. Bana Batman dövmesini babasını öldüreceği için yaptırmadığını söylemişti. Herkes Loren Hale'in sıkı bir Marvel hayranı olduğunu ve Maximoff'un onu incitmeyi önemsedığını biliyor.

Bir dövmenin üzerinde.

"Ailene nasıl bu kadar önem verebiliyorsun anlamıyorum," diyorum ona.

Maximoff kolunu uzatır. "Bana her şeyi verdiler. Kendimi onlara *borçlu* hissetmiyorum ama bir şekilde *borcumu* ödemenin görevim olduğunu düşünüyorum. Bir şekilde."

Tekrar sandalyemin ayaklarına yaslanıyorum. "Ailenizin şirketlerini devralmak gibi mi?" Fizzle, Hale Co., Cobalt Inc. ebeveynlerine miras kalan milyarlarca dolarlık aile şirketleri. Sonra kendi holdinglerini kurdular: Calloway Couture, Halway Comics, Superheroes & Scones, Cobalt Diamonds, Camp Calloway - liste uzayıp gidiyor.

Hale ile ilgili işler bir gün Maximoff'a geçebilirdi ve bu onun hayatı olurdu.

"Hale Co. şirketinin başına geçebilseydim, gözümü kırpmadan geçerdim," diyor, "ama babam, her nedense, her gün *hayır* diyor."

Güzel.

Loren Hale Moffy'yi yirmi iki yaşında tutuyor ve ellisine kadar yaşlandırmıyor ve Maximoff sorumluluğu en sevdiği oyuncayıymış gibi topladığı için bunu fark edeceğinden şüpheliyim.

Maximoff daha dik oturuyor ve sanki gitmeye hazırmış gibi vücudunu kaldıran kendinden emin tavrına odaklanıyorum. Bir koşuya, bir dövüşe, bir yarışmaya, akıllara durgunluk veren bir sekse, her şeye. Bu üretilmiş bir kararlılık ya da azim değil; elle tutulur bir şey.

24/7.

Sandalyemin ayaklarını indirip öne doğru kayıyorum. Kahretsin.

Lanet bir tuzak bile kurulmadan tuzağa düşürüldüm.

"Şimdi başa saralım" diyor. "Diyelim ki bir yıllık stajınızı bitirdiniz ve ihtisasınıza başladınız, nereye gitmek isterdiniz? Cerrahi mi yoksa-"

"Acil tıp." Tuzluk ile tekrar oynuyorum. "Ama başka seçeneğim yoktu."

Kaşları düğümlenir. "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten bilmiyor musun?" Şaşkınlığından, bunu hiç anlamadığını anlıyorum. Kollarımı masaya dayayarak öne doğru eğiliyorum. "Maximoff... Senin kapıcı doktorun olacaktım."

MAXIMOFF HALE

KIVRILDIM, yüzüm duygulardan arınmıştı. Keskinleşmiş elmacık kemiklerim dışında. İlk düşüncem: *Farrow'dan kaçınmak her zaman kaçınılmaz olacaktı*. Her alternatif evrende, onunla sıkışıp kaldım.

İkinci düşüncem beni utandırıyor.

"Ne?" Farrow soruyor, parmakları dalgın bir şekilde gümüş yüzüklerini dürtüyor. Ellerine nasıl baktığımı fark ediyor. O çok bilmiş gülümsemesi beni öldürüyor ve yemin ederim bir saniye sonra "*Bunu beğendin mi?*" diyecek.

Ve bence, *çok fazla*.

İkinci düşüncemin mahrem detaylarını paylaşmayacağım. On bir yaşımıdayken *babasının* beni nasıl kontrol ettiğini ve aletimde bir kızarıklık olduğunu. Klor tahrişinden. Dr. Keene'in benimle gerçekten *Farrow-kringe* olduğunu hayal edin.

Ona elimle işaret ettim. "Doktorum olacağınızı düşününce hafif bir felç geçirdim." Şaşırmış gibi yapıyorum. "Keşke doktorum olsaydınız, beni şu anda gerçekten kurtarabilirdiniz." Ağzım açık kaldı. "Ne fikir ama."

"Felç geçirseydin konuşuyor olmazdın."

Ben kızgınlığımı takınıyorum, o da anında gülüyor, dünyaya yaydığım mizahı patlatmayı *seviyor*. Bu beni tahrik etmemeli, ama çoğu insan beni yatıştırıyor. Farrow tam tersini yapıyor.

Kahkahası azalınca göz ucuyla gülümseyerek bana bakıyor.

Bir buz küpünü ısııyorum, midem garip bir şekilde bulanıyor. Neredeyse *Heyecanlı*. "Ne?" Şimdi soruyorum.

"Seni kurtarmamı mı istiyorsun?" Kaşları çengelleriyle birlikte yükseliyor.

"Ölmeyi tercih ederim," diyorum içgüdüsel olarak.

"Maximoff." Bana doğru yaklaşıyor. Masanın üzerinden ve sesi, sikimi okşayan derin, sert oktava düşüyor. "Koruman olarak bunun olmasına izin veremem."

Bakışlarım yoğun bir şekilde onunkilere kilitleniyor. Ve onun kahverengi gözleri benim yeşil gözlerime takılıyor. O kadar güçlü ki, aşağıya bakmamak için kendimizi zorladığımızdan adım gibi eminim. Ne dudaklarımıza, ne bedenlerimize. Felakete neden olacak herhangi bir yasak yere değil.

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama ağzımın söyleyemediğini gözlerim söylüyor.

Öp beni.

Onları okuyor.

Bunları okuduğunu biliyorum ve göğüslerimiz ağır bir uyum içinde çöküp kalkıyor.

Yüce İsa.

Yapama

m.

Yapamay

ız.

Ama düşünüyorum da, *lanet*

olası öp beni. Öp işte.

Farrow elini hareket ettiriyor. Kulaklığını geri takmak için ve sonra kışını oturttu. "Arkandan içeri geliyorlar."

Tutulmuş boynumu çeviriyorum ve Janie'nin Quinn'le birlikte girişten içeri girdiğinden emin oluyorum. Masaya doğru ilerliyordu. Üzerinde pastel mor bir tül etek ve çizgili bir üst vardı, bu da onu bu sabah *Celebrity Crush*'ın En Kötü Giyinenler listesine sokmuştu. Umurunda değildi.

Gözümü bir kez kırpyorum ve çoktan bize ulaşmışlar. Jane yanımdaki sandalyeye çöküyor ve ben de kolumu onun kolunun arkasına doluyorum. Farrow'la az önce her ne olduysa ötesine geçiyorum. İlerlemekten başka çarem yok.

Janie, Farrow ve benim aramda çok ince bir bakış atıyor ama neyse ki devam eden gerginlik hakkında hiçbir şey söylemiyor. "Dis-moi qu'ils ont du café," diye fısıldıyor, elleri dua formunda. *Lütfen bana kahve içtiklerini söyle.*

"Je ne sais pas." *Bilmiyorum.*

Quinn, Farrow'un yanına oturur ve "Akara'nın bana verdiği Fransızca ders kitabını gerçekten okumam gerektiğini hatırlatan bir şey daha" der.

Jane'in gözleri merakla parlıyor ve çenesini yumruğunun üzerine koyarak dirseğini masaya dayıyor. "Peki nasıl gidiyor?"

"Bien." *Güzel.* Quinn omuz silkiyor. "İkiniz Portekizceye geçerseniz daha kolay olurdu."

Quinn'e onun gibi Portekizce bilmediğimizi söyledim ama onun gerçekten Fransızca öğreniyor olması beni çok etkiliyor. Farrow'a bakıyorum. "Akara sana da Fransızca ders kitabı verdi mi?"

"Hayır. Çünkü doğrudan çöp kutusuna gideceğini biliyordu."

"İlgisizliğinin yerini bulduğumuza sevindim," diyorum ona.

Farrow gülüyor. Sepete bir kızartma atıyor ve sonra çoğunlukla bana bakıyor. Boynum yanıyor ve çenemi ovuşturup duruyorum.

Quinn yemek için masayı tarıyor. Midesi sesli bir şekilde homurdanıyor. Patates kızartması sepetini Farrow'dan alıp Quinn'e uzatıyorum. Farrow bana surat yaptı. Sanki cep telefonunu bir yabancıya vermişim gibi.

"Paylaşmanın neye benzediğini bilmiyor musun?" Ben soruyorum.

Farrow patates kızartmasını tekrar onunla benim aramda kaydırıyor. "Quinn'in kendi yemeğini nasıl sipariş edeceğini öğrenmesi gerekiyor."

Quinn, Farrow'un onu rahatsız etmesine izin vermez. "Garson nerede?" diye sorar. "Evet, lütfen, *kahve*," der Jane. "Bir şeker, bir top krema ve bir seruma bağlı."

"Barda sipariş vermelisiniz," dedim ona.

"Merde." Başı omzuma düşüyor. Bugünkü putt-putt fiyaskosundan dolayı bitkin düşmüştü.

"Senin yerine ben giderim." Tam ayağa kalkacakken Quinn ve Farrow oturmamı işaret ediyor.

Ben yerime otururken Quinn Farrow'a, "Yalnız gidebilirim," diyor. "O benim müşterim."

Farrow, "Akara onunla kalmanı isterdi," diyor.

Quinn bunu yarım saniye düşünüyor ve sonra hepimiz yaklaşan bir metre boyundaki sakallı barmene bakıyoruz. Durdu ve masanın üzerinde yükseldi. Janie'ye benden daha yakın. Sakallarını sıvazlıyor ve Janie'nin vücudunun uzunluğunu değerlendiriyor.

Göğsünde geziniyor.

Gerginim. Bizi sığır gibi değerlendirenlere güvenmiyorum. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, tatlı tatlı konuşmaktansa aileme zarar vermeyi tercih ederler.

Aynı şekilde, Quinn'in gardının on kat arttığı görülüyor. Vücudunu Jane'e doğru çeviriyor. Daha dik oturuyor. Daha tehditkâr. Yüzleşmek üzere olan bir boksör gibi

bir rakipten. Bilmesem, takımda yeni olduğunu söylemek zor olurdu.

Jane "Merhaba," diye söze başlar ama barmen "Siz Jane Cobalt'sınız," diyerek sözünü keser.

"Evet." Janie'nin sesi her zamankinden daha sert. "Kahveniz yoktur herhalde-"

"Annen daha seksi."

Öfkeyle bakıyorum. "Az önce ne dedin sen?" Kan kırmızısı görüyorum ve çoktan koltuğumdan kalkmışım bile. Korumalarımız hemen arkamda. Farrow'un sanki sıradan bir günmüş gibi *rahat bir* tavrı varken, Quinn'in gözleri açılıyor ve kararıyor. Dehşete kapılmış.

Kızgın.

Muhtemelen insanların Janie'ye savurduğu kezzapları duymaya alışamamıştır.

Keşke alışmak zorunda olmadığınız bir şey olsaydı.

Barmen hiç itiraz etmez. "*Rose Calloway'in* o tombul kaltaktan daha seksi olduğunu söyledim."

Boğazımdaki zehirle ileri atılıyorum ama sandalyeler takırdıyor, benden başkaları da yerlerinden fırlıyor. İçgüdüsel olarak Janie'nin önünde duruyorum. Çevremde, karpuz çantasını kavrayan elini fark ediyorum.

Biber gazı ve pembe bir sustalının olduğu yerde.

Jane'in önünü kesmiş olabilirim ama Farrow elini göğsüme koyarak yolumu kesti. Bana duymadığım bir şey söylüyor. Gözlerimi onun yanından ayırmadan Jane'in tepkisini izleyen barmene bakıyorum.

"Siktir git," diye alay ederek dikkatini Jane'den uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Barmen bana güldü ve sonra ona dedi ki. "Eğer bu gerçekse ağlayamazsın."

Jane ağlamıyor. Öfkeli bir hırıltıyla iç geçiriyor ve onu görmezden gelmeye çalışıyor. "Kahve istiyorum ve onun yerine görünüşüm hakkında istenmeyen bir fikir alıyorum. Feci derecede eşitsiz ve tam bir kabus-Moffy." Korku sesini yükseltiyor, barmene doğru adım atmaya çalıştığımda bileğimi tutuyor.

Farrow ve Quinn etrafımızda dönerken ellerimizi kırıyorlar. Barmen tekrar konuşmak için ağzını açıyor ve ben *sürtük* kelimesinin başlangıcını duyuyorum ve Quinn homurdanıyor, "Siktir git."

Farrow ona bir el kaldırıyor ve tısladığını duyuyorum, "Sakin ol. Sadece onu buradan çıkarmaya odaklan."

Quinn'in burnu parlıyor ve başını sallıyor. Quinn hızla kuzenimi güvenli bir şekilde bardan dışarı çıkarmaya başlıyor. Jane'in itiraz ettiğini ve "Ben kimseyi arkamda bırakmam!" diye bağırıldığını duyuyorum.

Farrow omzuma güçlü bir el koydu. Beni çıkışa doğru yönlendirmeye çalışıyor.

Tek bir hamleyle, onun elinden kurtuldum. İçim dışım kaynıyor. Tüylerim diken diken oluyor. Gözlerimiz hararetli bir saniye için buluştu. İkimiz de inatçıyız. Ve ben onun isteğiyle *hareket* etmiyorum.

Farrow nefesinin altından uyarıyor, "Önüme atlama." Dönerek beni barmene karşı koruyor. Vücudunu benimle o piç arasında bir bariyer olarak kullanıyor.

Korumaların agresif durumları yatıştırması gerekir. Onları sakinleştirin. Durdurun onları.

Yakıt değil, hatta dövüş kazanmak.

Farkında değilseniz söyleyeyim: Ben bunu zorlaştırıyorum.

Hemen gitmeliyim. Barmenin kaba bakışlarını unutmalıyım. Ve kötü niyetini. *Unutmalıyım*. Ve Janie ben gidene kadar gitmeyecek. Quinn onu dışarı sürüklese bile, ayaklarını parkeye ya da kaldırıma gömecek ve kendini bana doğru pençeleyecek.

Onu güvenli bir yerde istiyorum. Buradan uzakta.

Cüzdanımı açtım ve masaya para attım. Ödeme yapmadan ayrılamıyorum. Lanet bir dangalağa ödeme yapıyor olsam bile.

"Ve sen de Maximoff Hale'sin," dedi barmen. Annemle babam bana hep *meşgul olma der. Seni rahatsız edenleri görmezden gel, derler. Seni kışkırtmaya çalışıyorlar, diye* hatırlatırlar.

Seninle dövüşmek istiyorlar. Hadi canım.

Bunalmış, aşırı hevesli hayranlarla başa çıkabilirim. Rekabetçi paparazzilerle başa çıkabilirim. Gözyaşları, imzalar ve selfie'lerle başa çıkabilirim. Bu geceyle bile başa çıkabilirim. Şöhretin boktan kısmı.

Hastalıklı nefret. İnsanlığımızı azar azar parçalıyor.

Bardaki diğer birkaç kişinin ne yaptığını bilmek ister misin? *Film çekiyorlar*. Cep telefonlarıyla. Sanki boktan bir dizinin yıldızıymışım gibi. Ve adı da "Bu Benim Hayatım".

Hoş geldiniz. Oturun.

Cüzdanımı jean'imın cebine koydum.

"Annenin içinde bin küsur sik olduğunu bilmek nasıl bir duygu?" diye yeniden söze başlıyor barmen. Seni doğururken çok gerilmiş olmalı. Eminim vajinasından düşmüşsündür." Yüzüme doğru gülüyor.

Tünel görüşüm var. Kırmızıyı görüyorum. Barmeni görüyorum.

Birinin bana bu saçmalığı söylediğini duysa annemin nasıl yıkılacağını görüyorum. Uyuyana kadar ağlardı ve bu bana ne yapar biliyor musunuz? Çılgılık atıp yumruklarımı bir surata fırlatmak istiyorum. *Yüz* derken, *onun lanet yüzünü* kastediyorum.

Şarj ediyorum.

Farrow beni tutuyor, yumruğumu avucunun içinde kavırıyor ve elimi yanıma doğru çekmeye zorluyor. Beni geriye doğru yürütüyor. "Bana bak, Maximoff."

Farrow'un ötesine bakıyorum. Barmene.

Dudakları kulağıma değiyor. "O senin ilgine değmez."

Tüm bu sözleri daha önce de söyledim: *büyük insan ol. Uzaklaş. Onların saçmalıklarını besliyorsun. Şiddet hiçbir şeyi çözmez. Sen kâr amacı gütmeyen bir kuruluşun CEO'susun. Kes şunu.*

Dur.

Nefes al.

Git.

Barmenle aramda bir metre mesafe bıraktım. Geri çekiliyorum. O saçma sapan konuşurken geri çekiliyorum. "Peki ya kız kardeşin?" diye alaycı bir şekilde gülüyor. "Luna Hale-bir başka ıslak sürtük. Bahse girerim annenden iki kat daha fazla yapıyordur. O da küçük bir seks bağımlısı mı?"

Dilimde asit tadı var ama kelimeler boğazımın arkasını yakıyor. İçimde ölüyor.

Farrow da barmeni kışkırtamaz. Bu hakaretler onu yiyip bitiriyorsa, bana da gösteremez. *Tek kişilik* gürleyen *bir* teknedeyim.

Kendimi kapıya doğru yönlendirmeye çalışıyorum. Neredeyse varmışım. Ve sonra dedi ki, "Umarım geceleri kapılarını kilitliyordur."

Kaskatı kesildim.

Hareketsizdi ve yüzü hâlâ ona dönüktü. "Ne dedin sen?"

Gülüyor. "Umarım kapılarını kilitli tutuyordur. Sırf onun tadına bakmak için kaç erkeğin kapıyı kırıp içeri gireceğini biliyorsun-"

Kaybettim. Farrow'un elinden kurtulup, birkaç uzun adım attım. Ve savuruyorum. Parmak eklemlerim burnunun köprüsünü kırdığı *anda Farrow* yolumu kesiyor ve ardından bar taburelerinden fırlayan üç adamı geriye itiyor.

Adamın burun deliklerinden kan fışkırır ve "*sue*" diye bağırır.

"Devam et ve beni dava et." Gözlerimde öfkeyle arkamı dönüyorum, patlattığım pisliği arkamda bırakıyorum. Farrow'un Declan olmadığını unutuyorum. Eski korumam barı sakinleştirmek için kalırdı. Onun yerine Farrow koşarak yanıma geldi.

Benimle adım adım ilerliyor ve ona bakıyorum. Sert bakışlarında *yalnız olmadığınızı* söyleyen çiğ bir anlayış var. Yüzümüz ileriye dönükken eli önce bileğime, sonra avucuma düşüyor; güçlü ama kısa bir an için elimi tutuyor.

Daha önce kimse elimi böyle tutmamıştı.

Bıaktı ve ikimiz de barın kapısından içeri girdik. Şehrin caddesine park etmiş Audi'me doğru yan yana yürüyorduk. Philly geceleri ıslıl ıslıl.

Paparazziler burada.

Telefonuma baktım:

Gittiğini gördüm. Arabadayım, eve gidiyorum. Güvendehyim. Olur olmaz bana mesaj at. - Janie

Hemen mesaj atıyorum: *Eve geliyorum.*

Cebimde anahtarlarımı bulurken, üç kameraman objektifleriyle yaklaşıyor. Aynı soruyu soruyorlar, "Parmak eklemlerin neden kanlı?!"

"Kavgaya mı karıştın, Maximoff?!"

Farrow bir kamerayı kenara itiyor. "Gözünün önünden çekil."

"Özür dilerim," diye özür diliyor paparazzi, oldukça içten. Geriye doğru birkaç adımdan fazla atıyor.

Sessizce arabamın kilidini açtım ve sürücü koltuğuna tırmandım.

Farrow yolcu k o l t u ğ u n d a , kapılar kilitli ve ben otoyola çıkıyorum. Sanki hayatımın başka bir günüymüş gibi.

İlerliyorum.

Arkama bakmıyorum.

Sinyal lambamı yakıp sol şeride geçiyorum. Arabamın peşinden koşan paparazzilerin önünde hızlanıyorum.

Farrow vücuduma doğru uzanıyor. Kaskatı kesiliyorum, gözlerim ondan yola kayıyor. Omzumdaki gümüş tokayı yakalıyor ve kayışı göğsümün üzerinden çekiyor. Kemerini kışkımdan içeri sokuyor.

Farrow bana "Bugün ölmüyorsun," diye hatırlatıyor. "Elini göreyim."

Direksiyonu iki elimle kavradım. Birkaç eklemimin derisi çatlamıştı. "Bunu aştığımızı sanıyordum. Sen benim doktorum değilsin, asistanım da değilsin. Pelerinli bir haçlı, bir falcı ya da dost canlısı komşum Örümcek Adam değilsin. Sen sadece..."

Farrow.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve sonra şansımı deneyip ona bakıyorum. O da aynı anlayışı taşıyor.

Ben de dedim ki, "Söylediklerini duymak annemin kalbini kırardı. Bunu biliyor muydun?"

"Biliyorum." Farrow üç yıl boyunca annemin yanındaydı. *O biliyor.* "Ama oğlunun kendisinden iki kat büyük dört adam tarafından saldırıya uğradığını görmek onu daha çok üzerdi." "Kimsenin sana yardım *etmesini* istemiyorsun *ama* hayatını riske atmaya hazırsın." derken yolu izliyorum. Kulaklığını tamamen çıkarıyor ve telsizini bel kemerinden çıkarıyor.

Öne doğru eğilerek, telsizleri kurcalıyor.

Çene kaslarının titremesinden dişlerini sertçe ısırıldığını anlayabiliyorum. "Neyin var?" diye soruyorum.

"Telsizim bozuldu."

"Herkesi kurtaramazsın," diyorum, bu da onu gülümsetiyor.

Ve başını bana doğru eğiyor, ağartılmış beyaz saçlarının parçaları gözlerine düşüyor. "Hâlâ değerli bir ukala."

Neredeyse ben de gülümseyecektim ama ikimizin de telefonu durmadan çalmaya başladı. Benim için aile. Güvenlik ekibi, onun için. Aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatacağımız uzun bir gece olacak.

İkimiz de telefonlarımıza uzandık. Ben hazırım.

FARROW KEENE

Maximoff yedi gece boyunca zamanını hayır işlerine harcıyor. Bunun bar kavgasının kefareti olduğunu düşünürdüm, ama eski gece kulübü rutininden kaçınmak için kendini işe boğuyor. "Sevişecek birini bulduğu" yer. Koruması olduğumdan beri bunu erteliyor.

Bu gece hariç.

Bu gece ilk gece. Karanlık bir gece kulübündeyim. Işıklar yanıp sönüyor, müzik pistte gümbürdüyor.

Ben çok iyi bir korumayım. En iyinin de iyisiyim. Ama işimi yapmakla hıyarlık etmek arasında gidip geliyorum. Maximoff hangi yabancıyı sikmek istiyorsa onu araştırmamı isteyecek ve benim ilk içgüdüm yalan söylemek olacak.

Maximoff'a yabancının bir aptal olduğunu söylemek için. Bir yalancı.

Bir psikopat ya da katil.

Sonraki olayları sonlandırmak için ne söylemem gerekiyorsa.

Bütün gece sessizce kendimi bu yola girmemeye ikna ettim. Kıskanç bir pislik olmamak için. *Lanet olası işini yap, Farrow.*

Hiç zor olmamıştı. Böyle olmamıştı.

"Farrow, yanıma oturabilirsin," diyor Maximoff. "Hiçbir yere gitmiyorlar." VIP koltuğunu koruyan siyah takım elbiseli üç adamı işaret ediyor, ellerini kavuşturmuşlar ve gözleri tetikte.

Biz gelmeden önce iki katlı gece kulübü Tidal Wave'i aradım. Yöneticilere Maximoff Hale'in uğrayacağını ve ekstra güvenliğe ihtiyacı olduğunu bildirdim.

Bu gecenin en kolay kısmı buydu. Onu sadece sevişmek amacıyla kızları ve erkekleri eğlendirirken görmek - diyelim ki sakızımı bayat çiğnedim.

Elimdeki göreve odaklanıyorum. Tidal Wave'in iyi bir güvenliği var, ancak ek insan gücüne rağmen sarhoş erkekler ve kadınlar fotoğraf çekmeye ve VIP iplerinden atlamaya çalışıyor.

Tüm gözler Maximoff'un üzerinde.

Buna alışkınım. Aralarından seçim yapabileceği sonsuz bir insan denizi var. Yine de şu anda deri koltukta saklanıyor ve bir kat aşağıdaki alt-rock grubunu dinliyor.

Ağır bas sesleri yükseliyor, metal zemin siyah botlarımın altında gümbürdüyor. Maximoff'un üzerinde duruyorum ve bir elimi omzunun yanındaki kanepeye koyuyorum.

Ona yaklaşarak, "*Onlara* bana güvendiğinden daha mı çok güveniyorsun?" diyorum. Başımla kulübün güvenliğini işaret ediyorum. "Yoksa bu pozisyon seni gerçekten rahatsız mı ediyor? Ben, ayakta. Sen oturuyorsun."

Geniş, alaycı gözlerini yavaşça kırıştırıyor.

Gülümsemem uzuyor ve bayat sakızımı çiğnerken gülüyorum. Biraz geri çekiliyorum.

"Psikolog olmalıydın!" diye bağılıyor müziğin içinden. "Böylece beni *bundan* başka bir şekilde psikanaliz ettiğin için sertifika ya da para falan alırdın!" Bana iki orta parmak gösteriyor.

Gözlerimi deviriyorum, gülümsemem beni öldürüyor ve sorduğu için yanındaki kolçağa oturmaya karar veriyorum. Kulaklığımdan hafif bir konuşma yankılanıyor ama bu benim için değil.

Çoğunun sesini kısıyorum ve Maximoff'a odaklanmış kalabalığı tarıyorum. Çoğu insan neon ışıklı bardan onu işaret ediyor. Sonra Moffy'ye bir bakış atıyorum, göz göze geliyoruz. "Bu pozisyon senin için daha mı iyi?!" diye soruyorum.

Dudakları yukarı doğru çekiliyor ve küçük bir gülümseme tedirginliğini bastırıyor. "Sana yanıma oturmanı söylediğimde, *yanıma* demek istemiştin!" İki eliyle boş minderi işaret ediyor.

Kolçakta olduğum için ondan daha uzun oturuyorum. Bu da onu biraz kızdırıyor ama ona bir şeyler kolayca veriliyor. Onu biraz daha fazla çalıştırmak hoşuma gidiyor.

Alt-rock şarkısı kreşendoya ulaştığında, "Teknik olarak hala senin yanındayım!" diye bağıriyorum.

"Teknik detaylara bayılıyorsun!" Maximoff telefonunu bir o yana bir bu yana savuruyor, omuzları gergin ve gözleri kulübün güvenliği kadar tetikte.

Uzaktan diğer insanların ona yaltaklanmasını izliyorum. Fotoğraf çekiyorlar, arkadaşlarıyla konuşuyorlar, ona katılması için *gel* işareti yapıyorlar. Ona dönüyorum, gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

Maximoff kıpırdamadan duruyor, boyalı açık kahverengi saçları gür ve dağınık.

Sakızımı çiğniyorum, onu incelerken çok fazla gülümsememeye çalışıyorum. Aşırı yakın bir tıraş yapmış; çenesi kesilmiş, cilalanmış mermer gibi pürüzsüz ve kokusu her zaman klor ve narenciye.

Yaz gibi.

Telefonuna tıklıyor ve kaşları sert bir kızgınlıkla çatılıyor.

Yanındaki minderin üzerine kayıyorum ve pembe *Celebrity Crush* logosunu görüyorum. Yaklaşınca bağırmadan konuşabiliyorum. "Aktif olarak magazin dergilerini kontrol etmediğini sanıyordum."

"Bu, parmak eklemlerimi *kırmadan* ve binlerce insan çekilişe katıldıkları dolarları iade etmekle tehdit etmeden önceydi." Şimdi Ekim ayında, Camp-Away için çekiliş bu hafta yayına girdi ve tanıtım kontrol edilemez hale geldi. Yumruk yumruğa bir kavganın heyecana ciddi bir zarar vereceğinden şüpheliyim.

Çünkü bu kesinlikle ilk kez alenen yakalanışı değil. Hepsi ailesini savunmak için.

Bazen kavgalar daha da çirkinleşiyor. Vuruluyor. Eşyalar kırılır. Birisi dava edilir, ya o ya da koruma. Tüm bu senaryoları atlatmış olmamız bunu başarılı kılıyor.

Güvenlik ekibi bardaki video görüntülerini inceledi ve bir araya getirebildikleri tek eleştiri Quinn'in ani patlamasıydı.

Ama onu suçlamıyorum. Lily Calloway hakkında söylenenleri ilk kez duyduğumda -yüzüne karşı- neredeyse çuvalıyordum.

Bize her zaman bu ailelerin sürekli tacize uğradığından bahsedilir, ancak bununla yüz yüze gelene kadar gerçekmiş gibi görünmez.

Telefona bakarak, "Kavganın ne kadar hasara yol açtığını mı görmeye çalışıyorsun?" diyorum.

Başını sallıyor ve *Celebrity Crush'ta* geziniyor.

Dikkatimi ikisi arasında paylaştırarak çevresini ve onu sürekli gözetim altında tutuyorum. "Birkaç geri ödemeniz olsa bile, çekilişe daha fazla kişi katılacaktır." Bakışlarını çalmaya çalışıyorum. "Fazla düşünüyorsun."

"Her zaman fazla düşünürüm. Bu beni tutuyor..." Yüzünden renk akıyor, gözleri telefonuna yapışmış.

Kaslarım geriliyor. "Maximoff?" Ona doğru eğildim, omzu gergin ve sertti. Çabucak ekrana göz gezdiriyorum.

Maximoff Hale'in Ryke Meadows Gibi Olmasının 25 Nedeni!

Yavaşça ilk maddeye doğru ilerliyor ve ben kelimeleri görüyorum: *Maximoff Hale önce yumruklarıyla dövüşür, sonra konuşur. Aynen Ryke gibi! Maximoff'un Philly'deki bir barda soğukkanlılığını kaybettiği son videoyu, amcası Ryke Meadows'un bir lokantanın dışındaki bu eski videosuyla karşılaştırın.*

Maximoff amcasının videosunu oynatır ve kulübün içinde zar zor duyulabilecek şekilde sesi yükseltir.

Ryke görüntülerde en fazla yirmi beş yaşında olmalı. Tıraşsız, güneşten bronzlaşmış, düşünceli, magazin dergileri ona agresif bir ahmak diyor.

Ryke siyah Ducati'sinden kaskını çıkarıyor.

"Calloway amcığı nasıl, Ryke Meadows?!" Tiki giyimli bir adam kıs kıs gülererek Ryke'in yanındaki kaldırıma atlar.

"Git kendini becer," diye homurdanıyor, taş gibi sertleşmiş ve kaskını sıkıyor. Tek bir noktaya sabitlenmiş, avını yakalamaya çalışan bir avcı gibi adama odaklanmıştı. Ryke'in gözlerindeki bakış Moffy'ninkiyle aynı *hissi* veriyor.

Adam kıs kıs güler. "Eğer bana Calloway amının tadını söylemezsen, o zaman kendim öğrenirim. En küçüğünden başlayarak-"

Ryke lunges and swings-

Maximoff aniden telefonunu kapatır. Ekran yanıp sönerken kararı. Derin bir nefes alarak bana soruyor: "O video sana beni mi hatırlattı?" Gözlerimin içine bakıyor. Vereceğim cevaba karşı savunma geliştiriyor.

Ona karşı şeffaf olmak istiyorum. Sır saklamak yok, yalan söylemek yok, ama bu gerçek onu biraz incitecek. Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. Parmaklarımı kısıtırıp, "Yüzde yetmiş beş." diyorum.

Maximoff bunu sessizce sindiriyor ve sonra parmaklarıma bakıyor, değerli bir nedenden dolayı ellerime takmış durumda. "Senin yüzde yetmiş beşin yüzde ikiye çok benziyor."

Gülümsüyorum ve müzik gürlerken sesimi yükseltmek zorunda kalıyorum. "O zaman yeterince yakından bakmıyorsun!"

"Bilerek!" diye bağılıyor, cep telefonunu sıkı bir yumrukla kavırıyor.

Gergin halini değerlendirerek sakızımı iğniyorum. Başıımı boynuna doğru çevirip, dudaklarımı kulağından bir nefes uzakta tutarak, "Benimle birlikte arkana yaslan," diyorum.

"Ne?" Sertleşıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir kanepede asla rahatlamaz." Uzun bir ısıık aldım. "Ona gösterdiğim yeni şeyler."

Maximoff ne demek istediğimi anlıyor. Bir bahsi kabul ediyormuş gibi telefonunu cebine koyuyor ve sonra omurgası deriye arpına kadar geriye kayıyor. Omuzları biraz gevşıyor.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkürler. Ciddiyim."

Sesindeki derin samimiyeti duyuyorum. "Ne zaman istersen, kurt izci."

Kollarımız bilinşsizce birbirine değiyor ve başlarımız birbirine doğru döndüğünde yüzlerimiz sadece birkaç santim uzakta oluyor.

Hava, haftalar önce ona masaj yaparken hissettiğim o tanıdık, nefes almakta zorlandığım gerginlikle çatlıyor gibi. Bakışlarımız sıkıca kenetlendi.

Kafamda, onun koruması olabilirim ve onunla yatabilirim. O kadar iyiyim. Ve bu kadar basit.

Kafasının içinde neler döndüğünden emin değilim.

Güçlü bir nefes alıyor, göğsü yükseliyor ve bakışları bir işaret ararcasına benimkilere dikiliyor. Benimkiler onunkileri etin ete vuruşu gibi okşuyor. Daha yakına kaymak istiyorum. Kolumu omuzlarına dolamak ve iki santimlik mesafeyi kapatmak istiyorum.

Kıpırdamadan dururken kaslarım geriliyor, nabzım hızla atıyor. Ve bir sonraki bakışında, o bakışı biliyorum. Orman yeşili gözlerini eriten ve yumuşakça ve zorla yalvaran bakış, *öp beni*.

Nefes alıyorum, vücudum gazyağı ile ıslanmış. Alev alev yanıyor ve tam bir hamle, bir ses, daha net, daha görünür bir onaylama yapmadan önce bakışları düşüyor.

Benden tamamen uzaklaştı. Yere, sonra da kızların onunla göz göze geldiklerinde *neşeyle ciyaklamaya* başladıkları bara.

Biri kaburgamı kırmış gibi acı çekerek yere öküyorum. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve Maximoff ayağa kalkıyor.

Bir milisaniye bile geçmeden ayağa kalktım. "Nereye gidiyorsun?"

Gergin bir şekilde soruyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor ve sonra yönünü bulmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor.

"Konuşmamız gerek," diyorum ama şarkılardaki ani değişimden beni duyamıyor, sert bir rock marşı çalıyor. VIP alanını çoktan terk etmişti.

Takip ediyorum. Adım adım yanına gidiyorum ve kalabalık barda hemen bir tabure açılıyor. Maximoff payetli bir mini elbise giymiş kısa boylu esmer bir kadına gülümsüyor. "Oturabilirsin!" diyor ona. "Benim için kalkma!"

Gözlerimi
deviriyorum.

Kıkırdıyor.

Barmene işaret eder ve içki sipariş eder.

Onun güvenliği için işimi yapmaktan başka seçeneğim yok. Arkasında korkutucu bir otorite gibi duruyorum, *ona bulaşmayın* diyen biri gibi. Bu gece kendisine yaklaşılmamasını istediğine göre, kaşlarımı bu kadar çatmamalıydım.

Yolun dışındayım ama yolun içindeyim. Görünmeyen ama görülen. Tüm bu tezatlar bu gece beni öldürüyor.

Nefesi kesiliyor ve binlerce kez "Olamaz!" diyor.

Moffy eğiliyor, elini kulağına götürüyor ve tam iki dakika boyunca fısıldıyor. Gözleri büyük ikramiye kazanmış gibi parlıyor ve tekrar tekrar başını sallıyor.

Sadece onu becermek istediğini söylediğini hayal edebiliyorum. Daha ince bir şekilde ama yine de açık sözlü. Açık açık. *Sadece seks.*

Sakızımı paketin içine tükürüyorum, çenem ağrıyor. O şeyi cebime atıyorum ve sonra kız bar taburesinden atlayıp tuvalete gidiyor.

Maximoff barın yanında kalıyor ve o kışını kurtarmaya çalışırken ilk kez korumalığını yaptığım için biraz karanlıkta kalıyorum. Kurallarında böyle bir şey yazmıyordu.

Bana bakıyor. "Konuşmamız lazım!" Duygularını yüzde yüz kilitlemiş. Gözlerimi dikip bakıyorum, yüzü o kadar vurdumduymaz, o kadar ifadesiz ki Connor Cobalt'ı taklit ettiğini düşünebilirsiniz. İsteddiği zaman duygularını yok edebilen amcası.

Nefret ediyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum ve kulağının dibine fısıldıyorum. "Flört tekniklerini mi tartışıyoruz?" O duygularını gizlemeye çalışırken ben yeni bir sakız paketi açıyorum.

Bırak çıksın, kurt izci.

Bana eliyle işaret etti. "Sanırım tavsiye istiyorsun."

Gülümsedim ve ağzıma sakız attım. "Çok komik, benden tavsiye istediğini sanmıştım."

"*Şaka* kelimesinin anlamına bakmalısın çünkü komik kelimesinin anlamını bildiğini sanmıyorum."

Islık çalarım. "Bugün çok iyi gidiyorsun, değil mi?" Cevap veremiyor. Bir garson önceki içki siparişiyle içeri daldı. Onun için soda, kız için de bir kokteyl. Kokteyli barın üzerine koyuyor, ben de tepside sodayı alıyorum.

Dudaklarımı bardağın ağzına götürmeden önce duraklıyorum. "Hiç alkol almadın," diyorum Moffy'ye, "bu da tadının nasıl olduğunu bilmediğin anlamına geliyor." Boş gözlerle bana bakıyor. "Orada bir soru mu var yoksa sadece

Nancy Drew gibi yüksek sesle mi?"

"Ben daha çok Hardy Boy'um, ama iyi denemeydi." Dudaklarımı bardağa dayayıp yudumlarken, gözlerimiz daha baş döndürücü bir şekilde kilitleniyor.

Keskin alkol dilimi ısıyor. "İçinde votka var." Garsonu arıyorum.

"Boş ver gitsin. Önemli bir şey değil." Bir sunucu aradığımı görünce, "Farrow, sorun değil" diye ekledi.

Şikayet etmeyi reddediyor ama içkisini geri gönderebilir. Ve eğer bu hareket onu bir pislik gibi hissettiriyorsa, bunu onun için yapacağım.

Maximoff bana "Declan onu bırakırdı." dedi.

"Ben Declan değilim," diye hatırlatıyorum ona bu hafta kırk dördüncü kez. Garsonun dikkatini çekiyorum. "Bir şişe suya ihtiyacım var, *mühürlü*." Ona elli dolarlık bir banknot veriyorum.

"Hemen." Barın arkasına geçip barmenin yanına oturuyor ve bana bir şişe su uzatıyor. Maximoff'a döndüğümde şaşkın görünüyordu.

Dudaklarını yalıyor, duyguları arabasını yükseltiyor. "Al bunu." Suyu uzatıyorum.

Şişelenmiş suyu daha önce hiç Evian görmemiş gibi tutuyor.

"Bu sadece su."

Maximoff donup kaldı. "Bunu yapmana gerek yoktu." Ona su getirin demek istiyor.

"Tamam, ama ben yaptım." Ona yardım ettikten sonra ilk kez böyle davranmıyor. Bir adım daha yaklaşıyorum. "Görmüyor musun Maximoff? Önünde beton bir duvar var ve sana sadece ona bakmakla *yetinmen* söylendi." Dikkatle dinliyor. "Ve sen de orada öylece duruyorsun, diğer tarafı göremiyorsun." Duvar paparazzi.

Duvar, içkisine ilaç katan insanlar. Duvar hecklers ve onun mahremiyet eksikliği. Siktir et hepsini.

"Alternatifi ne?" diye karşı çıkıyor. "Hayatımdan nefret etmem mi?"

"Hayır!" Etrafımızda konuşmalar artarken ben bağıyorum. "Duvarı aşmana yardım etmek benim işim! Declan sana hayatındaki boktan şeyleri kabullenmeni söylemiş olabilir ama ben sana hiç verilmemiş olanı vereceğim!"

Mesela şişelenmiş *su* gibi.

Bu Declan'ın hiç düşünmediği bir çözüm. Ya da belki de Maximoff'un inatla boş ver demesini dinledi.

Maximoff konuşmak için ağzını açar ama esmer kız yanına sokulur. Dikkatini sol tarafa çekerek ona, "Bana bir saniye daha ver! İçkin barda!"

"Acele etme! Bekliyor olacağım!" Alt dudağını ısırır ve taburesine kayar.

Nabzım yemek boruma sıkışmış.

Maximoff kulağıma fısıldıyor, "Seninle yapmak istediğim konuşma..." Sesi fark edilir derecede gergin. "Gizlilik sözleşmesi imzalamadığı sürece onu arabama alamam. Bu yüzden ben kulübün güvenliğiyle uğraşırken senin onu VIP bölümüne götürmen gerekecek."

Bu gerçekten oluyor. Gözümü kırpmıyorum.

Lanet olası işini yap, Farrow. Lanet olsun.

Profesyonel kalmalıyım. Ona istediğini vermeliyim ve eğer buysa.

Ona "Bu konuşma için etrafta olmak istemiyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Benim varlığım genellikle onlara baskı yapar ve Gizlilik Sözleşmesini kendi şartlarıyla imzalamasını istiyorum."

Başımı sallamak ya da gülümsemeye zorlamak için gerçek bir yeteneğim yok. Vücudum reddediyor, ama ondan geriye yaslanabiliyorum. Acı veren soğuk bir kabullenme, yüz hatlarımı tuğla üzerine tuğla gibi harçlıyor. Bu cehennem olmak üzere. İçinden geçmek zorunda olduğum bir cehennem ve aslında bu benim suçum.

En başta ondan hoşlandığım için.

En kısa saniyede gözlerimiz birbirine değiyor ama bu sefer anı kaçırın ben oluyorum. Başımı bara doğru çeviriyorum. "Tamam!" Moffy'ye bağıyorum.

Kıza doğru giderken, radyomun sesini kısıyorum, yumuşak konuşmalar birdenbire beni rahatsız ediyor. Tam başımı kaldırıp esmer kıza baktığımda, arkamdan güçlü bir el pazumu kavırıyor.

"Farrow, bekle." Sesi tam kulağımın dibinde.

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum ve bana ulaşmak için beş mil koşmuş gibi nefes alıyor.

Başımı eğiyorum, hâlâ bu işin nereye varacağı konusunda tereddütlerim var. *Ne istiyorsun, Maximoff?* Olduğum yerde durup dişlerimi sıkıyorum.

Ve sonra donup kalıyorum. Yüz hatlarımı inceden inceye süzmesini izliyorum: yanaklarım, piercinglerim, çenemdeki çil ve sonunda bakışlarının dudaklarıma düşmesine izin veriyor.

"Maximoff-"

"Bunu

yapamam."

Kaburgalarım bir çukur saplanıyor. "Daha açık ol."

"Ben eve gidiyorum." Elindeki su şişesiyle çıkışı işaret ediyor. "Ona veda ettikten sonra hemen gidiyorum." Kıza nazikçe veda etmek için yarım saniyesini ayırıyor. Sonra bana odaklanıyor.

Ağırlık göğsümden kalkıyor, dudaklarım kalkmaya başlıyor.

Başka biriyle sevişmesini dinleyeceğim bir gecenin önüne geçtim. Ve hıyarlık yapmama bile gerek kalmadı.

Onu dışarı çıkarmak için hareket ediyorum. "Ben senin önünde yürüyorum." Şimdiden adımlarımın *önüne geçmeye* çalışıyor ama kendini kısa sürede durduruyor.

Ve "Yanımda yürü." dedi.

Ben de öyle. Eşit derecede güçlü, kararlı adımlarla ilerliyoruz ama ikimiz de bilinmeyen bir şeyin başlangıcında oturuyoruz. Ve tanıdık gerginliğimizi üçüncü bir yoldaş ve bir bomba gibi taşıyoruz.

MAXIMOFF HALE

Eve dönerken ikimiz de sessizliğimizi bozmuyoruz. El değmemiş her saniyede daha da artıyor. Her an ağırlaşıyor. Sonsuz ağır çekime gömülmüş.

Farrow havalandırmaya uzanıyor. Durgun, şehvetli, dövmeleli parmakları havalandırmayı açıyor. Soğuk hava dışarı fişkırıyor. Ama tenime çarpan sıcaklığı yumuşatmak için hiçbir işe yaramıyor.

Dudaklarımı bininci kez yalıyorum. Sikim *zonkluyor*, sertleşmek için can atıyor. Okşanmak için. Sikilmek ve sikmek için.

Bakışlarımı otoyola doğru zorluyorum. Deri direksiyonu demir gibi sıkı bir mengeneyle kavırıyorum. Sıcak bakışları paparazzilerin Audi'min peşinden koştuğu yoldan bana kayıyor. Tekrar ve tekrar.

Yol, sonra ben. Yol, sonra ben.

Her zaman izleniyor ve gözlemleniyorum. Yabancılar tarafından. Kameramanlar tarafından. *İnsanlar* tarafından. Ve hiçbir zaman, *hiçbir zaman* çözülmedim. Şimdiye kadar, gözleri ellerim gibi hissedene kadar ve hepsini üzerimde istiyorum.

"Fren," diyor derinden.

Arabayı son saniyede yavaşlattım. Tampon tampona trafik. Şimdi araba dayanılmaz derecede hareketsiz. Audi'm küçülmüş gibi hissediyorum.

Çok küçük.

Orta konsol onun vücudunu benimkinden zar zor ayırıyor. Ve benim vücudumu da onunkinden. Artık bir ayırım istiyor muyum? *Hayır. Ve evet.* O benim korumam, bu değişmeyecek.

Öyle değil.

Ama başka birini *düşünemiyorum* bile. Beynime ve sikime sadece bir çadır kurmadı. Hiçbir kurdun yıkamayacağı taştan bir kale inşa etti.

Ona ne söylemem gerekiyor? *Sikim sadece seni istiyor. Beynim sadece seni istiyor. O kızı sadece seni istediğim için tavlamadım.*

Ya da: *Bu gece başka birini becerseydim, bu beni hasta ederdi.*

Bunların hiçbirisi şu soğuk gerçeği ortadan kaldırmıyor: Korumamla birlikte olmak etik olarak yanlış.

"Maximoff," diyor Farrow, ismim yoğun havayı bir giyotini düşürür gibi kesiyor.

Ona hızlı bir bakış attım.

Başparmağıyla alttaki delikli dudağını ovuşturuyor ve kaşları kalkıyor. "Bunun hakkında konuşmaya hazır mısın?"

"*Bu,*" diyorum, ellerimin gömleğini kafasından yırttığını hayal ederek. Kaslar kaslara, dudaklar dudaklara... Gözlerimi kırıştıyorum. "*Bu* trafik berbat."

"*Sen ve ben* gibi." Duraklıyor. "*Biz.*"

Farlar dikiz aynamda parlıyor. Sıkı duruşum omuzlarımı, deltoidlerimi, tüm vücudumu kasıyor. Ve hızla şerit değiştiriyorum. Yakındaki bir SUV'un camları açılıyor, bir Canon arabamı işaret ediyor.

Harika.

Cipi terk etmek için otuz kilometre sürüyorum. Farrow bir yandan komşu araçlara göz kulak olurken bir yandan da şöyle diyor: "Bu konuda konuşmanın kolay olmadığını biliyorum. Başka bir durumda olsa seni öperdim."

Hay sikeyim. Dudaklarımı tekrar yalıyorum. Kaslar esniyor.

Kot pantolonumun ve boxer-şortumun altında *sertleşiyorum*. "Seni öpecek kişinin ben olmayacağıma emin misin?" Karşı çıkıyorum.

Dudaklarını kaldırdığını hissedebiliyorum. Ne kadar yakın olsak da, aramızdaki boşluk daha uzak hissettiremezdi. İlk hamleyi kim yaparsa yapsın, diğer tarafa ulaşmak için kilometreleri aşmak, dağları tırmanmak, okyanusları geçmek zorunda kalacak.

Ona bakıyorum.

Ve eğlenen gülümsemesi daha da genişliyor. "Rüyalarında belki de önce beni öperdin." Rüyalarından bahsetmek bana ona ne kadar uzun zamandır aşık olduğumu hatırlatıyor.

On altı yaşımdan beri.

Duygularımı binlerce demir anahtarla kilitlemeye başlıyorum. Gülümsemesi yavaşça düşüyor. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

İçgüdüsel olarak "Hayır," diyorum ve sonra "Bilmiyorum." *Dikkat et: O senin koruman!* uyarısı bir şerit gibi gözümün önünden geçiyor. Tanrı aşkına, önceden konuşmadan *öpüşemiyoruz* bile. Her şey çok basit.

Öpüşmek.

Daha fazlasını yapmak istiyorum. Daha fazlasını *istiyorum*. Daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde ve teklif edilen şey bu mu? Bu mümkün mü?

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar. "Çünkü nerede durduğunu bilmiyorum. O kadar çok sınırın var ki, resmen yürüyen bir *Girmeyin* tabelası gibisin."

"Sanki sende hiç yokmuş gibi?" Savaşıyorum.

Sırıtarak gülüyor. "Bazı sınırları uyarıcı masallar gibi görüyorum. Dikkatli ilerleyin, ama yine de devam edin." Bana şimdiye kadar gördüğüm en ateşli gülümsemeyi gösteriyor ve ben de azı dişlerimin üzerinde duruyorum, ereksiyonum baskı istiyor. Bir ağız, bir el, bir kış.

Ağzı, eli.

Kıçını.

Kendimi başımı sallarken buluyorum. "Ne?" diye soruyor.

Ona en büyük engelimi söylemek zorundayım. Sanki yeterince açık değilmiş gibi. "Öz farkındalığa değer veriyorum." Devasa bir nefes alıyorum. "Kendi tuhaf varlığımın her yönünü anlama ve algılama *yeteneği*. Yunan etiğinde, yalnızca kendini bilenlerin neyin doğru olduğunu anladığı ve bu nedenle iyi olanı yapma bilgisine sahip olacağı söylenir."

Doğru olanı yapmak istiyorum. *İyilik* yapmak.

İyi olmak için.

Farrow orta konsola vuruyor, başparmağındaki halka deriye çarpıyor. Eli kolumdan bir santim uzakta. Anlayışlı bir şekilde başını sallıyor. "Ve sen korumanla birlikte olmayı *yanlış* olarak görüyorsun. Ve yanlış kötüye götürür; ve kötü eşittir mutsuzluktur senin felsefeye bağlı kafanda. Herkesin bu şekilde düşünmediğini biliyorsun, değil mi Maximoff?"

Kaşlarım düğümlendi. "Hangi evrende *yanlış*, lanet olası güneş ışınlarına ve sonsuza dek mutlu yaşamlara yol açar, Farrow? Lütfen, aydınlat beni."

"Geri sarıp kendinize sormaya ne dersiniz, *bu gerçekten yanlış mı?* Ya da şuna *ne dersiniz: Başlangıçta etik olan nedir?* Bu ahlaki değerlere kim karar verdi?"

haklar?" Arkasına yaslanıp koltuğuna oturuyor. "Ya da Thoreau'nun söylediklerine ne demeli?"

Kaşlarımı çattım. "Thoreau'yu okudun mu?"

"Üniversitede felsefe ve edebiyat dersleri aldım."

Ona sanki bu gezegenden uçup gitmiş gibi kısa bir bakış atıyorum. "Bu *yedi* yıl önceydi." Boş zamanlarında kitap okuduğundan da şüpheliyim. Benim raflarım çizgi romanlar, grafik romanlar ve felsefe metinleriyle dolup taşarken

-Yatak odasındaki tek kitaplık *boş*.

"Göz gezdirdiğim her şeyi hatırlıyorum," diyor, metinleri "gözden geçirdiği" konusunda yalan bile söylemiyor.

Bir sağa dönüş ve bizim sokağa giriyorum. Sessizleşiyoruz.

Sıra sıra evlerin yanından geçiyorum, ikimizin evi de görünüyor. Sonra kısa araba yoluna çekiyorum. Garaj düğmesine basıyor. Ve Jane'in bebek mavisini Beetle'ının yanına park ediyorum. Kontağı kapattıktan sonra garaj kapısı gıcırdayarak kapanıyor.

Tam burada kalıyoruz. Üç arabalık garajımın içinde, Philly'nin gürültüsünden korunaklı.

Sessiz. Tek başına.

Farrow tek bir nefeste bana doğru döndü. Kolu deri koltuğumun arkasına uzanıyor. Kaslarım yanıyor ve kopmak için yalvaran lastik bantlar gibi geriliyor. Onu daha da *yakınımda* istiyorum. Ama hareketsiz duruyorum, mermerleşiyorum.

Diğer kolu orta konsolun üzerinde duruyor. Eli bacağımdan bir hamle uzakta.

Farrow bakışlarımı okşayarak şöyle diyor: "Thoreau, '*Fazla ahlaklı olmayın. Kendinizi birçok hayattan mahrum bırakabilirsiniz. Bu yüzden ahlakın ötesini hedefleyin. Sadece iyi olmayın; bir şey için iyi olun.*'"

Derin sesi ve Thoreau'nun sözleri sıvı dürüstlüğü gibi içime akıyor. "*Sadece iyi olma.*" Kendini mükemmelleştirmenin sınırları vardır. Ahlaklı olmak, ahlaki seçimler yapmak - bunların hepsi başkaları için iyilik yapmakla kıyaslandığında hiçbir şey ifade etmez. İhtiyacı olan birine yardım etmek için mükemmel bir ahlak timsali olmama gerek yok.

Bir şey için iyi olmayı tercih

ederim. Birisi için.

Ben de ona baktım.

Gerçek bir bakıştan bahsediyorum. Sanki onun her düşüncesini ve arzusunu kazıyormuşum gibi. Gözlerim onun gözlerinin içine dalıyor ve sonra bakışlarım onun bakışlarına karşı cinsel bir dalga halinde eriyor.

Farrow tahrik olmuş, gergin duygulara karşılık verir. Kısa nefeslerimiz tek gerçek gürültüdür.

Hayatımın en baş döndürücü takasıydı. İnkâr edilemez.

Öne eğildi, dudakları benimkinden bir santim ötedeydi. Ve çok derinden, çok boğuk bir şekilde fısıldıyor, "Ne istiyorsun Maximoff?"

Bir anda aradaki mesafeyi kapattım.

Dudaklarım dudaklarıyla buluşuyor ve gerilim patlıyor. Birlikte ileri atılıyoruz. Görünmez bir bölünme patlıyor, parçalara ayrılıyor.

Güçlü öpücüğü derinleştiriyor. Dillerimiz güreşiyor, nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Başının arkasını kavıyorum. Sert, sahiplenici bir tutkuyla. Ondan *daha fazlasını* istiyorum.

Kaslı kolu geniş yüzücü omuzlarıma düşüyor. Parmakları yanan boynumda hafifçe, alaycı bir şekilde geziniyor. Kalın saçlarımin arasından yükseliyor.

Lanet olsun.

Öpüşürken boğazıma kısık bir inilti takılıyor. Acıyan dudaklarıma karşı gülümsemesi büyüyor.

Yaklaşmak istiyorum ama orta konsol yolumuza çıkıyor. Siyah gömleğini pantolonundan sıyrıyorum. Elim altından kayıyor. Karın kaslarının sıcak çıkıntılarını keşfediyorum.

Diğer elim çenesine gidiyor, tıraştan dolayı pürüzlü bir cildi var. Erkeksiliği sikime kan pompalıyor, içimi dışıma çıkarıyor. Benden daha fazla olmasa da en az benim kadar ağırlık kaldırabilen erkeklerden hoşlanıyorum. Yatakta gemime yön vermeye çalışan ve sonunda pes eden türden.

Bir şeytan gibi öpüşen ama sevişirken zevk su birikintisine dönüşen türden.

Farrow beni 1.80'lik boyuna yaklaştırıyor. Hareket etmek için fazladan yer buluyorum. Öpüşmeyi kesiyor, sadece ağzı keskin çenemden aşağı iniyor. Boynuma doğru.

Hay sikeyim.

Gömleğini avucumun içinde çeviriyorum ve sonra koltukların arasına tırmanıyorum. Arkaya doğru ilerlerken Farrow'u da arkamdan bu yöne doğru çekiyorum. O da beni takip etti. Kıçlarımız gerilmiş deri koltuğa çarpıyor. Yolumuzda hiçbir fiziksel nesne yoktu.

Ağır nefes alıyoruz. Hiç kovalamadığımız bir Şeye doğru koŐuyoruz.

Gömlęini başından çekiyorum. O da benimkini çekip çıkarıyor. Sıcak ten sıcak tene, dövmeli göğüs çıplak göğse... Onu yan kapıya sabitliyorum; başı hafifçe cama değiyor.

Sırıtır, iki nefes soluyor. "Demek öyle?" Parmakları bel kemerime takılıyor.

Ellerini sikimin üzerinde istiyorum. Elini aşağıya doğru kaydırarak ilerliyorum.

Kahverengi gözleri merakla parlıyor. Ve tahrik.

"Ne gibi?" Derinden soruyorum.

Ağzının bir köşesi kıvrılıyor. "Her yerde, her zaman patronluk taslıyorsun. Bu böyledir." Ve sonra Farrow gücünü kullanarak kollarını benimkilerin altından geçiriyor. Hızla beni döndürüyor, omurgam arabanın iç kapısıyla buluşuyor. Pozisyonlarımız tersine döndü. Başımın arkası camla buluştu.

Dizleri bacaklarımın arasındaki deriye baskı yapıyor. Daha da yaklaŐıp elimi tutuyor. Fısıldamadan önce kulağımı emiyor, "Ben de öyle."

"Siktir," diye nefes alıyorum, oksijen dudaklarımdan zar zor çıkıyor. Nefesim kesildi.

Yıldırım bana tekrar tekrar çarpıyor.

Hayatımda hiç nefessiz kalmamıştım.

Tanıdığım hiç kimseyle birlikte olmadım. Bu Şekilde değil. Hiç fiziksel çekimin ötesinde gerçek duygular hissetmemiştim. Ona kadar değil.

İkisini -duygularla fiziksel olanı- birleştirerek beni yeni bir varoluŐ düzlemine fırlatıyor. Farrow çenemi kavramak için elimi bıraktı. Parmakları yüzümde.

Boynum cama yaslanıyor, gözlerim neredeyse yuvarlanacak ama hançerli bir bakışla sabitleniyorlar. *Hay sikeyim.* Daha aşağıya inmesi lazım.

Delici bakışlarımı ona yönelttiğimde, zevkimi nasıl içtiğini görüyorum. İfademden zevk alıyor. Dudaklarımdan dışını öpüyor ve ben de onu daha çok öpüyorum. Dillerimiz birbirine karışıyor.

Boynumu tutuyor, kalçalarımız birbirine yaklaşıyor. Ereksiyonlar kumaşın altında bağlı ama buluşmak için can atıyor.

Saçını avuçladım. ÇekiŐtiriyorum. EŞit yükseklikte olmak için daha fazla oturuyorum. Gidon sırtıma doğru çıkıntı yapıyor ama Farrow'u göğsüme daha sıkı bastırıyorum.

Dudakları hırçın bir iniltiye dönüşüyor.

Daha fazla bekleyemem. Elini *aşağıya* çekiyorum. Fermuarıma.

Fermuarımı *aç*, *adamım*. Kot pantolonu, boxer-şortu çıkarmak istiyorum.

Farrow sikimi avuçluyor, sonra kumaşın üstünden mükemmel bir basınçla sıkıyor - sık *beni*. Hızla düğmemi açıyor, fermuarımı açıyor ve içgüdüsel olarak başını tekrar yukarı kaldırıyorum. Beni tekrar öpmesi için. Farrow çenemi güçlü ama şefkatli bir şekilde kavlıyor.

Hareketsiz kalmamı sağlıyor.

Yani kontrolü seviyor. Yeni bir gerçek değil, ama acaba sadece yatakta bırakır mıydı? Acaba o da benim için aynı şeyi mi düşünüyor?

Dudaklarımız ayrılır ayrılmaz, göğsüne sert bir el koydum. Ve sırtını deri koltuğun altına doğru yönlendiriyorum. Sırtüstü yatana kadar.

Aç bakışları beni bütünüyle yutuyor.

Yeni pozisyona itiraz etmesini bekliyorum ama omzumu kavlıyor ve beni üstüne çekiyor. Hararetle hareketlerimiz hızlanıyor. Bacaklarımız iç içe geçiyor. Ben onun kaya gibi sert uzun aletinin dış hatlarını okşamadan önce siklerimiz sürtünüyor. *Sikeyim*.

Ben.

Siyah pantolonunun düğmelerini açıyorum. Kot pantolonumu kalçalarımın yarısına kadar çekerek yeşil boxer-şortumu ortaya çıkarıyor. Her boş saniyemizde sert, kaba öpüşmeler yapıyoruz.

Dudak piercingi artık soğuk değil, ağzıma sıcak geliyor. Fermuarını açtım.

-Duruyoruz.

Telefonum cebimde titrerken birden donup kalıyoruz. Yüksek sesle. Durmadan.

Biri beni çağırıyor. Göğüslerimiz gözle görülür şekilde inip kalkıyor. Dudakları benim zorlamamla kızardı ve ben ona cevap vermem gerektiğini söylemeden önce çoktan jean'imın cebini karıştırmaya başladı. Telefonumu alıyor.

Aramaların mesajlardan daha önemli olduğunu hatırlıyor. Telefonları asla görmezden gelmem. Görmezden gelemem. Ailemin başı beladaysa olmaz.

Kulaklığının çıktığını fark ettim. Ve radyosu da. İkisini de öndeki yolcu koltuğunda bırakmış.

Arayanın kimliğini kontrol eden Farrow, "Baban arıyor." diyor.

MAXIMOFF HALE

BABAM BENİ ARIYOR. Harika.

Farrow'dan kalkıp oturuyorum, o da benimle birlikte oturuyor. Hâlâ birbirimize doğru dönmüşüz, kollarımız aynı koltuğun arkasında.

Nefesimi sabitliyorum. Çoğu şey için en *kötü zamanlamaya* alışkınım.

Farrow yeşil *çağrı kabul* düğmesine basıp telefonu bana uzattı. Kısaca diyor ki, *babanla konuşmanda bir sakınca yok kurt izci. Ne yapman gerekiyorsa yap.*

"Hey, baba," diyorum, Farrow'u aramak için hoparlörü açıyorum.

Neredeyse bilinçaltında. Yıllar boyunca -ama aynı zamanda korumam olduğu süre boyunca- güvenimi kazandı ve şimdi ben de ona karşılık verebiliyorum. Benim hayatımda bu muazzam bir şey.

Farrow, beyaz saçlarının yeni çekilmiş tellerini rahat bir elle tarıyor. Beni uzun uzun bakarken yakalayınca dudakları titriyor.

Korumamla öpüştüm. Resmi olarak.

Geri dönüşü olmayan uçuş bölgesindeyim. Burada gezinirken, çok daha fazlasını yapmak istiyorum. Beynim ona odaklanmış durumda.

Ve anladığım kadarıyla, o da benimle aynı şekilde ilgileniyor.

"Hey, Moffy." Babamın doğal, keskin kenarlı sesi arabayı dolduruyor ama hiçbir şey göremiyor. Tanrı'ya şükür. "Bu gece boktan haberleri ben vereceğim."

Kaşlarım düğümlendi. "Ne kadar boktan?"

"Bekle..." Telefonu çekmeli, sesini duymak zorlaşmalı. "Uyanık ne yapıyorsun, hayır, boş ver. Yatağa. Şimdi."

"Baba." Bu sesi ve onun en sevdiği botlarını ve gotik makyajını vicdansızca yok ediyormuş gibi ciddi tonunu biliyorum. Bu benim küçük kız kardeşim Kinney. "Anlamıyorsun. Cadı saati sabahın üçü - halkımla iletişim kurmam gerekiyor."

"Bekle... sen öldün mü? Kendi on üç yaşındaki kızımın ölüm ilanını basmayı mı unuttum? Bunu bir düşüneyim." Babamın kuru sesi kesinlikle *bunu düşünmediğimi* söylüyor. Kalın alaycılığı Farrow'un dudaklarının bana doğru daha da kalkmasına neden oluyor. Benimkinin nereden geldiğini çok iyi biliyor.

"Baba," diye homurdanıyor.

"Kinney Hale," diye karşı çıkıyor, "bin yıl önce hayaletleri bu evden kovdum. Hepsi benden korkuyor. Zamanını boşa harcıyorsun. O yüzden *yat*. Şimdi. Yarın okulun var." Telefonu kulağına götürmek zorunda kaldı. Bana, "Çocuklar," diye iç geçirdi. Sadece onu kızdırmak için.

"Ben çocuk değilim, seni trol." Aslında onun tepinerek uzaklaştığını duyabiliyorum.

Babam gülüyor. "Seni seviyorum, küçük Slytherin!" diye bağırıyor arkasından. Ve bana, "Pardon, nerede kalmıştım?" diye soruyor.

"Berbat bir haber," diyorum, herhangi bir nedenle eve gitmem gerekirse diye kot pantolonumu çıkarmaya çekinerek. Farrow da benim gibi hareketsiz kalıyor.

"Arabanda mısın?"

"Evet. Bu arada hoparlördesin."

"Farrow, hız mı yapıyor? Eğer öyleyse, ona ceza vermek için tam iznim var. Telefonunu elinden al. Bundan nefret eder."

Farrow Cheshire kedisi gibi gülümsüyor. Bunu çok *seviyor*. Ters ters bakıyorum ve onu tersliyorum. Elimi sıkıyor. "Sadece beş yaş üstü," diyor kolayca, hâlâ gülümseyerek. Ellerimizi aşağı indiriyorum, dövme parmaklarını inceliyorum, *k.n.o.t. yazıyor*, diğer elinde siyah mürekkeple *t.a.m.e. yazıyor*. Farrow beni sabit bir şekilde izliyor ama babama ekliyor, "Hadi trafiği suçlayalım."

Bu iyi bir yalandan daha fazlası. Her şeyden önce bana yardım etmesi gereken bir yalan. Aileme değil. Güvenlik ekibine değil. *Bana*.

O benim tarafımda.

"Bir dahaki sefere anahtarlarını çal" dedi babam.

Telefona bakıyorum. "Korumama emir vermesen nasıl olur?"

Bu benim işim."

Farrow sırtıyor ve bana "*keşke*" diyor.

Neredeyse inleyecektim. Sadece onu becermek istiyorum.

Babam annemin direksiyon başında benim için endişelendiğinden bahsetmeden önce, "Uzun konuşamam. Boktan haberler nedir?"

"Yarınki öğle yemeğimizi yeniden planlamamız gerekecek. Connor ve Ryke amcanın veli toplantıları var."

Mesajları bu sabah erken saatlerde okudum ve resimler öğleden beri viral oluyor. Küçük kuzenlerim Winona Meadows ve Ben Cobalt Dalton Akademisi'nin fen laboratuvarını spreyci boyayla şu sözlerle boyamışlar: *kurbağa katilleri!*

Bu ikisi bana her zaman H.M.C. Philanthropies'in tamamlaması gereken çevresel hedeflerle ilgili memorandumlar gönderiyor. On üç ve on beş yaşındalar. Ve her ay birlikte başlarını belaya sokuyorlar.

"Öğle yemeği için yeni günü bana bildirin; orada olacağım," diyorum ona. Babam ve amcalarımla öğle yemeklerini ipe çekiyorum, ama birimiz gelemezse, haftanın daha sonraki bir gününe erteliyoruz. Boktan bir durum ama en kötüsü de değil.

"Dikkatli sür, Moffy," diyor babam, ses tonu ciddi.

"Kullanacağım. İyi geceler."

"Seni seviyorum, dostum." Telefonu kapatır.

Telefonumu cebime koyup uzaklara bakıyorum. Düşünüyordum. Babamın sesi kulaklarımda çınlıyor. *Korumamla* birlikte olmak, sonuç üstüne sonuç getiriyor. Eğer yapabilirsem, hepsinden kaçınmak istiyorum.

Bakışlarımı Farrow'a yöneltiyorum.

Parmak eklemlerini dudaklarına dayıyor, kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Yine Sokrates ve Platon'u mu dinliyorsun?"

Sinirli bir gülümsemeyi zorluyorum. "Hayır." Kot pantolonumu belime kadar çekiyorum ama henüz ne düğmelerini ilikliyorum ne de fermuarını çekiyorum.

Farrow hareketlerime bakıyor. "Sorun nedir?"

Onun yanında kalıyorum. Mesafe ya da boşluk eklemeyen. "Aramızda olanlar gizli kalmalı. Her şey. Eğer benimle bir *şeyler* yapmak istiyorsan, bu kurala esnekmiş ya da çiğnenebilirmiş gibi davranamazsın."

Farrow gülümser. "Katılıyorum."

"Anlaştık mı?" İnanamayarak söylüyorum. *Hangi alternatif evrendeyim ben?*

"İşimi seviyorum." Bakışlarımı tutuyor. "Ve eğer güvenlik ekibi ya da ailen çizgiyi aştığımı ve güvenlerini kırdığımı öğrenirse, giderim. Koruman olarak yerime başkası geçecek. Bu da yeni korumanın *seninle* benden daha fazla zaman geçireceği anlamına gelir ve bu... olmaz." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşüyor. "Bilmen gerekir ki ben

Sadece özel şeyler yap. Dalga geçmek yok. Beni istiyorsan, sadece beni alırsın, ya da tam tersi."

Özel.

Bir ilişki.

Gizli bir ilişki.

Bunlardan hiçbirine sahip olmadım. Keşke sadece beni istediği için mutlu olabilseydim. Keşke gerçeği kabul edebilseydim: sadece onu istediğimi. Ama bu gerçeklerin arasına sızan küçük can sıkıcı detaylar beni endişelendiriyor.

Direkt ona bakıyorum. "Kendini neye bulaştırdığın hakkında hiçbir fikrin yok. Bilemezsin."

Göz temasını hiç kesmiyorum. "O zaman söyle bana Maximoff."

Hiç tereddüt etmiyorum. "Seksi gerçekten seviyorum," diyorum her zaman sakladığım gerçeği. "Gerçekten yüksek bir seks dürtüm var." Kulağa çok basit geliyor. *Ama değil.* "Ne kadar seks yaptığım hakkında hiç kamuoyu önünde konuşmadım. Bu ayrıntıları paylaşmak, çok ihtiyatlı bir şekilde taşıdığım ağır bir sorumluluk. Öncelikle, annem bir seks bağımlısı." *O biliyor.*

Bu gerçeğe ben de alışkınım ama hala gitmem gereken derinlik dilimi tutuyor. Duraklıyorum.

Hafifçe döndüm ve parmaklarımı çıtlattım. İnsanlar genellikle *annenin cinsel geçmişini bilmenin çok garip olmadığını* soruyor. Tuhaflıkla başa çıkabilirim.

Her şeyi halledebilirim.

Ona karşı zalimlik bile, ama her zaman kanımı kaynatacak. Eğer birine saldıracaksan, bana gel.

Farrow koltuğun arkasındaki kolunu kaydırıyor. Böylece ön kolu benim ön kolumun üstüne geliyor. Neredeyse rahatlatıcı bir şekilde.

Parmaklarının dirseğimi tutuşuna bakıyorum ve sonra başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Seks bağımlılığının kalıtsal olduğunu iddia etmek için yeterli bilgi ya da araştırma yok. Ama ne kadar seks yaptığımı kamuoyu ile paylaşırsam, medya bana bağımlı demeye başlayacaktır. Sonra da bunun *kalıtsal* olduğunu söyleyecekler. Sonra da kardeşlerimi seks konusunda daha fazla taciz etmeye başlayacaklar. Bu yüzden sessiz kalıyorum." Birinin seks yapma sıklığı seks bağımlılığını belirlemek için yeterli *değildir* ama medya için bunun bir önemi olmayacaktır. Lanet olasıca gibi yapışacaklar

koalaların detaylarına iner ve asla bırakmaz.

"Seks hayatım hakkında sessiz kalmamın tek nedeni de bu değil,"

diyorum ona. "İçine düştüğümü bildiğim bir klişeyle savaşıyorum.

kırma yükümlülüğü."

Dişlerinin arasından bir nefes çeker. "*Maximoff*. Bu senin taşıyacağın bir yük değil."

Neden bahsettiğimi bilmesine şaşırmadım. "Öyle, Farrow. Biseksüel olduğumu dünyaya açıkladığımda insanların bana bir rol model olarak bakacağını biliyordum. Zararlı stereotipleri güçlendirmemek gibi bir görevim var: *biseksüeller aşırı seksüeldir* gibi - hepimiz sadece sevişiriz ve çok sevişiriz." Sağ elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Dünyaya kızlardan ve erkeklerden hoşlandığımı söylediğim anda, birçok insan bunun üçlü sekslerden hoşlandığım anlamına geldiğini düşündü - bu hiç de iyi değil." Çabucak ekliyorum, "Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, üçlü ilişkilerden *hoşlanmıyorum*."

Dudakları yukarı doğru kıpırdıyor. "Bunu senin hiddetinden anladım." Başını öne eğiyor. "Kısacası, çok seks yaptığınızı ama kimsenin bunu bilemeyeceğini söylüyorsunuz. Ve eminim *sen sen* olduğun için her zaman güvendedin."

"Teşekkür ederim," diyorum kuru bir sesle, her hafta kontrolden geçtiğimi ve temiz olduğumu söylemiyorum. Taramalar ve testler için konsiyerj doktoruma nasıl gittiğimi de eklemiyorum.

Doktor derken *babasını* kastediyorum.

Doktor-hasta gizliliği için Tanrı'ya şükürler olsun.

Farrow'un her şeyi bilen gülümsemesi santim santim genişlemeye başlıyor. Gözlerim kısılıyor. "Ne?"

"*Münhasırlıktan* çok fazla seks yaptığınızı duyurmaya atladınız."

Mantığını anlamıyorum. "Gülümsemen lanet suratından düşecek."

Neredeyse eğlenceden taşıyor. "Seni tatmin edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Kaşlarım havaya kalktı. Hah.

Kendine olan güveniyle, bunu yapabileceğini açıkça biliyor.

Gözlerimiz birbirinin üzerinde geziniyor ve sikim yeniden zonkluyor. Bir inilti boğazımı tırmalıyor. "Daha çok," diye fısıldıyorum alçak sesle, "seni uyarıyordum. Her gün, gecede birkaç kez seks yapmak istemezsin diye. İnsanların nelerden hoşlandığını varsaymamaya çalışıyorum."

Farrow ağzını açıyor ama ön koltuktaki kulaklığından yüksek sesler geliyor. Orta konsola doğru uzanıyor ama arkasına dönüp şöyle diyor: "*Senden* hoşlanıyorum. Ayak uyduramayacak olsaydım, koruman olmazdım." O

radıyoyu kapıyor ve kulaklığı bağlıyor. Sesi açtığında Akara'nın sesi arabayı doldurur.

"...Farrow'u bul. Kontrol etmesi gerekiyor."

Çene kasları titriyor ve telsizini beline bağlıyor. Farrow'u bulmak için kim seçildiye beni onunla bulamaz. Çıplak göğüslü, saçları dağınık, dudakları kızarmış, aleti sertleşmiş halde değil.

Siyah gömleğini dövmele göğsüne fırlatıyorum. Ani sonlara ve sürekli *yağmur kontrollerine* alışkırım, ama bu seferki zor. Kelime oyunu yapıyorum.

Yeşil gömleğimi başıma geçirip kapıyı açıyorum. "Mavi toplar için teşekkürler."

Kulaklığını takıyor. "Hepsini ağzıma aldığımda bana daha çok teşekkür edeceksin."

Kaslarım kasılıyor, kanım görüntüyle ısınıyor. Farrow'a bakıyorum.

Dudakları kalkıyor. "Kolayca ateşleniyor ve rahatsız oluyorsun."

"Peki sen değil misin?" Savaşıyorum.

"Ben kendiminkini daha iyi saklıyorum. Bölgeyle birlikte geliyor." Telsizini işaret ediyor. "Bu kadar üzgün görünme, kurt izci. Her şeyde en iyi olamazsın."

Hiç üzölmüyorum. Ters ters bakıyorum. "Elinle iyi eğleneler. Beni hayal et." Dışarı çıktım ve kapıyı kapattım. Garajda. Son sözü söyleyerek çıkıyorum ama giderken onun eğlendiğini hissediyorum.

Tüm risklere, yeni topraklara rağmen kendimi sırtırken buluyorum.

MAXIMOFF HALE

Tüm ailem içinde en iyi ofise ve en iyi manzaraya sahip olan Connor Cobalt'tır. Cobalt Inc. şirketinin şık ve yüksek binasında ne zaman bulunsam ya pencereden dışarıya, nefes kesici Philadelphia silüetine bakarken kendimi kaybediyorum ya da amcamın rafa kaldırıp astığı hatıra eşyalarına odaklanıyorum.

Yağmur cama vuruyor ve gök gürlüyor. Fırtınaya odaklanmış değilim. Şu anda lacivert duvarda çerçeveli bir *National Geographic* dergisine bakıyorum.

Kapakta otuzlu yaşlarının sonlarında, güneşten teni bronzlaşmış, sert, siyah saçlı bir adam görülüyor. Ufuk turuncu ve sarıya boyanırken, en az dört yüz metre yükseklikteki bir kayalığı kavırıyor. Sadece sağ parmak uçlarını kullanıyor. Bacakları sarkıyor, sol kolu sallanıyor.

Koşum yok.

Halat yok.

Güneş arkasından doğuyor.

Derginin başlığını okudum: *Çok Yükseklerden: Dünyanın En İyi Serbest-Solo Tırmanıcısı. Ryke Meadows.*

Amcam.

Babamın üvey kardeşi.

Şu anda kırklı yaşlarında ve hâlâ tırmanıyor. Hala dergilerin ön sayfalarında yer alıyor ve yaklaşık beş farklı sponsorluğu ve reklam kampanyası var.

Normalde buna hayranlıkla bakar ve Ryke'ı tanıdığım için gurur duyardım. Gurur duyuyorum. Ama burada sıkışıp kaldım. Daha sert bakıyorum. Daha uzun bakıyorum.

Koyu renk, dağınık saçlarını, kalın kaşlarını, altın sarısı bronz tenini, kesilmiş, yırtılmış ve zayıf vücudunu görüyorum ve kendimi görüyorum. Ya da en azından sürekli açık kahverengi saç boyası olmadan nasıl göründüğümü.

Keskin elmacık kemiklerimi babamdan almışım ama hepsi bu. Günün sonunda, Loren Hale'den çok Ryke Meadows'a benziyorum.

"Bundan nefret ediyor," diyor Connor

Amca. Dönüyorum.

Zeki, gösterişli amcam masasının arkasından beni izliyor. Jane'in babasının mavi gözleri, dalgalı kahverengi saçları var ve değeri kadar kendine güvenerek özel dikim bir takım elbise giyiyor. Milyarlarca. Babam ve Ryke Amcam gibi o da kırklı yaşlarında ve hepsi hâlâ yakışıklılıklarıyla övünüyorlar.

Connor Cobalt sadece son on yılda üç kez *People's* Yaşayan En Seksi Erkek seçildi.

Ryke ve babamın gelmesini bekliyoruz. Onlarla genelde halka açık restoranlarda buluşurum. Ama benim kavgam ve Camp-Away hakkındaki medya çılgınlığından beri, ben itiraz edemedenden üçü de "ofis yemeği" kararı aldı.

Ve iptal edilen öğle yemeğini geri getiren de Connor'dı. Bu sabah Dalton Akademi'yi arayıp yönetimle konuşmuş. Veli toplantısı yok, ben de buradayım.

Audi'mdeki dün geceyi hatırlamamaya çalışıyorum.

Farrow ile. Aptal gibi gülümsemeye başlayacağım ve o burada olsaydı beni kesinlikle azarlardı. Yüksek binanın güvenli girişleri var. Yani Farrow'un ayrılıp aşağıdaki yemek alanında yemek yemesine, Audi'mi sürmesine, yani ne isterse yapmasına izin var.

Ne yapmayı seçtiğine dair hiçbir fikrim yok ve gerçekten mesajlaşmıyoruz. İkimiz de bir telefon ya da e-posta hack'ine yakalanmayacak kadar akıllıyız.

Dergiyi tekrar inceledim. *Ryke Amca bundan nefret mi ediyor?* "Neden nefret ediyor?" Harika bir kapak. Annemle babamı kapak yapan magazin dergilerinin çoğundan daha iyi.

"Manşet."

Tekrar okudum. "Dünyanın en iyisi olduğu yazıyor."

"Ve o buna şiddetle karşı çıkıyor. Ryke'in alçakgönüllülüğü başka bir uzuv. Geçmişte onu kesmek için elimden geleni yaptım ama asla gitmiyor."

Alçakgönüllülük.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum, gözlerim büyüyor. Bana defalarca

alçakgönüllü denildiğinin farkındayım. Bakışlarım daralmaya başlıyor.

Yüce

İsa.

İsa.

Onunla kaç ortak özelliğim var?

Dergiyi bırakıp deri koltuğa oturuyorum. Ofisinin dinlenme bölümündeki birkaç deri sandalyeye bakıyor. Amcam masasını karşımdaki sandalyeyle takas ediyor.

Birkaç parmak patlatıyorum, kötü bir alışkanlık ama Connor'la göz temasını sürdürüyorum. Kendine güveni tamdır. Göz teması. Asla hiçbir düşmana karşı sinmez ve çalışanların odacıklara kaçıştığı ya da ağzı açık baktığı yerlerde, onun tanrısal varlığı beni asla korkutmadı.

"Annemin bu sabah *Celebrity Crush*'ın baş sayfasında olduğunu biliyor muydun?" Omuzlarım kilitlendi. "Manşet: *Lily Calloway Eski Vahşi Yollarına Geri Dönüyor!* Elini babamın pantolonunun içine sokarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Ryke Amca da güneş doğarken bir dağa tırmandığı kapak yüzünden üzgün."

Kötü, asidik bir tat boğazımdan aşağı damlıyor, ama başka tarafa bakmıyorum. Her şeyle yüz yüze geliyorum.

Connor gözlerini zorlukla kırıştırıyor, bunların hiçbiri onu etkilemiyor. "Ryke çünkü tabloid için ofisimde asılı duran *National Geographic*'ten on kat daha fazla üzüldü. Bundan emin olabilirsiniz."

Küçük bir çocukken Ryke'ı örnek alırdım.

Eskiden onun gibi giyinirdim: deri ceketler, umurumda değil tarzı. Onun gibi *olmak* isterdim. Ondan sürekli beni kampa götürmesini isterdim. Motosikletine binmeme izin vermesi için yalvarırdım.

Sonra dedikoduları öğrendim. Annem ve babamın üvey kardeşi birlikte yatmışlar. Aslında Ryke Meadows'un oğluymuşum.

Bu söylentilere inanmıyorum. Annem babama her zaman sadık kaldığı konusunda kararlı. Ve ne zaman "Lo'yu hiç aldatmadım." dese gururlu görünüyor. Hiç aldatmamış bir seks bağımlısı, bu büyük b i r o l a y .

Annem çok güçlüdür.

Ama söylentileri sorguladığım bir an oldu. On iki yaşındaydım. Babama açık açık sordum. Biyolojik babamın kim olduğunu sordum ve o da *ben* dedi. Açıkça, tüm kalbiyle. *Ben*.

Ben babama inanıyorum. DNA testlerini gördüm ve Loren Hale'in oğlu olduğumu doğruladılar. DNA testlerini halka bile duyurduk.

İnsanlar gerçeklere inanmayı sevmezler. En müstehcen hikayeye inanmak isterler. Sayfaları çevirmeye devam etmenizi sağlayacak olana.

Bu hikaye her zaman doğru değildir.

Annem ve babamın bağımlılıklarıyla mücadelede birbirlerine yardım ettikleri hikayeyi seviyorum. Eskiden birbirlerine olanak sağlayan iki bağımlı, birlikte üstesinden gelmeyi başardılar ve ayık ve sağlıklı hale geldiler. Ben gerçekliğimi seviyorum. Gerçek hayattaki ebeveynlerimi. Çoğu insanın asla bilemeyeceği ve göremeyeceği kadar büyük bir güce sahipler.

Onlar benim kahramanlarım.

Ve onların oğlu olmaktan gurur duyuyorum.

Son zamanlarda babalık söylentileri *yeniden* yaygınlaşmaya başladı. Loren Hale'in oğlu olmaktan gurur duyduğumu tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Babamı onurlandırmak istiyorum ve bunu ona daha çok benzemekten başka nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bu yüzden saçımı boyadım.

Hepinizin onu sevdiğimi bilmesini istiyorum. Hem de çok.

"Taco'larımız var!" Babam ofise dalıyor, açık kahverengi saçları ustaca şekillendirilmiş. Hançerli kehribar gözleri, tıpkı sesi ve çenesi gibi nadiren o keskinliğini kaybeder, ama babamda çok insani ve sıcak bir şey var.

Etrafındaki insanlara olan sevgisi.

Karısına ve çocuklarına olan sevgisi.

Bana olan sevgisi. Şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha güçlü.

Ryke babamın arkasından ofise giriyor, duvarlar mahremiyet için buzlu. Kapıyı kapatıyor, kucağıma düşen taco ile sarsılıyorum.

Babam yanımda kulelendi, yüzü bana doğru buruşmuştu. "Biraz sinirli görünüyorsun. Ne kaçırdım?"

Connor'a elimle işaret ediyorum. "Ryke Amca'nın bu sabah *Celebrity Crush* meselesi yüzünden ne kadar üzgün olduğundan bahsediyorduk." Taco folyosunu soymaya başlıyorum ve babamla Ryke Connor'a dönerken başımı kaldırıp bakıyorum. Bilginin kaynağı.

Ryke ters ters bakıyor.

Babamın çenesi keskinleşti. Connor'ın Ryke ve annemin arkadaşlığı konusundaki hayal kırıklığını beslemesinden memnun değil.

Connor bana bakıyor. Sadece bana. "Bağlam gerçekten güzel bir şey, Moffy. Bunu kaybetmemeye çalışalım." Babama dedi ki, "Ben bir noktaya değiniyordum.

çeviride kayboldu. Ve açık olmak gerekirse, oğlunuz tarafından kötü bir şekilde tercüme edildi."

Bu doğru ve benim gülümsemem oluşurken babam yanımdaki kanepeye çöküyor.

Ryke, Connor'ın yanındaki sandalyeye oturur. Ve yemek dağıtıyorlar.

Üçünün arasına bakıyorum. "Bu fotoğrafın mahallede nasıl çekildiğinden söz edecek olan *var mı?*"

Babam ve annem arka bahçedeydi. *Onların arka bahçesinde*. Yirmi dört saat güvenliği olan aynı güvenli mahallede. Alpha bir fotoğrafçının kim bilir nereden ailemin fotoğrafını çekmesine nasıl izin verdi, hiçbir fikrim yok.

Ya paparazziler ağaçların arasındaysa? Ya komşulardan birini casusluk yapması için tuttularsa?

Bu iyi değil.

"Araştırıyoruz," diyor babam, elindeki yiyecek torbasını karıştırırken. Yüzümdeki sert ifadeden sonra, "Merak etme, Moffy," diye ekliyor.

"Bunun için nasıl endişelenmem?" Elimdeki tavuk taco ile onu işaret ediyorum. "Luna, Xander ve Kinney orada yaşıyor ve biri evin fotoğraflarını çekiyor."

"Affedersiniz, yaka kartınızı mı kaybettiniz?" Alaycı bir tavırla, olmayan rozeti bulmak için kırmızı kazağımı tarıyormuş gibi yapıyor. "Çünkü... Gömleğinin üzerinde *babam yazdığını* sanmıyorum." Omzuma hafifçe vuruyor. "Bunun benim işim olduğuna eminim, dostum."

"Alnımda *Büyük Birader* yazıyor." Taco'mu ona doğru itmiş olmalıyım. Ters ters bakıyor. "Ye onu. Suistimal etme."

Connor milyar dolarlık bir sırtış takınıyor. "Ryke'in en sevdiği slogan." Kuku hakkında konuşuyorlar.

Ryke bir taco açıyor. "İyi bir tane ama en sevdiğim değil, Cobalt."

"Söyle bakalım, 'lanet olası' favorin nedir?"

Ryke bir taco ısıtıyor, sosu tıraşsız çenesinden aşağı damlıyor.

Başparmağını yalıyor ve *bir* ağız dolusu "Hıyarlık etme." diyor.

Babam yarım bir gülümseme attı. "Hepimizin çiğnediği bir motto." Kardeşi ona bir parça marul fırlatıyor.

I çalışma onların Etkileşimler daha fazla daha I hiç yap. I duyu Connor beni inceliyordu. Neredeyse

bilerek. O beş milyon adım önde

Herkes. Her zaman.

Takıntımı bırakıp taco yemeye gidiyorum. Durakladım. Acı sosun sızdığını fark ettim.

"Seninki bende," diyorum babama.

Taco'sunun içini kontrol ediyor. Sadece peynir, tavuk ve marul var ve benimle değiş tokuş yapıyor.

"Bana endişelenmememi söyleyemezsin," diyorum ona, asıl konuya dönerek. "Bilgiye ihtiyacım var. Beni karanlıkta bırakma."

Keskin bir nefes alıyor, çene çizgisi cam gibi kesiliyor.

"Ben çocuk değilim."

"Bunu dört yaşından beri söylüyorsun. O yüzden sadece çocuk olmanı istiyorsam kusura bakma." Taco'sunu ısıtır ve yerken düşüncelerini toplarlar. Bir Fizz Life yudumladıktan sonra konuşur. "Güvenlik ekibi bu hafta bu konuda bir toplantı yapacak. Konu ele alınıyor. Bir değişiklik olursa size haber veririm. Sana bundan fazlasını veremem, Moffy."

Farrow yapabilir. O neler olduğunu bilir.

Farrow gibi bir kaynağım olmasaydı bile, yine de babama başımı sallardım. Çok fazla itip kakıyor olabilirim ama bana her küçük şeyi söyleyemeyeceğini anlıyorum. Luna dil piercingini *ondan* sakladım.

Ve umursamadı. Bana ne dedi biliyor musun? "*Kız kardeşinin sana başvurmasına sevindim. Kardeşler bunun içindir.*"

Sonra ona iki hafta ceza verdi. Çizgi roman, film ya da bilgisayar yok. Ve onun tüm kostümlerini dolabından çıkardı.

Ofiste babama birkaç kez başımı salladım, ama başka bir soru beni çarptı.

"O iyi mi?" Sertçe sordum. "Anne. O iyi mi?" En büyük korkularımdan biri kötü şeyleri ilk olarak bir magazin gazetesinden duymak ve görmek. İkinci bir kaynaktan bilgi edinmek istemiyorum.

Kırbaçlanmak istemiyorum. Ve hayatımı medyadan gelen gerçeklerle yaşayamam. Çok çarpık. Bu yüzden cevaplar için bastırıyorum ve *bastırıyorum*.

"Yıllardır harika bir yerde, dostum. Elini pantolonumun içine sokabilir ve sorun olmaz. O iyi." Uzaktan gülümsüyor. Sanki o anı hatırlıyormuş gibi.

Tekrar başımı salladım. "Sadece onun bağımlılığını tıklama yemi olarak kullanmalarından nefret ediyorum." "Berbat bir durum," diye katılıyor Ryke.

Aynı fikirdeyiz. Kaç kez aynı fikirde olduk? Her zaman aynı fikirde miyiz? Ve neden bize psikanaliz yapıyorum ki?

Medya. Maximoff Hale tıpkı Ryke Meadows gibi!

Medya tarafından enfekte edildim. Magazin parazitleri. İç savaşımı Connor dışında kimse fark etmiyor.

Ryke birkaç peçeteyi toplar ve kâğıt torbada başka bir taco arar.

Babam sanki cinayet sıradan bir şeymiş gibi omuz silkiyor. Hepimizin bu tür şeylerle karşılaştığının farkındayım ama medya ne zaman annemin ya da babamın bağımlılıklarına dokunsa çizgiyi aşıyor. Tüm ahlak ve etik anlayışını yakıp kül ediyorlar.

Babam, "Bu taco çok boktan," diyor. "Ekstra acı sos paketleri nerede?" Zaten portakallı acı sos damlıyor, ama babam elinden gelse her şeyin üzerine Tabasco koyar.

"Muhtemelen ölümlü hayatında tat alma duyularının yarısını yamışsındır," diyorum ona.

"O zaman beni taklit etmeyerek iyi yapıyorsun."

Sözlerini kafamda tekrar tekrar çeviriyorum. *Senin gibi olmak istemediğim için değil*, demek istiyorum. Ama babam bunu biliyor.

Benim endişelendiğim dünya. Senin için.

Bir an dalgın dalgın bakıyorum ve Ryke bir avuç acı sos paketini babama fırlatıyor. Suratının ortasına isabet etti.

Babam, aralarında sadece bir yıl olan ağabeyinin gözlerinin arasına dik dik bakıyor.

Ryke gülmek üzere.

"Artık kardeşim olmadığına karar verdim," diyor Ryke'a. "O zaman ben kimim?" Ryke bir başka kirli peçeteyi toplar. "Sadece Bir Adam. Kısaca JSG."

Connor daha da geniş sırtıyor. "Bir süredir ona yeni bir isim vermek istiyordum.

Gerçi ben olsam başka bir şey seçerdim."

Ryke inliyor. "Bilmek istemiyoruz." "Ben istiyorum," diye ekliyorum.

"Tabii ki biliyorsun," diyor Ryke, elindeki peçeteleri kese kâğıdına atarken. "Her zaman onun tarafındasın."

Sonunda başını kaldırıp bana bakması uzun bir süre aldı. Sert kahverengi gözleri benim sabit orman yeşili gözlerimle buluşuyor ve ben de "Taraflar olduğunu bilmiyordum" diyorum.

"Taraflar var." Babam ayağa kalkıyor ve Ryke'in kucağına uzanıyor. "Ben her zaman iyi yemek olan taraftayım." Kese kâğıdını kapıyor ve tekrar yanıma oturuyor. "Taco?" Gerginliği azaltmaya çalışıyor ama ben bu işin peşini bırakmayacağım.

"Ben her zaman Connor Amca'nın tarafında değilim," diye karşı çıkıyorum. "Geçen hafta bana aptal dedi. Neden onun tarafını tutayım ki?" *Tek* kaşını kaldıran Connor'a elimle işaret ederken gülümsememi korumaya çalışıyorum. Satranç oynuyorduk ve ben kaybettiğimde bana endişelenmememi söyledi. *Onun* IQ'suna kıyasla benim IQ'mla hiç şansım yokmuş.

Kurnazca bana aptal dedi. İnkâr etmedi ya da yalanlamadı. Ve ben açık sözlü dürüstlüğü severim, bu yüzden aslında bu anıyı sevdim.

"Sen söyle Moffy," diyor Ryke. "Bir yıldır lanet olası saçlarını boyayan sensin."

Oda sessizleşir.

Bana daha yakın olmak için öne doğru eğildi, kollarını bacaklarına dayadı. "Ne yaptım ben? Bana haber ver, bunu düzeltebiliriz."

Onunla aynı pozisyonda oturduğumu fark ediyorum. Öne eğilmiş, kollarım bacaklarımın üzerinde. Hareket etmiyorum. Gözümü kırpmıyorum. Sadece düşünüyorum.

Ryke Meadows'un hayatım üzerindeki en büyük etkiye sahip olabileceğini düşünüyorum. Eğer babamdan çok ona benziyorsam, sonuç bu değil mi?

Bu onunla çok fazla zaman geçirdiğim anlamına mı geliyor? Bu onu daha çok sevdiğim anlamına mı geliyor? Medya bu soruları çekecek mi - ve *bu soruları ve dönmeyi bırakmayan* zihnimi *sikecek mi?*

Beni babam büyüttü ve on iki yaşına geldiğimde bir seçim yapmam gerekiyordu. Ya Ryke'a kızacaktım ya da onu babam kadar sevecektim.

Onu sevmeyi seçtim. Gençken bana motosiklet sürmeyi öğretti. Her yıl kamp gezilerine çıkardık. Charity Camp- Away'i yürüyüşe, kamp yapmaya, kanoya olan sevgimden dolayı kurdum ve Ryke olmasaydı böyle bir şey olabilir miydi?

Bana çakmak taşıyla nasıl ateş yakılacağını gösterdi. Nasıl çadır kurulacağını. Kayalara nasıl *tırmanılacağını*. Meadows ailesi dışında, Kosta Rika'daki kulübe-ağaç evine giden *tek* kişi benim.

Ryke ve kızı Sulli beni davet etti.

"Moffy," Ryke adımı haykırıyor. "Duydun mu lan beni?" F- bombaları sık sık geliyor ama çok sert değil. Bakışları bana karşı yumuşuyor bile. Beni incitmek istemiyor.

Onu incitmek istemiyorum.

Yıllarca onu incitmemeye çalıştım ama geçen yıl kendimi kaybettim. Babalık söylentileri ölmeyen yabani otlar gibi. Ve *Maximoff Hale* tıpkı *Ryke Meadows* gibi! manşetleriyle, her sigortayı patlattığımda ve yumruklarımla savaştığımda filizleniyorlar.

Şiddet için cezalandırılmalıyım. Sevgiden dolayı amcamla kıyaslanmamalıyım.

"Sorun sen değilsin," diyorum amcama emin bir şekilde. "Ben seni seviyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun. Ben sadece..." Başımı gösteriyorum.

Fazla düşünmek. Her zamanki gibi.

Loren Hale'in babalığa layık olmadığına ya da uygun olmadığına kanıtı olarak kullanılmayı asla istemem. Kimsenin bana bakıp "*Maximoff tıpkı Ryke gibi, o halde onu Ryke yetiştirmiş olmalı*" demesini istemiyorum. *Ryke'i daha çok seviyor olmalı. Babasından nefret ediyor olmalı. Ya babası ona kötü davranırsa? Ya şiddet uyguluyorsa?*

Babamın geçmişi nedeniyle insanların bu sonuca varması çok kolay olurdu. Kendisi iyileşmekte olan bir alkolik ve yirmi yılı aşkın süredir ayık ama kendi babası da bir alkolikti. Medya büyükbabamın babamı taciz ettiğini söyledi. Farklı şekillerde. Bazıları doğru.

Bazıları yanlış.

Ama kimsenin Loren Hale'e çirkin bir şey atfetmesini istemiyorum. Geri çekil. Yemin ederim. Geri çekil.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Ryke bana soruyor. "Yardım etmek istiyorum."

Tekrar tekrar başımı sallıyorum ve tükürüyorum. "En çok hanginize benziyorum?" Ama cevap veren babam oluyor.

"Üçümüze de benziyorsun, dostum." Babama döndüm.

Göğsüne dokunuyor. "Sen de benim gibi küstahsın." Ryke'ı işaret ediyor. "Sevgili kardeşim gibi sert kafalısın." Connor'a başıyla selam veriyor. "Ve benim tek gerçek aşkım gibi sadık."

Connor sırtıyor. "Aynı fikirdeyim, sevgilim."

Gülümsemeye başlıyorum. "Hangi kısmına?"

"Hepsi" diyerek beni şaşırttı.

Beni yalanlarla yatıştırmadıklarına güveniyorum. Birkaç kez daha başımı sallıyorum.

Konuyu ışık yılı uzaktaki bir konuya çevirmeye hazırım. "Başka bir şey hakkında konuşalım," diye öneriyorum.

Babam soruyor, "Yeni korumanla nasıl gidiyor?"

Sevgili Dünya, benimle taşak mı geçiyorsun yoksa? Saygılarımla, ürkmüş bir insan.

Aklıma bir görüntü geliyor: Arabamın arka koltuğunda Farrow'un üstünde ben. Üçü de çocuklarını korumak için koruma tuttuklarından, "korumanla birliktesin" cümlesini "Farrow Keene senden faydalandı" olarak algılayacaklarından eminim - ve bu doğru değil.

Bu yüzden yalan söylemek zorundayım. Sayılır. "Farrow sinir bozucu, her şeyi bilen biri."

Babamın gözleri alaycı bir şekilde büyüyor. "Ondan bu kadar çok mu hoşlanıyorsun?"

Gülümsememi bastırmak için bir yudum su alıyorum. Sadece şaka yapıyor, ama Tanrım, bu gerçek.

"Bu kadar mı?" Ryke kaşları düğümlenerek sorar.

Hızlı düşünüyorum. "Samimiyiz. Ona saygı duyuyorum. O da bana saygı duyuyor. Söylenecek tek şey bu."

"Gizlilik sözleşmelerinizi onun halletmesine izin veriyor musunuz?" Connor tek gecelik ilişkilerimi kastederek soruyor.

"Tabii. Evet." Başımı salladım. "Bu arada, ben de sormak istiyordum." Su şişemi yere bıraktım. "Hangisi daha iyi, silikon bazlı kayganlaştırıcı mı yoksa su bazlı mı?" Son kelime dudaklarımdan dökülüyor ve ofis kapısı çatırdayarak açılıyor. Connor'ın asistanının içeri bakmasını bekliyorum.

...Farrow ofise giriyor. Ne?

Kesinlikle ama kesinlikle hayal kurmadığımdan ve gizli bir süper güce sahip *olmadığımdan* emin olmak için gözlerimi ovuşturuyorum. Yeni bir erkek arkadaş edinmek için sihirli bir yeteneğe sahip olmak şu anda kulağa daha inandırıcı geliyor.

Farrow deri ceketinin fermuarını çekiyor, beyaz saçlarından bir parça siyah kirpiklerini okşuyor. Sıradan özgüveni çok seksi ama bu bir fantezi olamaz. Çünkü bana bakmıyor bile.

Sadece Connor'ı onaylıyor. "Alpha ofisinizden sokak görüntüsünü kontrol etmemi istedi. Price sana bir mesaj gönderdiğini söyledi."

Connor telefonunu avucunun içine aldı. "Gördüm. Ne yapman gerekiyorsa yap." Bekle.

Kalıyor mu? Ağzım parça parça dökülüyor.

"Teşekkürler," diyor Farrow, gözleri kısa bir an için bana kayıyor. Pencerelelere dönüp etrafı incelemeden önce dudaklarını kaldırdığını zar zor yakalıyorum.

aşağıdaki sokak.

Yüzde yüz milyon kulak mesafesinde.

Babam bir Lightning Bolt! enerji içeceğı açıyor ve yan tarafıma hafifçe dirsek atıyor. "Neden hangi kayganlaştırıcının daha iyi olduğunu bilmek istiyorsun?" *Hayır.*

Ha

yır,

hay

ır.

Sikeyim.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

BEN DİK DURAN BİR HEYKELİM. Katılaşılmış.

Daha önceki sorumun unutulacağını ya da *öleceğini* umuyordum. Hiç kimse güvenliğin önünde kendini sansürlemez. Normalde benim de umurumda olmazdı ama bu aramızda her ne oluyorsa onun çok ama çok başlangıcı.

Farrow'un az önce babama ve iki amcama kayganlaştırıcı hakkında soru sorduğumu bilmesine gerek yok. Farrow'la yaptığım bir konuşma ve şüpheli görünmeden geri dönemem.

İlerlemek zorundayım.

"Bir arkadaşım silikon bazlı olanın daha iyi olduğunu söyledi. Sizin ne düşündüğünüzü merak ettim." Farrow'a bakma isteğimi bastırıyorum. Babamın ya da amcalarımın *kayganlaştırıcıyı* korumamla ilişkilendirdiğimi görmelerine izin vermeyeceğim.

Ama onun gergin gülümsemesini hayal ediyorum ve şöyle dediğini duyuyorum, *çok saf*.

Boynum yanıyor. Mortified-R-Us'a ilk kez gelen bir müşteri. Babamın kaşları çatıldı. "Ne arkadaşı?"

Çalışan arkadaşlarım var ve bir de ailem var. Başka kimseye güvenmiyorum ve babam da bunun farkında. Tek olasılığı söylüyorum. "Janie."

Connor gözlerini dikmiş bana bakıyor, parmaklarını çenesine götürüyor. "Kızımın silikonun silikonu bozduğunu bildiğinden eminim." Silikon kayganlaştırıcı *seks oyuncaklarını* yok eder demek istiyor.

"Faydaları olan bir pisliği var," diye hatırlatıyorum onlara. "Nate."

"Biliyoruz," diyor hepsi, Nate'in en büyük hayranları da değiller. Ama onunla hiç tanışmadılar.

AWB'lere uyan tek kişi benim.

Gazeteler Jane'in gece kulüplerinde aynı kişiyle çekilmiş fotoğraflarını yayınlıyor. Nate dördüncü ve şu anki AWB. Aynı adamların başka kızlarla da fotoğrafları var. Medya ve hayranlar onlara "erkek arkadaş" demekten çekiniyor çünkü değiller.

1. ve 2. AWB on beş dakikalık şöhret istiyordu. 3 numaralı AWB oyunculuk kariyerine hızlı bir başlangıç yapmak istedi.

Ve şimdi Nate AWB #4 bin dolarlık şampanya şişelerini istiyor.

Janie her zaman niyetlerinin önemli olmadığını çünkü sadece seks istediğini ve yatakta ona saygı duyduklarını söyler. Ki bunu bulmakta zorlanıyor. Benden çok daha fazla. Bu yüzden benim gibi gelişigüzel takılamıyor. Bir süre aynı adamla takılmak zorunda.

Ama Jane'in her şeyini isteyen biriyle birlikte olmasını istiyorum. Sadece şöhretini değil. Sadece servetini değil. O bu lanet dünyadaki en iyi insanlardan biri. İçi de dışı da güzel. Ve eğer yattığı adamlar bundan daha azını görüyorsa, o zaman onun için yeterince iyi değiller demektir.

Dava kapanmıştır.

Babam yüzünü buruşturdu. "Yeğenimin kayganlaştırıcı tercihini bileceğimi bin yıl düşünsem tahmin edemezdim."

"Sen sordun," diyorum.

"Pişmanım." Elini kalbine götürür.

"Su bazlı kayganlaştırıcı çok daha iyi," diyor Ryke. "Çarşafı lekelemiyor ve çok daha doğal hissettiriyor."

Connor kaşlarını çatıyor ve bana şöyle diyor: "Tabii yirmi yıldır anal seks yapmamış birini dinlemek istiyorsan."

Farrow'a bir göz atıyorum, hâlâ pencereye bakıyor. Ama kontrolden çıkmış gülümsemesinin başlangıcını fark ediyorum. Bakışlarımı hemen ondan ayırıp babama bakıyorum. Odadaki en anlayışlı kişi o değil ve dikkati kardeşi ve en iyi arkadaşının üzerinde.

Ryke inliyor. "Siktir git, Cobalt."

Connor sırtıyor. "Bu senin *Connor Cobalt'ın her zaman haklı olduğunu* söylemenin acemice bir yolu oldu."

Ryke ona iki orta parmak gösteriyor.

Connor bana odaklanıyor. "Tercihim ne yaptığıma bağlı. Bir tavsiye, anal için silikon tercih edilir, özellikle de anal yapmayı planlıyorsanız

dip." Rose Calloway'le evlenmeden önce hem erkeklerle hem de kadınlarla birlikte olmuş. Oysa babam ve Ryke heteroseksüel.

Hazırlık okulundaki pislik gençler yüzünden annemin en sevdiği pozisyonun anal olduğunu garip ve tuhaf bir şekilde *biliyorum*. Bu bilgiyi internetten bulmuşlar ve bana hatırlatmaya bayılıyorlardı.

Bir an düşündükten sonra üstünlüğü ele geçirmenin ve belki de Farrow'un dengesini bozmanın bir yolunu buluyorum. "Çoğu zaman ben üstteyim."

Farrow sakızıyla bir balon patlatıyor. Bakışlarımı otomatik olarak ona doğru çekiyorum. Başını hafifçe çeviriyor, ama kendini durduruyor ve tamamen pencereye bakıyor.

"Görüştüğün biri var mı?" Connor bana soruyor. "Ne?" Başım amcama doğru dönüyor. "*Hayır*."

Babam endişesini gizlemeye çalışıyor ama alnı kırışıyor, kaşları çatılıyor. Tek gecelik ilişkilerden ve NSA seksinden hoşlanmamdan nefret ediyor. Ani bir hareketle *korumama* bakıyor. "Farrow."

Hayır.

Farrow sakız çiğneyerek bize döndü. "Evet?"

"Oğlumu güvende tutman için sana *güvendiğimi* biliyorsun." Babamın bakışları çiftlik hayvanlarını ve kaz sürülerini katledebilirdi. "Ne zaman odasına tek başına bir yabancıyı getirse, kendini tehlikeye atıyor ve ona yardım edebilecek tek kişi sensin-"

"Kendime yardım edebileceğimden oldukça eminim," diye araya giriyorum.

Farrow sakızını ısırtıyor ve kocaman gülümsüyor. "Babanı dinle, kurt izci. Bana ihtiyacın var."

Ben de gülümsemek için kendimi zor tutarak başımı sallıyorum.

"*Daha azına* ihtiyacım var senin."

Başını öne eğiyor. "Hiç kimse söylemedi."

"İlkiniz olabildiğime sevindim," diyorum kuru bir sesle. Bu şakalaşma aramızda oldukça yaygın. Kimse şüphelenmemeli.

Babam arkasına yaslanıp Ryke ve Connor'ın arasına bakıyor. "Olup olmaması umurumda değil ama... *en büyük* çocuklarımızın hiçbirinin gerçek bir ilişki yaşamadığının farkında mısınız?"

"Bu bir düzen mi yoksa tesadüf mü?" Connor yüksek sesle düşünüyor ama eminim cevabı zaten biliyordur.

Jane, Sulli ve ben, yani her ailenin en yaşlı üç üyesi, kiminle

ıkacağımız konusunda en fazla baskıya sahip olanlarız. Hepimizin biriyle çıkmamasının tek nedeni bu değil.

ilişkilerde bulundum, ama bu kesinlikle ona katkıda bulundu.

"Şimdiden buharlaşmışım gibi konuşmaya başladığına göre," diyorum neşeyle, "çıkmam gerekiyor. Yarım saat içinde bir toplantım var." Farrow hariç herkesle vedalaşıyorum.

Beni takip etmek zorunda.

Çıkıp koridorda *yavaşça* yürüdüğümüz anda, katıla katıla gülmeye başlıyor. Eminim kafeslediği bir sesi serbest bırakıyor. Neredeyse bulaşıcı.

Gülümsediğimi hissediyorum. "Hayatıma hoş geldin. Görünüşe göre ön sırada bir koltuğun var."

"Çok eğlenceli ama ne zaman direksiyona geçmeme izin vereceksin?"

"Öldüğüm gün."

Ölmek kelimesini duyunca gözlerini devirdi. Ve sonra bana bariz bir şekilde baktı. Tepeden tırnağa. "Babandan ve amcalarından kayganlaştırıcı hakkında tavsiye istemişsin. Bu çok hoş."

Şirin demesi kulağa samimi geliyor. Ama yine de kendimi savunma ihtiyacı hissediyorum. "Ben aileme yakınım."

Sıcak bir gülümseme belirir. "Biliyorum. Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu." Karşılıklı bakışıyoruz, kanım ısınıyor. Boş salonu tarıyor ve sonra büyüyen gülümsemesiyle fısıldıyor, "Sen 'çoğu zaman' en iyisisin." Hava tırnakları kullanıyor.

"Bu senin için bir sorun olacak mı?" Ben soruyorum.

Gözlerini tekrar deviriyor, sanki benim oraya gitmemi istemiyormuş gibi. Omuzlarımız birbirine değiyor, bedenlerimiz yakınlaşıyor. Cobalt Inc. çalışanları koridorda dolaşırken biz susuyoruz.

Sessizlik içinde asansörü bekliyoruz. Neyse ki geldiğinde boştu. İçeri giriyoruz ve ben lobi düğmesine basıyorum. Aşağı inmeye başlar başlamaz Farrow bana "Ben versiyim." diyor. *Hem üstte hem altta olmayı seviyor.*

Ona bakıyorum.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Sikini kıcımda istiyorum."

Neredeyse sertleşiyordum ama onu asansörün güvenlik kamerasına bakarken yakaladım. Etrafımızın farkında. Bu yüzden çarpışmıyoruz.

Yine de ona yaklaşmayı göze alıyorum. Sadece birkaç adım ötede.

"*Çoğu zaman* sizin için ne anlama geliyor?" diye açık açık soruyor. "Bir keresinde hiçbir şekilde penetrasyonla hoşlanmayan biriyle birlikteydim."

"Bu kesinlikle ben değilim." Dudaklarımı yalıyorum ve bakışları ağızıma düşüyor. "Hemen hemen her şeyi severim, ama sadece iki kez dibe vurdum."

Kahverengi gözleri benimkilere kayıyor ve düşüncelere dalmış bir halde sakızını yavaşça çiğniyor. "Beğenmedin mi?"

"Onlarla değil. Bu bir güven meselesi," diyorum, tam da asansör çaldığında ve durduğunda.

Farrow'u nasıl arkamda hayal ettiğimden bahsetmiyorum - ağırlığı bana dayanıyor, ama fantezide on kereden yedisinde onu çevirip üstüne çıkıyorum.

Diğer üç seferde ereksiyonu içimdeydi.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

Çalan bir cep telefonu beni yarı uykumdan uyandırıyor. Yan dönüyorum ve vücudumu koluma dayıyorum. Eğer Alfa şu anda bana cep telefonuyla emir veriyorsa, gerçek bir konuşma yapmamız gerekecek.

Eski döşeme tahtalarına düşen telefonumu elime alıyorum ve önce ekrandaki saati fark ediyorum.

2:03.

Sonra arayanın kimliği: *Kurt İzci*

Hemen doğruldum, siyah yorganım çoktan yatağın kenarına atılmıştı. Bu alışılmadık derecede sıcak Ekim gecesinde neredeyse çıplak uyumayı düşünüyordum. Ama gecenin bir yarısı ortaya çıkan acil güvenlik durumları bana "*yapma*" diyordu. Tabii iç çamaşırını giyerken ayağı takılıp düşen adam olmak istemiyorsam.

Ve bu ben değilim.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Maximoff."

Uzun duraksaması nabzımı hızlandırıyor ve tam sorunun ne olduğunu soracakken derin sesi hattı dolduruyor. "Buraya gel."

Lanet olsun. Aletim siyah boxer-şortuma sürtünüyor ve çatı katındaki yatak odamda daha fazla sıcaklık toplanıyor. Acaba *buraya gelirken* kulağa bu kadar yakıcı ve erotik gelmesini mi istemişti?

Onun emriyle atlamak için bekliyorum. Tek bir sebep için. "Yatağında bir kız yok mu?" Jane ve Maximoff'un şehir evinde yalnız kaldıkları gecelerde -faydalı arkadaşlıklar yok, tek gecelik ilişkiler yok

-Bir şekilde kendilerini aynı odada uyurken buluyorlar. Aynı yatakta.

Platonik olarak.

Bu biraz garip. *Gerçekten* oturup düşündüğümde çok garip, ama aynı zamanda bu ailelerin ne kadar açık ve sınır tanımaz olma eğiliminde olduklarını da anlıyorum. Maximoff ve Jane'in doğumdan itibaren yaşadıkları ortak deneyimler onları çift yumurta ikizleri gibi birbirine bağlıyor. Kuzen olmaktan çok daha yakınlar.

Daha önce hiç bir ikizle çıkmadım ve dürüst olmak gerekirse onların dinamiklerine nasıl uyum sağlayacağımı sorguluyorum.

O cevap vermeden önce, "Ona bizden bahsettin mi?" diye sordum. "Henüz söylemedim." Sırrını ona açmayı planlıyor.

Bu şartı çoktan kabul ettim. Jane Cobalt onun hayatında her şeyden önce geliyor ve bunu değiştirmek için Audi'sinde beş dakikalık bir kış kapma ve dudak kenetlenmesinden çok daha fazlası gerekecek.

"Uyuyor," diyor Maximoff, sesi kısık. "Onun odasından çıktım. Şimdi kendi odamdayım. *Yalnızım*." Sıcak sabırsızlığı ereksiyonumun uzun boyunu okşuyor.

Boğazımda düğümlenen heyecanla ayağa kalkıyorum, çıplak ayaklarım yerde. Ellerimi serbest bırakmak için omzumu kullanıyorum ve telefonumu kulağıma doğru itiyorum. Böylece kablomu telsizimin etrafına sarabiliyor ve kılıfımdaki silahımı alabiliyorum. *Bitireceğimi* söylemek üzereydim ama sesini kulağımda duymak istiyordum.

"Bu senin ilk seks araman mı?" Ben soruyorum.

"İlk kez mi bir ünlü tarafından teklif ediliyorsun?" diye zahmetsizce karşılık veriyor.

Gülümsüyorum. Tam bir ukala. "Sanırım *Harvard'ı bıraktım* demek istedin."

"Hayır, *ünlü* demek istedim." Kolayca ekleyebilirdi: *uluslararası üne sahip, çok sevilen ve saygı duyulan*, ama o sadece ünlüde duruyor.

Maximoff'un Harvard'ı bırakmasıyla ilgili şaka yapıyorum ama bırakmasının gerçek nedenini biliyorum. Beceremediği için değildi. İlk ve tek sömestrinde üç korumaya ihtiyacı vardı. Öğrenciler onu bombardımana tuttu. Snapchat'liyorlardı. Instagram'ladılar. Dersten önce, ders sırasında ve dersten sonra selfie çekiyorlardı. Varlığının neden olduğu kargaşa sadece profesörlerini kızdırmakla kalmıyor, akranlarının eğitimi de mahvettiğini düşünüyordu.

O da istifa etti.

O da Jane gibi eğitimi online kurslarla tamamlayabilirdi ama bunun yerine kendini kariyerine verdi. Hepsi herkesin malumu.

Siyah pamuklu pantolonumu giyiyorum ve bir elimde silahım, diğer elimde telsizimle Maximoff'un düşündüğünden daha hızlı bir şekilde odamdan çıkıyorum. Dar merdivenlerden iniyorum. Quinn'in sızıp uyuduğu ikinci katı sessizce geçiyorum.

Oturma odama ulaşıyorum ve konuşmak için ağzımı açıyorum. Ama önce o dolduruyor.

Maximoff, "Buraya gelmeden önce gelmemeye çalış," der ve telefonu kapatır.

Lanet olsun.

Telefonumu cebime atıyorum, boynum sıcacık. Bilinçsizce sikimi avuçluyorum, iki kez yukarı ve aşağı. *Onu istiyorum.*

Kahretsin, onu çok istiyorum.

Şöminemin yanında, bitişik kapımızı açıyorum.

"Walrus, seni küçük piç," diye fısıldıyorum ve koşuşturan yavru kediye yakalıyorum. Yavaşça kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve Walrus'u Maximoff'un karanlık oturma odasına bırakıyorum. Işıklar yanmıyordu.

Bu gece sıcak çayın kokusu keskin, Earl Grey kokusu bana onu hatırlatıyor. Maximoff'un 16 oz'luk termosları sade kahve gibi sıcak çayla doldurduğunu görmüştüm.

Merdivenleri sessizce çıkıyorum. Ağırlığımın altında gıcırdamamalarına dikkat ediyorum. Jane'in odasının, misafir yatak odasının ve tek banyonun bulunduğu ikinci katı geçiyorum ve beni takip eden iki ya da üç kediye görmezden geliyorum.

Merdivenin en tepesinde, onun kapısına ulaşıyorum. Ve benimki kadar bunaltıcı olan tavan arası odasına giriyorum - iki tüylü piçin beni takip etmesini engellemek için bacağımı kullanıyorum.

Korkaklara izin yok. Onları dışarıda bıraktım. Ben daha kafamı kaldırmadan Maximoff "Kilitle." dedi.

Belki de telefonumdaki kişi adını *Bossy olarak* değiştirmeliyim. Kapıyı kilitliyorum. O kadar büyük bir pislik değilim.

Dönüyorum ve nabzım aletimin içinde atıyor. Maximoff ipli pantolonuyla duruyor, beline kadar sarkıyor, gömleksiz, karın kasları mermer gibi yontulmuş, ama bundan daha fazlası - ereksiyonunun ana hatları ve güzel elmacık kemiklerinden daha fazlası - sarsılmaz, kararlı tavrı küçük tavan arası odasını bastırıyor.

Kısacası, *seni iyi becereceğim.*

Kanım kaynamaya başlıyor ve ona yavaşça bir kez daha bakıyorum. *Aynı şekilde, Maximoff.* Kılıflı silahımı ve telsizimi şifonyerinin üzerine koydum.

Çevremde, alışkanlıkla odasını inceliyorum: kapalı gri perdeler, alçakta duran bir kitaplık, koyu kırmızı tuğla duvarlar, tam boy bir yatak ve yanık turuncu yorgan. Ahşap kirişlerin etrafına küçük beyaz ışıklar dizilmiş, loş bir parıltı. Ondan başka ışık kaynağı yok.

Birbirimize bakarken saçlarımı iki elimle geriye tarıyorum ve bakışları dövmele karın kaslarımın ve halter göğüs ucu piercingimin üzerinde geziniyor.

Neredeyse gülümseyecektim. "Neden kıyafetlerin hala üzerinde?"

Dudakları kalkmak için can atıyor. "Buraya gel ve onları benden çıkar."

İki uzun adımla, güçlü yapılarımız arasındaki mesafeyi kapatıyorum.

-Boynunun dibini kavıyorum, elim keskin çene çizgisine gidiyor. Ağzım alaycı bir şekilde kapanıyor. Kilitlenmiş bakışlarımız en derinleri ortaya çıkarıyor, sanki öfkeyle fısıldıyor: *Seni tanıyorum. Seni tanıyorum. Seni herkesten daha iyi tanıyorum.*

Yoğunluk kaslarımı sıkıyor, bir öpücüğü uzatıyor. Gözlerimi kapatmıyorum. Başka tarafa bakmıyorum.

Maximoff saçlarımı yumrukluyor, diğer eli karın kaslarımdan aşağı inerken ikinci avucum göğsünde yükseliyor. Boyuma ulaşıyor ve pamuğun üzerine masaj yapıyor, sıkıyor.

Aman Tanrım. Bir gümbürtü boğazımı titretiyor, iki kat daha sert zonkluyorum. Kahretsin, ne yaptığını biliyor.

Dövmeli elim boynunun çukuruna ulaştığında, gözleri ilk kez aşağıya kayıyor. Beni izlerken nefesi kesiliyor.

Maximoff Hale'i neyin tahrik ettiğini keşfetmek *beni* en çok tahrik eden şey olmalı.

Onu boşaltmak istiyorum. Çok sert.

Parmaklarımı hafifçe -çok, *çok hafifçe*- boynuna doluyorum. Yavaşça baskı uyguluyorum, onu hafifçe boğuyorum. Tepkisini ve göğsünün nasıl çıktığını inceliyorum.

Ağına doğru nefes alıyorum, "Hoşuna gitti mi?"

İnlemesi içi boş, kurt gibi bir hırlamaya benziyor. Saf, çiğ seks.

Sonra ağız benimkiyle buluşuyor ve becerikli, *şehvetli* dili dudaklarımı ayırıyor. Böyle durgun, kavurucu bir dalgayla. Saldırganlığı asla kaybolmuyor

-Saçlarımı sıkıyor, pamuklu pantolonumu çekiştiriyor. Dışarı çıkıyorum ve çenesini sabit tutarak öpücüğü derinleştiriyorum.

Beni geriye doğru yürütüyor ve omuzlarım tuğlaya çarpıyor. Dudaklarımız kopmuyor, sert kıcını avuçluyorum ve onu kendime doğru çekerek büzgülü pantolonunu indiriyorum. Boxer-şort yok, ereksiyonu serbest kalıyor. Öpüşmemizi kesiyorum ve dudaklarım onun büyüklüğü karşısında kalkıyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel, kalın ve uzun alete sahip olmasına şaşırmadım. Göğüslerimiz birleşti, kalçalarımız birbirine sürtündü ve parmaklarını boxer-şortumun kemerine soktu.

Fısıltısı çenemi ısıtıyor. "Bu senin içinde olacak."

Başım tuğlanın üzerinde geriye eğiliyor, *evet*. Kaslarım esniyor ve ardından boxer-şortumu çıkarıyorum. Aşağı bakıyor ve aynı derecede güzel olan sikime tepkisi derin bir "*Siktir*" oluyor.

Evet, her arenada kazanan sen değilsin kurt izci. Ben çekişme içindeyken değil.

Bir elimle boynunun arkasını kavriyorum. Diğer elimle, parmaklarım onun etrafında sıkılaşıp şaftını okşuyorum. Omuzlarım tuğla duvara gömülüyor. Geri yuvarlanmak isteyen şaşkın gözlerle elimi izliyor.

Kalçaları öne doğru eğilirken sırtıyorum, ağzı tekrar benimkine değişiyor ve kontrolü ele alıyor, ereksiyonlarımızı hizalıyor, sıcak, hassas etler birbirine sürtünüyor - ve ikimizi de nasırlı, sert bir eliyle boşaltıyor... İnliyorum, ayırık dudaklarım çenesine düşüyor.

Yüzünü tutuyorum ve sonra dudağını ısıriyorum, iniltisi ağzını yırtıyor. *Bu hoşuna gitti*. Dişlerimi çenesinde gezdiriyorum, hafifçe ısırmadan önce ensesini emiyorum.

"Siktir," diye nefes alıyor.

Bundan gerçekten hoşlanıyor. Parmaklarımı sırtında sertçe gezdiriyorum, o da öne doğru itiyor, içime girmek istiyor. Bunu açıkça görebiliyorum. Ellerini bıraktı ve ben de onu hızla döndürdüm, sırtı tuğlaya dönüktü. Ben göğsüne bakıyorum. Boşalmasını izlemek için ölüyorum.

Diz çökmek üzereyim ama belimi kavriyor, eli kaburgalarımın yukarı kalkıyor. "Bekle." Çenesi geriliyor ve beni tekrar öpüyor, yavaşça ve ağzıma karşı fısıldıyor, "Önce bana gel."

Onu doğru mu duydum? Tanıdığım en dürüst adamlardan biri onunla yatmamı mı istiyor?

Göz göze geldik ve o benimkindeki şoku gördü. Birincisi, *bu kadar* deneyimli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Çok seks yaptığını, seksi sevdiğini söylemesine rağmen bana göre hâlâ beş yaş genç. Beş yıl daha *az* tecrübeli.

Bir diğeri için, onun gergin ve vanilya gibi olacağını düşünmüştüm. Ama ısırılmayı seviyor. Muhtemelen tırmalanmayı ve boğulmayı. Şimdi de bu.

Maximoff Hale'in tuhaflikları var ve bunlar onu birkaç saniyeliğine gerçekten savunmasız hale getiriyor. Yine de, her hareketi de o yönetiyor. Düşünceler içinde başım dönüyor ve dilimi acıyan alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

Sikimi hızla okşuyor, *lanet olsun*. Öne eğildim, ön kolumu başının yanındaki tuğlaya dayadım. Yüzünü sıkıca kavriyorum. "Üzerine boşalmamı ister misin?" Huskily soruyorum.

Başı tuğlaya doğru eğilmeye çalışıyor. "*Lanet olsun*" diye homurdanıyor. Nefesi düzensiz ve kesik kesikti ve ben sadece yüzünü kavriyordum.

İri eli beni sıkıyor ve ben kaslarım alev alev yanarken, tendonlarım gerilirken dişlerimi sıkıyorum. Başım çarpıyor, kan aşağı doğru akıyor. Burnumdan sertçe nefes alıyorum. Eli hız değiştiriyor, daha yavaş ve daha sıkı. İçimde mükemmel bir basınç oluşuyor, aklımı başımdan alıyor.

Başımı geriye atmak istiyorum ama alnım neredeyse onun alnına değecek şekilde öne doğru eğilmeye devam ediyorum. Hızını değiştiriyor ve *tekrar kavriyor*.

Sikeyim.

İleriye doğru sarsılıyorum, onun lanet eliyle geliyorum. Karın kasları parlıyor ve boğazımda düğümlenen bir nefesle dizlerimin üzerine çöküyorum.

Becerikli bir tutuşla sert uzunluğunu birkaç kez okşuyorum. Parmaklarımı dikkatle izliyor ve nemli saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

Dilimi aşağı kaydırıp taşaklarını avuçlamadan önce gülümsüyorum. Titriyor ve küfrediyor, "Siktir, Farrow." O *lanet* dedi ki, *alay etmeyi bırak*. Gülmemeye çalışıyorum.

Ucunu emiyorum ve sonra ağzımı tamamen etrafına sarıyorum. Sonuna kadar, içeri ve dışarı, ileri ve geri, dudaklarımın arasında onun horozuna gidiyorum. Zaman zaman şaftını kavriyorum.

Onu ağzıma almayı seviyorum, ama bundan da öte, bana derin derin bakması beni çok etkiliyor. Sanki bir fanteziymişim gibi. Sanki onun hayalini kurduğu cennetten ve yıldızlardan yapılmış bir şeymişim gibi - ve lanet olası dünyadaki *herkese* sahip olabilecek bir ünlünün ne hayal ettiğini sormayı hiç düşünmedim.

Ve ne zamandır ben olduğumu merak ediyorum.

Tekrar sertleştiğimi hissediyorum. Kıçını kavriyorum ve onu boğazımın

en arkasına götürüyorum. Dilimle tadına bakıyorum. Bir küfür mırıldandı,
gözleri

geriye doğru yuvarlanıyor ve tavana dik dik bakıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli sperm surat.

Geri çekiliyorum ve yutkunuyorum.

Ayağa kalktığımda hararetle öpüşmeye başlıyoruz, kollarımız birbirimize dolanıyor ve kaslı sırtını göğsüme yaslayıp boynunun dibini emiyorum. Etini ısırduğımda inliyor ve sonra dönüyor. Avantaj için güreşmeye devam ediyoruz, çoğu kişinin inanabileceğinden daha uyumlu, liderlik için oynayan iki adam gibi. Kavga değil.

Elimi tuğlaya götürürken kocaman gülümsüyorum, göğsü sırtıma dayanmış durumda. Terden sıırıslıklam olmuşuk. Elleri belimde ve kıkımda geziniyor, dağınık dövmeleminin mürekkepli çizgilerini takip ediyor.

Boynumu omzumun üzerinden geçirip başının arkasını tutuyorum. "Kıpırdama" demeden önce iki kez öpüşüyoruz.

Maximoff komodininin yanına gidiyor. Ön kollarımla tuğlaya yaslanıyorum, neredeyse rahat bir hamle yaparak onun bir kutu prezervatif ve kayganlaştırıcı almasını izliyorum.

"En sevdiğimi satın aldı," diye takılıyorum.

Maximoff sinirli ve memnun gülümsemesini bir şampiyon gibi takınıyor. O yüze bütün gün, her gün bakabilirim. Zaten bakıyorum.

"En sevdiğin bu mu?" diyor, alaycı bir tavırla, nefesi hâlâ ağır. "Bilseydim geri verirdim."

Islık çalarım. "Dikkatli ol. *Dürüstlüğünü* kaybetmene saniyeler kaldı. liyakat rozeti."

Gülümsemesini gizleyemiyor ama arkamdan yaklaştığında bakışlarımız yine birbirini yutuyor. Hava geriliyor ve onu çalıştırmama bile gerek kalmıyor. Yine kaya gibi sertleşti.

Lanet olsun. Bir prezervatif alıyor, kutuyu bir kenara atıyor ve ambalajını dişleriyle yırtıyor. Aletini kılıfına sokmasını, sonra kendini ve parmaklarını yağlamasını izliyorum.

Kendine güveni boğazımda sıcak bir yumak oluşturuyor, *onu içimde istiyorum.* Şimdi.

Yüzümü öne çeviriyorum, başım hafifçe sarkıyor ve kaslarımı gevşetiyorum. Belimi kavırıyor ve sonra bir parmağını içime sokana kadar kaydırıyor.

Çenem çözülüyor, nefesimi boğazıma hapsedmeye yetecek bir basınç. Prostatıma sürtünüyor. "Siktir, *Maximoff.*" diye inliyorum.

Derin nefesler almaya çalışıyorum. Bir parmağını daha içeri sokuyor ve bir süre beni tahrik ediyor. Parmaklarını geri çektiğinde arkama bakıyorum.

Maximoff şaftını kavırıyor ve bana doğru itiyor. Sıcak nefesi kulağımı ısıtıyor. "Yavaş gitmemi ister misin?"

Diri diri yanıyor olmasaydım gülümserdim. "Hayır." Arkama bakıyorum ve bakışlarını sertçe yakalıyorum. "Beni nasıl istersen öyle al." *Bu* fikir ereksiyonumu kamçılıyor.

İkimiz de hala ayaktayız, yavaşça içime giriyor ve başım tuğlaya doğru dönüyor, gözlerim neredeyse o vücudu sarsan *basınçla* kapanıyor. Onun tamamını içime aldığımda göğsü sırtıma kaynaklanıyor ve beni itmeye başlıyor.

Kahretsin... Karmakarışık, alçak sesle inledim. Ellerim tuğlanın üzerinde yumruk olmuş. Parmakları kalçalarımın saplanıyor, hızı derin, hızlı ve hipnotik.

Kendimi ritme kaptırıyorum. Zihnim bedenim olmadan uçup gidiyor. Boştaki elimle aşağı uzanıp kendimi okşuyorum. Sadece iki kez çünkü sağ eli belimden düşüyor ve sert şaftımı kavırıyor. Maximoff her yere sürtünme ekliyor.

Kolumu geriye doğru uzatıp kıcını kavırıyorum. Her daha derine itişimde kasları avuçlarımda altında esniyor.

İnliyorum ve dişlerimi sıkıyorum. *Fuuuck.*

Bedenlerimiz yoğun bir ritimle ileri atılıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum, zevk kızgın damarlarımda dalgalanıyor. Önümdeki tuğlaya zar zor bakıyorum bile -gözlerim başımın arkasında.

Ben geliyorum ve onun iniltisi kulağımda gürlüyor, "*Farrow.*"

Vücudu bana karşı sallanıyor, ben nefesimi tutarken onun doruk noktasını sağlıyor.

Alnımı pazuma yaslıyorum, terli avuç içimi tuğlaya dayıyorum.

Kolunu çok şefkatli ve rahatlatıcı bir şekilde karın kaslarıma doluyor. Dürüstçe söyleyebilirim ki hiç bu kadar iyi sikilmemiştim.

Maximoff Hale bambaşka biri ve başından sonuna kadar ona benden başka kimsenin sahip olabileceğini düşünemiyorum.

MAXIMOFF HALE

HAYALLERİMİ milyon kere çarpın ve işte dün geceyi böyle tanımlayabilirim.

Zihnimde canlandırabileceğim her şeyi aştı.

Farrow yatağında uyumadan önce telefonunun alarmini sabah 5:40'a kurmuş. Sırf Quinn kaybolduğunu fark etmeden gidebilsin diye. Nasıl olduysa bir saat erken uyandık.

Yenilikten, heyecandan ya da aptal beynimin altı yıllık taleplerine boyun eğdiğim için bana defalarca *teşekkür etmesinden* olmalı.

Yan yatıyorum. Beyaz çarşaflarımın ve turuncu yorganımın altında. Korumama doğru döndüm. İkimiz de çırılçıplaktık. Farrow dirseğine dayanmış, elini saçlarımda gezdiriyor. Köklerini inceliyor.

"Bir an önce boyatmalısın" diyor bana.

Dudaklarımı yalayıp düşünüyorum. Tek gecelik ilişkilerle ilgili bir rutinim var. *Asla* kendimden bahsetmem. Onlara asla çok kişisel bir şey sormam, onları yönlendirmem. Onlarla aşağıya kadar yürürüm ve onları güvenli bir şekilde eve götürmesi için özel bir şoför çağırırım.

Onları bir daha asla görmeyeceğim. Bu çok farklı.

Yatak başıma yaslandığımda Farrow'un eli düşüyor. O da aynı şeyi yapıyor ve keskinleşmiş elmacık kemiklerimi ve kısılmış gözlerimi inceliyor. Parmak eklemlerime bakıyorum. Ve *gergin olduğumu* fark ediyorum.

"Ağrılı konu?" diye soruyor.

Ona bakıyorum, keskin bakışları ve boynundaki dövmeleer doğal olarak korkutucu.

Hepsinde bir rahatlık buluyorum. "Saçımı neden boyadığımı sanıyorsun?" Farrow bir milisaniye duraksıyor. "Babanı seviyorsun."

Başımı sallıyorum, bir gülümseme belirmeye çalışıyor. *Beni tanıyor.* Sinirlerim hızla geriliyor. *Beni tanıyor.* Daha dik oturuyorum, omuzlarım bağlanıyor.

Farrow beni dikkatle izliyor ama ikimiz de konuşmuyoruz. Telefonundan saati kontrol ediyor ve sonra yataktan çıkıyor. Tam 1.80 boyunda, zayıf ve kaslı. Ve çıplak. Kule gibi.

İsa.

Hayal ettiğim her şey ve *daha fazlası.*

Farrow döşeme tahtalarından boxer-brief'ini toplar. Elastik bandı beline doğru çekiyor. "Neden gergin olduğun hakkında konuşacak mıyız?" Bana bakıyor. "Fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Bacaklarımı yorganın altından yukarı kaldırıyorum ve kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Sadece umursamayacağını düşünmüştüm."

"Umurumda." Başını sallar ve pamuklu pantolonunu bulur. "*Çok önemsiyorum.*"

Sıkı bir nefes alıyorum. "Seksi biliyorum. Başka bir şey bilmiyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, birbirimizi becermenin ötesinde - bu benim için büyük bir gizem."

Pantolonunu beline kadar çekerken gülümsüyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Bir film kirala."

"Ne?"

"*Herhangi bir* romantik film kiralayın - hetero olanlar harika olmasa da. Ama sadece bir film kiralayın, iki duygusal insanın birlikte aptalca, sıradan şeyler yapmasını izleyin ve işte Maximoff."

Kızgınlığımı hırıldayarak dile getiriyorum ama kafamın içinde onun sözlerini tekrarlayıp duruyorum. Kendimi gülümserken yakalıyorum. Tanrım. "O kadar basit değil, Farrow."

"Senin koruman olduğum ve etrafta gizlice dolaşmamız gerektiği gerçeği dışında, evet öyle." Yatağın benim tarafıma yaklaşıyor ve bir dizini şiltenin üzerine koyuyor. "Sadece bir şey yapmadan önce iyi bilgilendirilmeyi seviyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum kuru bir sesle.

"Bir şey değil." Başparmağını omzumdaki bir ısırık izinin üzerinde gezdiriyor. "Özür dilerim."

"Olma." Uyarılmışlığımı yutuyorum ve o da eğilip beni dudaklarımdan öpüyor. Demek böyle bir şey, ha? Ertesi sabah birini öpebilirim. Onları bir saat içinde görmeyi bekleyebilirim.

Hepsini tekrar tekrar yapabilirim.
Göğsümde bir şey hafifliyor.
Özgürlük gibi hissediyorum.

DUŞ SUYU ÜZERİME YAĞIYOR. Telefonum küçük lavabonun üzerindeki hoparlöre takılı. Farrow'un dün yaptığı bir Spotify çalma listesi çalıyor. Doksanların eski rock'larıyla dolu. Bu türü neden sevdiğine dair hiçbir fikrim yok.

Banyoda The Breeders'ın "Cannonball" şarkısı çalıyor ve sanki biri kan dolaşıma benzini döküyormuş gibi hissediyorum.

Narenciye kokulu dolar şampuanını avucuma sıkıyorum. İki elimle saçlarımı köpürtüyorum. Sonra kapı açılıyor. Duş camının yarısı belden aşağısı buz tutmuş. Üstü buğulanıyor ve buharı yumruğumla ovuyorum.

Janie lavaboda uykulu uykulu esniyor, kafasında pembe göz maskesi ve mavi

Büyükanne pijamalarını giy.

"Bonjour, ma moitié!" Suyun ve müziğin üzerinden bağıriyorum.

"Sadece sen ve ben, eski dostum," diye daha geniş esniyor ve diş fırçası için aynanın dolabını açıyor.

Neredeyse gülümseyecektim. Sonra Janie'den bir şey sakladığımı hatırlıyorum. Ondan hiç bir şey saklamamıştım ve bu duygu harika değil. Kendimin yarısına yalan söylemek gibi. Eğer ona karşı dürüst olamazsam, Farrow'la aramda olanlara asla tam anlamıyla yatırım yapamayacağım.

Nasıl da öyle.

Bir ağız dolusu diş macunuyla bana "Bugün yağmur yağıyor, büyük ve sefil gök gürültülü fırtınalar!" diye bağıriyor. Tükürüyor, çalkalıyor. "Medyanın kıvrık saçlarımın fotoğrafını çekme ihtimali yüzde yüz."

Şarkının son kısmını zar zor duyuyorum. "Müzik kapalı," diye sesleniyorum ve "Cannonball" aniden duruyor.

"Bugünkü Üniversite Liyakat yemeği için bazı parçaları kıvırmaya çalışmalıyım. Yeni bir görünüm denemeliyim... saç maşam nerede?" Dolapların altını karıştırıyor.

"Artık hayır amaçlı öğle yemeklerine katılmaman gerekiyor," diyorum, biraz da kaba bir şekilde. College Merit bir H.M.C. Philanthropies programıdır.

Düşük gelirli öğrencilere mali yardım. "Bugün bir orman bekçisinin gölgesi olmayacak mısın?"

Saç maşasının fişini takıyor. "Öyleydin, ama... Kardeşime orman bekçisinden bahsettim-"

"Hayır," diye homurdanıyorum, bunun nereye varacağını biliyordum.

Janie eski ütünün düğmeleriyle oynar. "Yerimi alabileceğini söylediğimde Ben'in bana nasıl baktığını görmedin. Hatta bana sarıldı ve bana *havalı* Moffy dedi." Neredeyse buğulanmış aynada çenesindeki bir sivilceyi inceliyor.

Saçımdaki şampuanı yıkıyorum. "Hayatımızın geri kalanında sana her gün *havalı* diyeceğim. Sadece teslim tarihinin hatırı için kendine odaklan." Kısmen, bugün benimle olacağı için mutluyum ama bu bencilce. Princeton'dan mezun olur ve hala bir kariyer yolu bulamazsa, şu anda olduğu gibi kendine zaman ayırmayı reddedecek.

Jane, *belki de var olmayan bir tutku için sonuçsuz bir arayışa zaman harcadığımı* söyleyecektir. *Zamanımı hayır işlerine harcasam daha iyi olur.*

"Yarın, öbür gün, yapacağım," diyor ama Jane'in ailesine duyduğu büyük sevgi onun en büyük varlığı ve en büyük zayıflığı. Bunun değişip değişmeyeceğini tahmin edemiyorum.

Saçımı durulamayı bitirdim. Söylenmemiş şeyler üzerimde ağırlık yapmaya başlıyor. Yüz fırçası ve tıraş bıçağının yanındaki bir kalıp sabunu alıyorum. "Janie?" Duş camındaki buğuyu tekrar siliyorum.

Esmer bir saç telini kıvrıyor. "Öyle

mi?" "Biriyle görüşüyorum,"

diyorum açık açık.

Jane irkilir, demir elinden kayar. Karo zemine çakılmadan önce bileğini yaktı. "*Merde.*"

Hemen düşün kapısını açıyorum, yardım etmeye hazırım ama *bekle der* gibi elini kaldırıyor. Jane ütüü alıp lavabonun üzerine koyuyor ve kızarmış bileğini musluğun altında gezdiriyor.

Birkaç saniye bekledim. Kapının arkasında yarı gizli. Geri çekilmiyorum ya da kapatmıyorum.

Tam olarak döndüğünde Jane parmaklarını pembe dudaklarına götürdü. Mavi gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı.

Şoka girmiş.

"Bu çılgınlık," diye katılıyorum.

"Farrow mu?" diye doğru tahmin ediyor. Belki de bir keresinde yaptığım masaj yüzündendir. Belli ki o zaman Farrow'la aramda bir şeyler hissetmişti. Ama bu bana Farrow'a karşı daha dikkatli olmam gerektiğini hatırlattı.

Kimse öğrenemez. Biz bilerek söylemediğimiz sürece.

"Evet," diyorum. "Ben Farrow."

"Ne değişti?" diye sorar. "Bekle, hayır, bu ne zamandır devam ediyor? Ne zaman başladı?" Gülümsemeye başlar.

Gülümsüyor mu?

Gözlerim yanmaya başlıyor, sıcak bir an için bunalıyorum. "Neden gülümsüyorsun?"

"Bir korumayla birlikte olarak çok fazla şeyi riske *atıyorsun* ve bunu yapabilmen için... ondan gerçekten hoşlanman gerekiyor. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum, Moffy. Birbirimiz için istediğimiz tek şey bu değil mi?"

Birkaç kez başımı salladım. *Benim adıma mutlu*. Sonuçlarına ve saklamak zorunda kalacağı muazzam sırra rağmen benim adıma mutlu.

Bileğini tekrar musluğun altında soğuturken ona "Uzun zaman olmadı. Daha dün gece *resmen* seviştik."

Gülümsemesi yanaklarını çukurlaştırıyor. "On altı yaşındayken *Farrow Redford Keene*'den kafa yersen kendini yakacağını, kalp masajına ve ambulansa ihtiyacın olacağını söylediğini hatırlıyor musun?"

"O ben miydim?"

Şaka yapıyorum.

"Kesinlikle."

Dudaklarım bir parça yukarı kalkıyor. "Farrow o zamanlar bana kafa atsaydı on altı yaşındaki bakir benliğimin sedyeye ihtiyacı olurdu-"

Kapı hafifçe vuruluyor. Evet, kapı ardına *kadar* açık. Ve Farrow orada duruyor.

Silahlı kılıfında, kulaklığı takılı, telsizi siyah kemerine asılı, V yakası sıkışmış. O bugün için hazır, ben ise bir metre ötemde kuzenim saçını yaparken çıplak bir şekilde duştayım. Ayrıca, 16 yaşındayken onu *cinsel olarak* düşündüğümü yüksek sesle itiraf ettim.

Harika.

Banyoya ekliyorum, "Varsayımsal olarak."

Farrow omzunu kapının pervazına yaslıyor. "*Varsayımsal olarak* on altı yaşında bakir miydin?"

Jane saç maşasını Farrow'a doğru şaklatır. "Bakire utandırmak yok."

Farrow Jane'in varlığını daha yeni fark etmiş gibi görünüyor. Aramıza bakıyor ve bakışları kısmen gizlenmiş çıplak bedenimde geziniyor. Gözleri önce Jane'e, sonra bana kaydı. "Bu burada olağan bir şey mi?" diye soruyor bize.

"Varsayımsal" hikayemi bırakıp Jane ile olan ilişkiye odaklanmasına sevindim.

Saç maşasını dolaba geri koyuyor. "Sadece bir banyo var ve Moffy'nin korumasının onu yarı çıplak görmesi benim görmemden daha tuhaf olmalı."

Farrow başını iki yana eğerek bu ifadeyi düşünüyor. "Ben öyle düşünmüyorum. Bak, sen akrabasın-"

"Aynen öyle." Jane savunma modunda, not kartları, power point slaytları ve dört bin kelimelik makalelerle hazırlanmış gibi kendi tarafını tartışmaya hazır. "Birbirimizi çıplak görmemizin bir anlamı *yok* çünkü biz kuzeniz ve gerçekten, derinlere inersek, çıplaklık sosyal bir yapı-"

"Tamam, Cobalt," diye araya giriyor Farrow. "Sosyoloji dersini es geçeceğim."

Duş kapısının üstüne tutunuyorum. *İyi geçinmelerini istiyorum.* "Beni yarı çıplak gördüğünüz için hanginizin daha tuhaf olduğu tartışmasını yok etmeye ne dersiniz? Tartışacak milyonlarca başka konu bulabilirim. Mesela..." Elimi kaldırdım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "...muzların neden eğri olduğunu."

Jane cevap veriyor, "Muzlar güneşe doğru büyür, Moffy, bu yüzden yerçekimine karşı geliştikçe şekilleri kavisli olur." Koballar önemsiz şeyleri su gibi tüketir. Günlük yaşam için gerekli.

Farrow gülüyor. "Sözümü geri alıyorum, ilişkiniz çok tatlı."

Jane merakla ona bakar. "Biliyor musun... bunun iğneleme olup olmadığını anlayamıyorum." "Gerçek," diye garanti veriyor.

Koruma-müşteri sınırını tamamen ortadan kaldırmadan önce, ilişkilerine *samimi* diyebilirdim, ancak şimdi her ikisi de hayatımda olduğu için, arkadaşlığa daha yakın bir şey oluşturmaları gerekebilir.

Ve eğer yapamazlarsa... Ne olacağını bilmiyorum. Kıyamet mi?

Jane Farrow'a bakar ve ardından akne ilaçlı yüz yıkayıcısını çıkarır. "Farkındasınızdır, Moffy bana ikinizden bahsetti."

"Bunu hissettim." Jane'i izliyor. "Bu sırrı saklamak senin için sorun olur mu?"

Başını sallıyor. "Endişelenmene gerek yok, kimseye söylemem." Yüzünü ovalayarak köpükler çıkarıyor. "Eğer onun kalbini kırarsan, o zaman benim için endişelenmen gerekir."

Bunu ne kadar rahat söylediğine gülümsüyorum. Farrow ona "Tehdit not edildi." dedi.

Yüzünü yıkıyor ve yanaklarını havluyla kuruluyor. "İlk hamleyi hanginiz yaptı ki?"

Farrow ve ben hep bir ağızdan "Ben," diyoruz. O gülüyor.

Kaşlarımı çattım. "Yüzde yüz eminim ki seni ilk ben öptüm."

Farrow daha da rahat bir şekilde eğiliyor, rahat duruşu çok seksi. "Ayrıca yüzde yüz eminim ki sana nasıl hissettiğimi ilk söyleyen bendim."

"*Hareket* bir eylemdir. İlk eylemi ben yaptım," diye karşı çıkıyorum.

"Eğer inanmak istediğin buysa, seni durdurmayacağım." Kahverengi gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor ve duşumdaki buhar aniden daha sıcak hissettiriyor. *Çocukluk aşkımla seks yaptım.*

Benden beş yaş büyük.

Benim korumam.

Kan güneye doğru akıyor ve sikim neredeyse kalkıyor. Kavranmak için can atıyor. Bu da zihinsel olarak tepkileri bir kenara bıraktığım ve tam gelişmiş cazibeyi kabul ettiğim anlamına geliyor.

Dün gecenin tekrarını istiyor muyum? *Hem de çok.* Dün geceyi gözümün önüne getirerek bir an dalıyorum. Dövmeli eli göğsümden yukarı kayıyor. Çenemi tutuyor, diğer eliyle beni sıkıyor... Gözlerimi kırıştırtıp hızla *kırıştırtıyorum*, kendimi trans halinde yakalıyorum.

Farrow bilmiş bir bakışla bana bakıyor.

"İhtiyacınız varsa gidebilirim," diyor Jane.

Başım ona doğru döndü. "Hayır, burası *senin* evin. İkimiz için değişen bir şey yok." Janie'yi lanet banyodan kovamam. Orası onun da banyosu.

Jane kısa bir süre için bunu düşünüyor. Sonra mavi gözleri korumamın üzerine dikildi. "Burada olmam umurunda mı?"

"Hayır," diyor Farrow hızlıca, aklımdaki tek doğru cevap bu. "Burada olmam umurunda mı?"

"Hayır," diyor aynı hızla.

"Tamam." Farrow başını sallar. "O zaman sorun yok." Başını daha sert sallar.

İyi geçinmek için baskı hissettiklerinin son derece farkındayım. Ve bu baskı benden geliyor. Ama bu işin yürümesi için üçümüzün de bir arada var olması gerekiyor.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

"BURADA BENİMLE ÇALIŞ, FARROW," diyor Akara Audi'nin bardak tutucusuna yerleştirdiğim telefonumdan. Maximoff bir beyefendi ve hanımefendinin hayır amaçlı golf turnuvasına doğru yirmi beş kilometre hızla giderken hoparlöre ayarladım. "Tüm günlük kayıtlarınız akşam 7:00'den sonra boş."

Maximoff bana kısık bir bakış attı.

Ağzımı açıyorum, *sorun yok*. Ona dokunmak istiyorum, eline ya da omzuna, ama tamponumuzdan geçen iki gümüş cipi dikkatle izliyorum. Uzak menzilli kamera lensleri var mı emin değilim ama biri bizi hafifçe kucaklaşırken bile yakalarsa işimiz biter.

Sırf el ele tutuşmak için her şeyi riske atamayacak kadar çok seviyorum onu, özellikle de bu gecenin ilerleyen saatlerinde sikini kavrayabilecekken.

Akara'ya "Sorunu anlamıyorum," diyorum. "Lily'nin güvenlik ekibindeyken günlük kayıtlarda hep boşluklar bıraktırdım. Alfa şimdiye kadar buna alışmadıysa, bu onların sorunu. Senin değil."

Benim "başına buyruk" eğilimlerim Maximoff'la gizlice dolaşmayı kolaylaştırıyor. *Müvekkilin akşam 7'den gece yarısına kadar nereye gitti?* Boşluğa.

Bizim dışımızda kimseyi ilgilendirmez.

"Alfa'yı unut," diye homurdanıyor Akara, "patron" ve "arkadaş" arasında çok iyi geçiş yaparak. "Şu anda *seninle* konuşan *benim* ve sana söylüyorum, Kuvvetlerimde kayıtlarını doldurmayan iki korumam var. Quinn'in alışkanlıklarını öğreneceğini sana özellikle hatırlatmadım mı?"

Sinirli bir ses boğazıma yapıştı. Beni kopyaladığını fark etmemiştim. Başkalarının kayıtlarını aktif olarak kontrol etmiyorum. Bu zaman kaybı. "Adamım,

Bu iyi bir şey olabilir," diyorum, boğuk sesler içeri süzülürken kulaklığımı düzeltiyorum. "En iyilerden birinden öğreniyor."

Akara kesin bir ifadeyle, "Sizden *biri* yeterli," diyor. "Takımda iki kişi olamayız."

"Quinn'le konuşmama izin ver."

"Hayır," diyor Akara. "Günlüklerinizi doldurmaya başlayın. Bir ya da iki cümle yazmanız umurumda değil, sadece Quinn'e bunun bir gereklilik olduğunu gösterin. Ve hey, eğer *hâlâ inat ediyorsan*, aşağı bak. Ayak bileğini oku."

Gözlerimi deviriyorum. Yirmi bir yaşımıdayken küçük bir yazı dövmesi yaptırmıştım. Akara benimleydi. Ayak bileğimdeki dövmede şöyle yazıyor: *Eylemlerinle yaşa*. "Emredersiniz kaptan."

Önce o kapatır.

Maximoff şerit değiştirir ve omzunun üzerinden kontrol eder. "Şimdi plan nedir? Sahte bir kayıt mı? Sahilden kaçıp, uzaya mı uçacağız?" Bana doğru bakmıyor bile; iki paparazzi cipi dörde katlanmış. "Belki Mars'ta bir koloni kurabiliriz," diyor alaycı bir tavırla. "Hayatımızın geri kalanında patatesten başka bir şey yemeyiz."

"Hiç izlemediğim bir filme atıfta bulunuyorsun. Öyle değil mi?"

Ağzının köşesi kalkıyor. Ama uzun sürmez. Kuru zekâsının altında gerçek kaygılar yatıyor ve ben onların iltihaplanmasına izin vermeyeceğim.

"Günlüğümde belirsiz olacağım," diye açıklıyorum, sağ kulağımdayken giderek artan bir sesle. Kulaklığı çıkarıyorum ve telsizin sesini yükseltiyorum. "Acımasız, karanlık bir gerçeklikten çok uzak, bu yüzden hayatta kalma kitlerinizi toplamayı bırakın ve bana güvenin."

"Hasar kontrol" moduna girmeye alışkın. Ancak nefes alması ve acele etmemesi gerekiyor. Bir gizlilik maratonunun henüz başındayız.

Maximoff başını bana çevirmeye çalışıyor ama etrafını saran paparazzi araçlarına odaklanmak zorunda kalıyor. "Sana herkese güvendiğimden daha çok güvendiğini biliyorsun. Tüm bu konularda aynı fikirdeydik: mesajlaşmamak, e-posta göndermemek, hatta sokak kameralarına karşı dikkatli olmak... ve bu benim için çok şey ifade ediyordu."

Ağzım geniş bir gülümsemeye dönüşürken göğsüm şişiyor. "Benimle güvende hissetmene sevindim."

Yüzünü buruşturuyor. "Ben de öyle mi dedim?" "Çok fazla kelimeyle, evet."

Kendi gülümsemesine engel olamıyor, ama sonra dudakları hızla aşağı doğru dönüyor. Elleri direksiyonda sıkışıyor ve mavi bir sedan yan şeride girerken sessizleşiyoruz. Daha cam açılmadan kamerayı fark ediyorum.

Maximoff hızlanıyor.

Dönüyorum ve kışımızdaki SUV'u gözlemliyorum. Ön camlarından Audi'nin arka camına kameralar doğrultuyorlar. Yolda sessizce dört, beş, altı ve şimdi *yedi* araç sayıyorum. Tek amaçları Maximoff Hale'in fotoğraflarını çekmek.

"95'ten in."

"Henüz değil." Maximoff mavi sedanın önünü kesiyor ve dağınık otoyol trafiğine ustaca girip çıkıyor. Kulaklığımın hoparlöründen çığınca bir heyecan yükseliyor ve konsantre sessizliğimizi dolduruyor.

"*Kobalt İmparatorluğu hep birlikte,*"
diyor Oscar. "*Rüya takım,*" Donnelly
şarkı söylüyor.

Eliot Cobalt'ın koruması Heidi mikrofona "*Grup başlamak üzere*" diye fısıldıyor. Kendisi Epsilon'da ama Heidi tüm ekipteki tek kadın koruma. Ellili yaşlarının başında, Jane doğduğundan beri Cobalt'larla birlikte.

Maximoff tekrar şerit değiştirir ve kendini biraz rahat hissetmiş olmalı ki "Keşke orada olsaydın?" diye sorar.

Kaşlarım diken diken oldu. "'Kobalt İmparatorluğu' ile mi yoksa Tom Kobalt ve grubunun ilk kez halka açık *canlı* performansını izlemekten mi bahsediyorsun?"

"İkisi de."

Hız yapan paparazzi ciplerini izliyorum. Ve Maximoff'un on yedi yaşındaki kuzeninin on dört yaşındayken üç kişilik bir punk grubu kurduğunu hatırlıyorum. Tom solistti.

"Tom'un gitar çalmayı öğrendiğini gören korumalardan biri değildim. Onun bir grup ismi seçtiğini görmedim ya da benim bir katkım olmadı." Gözlerimi deviriyorum çünkü Tom Carraway Cobalt'ın göbek adından esinlenerek *The Carraways* ismini öneren güvenlik görevlilerinden Oscar'dı.

Tom, The Carraways'i seçti.

"Ve provalarını izlemedim ya da şarkıları yeniden çalışmasını dinlemedim." Boynumu omzumun üzerinden geçiriyorum. Kışımızdaki cipten nefret ediyorum. "Onu küçük bir mekânda *canlı* görmek benim için o kadar da önemli değil."

"Üç, *iki,*" diye fısıldıyor Donnelly, "...*bir.*"

Tom'un derin, tutkulu sesi ve gitarın, davulun ve basların öfkesi mikrofon hattından sızıyor. Eminim dokuz Cobalt koruması da güvenlik ekibinin geri kalanının dinleyebilmesi için mikrofon düğmelerine basıyorlardır.

Maximoff emo-punk şarkısı boyunca gülümsüyor. "Tom." Başını sallıyor ve sonra bir anlığına bana bakıyor. "Sonunda herkese kızlardan ve erkeklerden hoşlandığımı söylediğimde sadece on yaşındaydı ve bunun onun için önemli olacağını düşünmemiştim. Ama Noel'de ailemin önünde durdum, hediyelerin yarısı açılmıştı, arka planda lanet olası *Jack Frost* çalıyordu ve herkes bana sarılıp gülümsemeye başladığında bir baktım Tom ağlıyordu."

Gözleri kızarmış, Adem elması sallanıyordu.

Göğsüm duygularla gerildi. "Mutluydu."

"Çok mutluyum." Maximoff kuyuların suyuna göz kırpmıyor. "Tom eşcinsel olduğunu biliyordu... *Kendimi* bildim bileli ve ben ondan beş yaş büyüğüm. Ve önünde diz çöküp ona sarıldığımda kendimi suçlu hissettim." Yüzünü buruşturuyor. "Ona daha önce söylemediğim için. On üç yaşına geldiğimde erkeklerden hoşlandığımı biliyordum. Ona söyleyebileceğim iki yıl vardı."

Kolumu koltuğunun arkasına doğru uzatıyorum, sanki koltuğu arkamızı kontrol etmek için kullanıyormuşum gibi davranıyorum. Sadece Maximoff'a daha yakın olmak istiyorum. "Bu kadar önemsemen takdire şayan," diyorum, "ama sana sahip olduğu için çok şanslı." İçtenlikle ekliyorum, "Merhametini gösteriyorsun."

Bakışlarımı tutmaya çalışıyor ama yapamıyor. Paparazziler onu yoldan çıkarmakla tehdit ederken olmaz. "Merhametli erkekleri sever misin?"

"Senden hoşlanıyorum," diyorum hiç duraksamadan.

Dudaklarını yalıyor, boynu kızarıyor. *Bu hoşuna gitti.* Kolumu koltuğun üzerinde tutarak arkama yaslanıyorum.

Maximoff bana baktı. "Babana ne zaman açıldınız?"

"On bir yaşındaydım," diyorum kolayca, "ve babam bana okulda hoşlandığım kız olup olmadığını sordu. Ben de erkekler olduğunu söyledim." Bu anıya neredeyse güleceğim. "Yüzündeki şoku hala görebiliyorum, özellikle de kendimden emin bir şekilde *gey olduğumu* söylediğimde, ama ilk şaşkınlık geçtikten sonra bana aşkım hakkında sorular sormaya başladı. Ben de aynı sıralarda okulda eşcinsel olduğumu açıkladım."

Dikkatle dinliyor. "Bu konuda kafanın o kadar da karışık olmadığına dair bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

Bu, *yıllar* önce on altı yaşındayken yaptığımız kısa bir konuşmaydı. İkimiz de ailesinin düzenlediği 4 Temmuz partisindeydik. Şaşırmıştım.

hatırladım.

"Evet," diyorum. "Dokuz yaşındayken kesin olarak söyleyebilirdim. Bir alışveriş merkezindeydim ve poster reklamlarındaki erkek iç çamaşırı modellerinden etkilenmişim. On sekiz yıl geçti ve hâlâ harika bir zevkim var." Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Maximoff gülümser. "Az önce bana seksi mi dedin?" "Orada kesinlikle kendime iltifat ediyordum."

Beni terslemek üzereydi ama trafik dikkatini dağıttı. Ve sonra The Carraways'ın ilk şarkısı bitiyor ve sohbet geri dönüyor.

"Yeniden doğdum," diyor Donnelly.

"Tut beni," diye araya giriyor başka bir koruma. "Mendilleri uzat."

"Yaptı amına koyayım."

Quinn, "Vay canına, bakın ne kadar iyiydi," diye ekliyor.

"Çocuğumuz büyüdü," diyor Oscar, tıkanmış bir halde.

"Kahretsin." Maximoff'un gözleri fal taşı gibi açılmış, hepsinin tepkisi karşısında biraz afallamıştı.

"Farkında değilsiniz," diyorum, "sizin başarılarınız aslında bizim başarılarımız." Hayatlarımız bu ailelere adanmış durumda ve onlar başarılı olduğunda, bizim de başarılı olduğumuzu hissedenden bir parçamız *her zaman* olacak.

Tekrar hızlanıyor. "Bir Cobalt'ın detayında olmadığınıza göre, bu anın sizdeki karşılığı nedir?"

Kısa bir an düşündüm. "Luna'nın araba kullanmayı öğrendiği zaman."

Maximoff farkına vararak başını sallar. "Annem kız kardeşime öğretti, yani bu demek oluyor ki..."

"Ben de arabadaydım." Mavi sedanı Maximoff'la aynı anda fark ettim. Gerildi ve sessiz kaldık. Konsantre olabilsin diye radyoyu kapattım.

Sedan sol tarafımızı çevreliyor ve biri tamponda olmak üzere iki beyaz SUV sağımızda. Maximoff sert bir tahta gibi. Sürekli dikiz aynasına bakıyor.

"Babamın Luna'ya araba kullanmayı öğretmemi *yasakladığını* biliyor muydun?" diyor.

"Evet, ben de kabul ettim. Örnek olarak." Ona doğru uzandım ve hız göstergesini okudum. "Yüz on." Koltuğuna tutunup kornasına uzandım.

Sedan geri çekiliyor ama cipler daha da yaklaşıyor.

"95'ten şimdi inmелisiniz."

Bir çıkışa doğru yönelmeye çalışır, ancak paparazziler onu kasıtlı olarak tuzağa düşürür. "Arkana yaslan, Farrow."

Bir saniye bile geçmeden, tüm SUV'ler, sedanlar ve paparazzi araçları çılgınca bir koşuyla dağıldı. Bizi aniden serbest bıraktılar.

"*Siktir*," diye homurdanıyor, nedenini biliyor.

Arkamızda mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyor. Polis tarafından kenara çekiliyoruz.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

Yerel adliyedeki bir duruşmayı bitirdiğimde, zorunluluktan bir çift Ray Bans takıyorum. Farrow zaten koyu renk bir aviator giyiyor ve hep birlikte, yan yana, çift kapıyı itiyoruz.

Kamera flaşları art arda patlar.

Ana haber bültenlerinden muhabirler yanımda zıplıyor. Mikrofonlar hazır. Soruları kulaklarımda çınlıyor. Farrow kolunu uzatıyor ve muhabirlerin yüzüme gelmesini engelliyor.

İlerliyorum.

Tereddüt yok. Oyalanmak yok. Yuvarlanmak ya da şikayet etmek yok. Olan oldu ve bu benim mahkemeye verdiğim ilk dava değil. "Hız konusunda sorumluluğu üstleniyorum ama paparazziler konusunda ne yapılıyor?" diye ilk kez söylemiyorum. Onlara nadiren ceza kesiliyor.

Mahkeme her zaman şu cevabı verir: "Paparazziler ne olursa olsun, özel şoför tutacak paranız var. Başkalarının hayatını tehlikeye atmanın hiçbir mazereti olamaz."

Anlıyorum.

Bu yüzden pek tartışmam. Audi'min *yolcu koltuğuna* tırmanmadan önce, bir muhabirin kameraya konuştuğunu yakalıyorum.

"Bu, mahkemenin Maximoff Hale'in ehliyetine aşırı hız nedeniyle dördüncü kez el koyuşu olacak. Ve ehliyeti on iki ay süreyle askıda *kalacak*."

Bir yıl araba kullanamayacağım.

Farrow sürücü koltuğuna kayıyor, kapıyı kapatıyor ve anahtarı kontağa sokuyor. Farrow'un korumam olduğu ilk seferde direksiyonda ben yoktum.

Parmak eklemlerimi kırıyorum ve onun yan aynaları ayarlamasını izliyorum. "Buna bayılıyorsun."

Gülümsemesi James Franco'nunkine doğru genişler ve arabayı hızlandırarak adliyeden çıkar. Arabayı *tek* elle kullanıyor ama dar bir sokakta keskin bir dönüş yaptıktan sonra paparazzileri atlatıyor. Philly'de kolaylıkla ve hassasiyetle yol alıyor.

Sikim zonkluyor, *hayır*. Aletimle konuşabilseydim, *arabamı kullanan Farrow'dan etkilenmeye izin olmadığını* söylerdim. *O benim arabam. Benim arabam.* Arkasına sadece...

İrkildim. Acı dolu bir yıl.

Farrow hızlı bir bakışla yüz ifademi inceliyor. "Senden daha iyi bir sürücü olduğumu mu fark ettin?"

"Az önce kıyamet gününün gerçekleştiğini fark etmek." Parmak eklemlerimi tekrar çıtlatıyorum ve koltukta kayıyorum. Daha dik oturuyorum. Kısmen sertleşmeyi önlemek için. Çoğunlukla da ayaklarım gaz pedalında ya da frende olmadığı için strese girmemek için. Artık gemimin kaptanı değilim.

"Her şeye kıyamet günü diyorsun," diyor Farrow, bakışları daha sık bana kayıyor.

"Hayır bilmiyorum."

"Geçen hafta tost makinesi bozuldu, kıyamet *günü* dediniz. Askılarınız bitti, kıyamet *günü dediniz*. Yağmur yağıyordu, kıyamet dedin-"

"Bu kısa özet için teşekkür ederim." Yolcu koltuğunda ne yapacağımı bilemiyorum. Öne eğildim. Arkama yaslanıyorum. Ellerimi gür saçlarımın arasında gezdiriyorum, kollarımı göğsümün üzerine uzatıyorum-

"Sadece nefes al, Maximoff. Seni yoldan çıkarmayacağım. Oral seksin çok hoşuma gidiyor."

Gülümsemeye başlıyorum. Şu anda beni nasıl gülümsetiyor? Nefes alıyorum ve telefonumdaki sürekli titreşen mesajları görmezden gelerek arkama yaslanıyorum. Başımı ona doğru çeviriyorum.

Gözlerimiz okşuyor.

Farrow sağ elini uzatıyor ama fiziksel olarak bana dokunamıyor. Yoldan geçen bir arabadaki herhangi *birinin* görüp

Resim. Bazen PDA eksikliğinden dolayı sessizce hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını merak ediyorum. Benim için her şey aynı. Hiç sahip olmadığım bir şeyi özlemiyorum.

Ama aşırı tedbirli olmak bu işin sonunu getirecek.

Farrow güvenli bir hareket yapıyor. Koltuğumun arkasını kavıyor. "Eminim eve kadar dikkatini dağıtabilirim." Sesi daha da boğuk bir oktava düşüyor. "Sana dokunmadan. Bahse girerim, küfürlü konuşmadan da seni sertleştirebilirim."

"Sık sık bahis kaybetmeyi seviyor olmalısınız."

Farrow sırtarak tek eliyle direksiyonu çeviriyor. Başka bir sokağa sapıyor. "Gençken kimin ve neyin hayalini kurardınız?"

Sikeyim. Koltuğuma yerleştim, sikim kotuma sıkıştı.

Hay sikeyim.

"Şimdiden sertleşti mi?" Havacı gözlüklerini başına doğru kaldırıp beyaz saçlarını geriye itiyor. Tavırları, ağzının köşesinin kıvrılması sikimi kavıyor.

"Çoğunlukla tedirgin."

"Anlayabiliyorum. Şu küçük yüz buruşturma gülümseme olayı." Ben onu terslerken Farrow gülüyor ve ekliyor, "Hadi ama Maximoff. Neye mastürbasyon yaptın?"

"Bana en sevdiğin gey porno kategorilerini söyle, belki cevap veririm."

"Belki cevap verirsin," diyor kaşlarını kaldırarak. "Tamam... en sevdiğim gey pornosu..." düşünceli bir şekilde devam ediyor. "*Büyük penisleri ve sert seksi severim.*" Sola dönmek için flaşörünü yakıyor. "Daha önce hiç porno izledin mi?"

"Sadece birkaç kez." Annemin nasıl porno bağımlısı olduğunu görebiliyorum ve kısmen bu yüzden üçüncü seanstan sonra porno sitelerine girmeyi bıraktığımı düşünüyorum. "Gençken neye sürtünüyordun?"

"Olimpik erkek yüzme takımı," diyor ve düğümlenen kaşlarının arasından gülerek, "Seninle dalga geçiyorum. Aklımda özellikle biri yoktu." Farrow arabayı bir ara sokağa sürerek uzaktaki paparazzilerden kaçıyor. Bir sonraki bakışında *bilmişlik vardır*. "Senin gibi değil."

Fantezimin o olduğunu biliyor.

Farrow açıkça vurguluyor: "*Beni söyleyebilirsiniz.*"

Ona bir bakış attım. "Nasıl olur da korkmazsın?"

"Çünkü aşık olan ben değildim."

Yüzüm bir dizi duyguyla buruşuyor ve sonunda yaltaklanıyorum. "Bahsin beni *sertleştirmek* için olduğuna yemin edebilirdim, seni arabadan itmek için değil."

Farrow güler. "Bana fantezini anlat. Ayrıntılı olarak." Bakışları sokağa sabitlenmeden önce yakıcı bir dalga halinde üzerimden aşağı süzülüyor. "Duymak istiyorum."

Şimdi bahsi mantıklı geliyor. Edepsiz konuşmak zorunda kalmayacağını söyledi. Çünkü *benim* yapmamı planlamıştı. Bu o kadar da zor olmamalı. Her gece yatak odamda sevişiyoruz ve sonra birlikte uykuya dalıyoruz. Alarmını tam 5:40'a kuruyor ve Quinn uyanmadan önce evimden ayrılıyor.

Tek gecelik ilişki rutinimin yerini Farrow Redford Keene rutini aldı ve bu daha iyi. Daha ateşli. Ama doğası gereği farklı.

Mesela şu anda, öğlen vakti bir fanteziyi *sözlü olarak* tarif edebilirim. Günün yirmi dört saati beynini sikebileceğim birinin yanındayım. Yaşayan en sarhoş edici, en öforik deneyime sınırsız, kısıtlamasız erişim. Değer verdiğim biriyle.

Dudaklarımı yavaşça yalıyorum. Eğer fantezimi Farrow'a açıyorsam, sonuna kadar gideceğim. Kısıtlama yok. "Döngü halinde oynayan bir fantezim var."

Farrow dinliyor, gözleri her saniye üzerimde.

"Duştayım," diye devam ediyorum, "ve bu konumun ne anlama geldiğini çok düşündüm. Bu yüzden seni beni psikanaliz etme zahmetinden kurtaracağım ve sadece söyleyeceğim." Daha dik oturuyorum. "Hiç kimsenin sabah kalmasına ve benimle duş almasına izin vermedim. Birinin bu şekilde oyalanacağına asla güvenmedim, ama beynim -her ne sebeple olursa olsun- her zaman, *her zaman* kalmana izin veriyor."

Farrow'un gözlerinde bu bakış var. Sanki beni öpmek istiyormuş gibi. Ama öpemeyeceğini biliyor. Koltuğumu daha sıkı kavlıyor.

Daha aşağı. O elin daha *aşağıya inmesi için can atıyorum.* Üzerime. Fermuarımı açmasını. Beni okşamasını... Başımı bir kez sallıyorum ve devam ediyorum: "Duşta yalnızdım ve sonra kapı açıldı. Ve orada duruyordu..." Şaşırmış gibi yapıyorum. "Benim can düşmanım."

Gözlerini deviriyor. "Tanrı aşkına. Kendini kesmeye devam edersen bu boktan bahsi kaybedebilirim." İkimiz de bahsin nasıl hiçbir bahis, oran ya da ödeme içermediğinden bahsetmiyoruz. Övünme hakkı dışında.

Daha ciddi olmaya çalışıyorum. "Çırılçıplaksın."

"Daha iyiye gidiyorum."

Bir sonraki kısmı gözümde canlandırarak koltuğumda biraz kayıyorum. "Duşa giriyorsun, kapıyı kapatıyorsun ve arkamdan geliyorsun."

Farrow hareketsiz kalır. "Arkanda mı?" Belki de onu domaltıp ağzını burnunu kırmamı bekliyordu ve bu iyi bir fikir olsa da

bir tane.

"Evet." Nefeslerimiz ağırlaştı, tenim kızardı. Yarı sertleşmiş sikimin damarları atıyor. "Kendimi ovuyorum ve avuç için genellikle duvardaki yumruğumu kaplıyor. Göğsün sırtıma dayanıyor."

Farrow elini koltuğumdan çekmek zorunda kaldı. Elini siyah pantolonundaki çıkıntının yanındaki kalçasına koyuyor.

Başımı arkaya doğru uzatıyorum, kaslarım esniyor ve yanıyor. Sertleşmeye devam ediyorum. "Ondan sonra her seferinde farklı şeyler yapıyorsun. Bana mastürbasyon yapıyorsun, diz çöküyorsun ve bazen seni duvara yaslayıp arkadan alıyorum. Ama bazen..." Tekrar yer değiştiriyorum. "Sen benim içimdesin."

"Vay canına," diye nefes alıyor Farrow, "ergen dünyanı sarstım, değil mi?" Ona sinirli bir gülümseme gösteriyorum. "Artık topallıyorum. Bunun için teşekkür ederim."

Farrow kot pantolonumun içindeki sert hatlara bakıyor. "Ereksiyonun diyor ki

sen lanet bir yalancısın."

"Sikim adına konuşma," diye karşılık veriyorum, gülümsememeye çalışarak. Neredeyse kahkaha atacaktı ve sonra bizim sokağa girdi.

Birkaç saniye içinde garajdayız. Kapalı ve güvenli. Halktan gizlenmiş. Tek tehdit güvenliğin evindeki Quinn.

Farrow kantağı kapatır. Emniyet kemerlerimizi çözüyoruz. Döndüğümüzde, önce gözlerimiz çarpışıyor, sınırsız ve *istek ve ihtiyaçla* titreşen dudaklarımız buluşuyor. Dilim onunkini ayırıyor ve ben daha derine iniyorum. Ellerimiz birbirimizin düğmeleri ve fermuarlarıyla boğuşuyor.

Şaftımı insanoğlunun bildiği *en iyi şekilde* kavırıyor. Farrow'un elleriyle beni tamamen, tamamen, kitlesel olarak *yok eden* bir yolu var. "*Siktir*" diye mırıldanmak için öpüşmeyi kesiyorum.

Boynumun dibini emiyor ve etimi ısıyor. *Evet, evet. Sikeyim evet.*

Etkileyici, gerçek anlamda ağız sulandıran uzunluğunu okşuyorum, ön sperm avucuma kayıyor. Etrafımı saran dövmeli parmaklarına bir göz atıyorum; ağzım açılıyor, ciğerlerime gırtlaktan bir inilti doluyor.

Hay sikeyim.

Farrow diğer eliyle çenemi kavırıyor ve yüz ifademi yiyip bitiriyor. Hırlayarak *beni beceren* daralmış orman yeşilliklerimi *tüketiyor*. Burnu kabarıyor. Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor.

Hızımız artıyor, sürtünme mutluluk verici bir kavurucu cehennem gibi.

Başım arkaya doğru yatmaya çalışıyor. *Lanet olsun.* Boşaldım ve derin bir inilti gibi

Farrow aracılığıyla, onun beni zirveye ulaşırken izleyerek geldiğini fark ettim.

İkimiz de gömleksiz, pantolonlarımız fermuarlı ve temizlenmiş haldeyken Farrow'a Audi'nden inmeden önce *beklemesini* söylüyorum. Kapıyı yavaşça kapattı ve kışını koltuğa geri yerleştirdi. Yapmak üzere olduğum şeyi daha önce *hiç yapmamıştım*. Seksle kıyaslandığında çok küçük ve önemsiz görünüyor ama benim için öyle değil.

Farrow'un kaşları çatılır. "Ne oldu?"

Sahip olduğum tüm güveni topluyorum. Ki bu çok fazla. "Sana bir şey getirdim."

"Bana bir şey mi getirdin?" diye tekrarlıyor.

"*Gelmiş geçmiş tüm romantik filmlerden yola çıkarak, yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu.*" Torpido gözünü açıyorum ve kolye kutusu büyüklüğünde siyah bir kutu alıyorum. "Pahalı değil, bu yüzden beklentilerinizi düşürün."

"Hey, hiçbir beklentim yok." Farrow ensesini ovuşturuyor ve sonra kutuyu benden alıyor. "Şu anda gerçekten şok olmuş durumdayım." Ağzı kıvrılmaya başladı. "Ben fark etmeden bunu nasıl aldın?"

"İnternette alışveriş diye bir şey var," diyorum, "ürünleri evinize teslim ediyorlar ve sonra güvenlik postalarını karıştırırken -yani *siz- Maximoff Hale X* damgalı hiçbir şeye dokunmuyorlar." Ürkütücü piçler bana benim *adımla* posta gönderiyor, bu yüzden kişisel alışverişlerime her zaman *X* ekliyorum.

Gülümsemesi genişler. "Ne kadar değerli bir ukala." Kutunun kapağını açıyor ve gülüyor. "Dediğim gibi." Gri ve siyah üçgen bir parçayı kaldırıyor.

Dikişli kelimeler okunuyor: *Pislik Liyakat Rozeti*.

Yamay gösteriyorum. "Bana verdiğin onca ödül için: *cesaret, dürüstlük, doğruluk, beceriklilik, alçakgönüllülük... Kendine ait hiçbir şeyin olmadığı* için kendini yalnız hissediyorsundur diye düşündüm."

Gülümsemeden duramıyor. Birkaç kez ağzını ovuşturuyor ama o gülümseme yakın zamanda yok olmayacak. Gülüyor ve tekrar tekrar başını sallıyor. "Küçük kurt izci kulübüne katılmamı istiyorsun."

"Belki." Tam nefes alıyorum, mutluluk yüzüme yayılıyor. Berrak ve özgür. İçimde hafif bir şey yaşıyor.

Farrow yaklaşıyor, *teşekkürü* bakışlarından okunuyor. Öpüşmeden önce bile.

Telefonumdan bir numara çevirirken kaykayımla mutfığa girdim. Farrow ve ben öğle yemeği için ayrıldık. Şehirdeki evine geri döndü. Quinn'e görünmeye çalışıyor. Diğer birkaç güvenlik görevini tamamlıyor. Kayıtlarını doldurmak gibi.

Dolabımı açtım ve bir paket keten tohumu cipsi aldım. FaceTime çalışıyor ve *çalıyor*. On dört yaşındaki erkek kardeşimi cevap verene kadar yirmi ya da elli kez daha aramaktan çekinmiyorum.

Tam aramanın kesildiğini düşündüğüm anda, ekran paketlenmiş bir dondurucunun görüntüsüne geçiyor.

Kaşlarım çatıldı. "Neye bakıyorum ben?" Xander'a selam verme gereği duymadan soruyorum. Kardeşlerim beni aramazsa, ben *onları* her gün ararım. Sadece iki ya da üç dakikalığına bile olsa.

"Kahvaltımı bulmaya çalışıyorum; daha yeni uyandım." Cipsleri bir kaseye boşaltıyorum.

"Saat öğleden sonra iki."

"Bugün cumartesi. Kinney screamo müziğini yatak odamda bangır bangır çalmasaydı dörde kadar uyuyabilirdim." Görüntülü konuşmada eli donmuş tavuğu kaydırıyor. Ne yalan söyleyeyim, bu küçük hikâyeleri duyduğumda evde olmayı özliyorum. Onları ilk elden görmeyi özliyorum.

Ama büyümek, yaşlanmak böyle bir şey işte; ne kaybedersem kaybedeyim, yeni *biriyle* yeni bir şey kazanıyorum.

"Ne arıyorsun?" Kaykayla buzdolabıma doğru giderken soruyorum.

"Annem daha yeni Toaster Strudle aldı ve Luna onları saklamaya devam ediyor." Tost Makinesi Strudle Savaşı gerçek bir Hale olayıdır.

Luna, Xander'ın bilerek hepsini *m i d e y e* indirdiğini düşünüyor ama genellikle iki tanesini kurtarıyor.

Kinney'e yem olursun.

Xander sorar, "Ne yiyorsun?"

Bir paket rendelenmiş peynir alıp kaykayla cips kaseme giderken kameramı çeviriyorum. "Nachos."

Birdenbire, yirmi donmuş ürün dondurucusundan fırlıyor ve döşeme tahtalarına çarpıyor. Arka planda aile köpeğimizin koşuşturmasını duyuyorum.

"*Fuuuuck*," diye küfreder Xander. O her şeyi yerine koymayı düşünürken kamera tam bir dakika boyunca dağınıklığa odaklanıyor. "Ughhhh."

Orada olsaydım onun için temizlerdim. "Sadece kahvaltını yap. Sonra toplarsın, Summers."

Kardeşıme taktığım lakap, X-Men'deki adaşıyla ilgili bir oyun: *Alexander Summers*. Aynı şekilde, benim adaşım da X-Men ile ilgili. *Pietro Maximoff*.

Quicksilver'daki gibi.

Xander Strudle kutusunu eline alır ve tost makinesine yönelir.

Kameramı tekrar yüzüme çeviriyorum ve cipslerimin üzerine peynir serpiyorum. "Haftalardır dışarı çıkmadığını duydum."

"Beni suçluyor musun? Kimse bana annemle babamın *arka bahçeden* fotoğraflarının *nasıl çekildiğini* anlatmayacak, Moffy. Arka bahçe, güvenli bir mahallede. Oraya gitmeyeceğim."

Nasıl fotoğraflandıklarını biliyorum.

Farrow güvenlik bilgilerini benimle paylaştı. Ailemin neden bu sırrı Xander'dan saklamak istediğini anlıyorum. Gerçeğin onun endişesini arttıracığından korkuyorlar.

Perdeleri açacak güce sahibim. Ve kardeşıme zarar verme gücüm var. Tek seçenek var. "*Summers, paparazzilerin uzaktan kumandalı dronları evin üzerinden uçtu.*" diyebilirim. *Güvenlik onları zamanında yakalayamazsa daha fazlası da uçabilir. Bunun garantisi yok.*

Ben de tüm gerçeği bir kenara bıraktım ve dedim ki, "Seni suçlamıyorum. Ama lanet olası dünyayla yüzleşmek zorundasın. Bazen berbat olsa bile."

"Her zaman," diye düzeltiyor ve donmuş böreğinin üzerindeki plastiği söküp tost makinesine koyuyor. Ben de cips kasemi mikrodalgaya koyuyorum.

"Kameranı çevir," dedim.

Xander iç çekerek kamerasını döndürür ve ekran ilk kez yüzünü gösterir. Keskin çene yapısı, dağınık kahverengi saçları, etkileyici kehribar rengi gözleri ve kareli boxer üzerine giydiği *Hobbit* tişörtü. Çocukken "klasik bir güzel" olarak övülürdü ve bu hiç değişmedi.

Xander Hale'i dünyanın *en güzel* on dört yaşındaki çocuğu olarak

tanıyorsunuz. Senin söylediğin gibi. Sanki bir erkek grubunun solistiymiş ya da ünlü bir sosyal medya yıldızıymış gibi ona bayılıyoryorsunuz. Her fotoğrafına imreniyorsun

İnternette bulduğunuz ve adının her hafta trend olmasına neden olduğunuz. Onun parasını kazandınız - benimkinin *dört katı* değerinde fotoğraflar çektiniz - ve paparazziler onu sürünün en nadir, en gizli antilobuymuş gibi takip ediyor. Oysa gerçekte o nesli tükenmekte olan, ürkek bir kuş.

Onu küçük kardeşim olarak tanıyorum. Etrafında yeterince takılırsanız Elfçe konuşan harika bir insan. Kendisi için biraz fazla büyük olan bir dünyada yaşamaya çalışan biri. Ondan asla vazgeçmeyeceğim.

Sadece arada sırada ışığı hissedebilmesini istiyorum. Eğer güneşi çıplak ellerimle gökyüzünden çekip çıkarmam gerekirse, o zaman yanmaya dayanırım. Yapabilsem her şeyimi ona verirdim.

Adil uyarı: Ayak parmaklarınızın testereyle kesildiğini hayal edin, kardeşime bulaşırsanız başınıza gelecek olan budur.

"Bok gibi görünüyorsun," diyorum dürüstçe. "Buna ne yardımcı olur biliyor musun?" "İki saat daha uyumak."

"Arka bahçedeki havuzda ağabeyinle yüzmek."

Xander ters ters bakarak iç geçirir. "Sadece buraya gel ve benimle video oyunları oyna. Beni bu hale getirmeye çalışmaktan vazgeç..."

"Sağlıklı, gelişen, dışarı çıkan bir insan-" "Tamam, tamam," diyor. "Tanrım, çok acımasızsın."

Mikrodalga fırınım bip sesi çıkarıyor. Cips kasesini çıkarıyorum ve telefonuma döndüğümde Xander'ın gözlerini kısarak ekrana baktığını fark ediyorum.

Ona bir bakış attım. "Burnunu mu karıştırıyorsun?" Bir cips yiyorum.

Cep telefonunu ekrandaki bir lekeyi silmeye çalışır gibi kaşıyor. "Ne... boynundaki ne? O bir *morluk mu?*"

Cipsime öksürüyorum. *Hay sikeyim.* Telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp musluğun altında bir bardak su dolduruyorum. Xander "Ne, nereye gittin, detaylara ihtiyacım var!" diye bağırırken ben suyu içiyorum.

Farrow'un bu kadar dikkatsiz davranıp bana ilkokul morluğu yapma ihtimali nedir? *Zayıf.* Belki de o kadar kötü değildir.

Telefonuma dönüyorum ve ekranda boynumu inceliyorum. On sent büyüklüğünde bir leke hafifçe kırmızı. Muhtemelen yakın zamanda olduğu içindir. Uzun süre kalacağından şüpheliyim. "Ne tür detaylar istiyorsun?" Kardeşime soruyorum.

Uzun bir süre sorumu düşündü ve şuna karar verdi: "Diğer kişi hayatta mı?"

Gülümsüyorum. *Ailemi seviyorum.*

Xander açıklıyor, "Luna diyor ki, kiminle takılırsan anında astral parçacıklara ayrılır. Bir daha asla görülmez ya da haber alınamaz." "Bu korkunç bir süper güç."

"Şaka yapmıyorum." Xander kızarmış böreğini sıcak sıcak yer. "Not: Babam bugün ehliyetine el konulmasının şerefine bir parti düzenliyor. Herkes çok mutlu."

"Grup mesajını gördüm." Parti *sadece ebeveynlere açık*, ki bu da benimle ilgili olduğu için saçmalık. Bir cips daha yiyorum. "Sen de mutlu musun?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor ve pastasına bakıyor. Xander oldukça düşük seviyelere iniyor ve ailemiz ona çok göz kulak oluyor. Onun sağlığı konusunda benden bile daha bilinçliler.

Xander bakışlarını zar zor kameraya doğru kaldırıyor. "Thatcher'ın Camp-Away'in yeni formatının 'hayati tehlike yaratacak' kadar tehlikeli olduğunu söylediğini duydum." Thatcher Moretti onun 7/24 koruması, ancak genç kızlar Xander'ı o kadar sık bombalıyor ki Thatcher'ın tek yumurta ikizi Banks Moretti de ağabeyimin korumasında. "Thatcher en katı adamlardan biridir," diye hatırlatıyorum Xander'a. "Muhtemelen aşırı tepki."

"Evet ama..." "Uzun yaşamana ihtiyacım var, Moffy" demeden önce gergin bir ritim geçiyor. Duraklıyor, gözleri biraz camlaşıyor. Burnunu kaşıyor ve sonra kamerayı kağıt tabağına bakacak şekilde döndürüyor.

Telefona sertçe bakıyorum.

Hayatım boyunca, medyanın ve isimsiz, yüz­süz insanların sevdiğim insanlara bok attığını gördüm. Tekrar tekrar. Görünürde sonu olmayan pençeler. Umutsuzca onları parçalamaya çalışıyorlar. Şah damarlarını koparmaya. On yaşındayken bir kaldırım­da yürürken anneme tehditle söylenen *tecavüz* kelimesini duydum.

Neden dünyaya küsmediğimi merak ediyorsunuz.

Dünyaya neden kızmadığımı merak ediyorsun.

Çünkü dünyaya dayanabilecek bir şey olmam gerektiğini biliyordum.

Kardeşlerim için, ailem için, benden sonra büyüyecek ve kendilerini savunamadıklarında onları savunacak birine ihtiyaç duyan herkes için; ağlayacak bir omuza ya da içine düşecekleri bir güvenlik ağına ihtiyaç duyduklarında ben buradayım. Ben buradaydım.

Ben hep buradayım.

Sert bir şekilde kardeşime "Hiçbir yere gitmiyorum Summers" dedim.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

SİYAH VE TURUNCU Cadılar Bayramı flamaları ve balkabağı fenerleri Maximoff'un mutfak dolaplarını süslüyor. Tezgâhın üzerine likör şişelerini diziyorum. Tekila, votka ve aromalı rom. Ayrıca iki altılı paket bira, bir sürahi portakal suyu ve bir litre Fizz aldım.

Maximoff taşımaya kaşlarını çatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bana çeşit çeşit almamı söylemiştin." Şişelere el sallıyorum. "Bu ihtiyaçlarınızı karşılıyor."

Söylenmemiş Kural #1: *Maximoff Hale hiçbir koşulda kendi başına alkol satın alamaz.*

Tabii ayıklığını bozduğuna dair manşet atılmasını istemiyorsa. Bu baş ağrısından kurtulmak için benden bir içki dükkânına gitmemi istedi.

Alışveriş listesinde bir *sürü farklı alkol, farklı türler ve Chasers yazıyordu.*

Kötü noktalama işaretleri ve rastgele büyük harf kullanımı konusunda onu zaten kızdırmıştım. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biri. Ve aşırı *titiz* bir adam için bunun bana verdiği en belirsiz liste olduğunu belirttim.

Maximoff kollarını koyu kırmızı kazağının üzerinde kavuşturmuş, daracık mutfakta otoriter bir duruş sergiliyor. Gömleğini görünce zihnim bir anlığına dalıp gidiyor.

Yeşil tişörtlerinin çoğunu *kırmızıya çevirdiğini* fark ettim. Kasıtlı, hesaplanmış bir değişiklik.

Halk, Hales, Meadows ve Cobalt'ların çoğunu en sevdikleri renklerle ilişkilendirir.

Ve babasınınki
kırmızı. Ryke'inki
yeşil.

Maximoff'a asla babasını umursamamasını söylemem. Umursamamaya *çalışması* bile imkansız olurdu. Ama babasının değerini kanıtlamaya çalıştıkça, aslında gittikçe daha fazla Ryke Meadows'a benziyor.

Bu boktan bir Catch-22. Kazanmak diye bir şey yok ve o bunu çoktan anlamış olacak kadar zeki. Maximoff hiçbir şey yapmadan bırakamayacak kadar inatçı.

"Peki ya viski, viski ya da burbon?" Maximoff bana sordu. "Tek bir koyu likör bile almamışsın."

Kalçamı tezgâha yaslıyorum, küçük alan nedeniyle vücutlarımız doğal olarak birbirine yakın. Maximoff daha da yaklaşıyor, dizlerimiz birbirine vuruyor. Şehir evinde yalnızız.

En azından şimdilik.

İki parmağımı koyu renk kot pantolonunun kemerine sokuyorum. "Hatırlat bana," diyorum boğuk bir sesle, "bu geceki amacımız ne?"

Maximoff uzun dövmele parmaklarıma bakıyor, bir anda kafasının içinde kayboluyor. Kollarını çözdü. Ve bileğimi kavradı.

Elimi kot pantolonunun içine sokuyor. Ağzım kıvrılıyor ve memnuniyetle bizi daha yakına, göğüs göğüse çekiyorum ve avucumu boxer-şortunun altına kaydırıyorum.

Baş döndürücü orman yeşilleri ağzıma doğru yükseliyor. Açgözlü, güçlü ifadesi bedenimi yakıyor ve kaslarımı kasıyor. Gözlerinin yansımada beni becermek istediği tüm yolları neredeyse görebiliyorum.

"Bariz hedefin yanı sıra," diye fısıldıyorum. "Ağzına boşalmam."

Sıkı kavrayışımın altında sertleşiyor ama eli hâlâ bileğime sarılı. "*Benim* dölüm, senin ağzın demek istiyorsun."

Yani bu gece böyle olacak. Liderlik için oynuyoruz. Gülümsüyorum, taleplerine o kadar kolay boyun eğmiyorum. "Söylediğimi söyledim."

"Gol..." diye hatırlıyor. "Bu geceki *gerçek* gol..." Maximoff elimi kotundan çıkardı. Bir saniyeliğine kafasını boşaltmak için. Uyuyorum ve dirseklerimi tezgâha dayıyorum.

"Gerçek" amacını dile getirmesine yardım ediyorum. "Kuzenini sarhoş etmek."

Maximoff tüm bu senaryoya kaşlarını çatıyor. "Ya da onun dediği gibi, 'Sarhoş olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Bu bir bira da olabilir, üç ya da yirmi votka shot da.'"

"Yirmi shot," diye tekrarlıyorum. "Onun kendini iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyoruz. Onu öldürmeye değil."

Jane Cobalt'tan bahsetmiyoruz.

On dokuz yaşındaki kuzeni Sullivan Meadows, içkinin de dahil olduğu "tam bir ergen partisi gecesine" katılmak için ondan tavsiye istedi. Zamanını profesyonel bir atlet olarak yarışmaya ve yüzmeye adanmış olduğundan beri hiç yapmadığı bir şey.

Üç saat boyunca güvenliğin konuşabildiği tek şey buydu. İletişim konuşmamız şöyle bir şeydi:

Donnelly: *Moffy içki hakkında bir şey biliyor mu?*

Ben: *Votkanın berrak olduğunu biliyor.*

Akara: *Beni başlatma.*

Biri Jane'i Charlie'yi gitmeye ikna etsin ki ben de orada olabileyim.

Ben: *ya da sensiz de eğlenebiliriz, Oliveira.*

Genç Hales, Meadows ve Cobalt'ların hepsi tavsiye, yardım ya da herhangi bir şey için Maximoff'a başvuruyor. Ve adam birçok şeyde harika olsa da, *her şeyde* harika değil.

Alkol gibi.

Görünüşe göre kuzenleri ve kardeşleri iyi tavsiyeleri önemsemiyor. Sadece *onun* tavsiyeleri. Bu Maximoff'a olan sevgileri hakkında çok şey anlatıyor. Ve sağduyudan yoksun olduklarını.

Maximoff ilk tartışma konusuna geri dönüyor. "Kendini iyi hissetmek için koyu likör içilebilir." Eğlencem yüzeye çıkınca bana ters ters bakıyor. "Ne?"

"Sarhoş ergen davranışlarım için Tanrı'ya şükürler olsun. Gördüğünüz gibi, ona temel bilgilerle başlamak istiyoruz, içki içme konusunda yüksek lisans derecesine kadar yükseltmek değil." Başparmağımla bakarak parmaklarımı sayıyorum. "Viski yok, burbon yok, viski yok, kismuk yok."

Yavaşça gözlerini kırıştırarak sert bir bakış atıyor. "Bundan zevk alıyorsun."

"Neyden kaçırıyorsun?"

"Bir konuda benden daha çok şey biliyor olman."

Kaşlarım çatıldı. "Kurt izci, *birçok* şey hakkında senden daha çok şey biliyorum. Eğer bu her olduğunda ereksiyon olsaydım, etrafta sürekli bir ereksiyonla dolaşırdım."

"Ben de sana yardım etmeyi teklif etmek üzereydim." Sikimi işaret ediyor. "Sebebi ben olacağımı düşünerek. Ama şimdi..." Bir elini göğsüne koyar. "Kendimi pek cömert hissetmiyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve gülümseyerek dudaklarımı yalıyorum. "Bu doğru mu?" Yapılarımızı tarıyorum, hala birbirimize karşı itilmiş, elim belinde. Onun eli de kıcımda.

Maximoff *bir* adım geri çekilme gösterisi yapıyor. Ellerimiz düşüyor. "Kemiklerimdeki tüm fedakârlık *soldu* ve öldü."

"Bu dramatik ve imkansız."

"Benim zaten bencil bir pislik olmadığımı kim söyleyebilir? Sen arabadayken otoyolda hız yaptım. Hayatını riske attım. Tanrım, Jane'in ben direksiyon başındayken benimle aynı arabaya binmeyi reddettiğini bile bile. Bunu yaptım. Ehliyetim olsaydı muhtemelen hâlâ yapıyor olurdum."

Gururlu değil. Çenesi titriyor, gözleri kararmış.

Derin teğetlere alışkınım. Oral seksten hayatın anlamına kadar. Maximoff böyle çalışır. Onun için her şeyin büyük bir önemi var. Her eylemin, boşaltmaya çalıştığı ruh taşıyan bir alt metni var. Zihni *son* derece merak uyandırıcı ve ben her konuyu, her düşünce çizgisini seve seve takip ediyorum.

"Senin de kusurların var," diyorum açıkça. "Ve bana, halka ve medyaya insan olduğunu ve mükemmel olmadığını hatırlatman gerekiyor çünkü hepimizi hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyorsun." Daha yakına eğilip fısıldıyorum, "Bu seni daha az bencil bir pislik yapar."

Maximoff yaklaşıyor, kaslı gövdesi benimkiyle çarpışıyor. Elim çenesinin keskinliğine doğru kayıyor. Sıcak dudakları ağzımı açmadan önce derin nefesi benimkine karışıyor. Dillerimiz birleşiyor ve eli saçlarımı sıkıyor.

Lanet olsun, Maximoff. Isı toplanıyor, boğazımın çukurunda bir inilti. İçgüdüsel olarak öne doğru itiyor, leğen kemiği leğen kemiğine karşı. Aletinde daha sert bir temas arıyor. Sık sık yaptığını fark ettiğim bir şey. Beni zonklayan bir kayaya çeviren bir şey.

Sırtını tezgâha yapıştırdım. Ereksiyonumu onunkine sürüyorum ve o da açlık dolu öpüşmemizi keserek boğuk bir inilti çıkarıyor, "*Siktir.*"

Onu çıplak istiyorum. Çıplak. Mutfak masasının üzerine eğilmiş. Eminim o da beni aynı şekilde istiyordur.

Ağırlığımı ona daha fazla yüklüyorum. Maximoff gırtlaktan gelen bir iniltiyle küfrediyor, hançer gibi bakışları tavanda. Kalp atışları sert göğsümde hızla çarpıyor. Çenesini koruyucu bir şekilde tutuyorum, parmaklarım ağzının üzerinden boynuna doğru kayıyor.

"Siktir," diye nefes alıyor. Her bakışı, söylediği her kelime sikimi *yumrukluyor*.

Maximoff durumu tersine çevirdi. Kıçımı kavradı ve gücünü kullanarak doğrulmamı sağladı. Vücutlarımızın ayrılmasına izin vermeyerek bizi bir arada tutuyor ve beni geriye doğru yürütüyor.

Omurgam buzdolabına çarptı.

Kemerimi çözüyor ve kaba elini siyah pantolonumdan aşağı kaydırıyor. Sadece boxer-şortumun ince pamuğu bir bariyer görevi görüyor. Boyumu okşarken, uyarılmış bir şekilde aşağıya doğru iniyorum, kan sıcak bir şekilde pompalanıyor.

Kahretsin, öne doğru eğildim, başım bir an için döndü. "Görünüşe göre hayırseverliğe geri döndün," diye nefes alıyorum.

Maximoff elini çeker.

Neredeyse gülecektim. "Ve sonra bir noktayı kanıtlamak için ayrılıyor."

"Saate bakıyorum, göt herif." Bileğini çeviriyor, ucuz saatinin yüzü görünüyor. "Herkes buraya gelmeden önce on dakikamız var. *Belki*."

"O zaman sadece birimiz kelle alacak."

İkimiz de çoğu şeyden bu kadar çabuk vazgeçmeyiz. Maximoff'un zaten bir çözümü var ve cebinden bir bozuk *para* çıkarıyor. "Yazı tura atalım."

"Cebinde çeyreklik mi taşıyorsun?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Başka ne var orada? Bir disket mi?"

"Kapa çenenin ve söyle." Parayı atıyor. "Tura."

Çeyrekliği elinin üstüne vuruyor. Sonra avucunu kaldırıp *Kafalar*.

"Beni her şeyde yenemezsin," diyorum ona.

"Bunun en sevdiğin cümle olduğunu düşünmeye başlıyorum." Tek dizinin üzerine çöktü, beni *öne* doğru çekerek vücudumu çoktan hırpalamaya başladı - lanet olsun.

Omuzlarımı buzdolabına yaslıyorum, nabzım boğazımda atıyor. "Kesinlikle onlardan biri."

Bir çekişte pantolonum kalçalarım kadar indi. Parmaklarım onun gür saçlarında geziniyor. Önümde diz çökmüş, hâlâ tanrısal ve heykelsi, hayranlık uyandırmaya değer görünüyor. Elleri, onu sikime doğru çeken belimin kaslı kıvrımlarını izliyor.

"Sanırım seni orada seviyorum," diye takılıyorum.

"Çoğu insan yapar." Boxer-şortumu yavaşça kalçalarımın altına indiriyor. Ereksiyonum ortaya çıkıyor ve göğsü arzu dolu bir nefesle iniyor. Bana bir kez bakıp "Çok iyi sevişirim" diyor.

"Sana alçakgönüllü diyenlerin hepsinin yalancı olduğunu düşünmeye başlıyorum" dedim.

"Ya da ben alçakgönüllüyüm. Sadece konu seks olduğunda değil."

Bu yorum gerçekten bir saniye aklımdan çıkmıyor ve sonra beni kavıyor ve yavaşça ucumu yalıyor. Boğazımda kabarcıklı bir düğüm oluşuyor. Dudakları şaftımın etrafını sarar sarmaz başım bir buzdolabı mıknatısına çarpıyor. *Sikeyim.*

Omuzlarım buzdolabının üzerinde, belim öne eğik, ağzına doğru sallanıyorum, daha derine itiyorum. Her şeyimi alabileceğini biliyorum. Başının arkasındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Maximoff çıplak kıkırmı kavrayıp sıkıyor, ben de geri uzanıp elimi onun üstüne koyuyorum.

Emiyor ve yalıyor, işin çoğunu o yapıyor ama nefesim sanki maratonda koşan benmişim gibi ağırlaşıyor. Isırıyorum, içimde bir inilti sıkışıyor.

Kahretsin, ağır, gergin bir nefes verdim. "Maximoff." Saçları parmaklarımın arasına dolanıyor. Kaslarım yanıyor.

Ve sonra Maximoff gözlerini kaldırıyor, ereksiyonum ağzına kadar girmiş. Sadece bakışları bile neredeyse boşalmama neden oluyordu. Daha önce hiç kimseye baktığını görmediğim bir bakış takınmıştı.

Sıkı bir şekilde.

Güvenle.

Ve zahmetsizce şöyle der.

Burası benim krallığım.

Tüm vücudum tepki veriyor, dünyam çekirdeğe kadar aydınlanıyor. Döllerimi ağzına alıyor, kalanını sikimden yalıyor ve yutuyor. Az önce yaptığı her hareket dünyanın en doğal şeyymiş gibi ayağa kalktığı anda, neredeyse yeniden sertleşiyorum.

Maximoff benim tarafımdan tamamen tüketilmiş görünüyor. Nefesi ağırlaşıyor, bakışları her uzvumda, etimin her santiminde geziniyor. Boxer külotumu ve pantolonumu yukarı çekiyorum ve fermuarımı çekmeden önce elimi yakalıyor.

Bir nefeste, "Senin içine ihtiyacım var." diyor.

İhtiyacım var. Gelmek için can atıyor. Bırakıyorum ve arzularına teslim oluyorum. Neye ihtiyacı varsa, ona sunacağım. Küçük bir zaman aralığında, aceleyle küçük kilere giriyoruz.

Maximoff kapıyı kapatıyor ve ben onun kot pantolonunun düğmelerini açarken pantolonumu ve boxer-briefimi geri çekiyor, kısa süre sonra ereksiyonunu serbest bırakıyor. Sıcak ve ağır nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Prezervatif?" Ona sordum.

Cebinden bir tane çıkarıyor. *Tabii ki.*

Sert, aceleci dalgalar halinde öpüşüyoruz ve ben onun prezervatifini çalıp shaftının üzerinde yuvarlıyorum. Onun olabileceğinden daha hızlı. Kayganlaştırıcı için avucuna tükürüyor, görüntü beynime yapışıyor. Damarlarımda kan dolaşılıyor.

Dönüyorum, kollarımı fıstık ezmesi ve reçel kavanozlarının yanındaki rafa koyuyorum ve hafifçe eğiliyorum. Belimi sıkıca kavradığını hissediyorum.

Derin, keskin sesi metanetimi öldürüyor. "Seni hızlıca becereceğim."

Alnımı koluma bastırıyorum, boğuk bir iniltiyi bastırıyorum.

"Güzel," diyorum, tıkanarak. "Çabuk sik beni."

Maximoff içime giriyor, basınç sinir bozucu ve lanet...

sikiş. Tamamen içine gömülüyor ve hızlı, aç bir tempoyla itmeye başlıyor.

Ahşap rafı tutmaya çalışıyorum ama zihnim sıfır sağduyu ve sadece bedeni uyuşturan hislerin olduğu bir yere yükseliyor. *Aman Tanrım.* Zevk içimde kabarıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, burnumdan sıcak, düzensiz nefesler alıyorum. Arkama bakıyorum, bakışları aletin derin ve hızlı bir şekilde art arda içime girişini yutuyor.

Memnuniyeti beni daha güçlü bir mengeneyle kavlıyor. Pazılarını ter kaplıyor, beni daha yakın tutarak hızlanıyor. Çenem ağrıyor, sertçe bastırıyorum ve dudaklarımın ayrılmasına izin veriyorum. Hırıltılı bir inilti yükseliyor.

"*Siktir,*" diye homurdanıyor Maximoff kısık bir sesle. "*Farrow.*" Boşalmak üzere olduğum sözcükler ismimin üzerinde dolaşılıyor. Eli belimden kaslı omzuma doğru kayıyor.

Boynumdaki kordonlar geriliyor, kalp atış hızım yükseliyor ve sonra kadınsı bir ses "Moffy!" diye bağırıyor.

Jane.

Lanet

olsun.

"Biz geldik!!" diye varlığını pervasızca duyuruyor. Sanırım uygunsuz davranırsak kendimizi "toparlamamız" için bize zaman vermek için.

Çok edepsiziz.

Maximoff'a "Ya bitir ya da çekil," diyorum, sesim kısık.

Şaşırtıcı bir şekilde riskle oynayan o, içimde kalıyor. Her şey o *doruk sevişmesi* için, ileri doğru sallanırken bir inilti daha yutuyorum. Yine dişlerimi sıkıyorum. Özellikle de oturma odasından ve mutfaktan gelen ayak sesleri varken.

Maximoff çekiliyor ve kullanılmış prezervatifi en kısa rafın altındaki küçük çöp kutusuna atıyor. İkimiz de nefesimizi tutup aceleyle giyiniyoruz. Silah ateşine hazırmış gibi zırlı, nadiren paniklemiş. Kot pantolonunun düğmelerini iliklediğinde bana dönüyor.

Ve beyaz saçlarımın dağınık tellerini düzeltiyor. Bir santim daha uzun duruyorum ve kemerimi bağlıyorum, sonra V yakamı pantolonumun içine sokuyorum ve kulaklığımı tekrar kulağıma takıyorum. Başparmağımı kızarmış dudaklarında gezdiriyorum.

Maximoff sesini alçaltıyor. "Gölgenin adı Dudaklarım Dudaklarına Karşı ve çıkmıyor. Ovalamayla bırak da bir plan yapalım."

"Sana bir plan verebilirim." Bir parça sakızı çıkarıp ağzıma atıyorum. "Çıkıp parti için yiyecek topladığımızı söyleyeceğiz." Raflardan bir avuç dolusu şey topluyorum: fıstık ezmesi, kraker, bir paket Lightning Bolt! enerji içeceği.

Maximoff iki rulo kağıt havlu alıyor ve ikimiz de ilk çıkan olmak için öne çıkıyoruz. Birbirimize bakıyoruz ve sonra yarışıyoruz. *Önce* ben kapının tokmağını kaptım ve dışarı çıktım.

Kaşlarını çattığını gördüğümde gülüyorum ve Jane'in mutfak çekmecelerini karıştırdığını fark ettiğimde dudaklarım bir çizgi halinde geriliyor.

"İşte buradasın," diye fısıldıyor, meraklı mavi gözleri önce kilere, sonra da bize kayıyor. Özellikle de Maximoff'un saçlarına. Birkaç tutamını düzleştiriyorum ve sonra tüm yiyecekleri içki şişelerinin yanına boşaltıyorum. Maximoff'tan kağıt havluları alıyorum.

Jane'e içten, sıcak bir gülümseme veriyor. "Bonsoir, ma moitié." Yanaklarından öpmek üzeredir ama yarı yolda donar. Kendini yakalıyor.

Yüzünü buruşturuyor.

Çünkü beni mahvetti. Çok, çok yakın zamanda.

Jane parçaları birleştirerek yüzünü buruşturur. "Sen git...kendine çeki düzen ver. Sulli ve Akara gelmeden önce bu dağınıklığı toparlayacağım." Tezgâhın tamamını işaret ediyor.

"Teşekkürler." Maximoff iki eklemine kırdı ve üst kattan ayrılmadan önce bana "İyi misin?" diye sordu.

Kaşlarımı çatıyorum ve sakızımı daha yavaş çiğniyorum. "Neden olmayayım ki?" Bakışlarını okudum: *Senin için çok mu hızlı gittim? Seni incittim mi? Çok tatlı ama teselli eline ihtiyacı olan son kişi benim.* "Öyle olmasaydım sana o anda söylerdim."

Omuzları belirgin bir şekilde çözülür. Ve kemerli geçitte kayboluyor. Quinn'i selamladığını duyuyorum ama konuşmaları normal. Mutfaktaki kıza odaklanıyorum.

"Neye ihtiyacın var?" Jane'e soruyorum ve telsizimin düğmesini çeviriyorum. Yumuşak konuşmalar geri dönüyor.

Bir çekmeceyi karıştırıyor, Maximoff'un parti için sevgiyle "büyükanne pijaması" dediği şeyleri giymiş: flanel kedi desenli pantolon ve uzun kollu yakalı üst. Jane omzunun üzerinden kontrol ediyor ve sonra bana fısıldıyor, "Siz ikiniz neredeyse tehlikeli derecede gürültücüydünüz. Quinn'i satın almadığım çikolatalı bonbonları bulması için arabama geri göndermek zorunda kaldım."

Kapak için minnettarım. "Teşekkürler, sana borçluyum."

"Moffy'nin kalbini kırma. Bu kadar ödeme yeter." Çekmeceyi kapatıp bir başkasını açıyor. "Ya da annemin dediği gibi, *sen onun kalbini kırarsan, ben de senin aletini kırarım.*"

Islık çalarım ve kağıt torbalardan içki şişelerini çıkarırım. Bu *hafif* bir Rose Calloway abartılı tehdidiydi. "Sikimi kesip güneşe fırlatmak yok mu?"

Jane alçak bir dolabın yanına çömeliyor. "Moffy görkemli, süslü uyarılardan hoşlanan biri." Dolabı eli boş kapatır ve ayağa kalkar. "Gidebilirsin. Sadece Moffy'ye olan sorumluluğundan dolayı oyalandığını biliyorum."

Yalan söyleyip "*Hayır Jane, gerçekten senin için buradayım. demeyeceğim.*" Değilim. Mutfakta kalıyorum çünkü Maximoff öyle yapmamı isterdi. Jane Cobalt ve benim tek ortak noktamız Maximoff Hale. Onu denklemden çıkarırsak, birbiriyle toplanamayan bir sayı ve bir harf oluruz.

"İyi geçinmemizi istiyor," diye gerçeği söyledim.

Yakındaki bir çekmeceyi açıyor ve gözlerini kısıyor. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Kelimelerle değil," diyorum. "Ama biliyorsun Maximoff, o çok fazla hazırlıklı. Bir sözleşme bekliyorum. Noktalı çizgiyi imzalayınca *Jane'le arkadaş olacağım.*"

Kobalt türü bir şey."

Çekmeceden bir peynir rendesi çıkarıyor ve bana bakarken dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Yanlış bir şey söyledim. O daha ağzını açmadan bunu hissediyorum.

"Yani benimle arkadaş olmanın tek yolu Moffy'nin sana bir sözleşme imzalatması mı?"

"Hayır," diyorum hemen. *Hay sikeyim*. "Sadece Maximoff'un her konuda çok pratik ve titiz olduğunu söylüyorum. Bu bir şakaydı." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Sana *bizimle ilgili* bir şeyden bahsetti mi?" Ondan bana doğru hareket ediyorum.

"Hayır, ama ben de seninle aynı şeyi fark ettim." Buzdolabına doğru ilerliyor. "Anlaşamayacağımız konusunda gergin."

"Ve ikimiz de onu daha az gergin hale getirmek istediğimiz konusunda hemfikir miyiz?" Ben soruyorum.

"Elbette," diyor ve raftan bir parça kaşar peyniri kapıyor. Terliğiyle buzdolabını tekmeleyerek kapatıyor. "Onun mutlu olmasından daha çok istediğim bir şey yok."

"Ben de," diyorum elimi kaldırarak. "Gördün mü, şimdiden ilerleme kaydetmeye başladık. Tamam, başka ne ortak noktamız var?"

Odadaki sessizlik aniden yoğunlaşır. Bir parça peyniri yavaşça dilimliyor.

"Düşünüyor musun?" Ona soruyorum. "Evet, zor."

"Bu kadar zor olamaz."

"O zaman bir şeyiniz var mı?" diye karşılık veriyor.

"Hayvanları seviyorsun," diyorum ona. "Ve onlardan nefret etmiyorum."

Bir parça peynir dilimliyor ve gözlerini bana diyor. "Walrus'a yaklaşık otuz kez küçük piç dediğini duydum."

"Sevgilerimle," diyorum.

Peynir dilimini ağzına atıyor. "Yani iki ortak noktamız var. Hesaplarıma göre, yaklaşık beş yüz altmış dört yıl sonra arkadaş olmak için yeterince ortak noktamız olmalı." Birasına uzanıyor ve ben ayağımı ağzıma sokmadan ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Bundan vazgeçmek istemiyorum ama etrafımızdaki havanın gerildiğini hissediyorum. Garip bir sessizlik birikiyor. Sessizliği doldurmak için başparmağımla mutfak tezgahına vuruyorum. Tezgâhın kenarındaki birasının kapağını açmadan önce bir saniye beni izliyor.

"Buna katılmamanız gerekiyor," diyor birayı dudaklarına götürürken rahatça.

Yüzüğüme vurmayı bırakıyorum. "Beş yüz altmış dört şeyiyle mi?"

"Evet," diye başını sallıyor ve şişeyi bana doğru uzatıyor. "Şöyle demen gerekiyordu

Hayır, Jane, birkaç yıl içinde arkadaş olacağız." "Benim kristal kürem yok," diyorum. "Tamam, o zaman bana yanıldığımı söyle."

"Yanılıyorsun," diyorum. "Çünkü iskeletler mezarlarında arkadaş edinmezler."

"Vay canına." Başını sallıyor.

"Vay canına. Ne?" Doğru şeyleri söyleyemiyorum ve rotamı düzeltmek kendimi daha da çukura sürüklüyor.

"Vay canına, arkadaşım olmak istiyorsun ama bunun gerçekleşeceğine dair bir güvenin bile yok," diyor. "Beş yüz yıl içinde değil. İki yıl içinde olmaz. Peki ya hiç?"

"Kendime güveniyorum ama dostluk iki yönlü bir yoldur," diye cevap veriyorum.

Kaşları çatıldı. "Sence denemeyen ben miyim?" Lanet olsun.

"Haklısın," diyorum. "Bu çok zor."

"Katılıyorum."

Bir şey beni rahatsız ediyor ve Maximoff'la ilgili olduğu için bizi daha fazla yakınlaştırmayacak. Çenemi kaşıyorum. "Demek Maximoff'un artık ehliyeti yok," diyorum. "Birlikte ata binmemenizin tek nedeninin onun araba kullanması olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi," diye yanıtlıyor. Geçmiş zaman kullandığını fark ettim. "Ama artık değil mi?"

"Siz ikiniz pek yalnız kalamıyorsunuz..." Omuz silkiyor.

Ona bu konuda endişelenmemesini söylemek istiyorum. Ben etrafta olmasaydım normalde ne yapacaksa onu yapmasını. Ama *lanet olsun*. Maximoff'la bire bir zaman geçirmeyi seviyorum ve o araba yolculukları bunun büyük bir parçası. Hiçbir parçam sırf nazik olmak için bundan vazgeçmek istemiyor.

Kulaklığım vızıldıyor. "Akara'dan Farrow'a," diyor Akara mikrofonumdan. "Şu anda garaja doğru gidiyoruz. Kapılar açık mı?"

Jane'den uzaklaşıyorum ve bu konuşmanın birkaç dakika içinde keyifli bir halden acı verici bir hale dönüştüğünü fark ediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, sorun o değil. O değil.

Ben olup olmadığımı bile bilmiyorum. Bu sadece elle tutulamayan,
ölçülemeyen bir şey.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

Sulli mutfağında yanımda, "Yeterince cips getirdiğimi SANMIYORUM," diyor. İkimiz herkes için bir tabak yemek hazırlıyoruz. Tostitos'u inceliyor. "Ne düşünüyordum ki? *Bir lanet poşet*. Akara tek başına bütün bir poşeti yiyebilir. Hem neden çörek getirdim ki? Benden başka kimse gece yarısı çöreği sevmez."

"Hey." İki elimi geniş yüzücü omuzlarına koyuyorum. Uzun bacaklı, uzun kollu ve yalınayak. 1.80 boyunda. Benden sadece birkaç santim kısa ve neredeyse göz hizasındayız.

Kardeş gibi görünüyoruz. Sadece kuzen değil.

Annelerimiz kardeş. Onların yeşil gözlerini paylaşıyoruz.

Babalarımız üvey kardeş. Büyükbabamızın koyu kahverengi saçlarını paylaşıyoruz (eğer benimkini boyamasaydım).

Sullivan Minnie Meadows'u geçen yaz 200 ve 400 metre serbest ve bireysel karışıkta dört altın madalya ile evine dönen *ağzı bozuk*, aşırı odaklanmış Olimpiyat sporcusu olarak tanıyorsunuz. Yüzmeyi bıraktığı için kızgınsınız, ancak bazılarınız Sullivan'ın biriyle çıkmaya başlaması fikrini ciddiye almayacak kadar heyecanlı.

Bekaretiyle ilgili tweetlerini gördüm.

Geri çekil.

Ve ben... Ben onu Sulli olarak tanıyorum. Kaba şakalar yapan, çılgınca seven ve her seferinde beni yürüyerek ya da suda geride bırakabilen on dokuz yaşındaki kuzenim. Onu küçük bir kız kardeş gibi seviyorum ve onun kendi erkek kardeşi yok.

Adil bir uyarı: Her bir ciğerini göğüs kafesinden söküp
Eğer onunla uğraşırsan, *paslanmış* et işlemcisi.

"Stres yapma," diyorum omuzlarını tutarak. "Bir paket cips yeterli.
Kimsenin donut sevmemesi ne zaman umurunda oldu ki?"

"Bu bizim ilk Cadılar Bayramı arifemiz."

Anladım. Cadılar Bayramı daha çok babamın doğum günü ve dev bir
kostüm buluşması. Sadece aile. Jane ve Sulli *yıllardır* ailelerimizin ya da
küçük çocukların dahil olmadığı *bir Cadılar Bayramı* öncesi geleneği
bulmaya çalışıyorlar.

Dolayısıyla, Cadılar *Bayramı arifesi*. Kuzenlerimiz ve kardeşlerimizden
sadece liseden mezun olanları davet etmeye karar verdik. Charlie hiç cevap
vermedi. *Çok tipik*. Ve ikiz kardeşi Beckett prestijli bir bale şirketinde baş
dansçı oldu. En iyi arkadaşı Sulli için burada olacaktı ama bu akşam bir
gösterisi var.

Geriye sadece Jane, Sulli ve ben kaldık.

"Ve ilk kez bir partiye ev sahipliği yapıyorum," diye hatırlatıyor Sulli.
"Mükemmel olmak zorunda." Kendisine sürekli baskı uyguluyor.
Sullivan'ın ne zaman bir hedefi olsa, zihninde altın madalyaya ulaşmak
onun görevi.

"Ortak ev sahipliği," diye düzeltiyorum, ellerimi bırakarak. "Burası
benim evim. Ters giden bir şey olursa beni suçlayabilirsin." Turuncu plastik
bir kâseye cips dolduruyorum. Sulli *homurdanıyor*. "Bu işler böyle
yürümez. Benim için kılıcını çekemezsin, Mof." Sessizce ekliyor, "Ve
bunun en kötü parti olmasını istemiyorum.
korumalarımız hiç davet edilmedi."

Kaşların çatıldı. "Kimi etkilemeye çalışıyorsun? Sadece Akara, Quinn
ve Farrow." Onları *arkadaş* olarak davet ettik. İş dışında. Bütün gece bizim
evde kalacağız ve korku filmi izleyeceğiz. Alkol alabilirler ama burada
kalmaları gerekiyor.

Loveseat'i mutfağın kemerine doğru ittik. Bu yüzden oturma odasına
ulaşmak için mobilyaların üzerinden atlamamız gerekti ve burada pufları ve
uyku tulumlarını kurduk. Jane gibi Sulli de pijamalarını, cupcake boxer
şortunu ve turkuaz atletini giymişti bile.

"Üçünü de etkilemeye çalışıyorum," diye fısıldıyor Sulli. "*Senin* havuz
partin hakkında konuştuklarını duydum... kaç yaşındaydın?"

"On sekiz yaşındaydım ve o sivrisinek istilası benim suçum değildi.
Dışarıdaydık. Böceklerin yaşadığı yerde. Doğal olarak."

"Hey, seninle alay eden ben değilim," diyor Sulli. "Tamamen katılıyorum. Bu doğanın suçu. İkiye böldüğün karpuzun değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Haklısın, sinir bozucular. Hem onları neden davet ettik ki?" Yarı ciddi, yarı alaycıyım. Her ne kadar 7/24 Farrow'la vakit geçiriyor olsam da, bu onun benim yanımda *teknik olarak* ilk kez görev dışı olduğu zaman olacak.

Ve teknik detaylara bayılır.

"Eğer onları davet etmeseydik," diyor Sulli, "o zaman buna Kutsal *Aile* Arifesi demek zorunda kalırdık çünkü üçümüzün de arkadaşı yok. Bizi korumaları için para ödediğimiz insanlar dışında."

"Tanrım, çok üzgünüz," diyorum alaycı bir tavırla.

Sulli gülümser. "En hüzünlüsü." Birayı boynundan kavırıyor ve gelişigüzel küçük bir yudum alıyor. Burnu kırışarak yüzünü buruşturuyor. Acı tadı hiç hoşuna gitmiyor.

Koyu renk saçları ortadan ayrılmış. Geniş omuzlarına dalga dalga yayılmış. Sulli oturma odasına bir bakış atıyor.

Şezlongun üzerinde Jane'in Quinn, Akara ve Farrow'u ayrıntılı bir hikâyeyle eğlendirdiğini görüyorum. Elinde limonatayla karışık bir içecekten çılginca el kol hareketleri yapıyordu.

"Bu konuda çok iyi," diyor Sulli, hüzünlü bir ifadeyle. "Çoğu zaman insanlara ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bu bir Kobalt olayı," diye hatırlatıyorum Sulli'ye. "Ne zaman susacaklarını bilmekte zorlanıyorlar."

Benimle karşılıklı gülümsüyor. Yedi Kobalt kuzenimizi *seviyoruz* - en iyi arkadaşlarımız Kobaltlar: Onun için Beckett, benim için Janie; ama onlardan ne kadar farklı olduğumuz inkar edilemez.

Başını sallıyor ve birasından daha büyük bir yudum alıyor. İğrenmiş bir surat yapmamaya çalışıyor. Başarıyor. Sonra farklı bir dilde, "Has pensado en la ultra?" diye soruyor. *Ultra hakkında düşündün mü?*

Ryke Meadows kızlarına İspanyolca konuşmayı öğretti. Bana da o öğretti. Akıcı konuşabildiğim için gurur duyuyorum ama geçen yıl sürekli Ryke ile kıyaslandım... Bilemiyorum.

Her şeyi sorguluyorum.

"Moffy?" Sulli kaburgalarımı dürterek beni sersemlikten uyandırıyor.

Ultra.

Yerdeki sert kabuklu soğutucudan bir su şişesi aldım. Düşünüyorum. Sulli hedefini tamamladığı için yüzmeyi bıraktı. O gitti

Olimpiyatlarda. Madalya aldı. Bir sonraki yaz olimpiyatlarına da katılabilirdi ama aynı şeylerin peşinden gitmek istemedi.

Bu yüzden gözünü Şili'de bir *ultra maraton koşmaya dikti*. Atacama Crossing, çölde 155 millik bir yarış. Bu onun bir sonraki hedefi.

Bir sonraki dövüşü birincilik için.

Ve beni yanında istiyor.

Yüzme ve koşu el ele gidiyor. Birlikte dayanıklılık koşuları yaparak karada kondisyon kazanıyorduk ve bir ultra için zaman ayırmayı *çok isterim*.

Bana bir yıl önce sorsaydı, şimdiki gibi tereddüt etmezdim. "Babam ultra koştuğu için, değil mi?"

"Sul." Keskinleşen çenemi ovuyorum. "Eğer gidersem, beni babana şimdikinden daha çok benzetecekler."

Sulli birasının etiketini yırtıyor. "Bak, kardeşim olmadığını biliyorum-"

"Öyle demek istemedim." *Lanet olsun*.

"Oh hey, biliyorum. Kelimelerle aram çok kötüdür." Kocaman bir nefes alıyor. Henüz pes etmemiş. Sulli nadiren hiçbir şeyden vazgeçmez. "Beni dinleyin. Rekabetçi yüzmeye birlikte başladık ve arkadaşlığın ve kaderin büyük evreninde, belki buna da birlikte başlamalıyız." Duraksıyor. "Ve bunu tek başıma yapmayı hayal bile edemiyorum. Bunu bir düşün, olur mu?"

Başımı salladım. "Senin için yapacağım."

Sulli dudaklarını biranın kenarına koyuyor ve beni kartal gözüyle alkolü izlerken yakalıyor. Şişeyi indiriyor. "Bana kanatlarım çıkmış gibi bakmayı bırakabilirsin."

"Aslında sana yanan bir havai fişegi kucağında tutuyormuşsun gibi bakıyorum." "Ne yaptığımı biliyorum Moffy," diyerek beni rahatlatmaya çalışıyor.

Büyükbabamız bir alkolikti.

Babam iyileşmekte olan bir alkolik.

Babası on yedi yaşında alkolü bırakmayı seçmiş.

Alkolizm Hale ve Meadows'un kanında var. Benim asla alkol kullanmamaya karar vermiş olmam, kardeşlerimin ya da kuzenlerimin de aynı yolu seçeceği anlamına gelmez.

"Sadece dikkatli ol." Krakerleri başka bir kaseye boşaltıyorum.

Sulli *her zaman öyleyim* demiyor. Macera ve *korkusuzluk* onun kanında da var. Bir Meadows olarak, tropik denizlerde uçurumdan atlayarak büyümüş.

okyanuslara açılmak, Ducati'lere binmek ve yüzlerce metre yükseklikte yamaç paraşütü yapmak.

Onun yerine bana "Riski biliyorum" dedi.

Sulli, içinde bir düzine çikolata kaplı çörek bulunan bir fırın kutusuna uzanıyor. Yiyecek çeşitlerini taşıyoruz: krakerler, cipsler, buffalo poppers, Cadılar Bayramı şekeri ve bir sebze tepsisi. Ve hiçbir şeyi dökmeden loveseat'in üzerine *ustalıkla* tırmanıyoruz.

Akara, Quinn ve Farrow puflara uzanmış, telsizlerini bir kenara koymuşlar. Ciddi anlamda mesai dışındalar. Şömineye bakıyorlar, televizyon şöminenin üzerine monte edilmiş. Yemeği ortadaki yeşil uyku tulumunun üzerine koyuyorum ve Janie tavandaki ışığın kablosunu çekiyor.

Neredeyse karanlıkta bizi örtüyor.

Farrow merdivene en yakın siyah bir pufun üzerine uzanmış. Daha çok kendi lanet adasında. Akara, Quinn ve hatta yemeğin yanına çöken Janie bile birbirlerine çok daha yakın kümelenmiş durumda.

Farrow birasını yudumluyor, gözlerini bana dikmiş. Bir sonraki hamlemin ne olacağını merak ediyor. *Ben de öyle*. Yanına oturmak için can atıyorum. Ama bu diğer herkese ne tür bir mesaj gönderiyor?

Hey, korumamı beceriyorum!

Ya da sadece korumamla iyi arkadaşız.

Pekâlâ, ilki bir tutam aşırı tepkiyle birlikte saf paranoyaya benziyor. Ben Farrow'a doğru adım atmadan önce Sulli cipslerin yanına çörekleri yerleştiriyor ve "Cumbuckets" diye küfrediyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Salsa sosunu unuttum." İki parmağını dudaklarına götürüyor: meşhur Sullivan Meadows *konsantrasyon* yüzü. Ve bunu *salsa* krizi için kullanıyor.

"Sulli," diye çıkıştım. "Sorun yok."

"Buzdolabında bir şey var mı? Biraz hazırlayabilirim." Market alışverişi yapmayı teklif edemez çünkü bu ayık bir Akara Kitsuwon'a *ihtiyaç duyulmasını* gerektirir.

"Salsa sosunu unut, Sulli."

"Lo Amca salsa olmadan parti olmaz der. Bu bir parti kuralı. Değil mi?" Jane'e bakar.

"Şey..." Jane bu fikri çok uzun süre düşünür.

"Benim babam da kahvaltıda beş paket acı sos yer, başka bir şey yemez." diye araya girdim.

"Ünlü olanlar," diye sesleniyor Farrow ve kafalarımız ona dönüyor. "İşte partiler için salsa kuralı *yok*. Normal değil."

Tanrım, *Farrow*'un açıklamasına ihtiyacımız olduğu gerçeği gözlerimi kıştırıp inlememe neden oldu. Birasını yudumlarken genişçe gülümsüyor.

"Buraya gel, Sul." Akara o n a yanındaki yeşil pufun üzerine oturması için el sallıyor, kucağındaki cips kasesi de yanında.

Otururken bacaklarını göğsüne doğru çeker ama ona doğru eğilir.

"Bunlar salsa *olmadan da* gayet güzel." Gösteriyor ve bir mısır gemisini ağzına atıyor. "Lezzetli."

"Öylesine söylüyorsun," diye karşı çıkıyor Sulli.

"Değilim." Akara şakacı bir şekilde kâseyi göğsüne doğru çekiyor.

"Bunlar artık benim, teşekkürler."

Parlak bir şekilde gülümsüyor ve sonra bir cips kapmaya çalışıyor. Adam kaseyi kızın kafasına indiriyor. Dalga geçiyor.

Dalga mı geçiyorsun?

Şaşkınca Farrow'a doğru yürüdüm. Bakışlarımı değil tokuştan ayırmadan onun yanına çöküyorum. "Ne oldu?" Ona fısıldıyorum.

"Buna *dost koruma* deniyor, kurt izci."

Güvenliğin bu terimi kullandığını daha önce de duymuştum. *Buddy-guard* (isim): çok önemli bir kişiyi korurken aynı zamanda onun yakın arkadaşı olan kişi.

Akara'nın Sulli hakkında *her şeyi* anladığını, alışkanlıklarını, hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri bildiğimi biliyordum - sadece şu ana kadar "arkadaşlıklarına" hiç odaklanmamıştım...

Ta ki korumamı becermeye başlayana kadar.

Harika. Her koruma-müşteri ilişkisine dair algım artık *çiftleştikleri* tarafa mı kayacak? Zihnim, içine düşmeyi istemediğim bir tavşan deliği gibi.

"Arkana yaslan," diyor Farrow, birasını yudumlarken.

Ben yapıyorum ve omuz omuzayız. Ama kısık gözlerim kuzenime ve korumasına takılı kalıyor. Sesimi alçaltarak sadece Farrow'un duymasını sağlıyorum. "Sana çok mu yakın görünüyorlar? Bir dost korumadan daha mı fazla?"

"Hayır." Birasını yudumluyor, şu anda tamamen rahat. Kuzenimi gözlemliyorum. Akara'nın oyulmuş pazusunu itiyor, Akara kaseyi arkasına saklarken gülüyor.

Yüzümü buruşturuyorum - *flört mü ediyorlar?* Karışık duygularıma dokunmamaya çalışıyorum. Sulli'nin korumasıyla birlikte olması fikrinden hoşlanmıyorsam ikiyüzlülük etmiş oluyorum ama bir parçam "Hulk Akara'yı ezsin" bölgesine doğru ilerliyor. "Emin misin?"

Farrow başını çevirip kulağıma fısıldıyor. "Akara'yı uzun zamandır tanıyorum ve Sulli'yle asla o çizgiyi aşmaz. O bir güvenlik *lideri*. Çok profesyoneldir. Ve Ryke Meadows'un onu öldüreceğini biliyor."

Babam seni öldürecek. Çenem gerildi ve ani düşüncemi hissetmiş olmalı.

Yine kulağıma doğru fısıldıyor. "Eğer baban beni korkutsaydı, seniöpmezdim."

Aklıma gelmişken... Farrow'la sınırı aştığım için hiç pişman olmadım.

Bir kere bile.

Omuzlarım bir parça düşüyor ve Farrow yumurta, domuz pastırması ve peynirle sandviçlenmiş İngiliz çöreğini ısıyor. Duş aldıktan sonra evinde yapmış ve buraya getirmiş. Bu gece için atıştırmalık almış olmamıza rağmen.

Kahvaltı yiyeceklerine olan sevgisi sınır tanımıyor. Farrow *kelimenin tam anlamıyla* yedi gün üst üste her öğünde güneşli yumurta ve sosis sipariş edecek.

Farrow yarısı ısırılmış sandviçi bana uzattı.

"Paylaşmadığını sanıyordum."

Başparmağını yalıyor, dudakları kalkıyor. "Sadece seninle paylaşıyorum." Sandviçi aldım. "Çünkü ben senin müşterinim."

"Tekrar dene."

Çünkü ben senin... "Sen söyle." Bu ilişkiyi etiketliyor muyuz? Bilmiyorum. Bu benim ilk ilişkim. Etiketler ne zaman geliyor? Belki Farrow'un bir insanı sevgilisi olarak görmesi için en az altı ayı vardır.

Çevresinden odayı incelemesini izliyorum. Farrow'un çevremize karşı kurnazca tetikte olmasını seviyorum. Ben daha belirginim. Direkt bakıyorum.

Janie Netflix'te bir korku filmi bulmak için kumandayı kullanıyor. Akara ve Sulli sessizce sohbet ediyor ve Sulli çöreğin üzerine cips diziyor. Quinn, kaslı bacaklarının altında koşuşturan beyaz kedi Ophelia ile oynuyor.

"Maximoff." Farrow bakışlarımı yakalıyor. Daha fazla konuşmamak için kendini tutuyor ve ben hayal kırıklığına uğramıyorum. Çünkü bizi

izleyen birini gördüğünü biliyorum. Gözlerini dikmiş televizyona bakıyor.

Sandviçi geri vermeden önce yemeğinden bir ısırık alıyorum. Sonra su şişemi açıp yudumluyorum.

"Bunun nesi var böyle?" Quinn ayak bileğini mıncıklayan patiska kediye kaşlarını çatıyor.

"Senden nefret ediyor Oliveira," diyor Farrow birasını yudumlarken.

"O," diye düzeltiyor Janie Farrow'u sivri bir bakışla; beni izlediğini görünce *arkadaşmışız* gibi gülümsemeye zorluyor; merak etme *Moffy*.

Bu kimseyi ikna etti mi? Duvar kağıdı, lamba, masa, aydaki adam, hepiniz ikna oldunuz mu? Ben de ikna olmadım.

"Ne?" Quinn, Farrow'a bu fikre gerçekten üzölmüş gibi göröndüğünü söylüyor. "Benden nefret etmiyor. Hayvanlarla aram *iyidir*. Profesyonel boksör olmadan önce köpeklere fısıldayan biri olabilirdim." Yavru kediye dilini şaklatıyor ve miyavlama sesi çıkarıyor.

Solo bardak elinde, Akara Quinn'e doğru eğiliyor. "Hey, onun bir *kedi olduğunu* biliyorsun, köpek değil."

Quinn hepimizle birlikte güler. Hiçbir mecazi yumruğun onu yere serdiğini görmedim. Rom ve Fizz'ini yudumluyor. "Büyürken bir köpeğim vardı."

"Ne tür?" Sulli sorar ve Janie *Elm Sokağında Kabus'a iner*.
ve bana ve Farrow'a *evet* ya da *hayır* diyor.

Ona bir başparmak işareti yapıyorum.

Farrow bilerek başparmağını indiriyor.

Başparmağını kaldırıyorum.

Sanki az önce ona mastürbasyon yapmayı kabul etmişim gibi kendinden *memnun* bir ifade takınıyor. Eşdeğer değil, ama ona çok fazla ilgi gösteriyorum. O da bunun farkında olmamı sağlıyor.

Quinn kuzenime "Benim bir husky'im vardı." diye cevap veriyor.

Sulli, "Benim de bir husky'im vardı," diyor ve oda sessizleşiyor. Kuzenim Quinn'e, "Bir süre önce öldü," diye ekliyor.

"Evet, biliyorum. Gördüm..." Quinn susar ve boğazını temizler.

"Twitter," diyor Farrow.

Quinn kendinden daha emin bir şekilde Sulli'ye "Aslında Facebook'tu" diyor.

Meadows'un beşinci bir aile üyesi olsaydı, bu *ben olmazdım*. Husky Coconut olurdu. O köpeği *severdin*. O lanet köpeği severdim ve sonunda yaşlılıktan öldüğünde hepimiz üzüldük.

Quinn patiska kediye sevmeye çalışır ve kedi parmağını ısırır. "Jane?"

"Carpenter sebzeleri sever. Ona şu bebek domateslerden bir tane at."

Quinn sebze tepsisine doğru uzanır ve ardından bir domatesi koltuğun altına fırlatır. Carpenter peşinden koşar.

Başını sallar. "Bu doğal değil."

Akara fincanını televizyona doğru çeviriyor. "Hâlâ içki içme oyunu oynuyor muyuz?"

"Evet," diye tekrar tekrar başını sallıyor Sulli. "Jane'in kuralları var."

"Doğru." Jane pufunu parçalamakla meşgul. Bu tür şeylerde genelde yanımda olur ama şu an bir köşede duruyor.

"Janie," diye sesleniyorum ve onu yaklaşıtıyorum.

Hayır diyor. Ve Farrow'a kısa bir bakış atıyor. Sanki bizi yalnız bırakması gerekiyormuş gibi. Karanlıkta gizli gizli sevişecek değiliz ya. İki kuzenimle aynı odadayım.

Olmuyor.

"Jane," diye sesleniyor Farrow ben daha fazla dürtmeden.

Pembe pufunu yanıma sürüklemeyen önce bir saniye tereddüt ediyor. Benden birkaç adım ötede durdu. Uzanıp onu ve pufu yanıma doğru kaydırıyorum.

Jane gülümsemesini gizleyemez. "Hallow Friends Eve'in içki oyunu kuralları," diye gruba duyuruyor. "Freddy Krueger her görüldüğünde, biri çılgılık attığında ve biri *kabus*, *rüya* veya *uyku* kelimelerini söylediğinde içkinizden bir yudum alın."

"Peki ya Moffy?" Sulli soruyor.

"Ben oynamıyorum."

"*O y n a m a d a n* duramazsın," diye cevap verir Jane. "Ve biliyorsun *ki* ben

Çift negatif kullandığımda ciddi olurum."

Sulli bir çörek ısıtır ve ağzı dolu bir şekilde "Lo Amca ve babamın ayık oyuncular için her zaman alternatif kuralları vardır" diyor.

Janie canlanır. "Biri her çılgılık attığında bir kıyafetini çıkar."

"Ce n'est pas une bonne idée," diyorum Fransızca, böylece sadece Jane anlayabiliyor. *Bu iyi bir fikir değil*. Evet, bugün çoktan boşaldım ve zihinsel konsantrasyonla ereksiyondan kurtulabilirim. Ama Farrow'un yanında soyunuyorsam olmaz. Bak, bazı şeyler kolayca saklanamaz.

Benim kocaman, kaya gibi sert sikim de onlardan biri.

Farrow dışında herkes bana bakıyor. Benden uzaklaşıyor ve sonra boş bira şişesiyle mutfğa gidiyor.

Jane, "Je n'ai pas d'autre id  e que celle-ci." diyor. *Bundan başka bir fikrim yok.*

Sulli'ye bakıyorum ve partinin başarısızlığa uğramasından duyduğu endişeyi hatırlıyorum. Bir ereksiyon yüzünden kuzenimi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Gözlerimi uzun uzun kırıştırarak kapatıyorum. Bu son tuhaf düşüncüy   aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Tamam," diyorum, gözlerim açık. "Diğer her çığlıkta bir parça giysi çıkaracağım *ama* iç çamaşırdan önce duracağım." Odadakiler kabul ediyor ve Farrow yeni bir pale ale ve Janie'nin pastel mavi battaniyelerinden biriyle dön  yor. Battaniyeyi bana atıyor ve tekrar yere çök  yor.

Eskisi kadar yakın. Omuz omuza. Onun varlığı bir fırın gibi, beni baştan aşağı kaynatıyor. *Sakın yakalanma.* Bu mantra nasıl? Bunu defalarca tekrarlarsam, ereksiyondan kaçınabilirim. Kesinlikle.

Sakın yakalanma.

Janie oynat düğmesine basar ve filmin yaklaşık onuncu dakikasında Farrow seslenir: "Akara, mesaide misin yoksa Jane'in dekorunu mu seviyorsun?" Odayı inceliyor olmalıydı.

Bir aktris aniden çığlık atıyor. Herkes içiyor ve ben gömleğimi başımın üzerinden çıkarıp bir kenara atıyorum. Farrow'un yanında arkama yaslanıyorum. Gülümsemesini *bastırmaya* çalışıyor.

Bu çok nadirdir.

Jane sohbeti canlı tutuyor. "Akara, burayı nasıl dekore ettiğimi beğendin mi?"

"Ben öyle bir şey demedim," diyor.

Quinn ona, "Kardeşim dekorasyonunuzu çok beğendi," diyor. "Buna Retro Büyükanne Gerçekliği diyor."

Janie ışınlanıyor.

Sulli ona "Bence çok tatlı," diyor.

"Teşekkür ederim Sullivan," diye yanıtlıyor Janie. "Yeni korumam olur musun?" "Elbette, seni öl  m  ne koruyacağım."

"Ve gittiğim her yerde beni takip mi edeceksin?"

"Her yerde."

"Heyheyhey," diye araya giriyor Quinn, kolunu Sulli'ye doğru uzatarak. "İşimi alma. Satılık değil."

Jane daha sert ışınlar. Son *emekli* koruması onun emrinde olmaktan duyduğu memnuniyeti hiç dile getirmemişti.

Farrow ona, "Transferlerden senin sorumlu olmaman çok kötü, Quinn," diyor. "Buna sadece Akara karar verebilir."

Sulli Akara'nın kolunu dürtüyor. "Ne dedin, Kits? Beni Jane'in yanına mı vereceksin?" *Kits*.

Kuzenimin koruması için özel bir lakabı var. Soyadı Kitsuwon değil ama yine de bir lakap. Farrow'un da benim için bir lakabı var. İki artı iki eşittir.

Huh.

Zihnimin bu gece durması gerekiyor. Yemin ederim paranoyak ruhlar için yeni bir cehennem çemberine ulaşacağım.

Akara Sulli'ye başını sallar. "Beni ringde yenebildiğin zaman, Jane'in detaylarını alabilirsin." Sesi ciddiye ama belki de Sulli'nin onu asla yenemeyeceğini biliyordu. Altı yaşından beri Muay Thai eğitimi almış.

Sulli burnunu kırıştırır. "Ama ben bir aşığım, savaşçı değil."

Dudakları titriyor. "Üzgünüm, Sul. Seni pas geçmek zorundayım o zaman. Senden boktan bir koruma olur."

Jane kalbini tutuyor. "Öyle olmadığını söyle."

Farrow ekranda *uyku* kelimesi söylenirken "İç," diye sesleniyor. Korku filmi önümüzdeki yirmi dakika boyunca hepimizi içine çekiyor. Herkesin üç tane doldurduğunu gördüm.

Sulli *altıncı* birasını içiyor. Evet, sayıyorum.

Ve atacak *hiç* kıyafetim kalmadı. Koyu yeşil boxer külotuma kadar. Battaniye, Farrow'un ereksiyon olma ihtimalime karşı yaptığı taktiksel bir manevraydı. Ben iyiyim. Birasını yudumlamasını izlemeyi bıraktım ve beynim ve aletim ilk kez benimle işbirliği yapıyor.

Şükürler olsun.

Telefonum birkaç kez çalıyor. Kardeşlerime cevap veriyorum. Çoğu Cadılar Bayramı arifesine davet edilmedikleri için *kızgın*.

Kinney en can sıkıcı olanı.

Seni pislik. Korkunun ne olduğunu bile bilmiyorsun - Kinney

Başka bir zaman anne ve babamda Cadılar Bayramı film gecesi yaparız. Söz veriyorum. Cevap veriyorum.

Kurukafa ve çapraz kemik emojişi gönderiyor.

Onları henüz alkolün etrafında istemiyorum. Yirmili yaşlardaki erkeklerle takılırken olmaz. Kız kardeşim *13 yaşında*. On üç yaşında kalabilir.

Ve Luna, dil piercinginden sonra ailelerimizle hassas bir çizgide yürüyor. Davetiye göndermeyerek ona iyilik yapıyorum.

Ayrıca Luna'yı davet edersek, Jane'in iki kardeşi Eliot Cobalt ve Tom Cobalt'ı da davet etmek zorunda kalırız. Bu da muhtemelen *benim* itfaiyeyi ya da nöbetçi doktorumuzu aramamla sonuçlanır.

İşte bu yüzden "sadece lise mezunları" davet şartını koyduk.

"Sulli?" Korumasının endişeli sesi dikkatimi çekiyor. Kuzenimin üzerine eğiliyor ve yanağını okşuyor. "Bekle..." Ayağa kalkar ve koltuğu kolayca atlatır.

Sulli bacaklarını göğsüne daha sıkı sarıyor ve sonra alnını diz kapaklarına dayıyor. *Başı dönüyor*.

"Sulli," diye başlıyorum, ayağa kalkmak üzereyken Akara elinde yeni bir kutu çöreklerle dönüyor.

"Bunu ye." Sulli'ye sade bir çörek uzatıyor. "Kafanı yemekle dağıtabilirsin." Birayı parmaklarından çekip alıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve çöreği almak için başını yeterince kaldırıyor.

Jane siyah kedisi Lady Macbeth'i okşuyor. Sulli'ye "İlk kez sarhoş olduğumda her yere kustum," diyor. "Moffy saçımı tuttu." Yanağını omzuma yaslıyor. Ben de kolumu onunkine doluyorum.

Quinn, "İlk kez sarhoş olduğumda kendi çişimin içinde sızmıştım," diyor. "Hiç sorma."

Farrow boş şişesini bir kenara bırakır. "Ve şimdi gidiyorum-"

Bir cisim perdeli ön pencereyi parçalıyor. Ardından hızlı ve şiddetli bir *patlama* sesi duyulur.

Pop.

MAXIMOFF HALE

FİŞEKÇİLER.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Üç koruma da harekete geçerken ben ayağa fırlıyorum.

"Farrow!" Akara bağılıyor ve ön kapıyı işaret ediyor, ardından telsizini uyku tulumunun üzerinden alıyor. "Akara'dan Alfa'ya. Akara'dan Alfa'ya."

Farrow çoktan çıkışa doğru koşmaya başladı ve ben de içim içimi yiyerek, ateşli bakışlarla çok geride değilim. *Birisi aileme zarar vermek amacıyla camımı kırdı. Bunlar silah sesi olabilirdi.* Tek hissettiğim bu.

Ve ben kırmızı görüyorum.

Farrow kapı kolunu tutuyor ama aniden bana doğru dönüyor. Elini çıplak göğsüme koyarak kapıya ulaşmamı engelliyor. Ire onun dikkatli bakışlarını daha önce *bana* yöneltildiğini hiç görmediğim bir şekilde kızartıyor.

"Quinn, *pencereye* yaklaşma, yerde cam var!" Akara bağılıyor. "Kızları ve Moffy'yi üst kattaki banyoya götür ve kapıyı kilitle!"

Şiddetli nabzım kulaklarımın çukurunda çekiçleniyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Farrow bana dudak büktü. "Beni takip *edemezsin.*" Bakışları yeniden sert ve sıcak bir hal almadan önce kısa bir endişe ve korku parıltısı görüyorum.

Dişlerimi sıkıyorum. *Yardım etmem gerek. Yardım etmek zorundayım.* İçsel ihtiyaç kafama, göğüs kafesime, *kalbime çarpıyor* ve nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.

Banyoda saklanıp nasıl *bekleyeceğimi* bilmiyorum.

"Onu görüyorum!" Quinn aniden bağıyor. Bize doğru hücum etti. Farrow ve benim aramdan geçerek kapıyı açıyor ve zifiri karanlık geceye doğru aceleyle koşuyor. Sokağımda kamp kurmuş olan paparazziler, uykudaki ateş böcekleri ve eşek arıları gibi uyanıyorlar.

Karanlıkta parlak. Ve sokmaya hazır.

Farrow beni hemen uyardı, "Sakın. *Takip etme.*" Sonra Quinn'in aceleci ayak izlerini takip ederek dışarı fırladı. Farrow'un yakıcı sesi kulaklarımı **t ı r m a l ı y o r .**

Beni korumaya çalışıyor. Bu kadar basit.

Ellerim yumruk halinde kalıyor ama Jane ve Sulli'yi bulmak, onları güvende tutmak için dönüyorum-

"CARPENTER!" Jane kanlı bir cinayet çılgılığı atıyor, sesi kalbimi yerinden oynatıyor. Her şey çok hızlı oluyor; Sulli'nin elinden kurtulup aşağı iniyor.

"Jane!" Sulli bağıyor, neredeyse peşinden merdivenden aşağı düşüyordu ama Akara Sulli'yi belinden yakaladı. "KITS!"

"Burada kalmalısın!" Akara bağırır. "JANE!"

"MOFFY! CARPENTER!" Jane çılgılık atıyor, telaşlı gözyaşları yanaklarını ıslatmaya başlamış bile. Kedileri içeride tutmak için kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama o çılgılık atıyor, "O ZATEN DIŞARIDA! DIŞARIDA!"

Walrus, diğer kedi yavrusu ayak bileklerimin yanından geçip gidiyor, onu yakalamak için uzanıyorum ama o gecenin içine doğru kaçıyor. Zaman kaybetmedim. O lanet hayvanı kovaladım.

Dışarıda koşuyorum.

Bu ev kedileri onun bebekleri ve biz şehirde yaşıyoruz. Arabaların sürekli geçtiği bir yerde. Eğer biri ölürse, çok üzülür. Tek düşündüğüm bu.

Tek bildiğim.

Koşuyorum. Kaldırıma, cadde parkına doğru. Walrus'un park etmiş bir arabanın altında koşuşturduğunu gördüm.

Ve sonra paparazziler tarafından kuşatıldım. Her yönden kameralar.

"CARPENTER!" Jane panikle seslendi. *Dışarıda mı?* Başım dönüyor, sert ışıklar altında gözlerimi kısıyorum. Önümü zorlukla görebiliyorum.

"JANE!" diye bağıyorum ve paparazzileri iterek Jane'in gittiğini düşündüğüm yere doğru ilerliyorum. Onu yalpalayarak ve çıplak ayaklarına takılarak ama kararlı bir şekilde başka bir patiska kedinin peşinden koşarken görüyorum. *Sarhoştur.*

Sarhoş amına koyayım.

Unutmuşum.

Buradaki tek ayık kişi benim.

"Onu yakaladım! Onu yakaladım, Maximoff!" diye bağıyor bir kameraman ve sonra aniden bana Walrus'u uzatıyor. Rahatladığımı ya da minnettarlığımı ifade edecek zamanım yok. Ona bir kez başımı salladım ve sonra tüm dikkatimi Jane'e ulaştırmaya verdim.

Paparazziler birbirlerine "Bırakın geçsin!" diye bağırmaya başladılar. "Bırakın geçsin!"

"JANE!" Bağırıyorum. Bedenleri itiyorum. Sorularla bağırarak seslerin arasından geçiyorum. El yordamıyla itiyorum.

"CARPENTER!" diye feryat ediyor. Yavru kediyi zar zor görebiliyorum. Lanet *yola doğru koşuyor*. Jane de peşinden koşuyor.

Lanet olası paparazzilerin arasından geçerken vücudumu çarpıyorum. Kazara yanağıma ağır bir kamera çarptı. Durmuyorum.

Duramıyorum.

Ayaklarım beton yola çarpıyor ve bir elimde Walrus, kolumu Jane'in beline doluyorum, aynı anda o da minik patiska kedisini ölümüne kavırıyor. Sokağımızdan hızla inen farlar bize doğru geliyor. Onu hızla kaldırıma doğru yönlendiriyorum ve tam zamanında kaldırıma ulaşıyoruz, araba hızla geçiyor.

Jane titriyor ve hafifçe topallıyor. *Düşmüş olmalı.*

Nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum - sanırım bizim evin on iki ya da on beş ev aşağısındayız. En iyi arkadaşımı bizim konağa doğru yönlendiriyorum.

"Maximoff! Gecenin sekizinde neden iç çamaşırlarınlasın?!" dikkatimi çeken tek soru bu. Soğuk 30 Ekim'de neredeyse çıplak olduğumu hatırlatıyor banath.

Harika.

Kameralar çılgınca yanıp sönüyor ve ben sadece Jane'i eve götürmeye odaklanıyorum.

Bizi eve götürüyor.

"Moffy," diyor Jane, sesi sert ve gözlerini Carpenter'a dikmiş, sadece Carpenter'a. "O neredeyse... o... sen...?"

"O iyi. O iyi." Walrus'un da kaçtığını fark ettiğini sanmıyorum. Ya da onun benim kollarımda olduğunu. Gözleri bulanık, kendini kaybetmemek için savaşıyor.

ağır kapaklar açık. Aşağı baktım. Flanel pantolonunun kumaşından kan sızıyor, her iki diz kapağı da kan içinde.

Çenem kilitlendi. "Hadi, Jane." Adımlarımızı hızlandırmaya çalışıyorum. Bu kadar kargaşanın olduğu bir yerde, çok geçmeden hecklers olabilir. Gerçi tüm bunları havai fişekli bir heckler başlattı - belki de ikinci raunt için gelen arkadaşları vardır.

Belki de yalnız bir kurt değildi.

Belki de evimizde saklanmayı planlıyorlardır.

Lanet olsun.

Mors sol kolumda kıvranıyor. Pençelerini çıplak göğsüme geçiriyor ve omzuma tırmanmaya çalışıyor. Çizikleri umursamadan onu geri çekiyorum.

Sağ kolumu Jane'in omuzlarına doladığımda paparazziler yüzüme doğru geliyor. Onları uzaklaştırmak için onu bırakmak zorunda kalıyorum.

"Geri çekilin!" Bağıriyorum, şaka yapmıyorum.

Birçoğu geri geri gidiyor. Ve bazıları da bizi umursamıyor. Sarhoş bir şekilde sallanan Jane neredeyse tekrar düşüyor, bacakları sallanıyor.

"*Janie*. Tut onu." Ben de ona Walrus'u veriyorum.

Tanıma dudaklarını ayırır. *İki* kedinin dışarı koştuğunu. "Merde." Diğerlerinin Walrus ve Carpenter'dan önce dışarı fırlamadığını ummalıyız.

Jane yavru kedilerini şiddetle koruyucu bir şekilde tutuyor.

Çabucak Jane'i kaldırdım. Kolumu bacaklarının altına sardım, diğer kolumla sırtını destekledim. En iyi arkadaşımı kucaklarken paparazziler çılgına dönüyordu.

"TAM BURADA, MAXIMOFF, JANE!! BURAYA BAK!"

Siktir git.

Üç kat daha hızlı hareket edebiliyorum. Jane ışıklar yüzünden başını göğsüme yaslıyor. Kameralar sadece daha sıcak, daha aralıksız yanıp sönüyor.

Ve sonra... paparazziler bir yol açmaya başlar. Bir beden sığabileceği kadar ayrılıyor. Ama bizim için değil. Jane ve bana doğru buldozer gibi gelen 1.80 *boyundaki* İtalyan-Amerikan koruma için.

Gözlerimi kısıyorum, sürekli patlayan flaşlar yüzünden görüşüm bozuldu ama Güvenlik Gücü Epsilon'un lideri Thatcher Moretti'nin uzun, dağınık saçlarını, tıraşsız çenesini ve sert kahverengi gözlerini ayırt edebiliyorum.

Devasa boyu ve güçlü yapısıyla medya ile aramızda bir bariyer oluşturuyor. Kitleleri itip kakmayı on kat daha kolay hale getiriyor.

Thatcher mikrofonunu siyah düğmeli gömleğinin yakasına takıyor. "Onları yakaladım. Sokağı boşaltın." Walrus'un Jane'in anne şefkatiyle kıpırdadığını görür. Thatcher yavru kediyi yakalar ve Walrus'u koruyucu bir şekilde kolunun altına sıkıştırır. Tüylü bir futbol topu gibi.

Evimin önüne geldiğimizde gözlerimde beyaz ışıklar dans ediyor. Ön kapıyı şahsen kaç kez kullandığımı ellerimle sayabilirim.

Üç.

Üç kez.

Çünkü bu çılgınlık olur.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, evimdeki insan sayısının çokluğunu fark ediyorum. Hepsi Alfa'dan tanıdık yüzler. Pencерemizi bantlıyorlar ve camları süpürüyorlar. Mikrofonlarla konuşarak evimin geri kalanını davetsiz misafirler için tarıyorlar.

Jane'i hâlâ kemere yaslanmış olan koltuğa oturtuyorum.

Ve Quinn merdivene doğru koşar. *Quinn mi?* "Quinn, Farrow nerede?" diye seslendim. Durmadı. Ben de peşinden merdivenin dibine kadar kovaladım. "Quinn!"

Durup arkasına bakıyor, burnu kanıyor.

Ne oldu?

Olanlar.

Quinn ağzını açar ama Thatcher ona "Git Quinn" der.

Hayır. Siktir et. "Farrow nerede?!" Bağırıyorum, dalga geçmiyorum.

Quinn'in çene kasları titriyor ama yukarı koşuyor. Başımı sallıyorum, *kızgınlım*. Thatcher'a dönüyorum ama o, Jane yavaşça ilk yardım çantasını karıştırırken Jane'in yanında duruyor. Kanlı dizleri için.

Thatcher emir veriyor, "Bütün kedileri görmem lazım!" Patiska yavrularını leopar desenli taşıyıcılarına yerleştirdi bile. Onları güvenceye alıyor. "Walrus ve Carpenter elimizde. Ophelia, Lady Macbeth ve Toodles nerede?"

Jane sarhoş bir şekilde ona göz kırpmıyor. "İsimlerini biliyor musun?" Thatcher'a ters ters bakıyorum.

"Farrow hangi cehennemde?" Hiçbir şey yok.

Sorumu kabul etmedi. Güvenliğin büyük şemasında, kendi korumamın nerede olduğunu bilmek benim için *önemsiz*. Oturup ekstra güvenliğin bizi korumasına izin vermem gerekiyor. Onları umursamamam gerekiyor.

Yaralansalar bile.

Bu onların işi.

Kırık pencerenin yanında Price'ı görüyorum, Alfa lideri daha genç bir güvenlik üyesiyle sohbet ediyor. Telefonum buruşuk uyku tulumlarının üzerinde öfkeyle titriyor. Tüm ailem korkmuş olmalı.

Annem.

Onu aramak zorundayım.

Thatcher Jane'in sorusuna cevap bile vermedi. Takımdaki en katı, saçma sapan adam. Yemin ederim, bu yönünü seviyordum ama şimdi çok sinirlendim.

Thatcher mikrofonunu tutuyor. "Jane, evde hiç başıboş hayvan var mı?" Gazlı bez paketiyle boğuşuyor, ben de yardıma gidiyorum. Önümü kesti ve yerime geçti. Koltuğa diz çöküp gazlı bezi yırtarak açtı.

Bir şey yapmam gerekiyor ama güvenlik beni engellemeye bayılıyor. üretken bir şey.

Şu an çok sinirliyim, çılgılık atabilirim. Yüzümü ovuyorum.

Farrow nerede?

Farrow nerede?!

Nerede benim... Kapalı ön kapıya sabit bir şekilde bakıyorum.

"Sokak köpeği yok," diyor Jane, ağzından kaçırmamak için elinden geleni yaparak. "Dün bir tane daha evlat edindim. Meyan kökü. Dört yaşında... gri, uzun tüylü. Mavi gözlü."

Thatcher mikrofonuna konuşur. "Altıncı bir kedi var-Licorice. Gri." Gazlı bezi dizlerine bastırıyor ve Jane dişleriyle bir yara bandını yırtıyor. Thatcher en iyi arkadaşıma, "Lady Macbeth, Toodles ve Ophelia'yı saydım" diyor.

Jane başını sallıyor, zorlukla rahatlıyor.

Kapı açılıyor ve Farrow'un geldiğini düşünerek göğsüm kabarıyor.

Ama o değil. O değil. Luna'nın koruması.

Sikerim böyle işi.

Alfa liderine doğru ilerliyorum. Yürüyüşüm güçlü ve kararlı. Bu adamların hiçbirinden çekinmedim. Bir nefes bile. Bir saniye bile. Ve şimdi bana *cevap verecekler*.

"Price." Sert sesim dikkatini genç güvenlik üyesinden çekti. "Farrow'un nerede olduğunu bilmem gerek. *Hemen.*"

"Oturmalısın-"

"Hayır. Sen bana korumamın nerede olduğunu söyle. Bu tartışmaya açık değil."

Price mikrofonunu tıklıyor. "Price'tan güvenliğe, biri Farrow hakkında bilgi versin." *Doğru.* Farrow dışarı koşmadan önce telsizini eline almamış. Price onunla doğrudan bağlantı kuramaz.

Gözlerini uzaklara dikeyor. "Güvenlikten Price'a," diye tekrarlıyor. "*Biri* bana Farrow hakkında bilgi versin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Beklemek beni öldürüyor. Hafifçe dönüyorum ve Akara'nın merdivenden indiğini görüyorum.

Sulli'nin hemen arkasında olmasını bekleyerek kaşlarımı çatıyorum. Son gördüğüm görüntüde Sulli onunlaydı. Onunla olduğundan emindim. "Akara!" Seslendim. "Sulli nerede?"

Gergin bir şekilde yürüyor. "Gitti." Kulaklığına dokunuyor, dikkati dağılıyor, sonra tekrar odaklanıyor. "Filmin yarısında gelip onu alması için babasına mesaj attı. Söylediğinden çok daha kötü hissediyordu."

"Ryke o zaman burada
mıydı?" Başını
sallıyor.

Hiç şaşırmadım. Sulli'nin babası ve annesiyle çok yakın bir arkadaşlığı var. Onlara her şeyi anlatır. Baş dönse ya da midesi bulansa Ryke'i aramakta tereddüt etmezdi.

"Kalıp seni ve Jane'i kontrol etmeyi planlıyordu," diye açıklıyor Akara, "ama ortalık karıştı ve paparazziler caddeyi kapatmadan Sulli'yi dışarı çıkarması gerekti."

"Neden onunla birlikte değilsin?"

Akara üzgün görünüyor, yüzünde sert çizgiler var. "İçki içtiğim için resmi olarak onunla ilgilenemem. Sul'un yanında başka biri var." Kulaklığına dokunuyor ve mutfığa doğru bir adım atıyor. Ayrılmadan önce, *iyi olmana sevindim, dayan der* gibi omzumu okşuyor.

"Hey," dedim ona. "Teşekkürler."

Başını sallıyor. "Boktan bir gün daha, değil mi?"

"*Kıyamet günü*," diyorum ve boğazımda bir düğüm oluşuyor. Farrow'u hatırlıyorum.

Price aynı cümleyi *dördüncü* kez tekrarlıyor.

Farrow'u dışarıda kendim aramak üzereyim. Bu durumu daha da kötüleştirebilir ama kimse onu bulmayacaksa ben bulacağım.

"Güvenlik için fiyat" diye tekrarlıyor ve sonra ön kapı açılıyor. "İşte orada." Bu haber karşısında rahatlayamıyorum bile. *Yaralandı mı? diye*

kafamın içinde çınıyor.

Farrow içeri giriyor, gelişigüzel değil. Kasları gergindir. Kapıyı arkasından kilitledi. Beni görür görmez neredeyse geri çekilecek, burnu alevlenecek. "*Dışarı mı çıktın?*" Kızarmış yanağıma ve dudağıma odaklandı.

-Ağzımı ovuyorum.

Acıyor. Bir kamera dudağımı patlatmış olmalı.

Kanlı kollarına odaklandım. Derisi kaldırımda kaymış gibi sıyrılmış. Dirseklerine kadar.

Yüzümü buruşturuyorum, kaslarım ters dönüyor. Kalbim boğazımda.

Price, Farrow'a kısaca, "Kediler kaçtı ve Moffy onları yakalamak için dışarı çıktı," diye açıklıyor. "Bir güncellemeye ihtiyacımız var."

Farrow sertçe yutkunuyor, bana baktıkça yüzü buruşuyor, neredeyse acı çekiyor. Ben ona doğru bir adım attığım anda o da bana doğru bir adım atıyor.

Dururuz. Duruyoruz.

Hayatımda hiç birine bu kadar sarılmak istememiştim.

Vücudumun içinde bir şey kuyu gibi. Daha önce hiç yaşamadığım bir duygu. "*Farrow*," Price tersledi.

Gözlerimi birkaç kez kırıştıtırıp bakışlarımı korumamdan ayırıyorum. Farrow iki eliyle saçlarını tarıyor ve Alfa liderine doğru dönüyor.

Farrow, "Her iki adam da bu gece tutulacak," diyor.

Kaskatı kesildim. "Onları yakaladın mı?" *Şaşırdım*. Gevezeler. Tacizciler. Bok atan insanlar. Bizi takip edenler. *Nadiren* yakalanırlar. Bu insanlar genellikle yüz­süz, isimsiz insanlardır. İnternetteki bir anonim kadar sıradan. Hayatım boyunca çok az ceza alacağımı bilerek yaşadım.

Benim için sorun

değil. Anlıyorum.

"Birkaç paparazzi iki adama da çelme taktı," diyor Farrow, Price'dan çok bana. "Onları yavaşlattılar. Birini yakalayıp yerde tutmayı başardım. Quinn diğerini yakaladı ve sonra polis geldi. Polisleri hallettim -Quinn çoktan buraya döndü, değil mi?" diye soruyor Price'a.

Price başını sallar ve telsizini ona uzatır. "Sesi yüksek tut."

Farrow telsizi kemerine takar.

Farrow'a "Jane'de ilk yardım çantası var," diyorum ve koltuğu işaret ediyorum. Hâlâ onun kanlı kollarına bakıyorum. Kulaklığını takarken bile hâlâ yüzümü tarıyor.

"Hepsi senin," diyor Jane, diz kapakları sargılı halde ayakta sallanırken. Thatcher'ın bakışlarıyla buluşmak için çenesini kaldırıyor. "Meyankökünü buldun mu?"

Düşme ihtimaline karşı eli kalçasında geziniyor. "Üzerinde çalışıyoruz." Güney Philly'li tınısını duyuyorum. "Sen iyi misin?"

"Evet." Jane sarhoşluğuyla savaşımaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Hıçkırarak, "Teşekkür ederim Bay Moretti," der. Adam yirmi yedi yaşında, Farrow'la aynı yaşta. *Orta yaşlı* değil.

Jane'e "*Thatcher* iyi" diyor.

Yüzü kızarıyor mu?

Jane dudaklarını birbirine bastırır, sonra sallanır. "Gidip ailemi aramalıyım..." Bakışları beni buluyor. "Anneni aramamı ister misin, Moffy?"

"Lütfen."

Hıçkırıyor, sallanıyor ve sonra elinde kedi taşıyıcısıyla, balodaki Külkedisi gibi kendinden emin bir şekilde merdivenlerden çıkmaya çalışıyor.

İkinci kata güvenli bir şekilde ulaşmayı başarıyor. Hem de ayağı takılmadan. *Alkışlayacaktım* ama Farrow'a konsantre oldum. İkimiz de koltuğa çöktük.

İlk yardım çantasını karıştırıyorum ve o gerçekten izliyor. Doktor olduğu hakkında bir yorum bile yapmadı.

Thatcher demir kafe sandalyesini sürükleyerek *tam* önümüze oturuyor. Ama sadece Farrow'u kabul ediyor. "Evden çıkmadan önce radyonu almalıydın."

Farrow arkasına yaslanır. "Bunun için özür dilemeyeceğim." Thatcher ters ters bakar. "Sen hiçbir şey için özür dilemezsin." "Adamı yakaladım-"

"Kediler kaçtı-"

"Bunun benim lanet radyomla hiçbir ilgisi yok," diye alay ediyor Farrow. "Bırak onu, Thatcher." Bir keresinde Farrow'a güvenlikte en çok kimden nefret ettiğini sormuştum. *Thatcher Moretti demeden* önce tereddüt bile etmedi. Şimdi anlıyorum.

Onun sertliği Farrow'un antitezi.

Antiseptik mendilleri yırtıp açıyorum. "Tuğla mıydı?" Thatcher'a gerginliklerini keserek soruyorum. Başımla pencereyi işaret ediyorum. Güvenlik çatlak deliğin üzerine bir karton parçasını yeterince bantlamıştı. Cam temizlendi, perdeler kapatıldı.

Mermiyi gözümde canlandırmaya çalışıyorum.

Thatcher bana "Merak etme," dedi. *Kaçamak cevap. Bu gece Thatcher'ın Maximoff'un çok fazla soru sorduğu kampta olduğunu hatırladım. Maximoff çok fazla sorumluluk alıyor. Maximoff güvenlik ekibinin bir parçası değil. Bunu ona her fırsatta hatırlatın.*

"Bunu yarın internetten öğrenmeyeceğim," diyorum kararlı bir şekilde. "Bir tuğla mıydı, çekiç miydi, lanet olası bir UFO muydu-"

"Bir beyzbol topu," diye cevaplıyor Farrow.

Thatcher'ın sert bir bakışı vardır ve *bilmesine gerek olmadığını* söyler. Thatcher, endişesini körükleyen gerçeklerden korunan Xander'ı korumaya alışkındır. Ama ben kardeşimle aynı değilim.

Ve ben *sekiz* yaş büyüğüm.

"Ben sordum," diye hatırlatıyorum Thatcher'a. Yavaşça başını sallıyor. "Haklısın."

Farrow'un kaşları havaya kalkıyor ve sonra antiseptik mendilleri işaret ediyor. "Bana ver."

Onları uzattım ve kollarındaki kan ve çakılları sildi, hiç sızlanmadı bile. Acıya toleransı yüksek olmalı. Kanıt: her lanet dövme.

Thatcher öne doğru oturuyor, ellerini kavuşturmuş. Bana bakıyor. "Ekibin sana sorması gereken birkaç soru var."

"Pekâlâ." Omuzlarım dikleşti. Farrow için gazlı bez paketlerini açıyorum. Önceden planlanmış bu bilgilendirmenin dışında görünüyor. Muhtemelen bir telsize bağlı olmadığı içindir.

Thatcher soruyor, "Seni kim ısırdı?" Tamamen hareketsiz kaldım. "Ne?"

Farrow elini kürek kemiğimin üzerine koyuyor ve sırtımı inceliyor.

Thatcher açıklıyor, "İki ısırık izini sana kim verdi?"

Öfkelendim. "Bu seni hiç ilgilendirmez." Cinsel geçmişimi asla tüm güvenlik ekibiyle paylaşmadım. Declan korumamken de. Ve kesinlikle şimdi de değil.

"Çoktan çevrimiçi oldu." Thatcher bana cep telefonunu uzattı, ekranda *Celebrity Crush*'ın ana sayfası belirdi.

İlk fotoğrafta beni sokağımda sadece koyu yeşil boxer-şortla gösteriyorlar. İkinci panelde, iki kırmızımsı ısırık izini yakınlaştırmışlar. Bir tanesi

Boynumun arkasına yakın bir yerde. Diğeri belimde, iç çamaşırlarımın bandının üstünde.

Başlık: *Maximoff Hale Seksi Isırık İzleriyle Yakalandı! Kink mi yapıyor?!*

Daha bunu sindiremeden başka bir manşet, bu gecedan başka bir fotoğraf görüyorum. Ve sonra yirmi yıl öncesinden bir fotoğraf. Okurken gözümü kırpmıyorum: *Maximoff Hale, Ryke Meadows Gibi Yeşil İç Çamaşırı Giyiyor!*

Harika.

Yeşil giymek konusunda *çok* dikkatli davranmıştım. Bu gece iç çamaşırlarımla dışarıda koşmayı planlamıyordum. Ya da hiçbir zaman.

Hiç tereddüt etmeden telefonu Thatcher'a geri veriyorum. "Makale ne olursa olsun, beni kimin ısırıldığını ya da kiminle yattığımı bilmene gerek yok - bunların *hiçbiri* seni ilgilendirmez."

Thatcher Farrow'a döner. "Sen onun korumalığını yaparken yakınlaştığı herkesin gizlilik sözleşmeleri nerede?" *Lanet olsun.* "Çünkü hiç dosya açmamışsın."

"Gizlilik sözleşmesi yok." Farrow hiç vakit kaybetmeden duruma el koyuyor. "Aynı kızla birlikteydi ve bunu gizli tutmak istiyordu."

"Gizlilik anlaşmasının amacı, onun mahremiyetini daha fazla korumaktır."

Farrow, "Güvenlik ekibinden özel biri," diye açıklıyor, belki de anında yalan söylüyor. "Ailesinin onaylamayacağı bir kız."

Thatcher bana benziyor.

Bir kez başımı salladım. Hâlâ kızgınlım. Tüm güvenlik ekibinin yatak odamdan çıkmasını istiyorum. Hemen. Sahte seviştığım ve beni sahte ısırarak sahte bir kızın olduğu sahte yatak odamdan bile.

"Maximoff," diyor Thatcher, "eğer sana dava açarsa, kabus yaşarsın. Bu kız her kimse, ona bir Gizlilik Sözleşmesi imzalatman çok daha iyi olur. Ailen anlayışlı."

"Beni dava etmeyecek. Ona güveniyorum, söyleyeceklerim bu kadar." Bitirdim. "Bu konuşma bitmiştir. Bana sormak istediğin başka bir şey varsa, sor. Eğer seksle ilgiliyse, konuşma bile."

"İşte buydu." Thatcher ayağa kalkar ve Farrow'a bakar. "Ona bir şey olursa. Sorumlusu sensin."

"Açık ve net," diyor Farrow, ortak bakışlarını bozmadan.

Farrow'un suçu değil. Kendi hareketlerimden ben sorumluyum. Kendi hayatımdan. Eğer bataklığa girersem, kendimden başka kimseyi suçlamam.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

Kollarımı bağlamayı bitiriyorum ve Maximoff Jane'i kontrol etmeye ve üst katta birkaç aile görüşmesi yapmaya gidiyor. Her yerde güvenlik varken konuşamayız. Tam bir saat boyunca, bu geceki olayları Tri-Force'a uyuşuk detaylarla anlattım.

Sonra gitmeme izin verdiler.

Maximoff'u bul. Tek yapmak istediğim buydu. Maximoff'u bulmak.

Onu bulmak. Onunla birlikte olmak.

Merdivenlere yöneldim. Üç Alfa korumasının yanından geçerken omzumu sıvazlıyorlar ve bana "İyi iş çıkardın" diyorlar. Bir diğeri "Ellerin çabuk olsun." diyor.

Beni tebrik ediyorlar çünkü betona sıkıştırdığım adamın üzerinde tabanca vardı. Onu etkisiz hale getirmek zorunda kaldım ve SFA'nın çoğu, yakalanmasalardı iki adamın Maximoff ve Jane'in konağına kolayca U dönüşü yapabileceğine inanıyor.

Dar merdivenlerden çıkıyorum, başım dönüyor. Ve içki yüzünden değil. Hiçbir şey beni bu geceki talihsizlikten daha hızlı ayıltamazdı.

İkinci kata ulaştım, banyonun kapısı kırık. Maximoff'un bir eli lavabonun üzerinde, telefonu kulağında.

"Ben de seni seviyorum... Biliyorum anne."

O konuşmasını bitirirken kapı aralığına yaslanıyorum ve orman yeşili gözleri benimkilere değişiyor. Alt dudağı yarılmış. Elmacık kemiği morarmaya başlıyor ve gözünün altında kırmızımsı, mor bir renk oluşuyor. Sanki yumruk yemiş gibi.

Midem acımasızca düğümleniyor ve boğazıma bir taş takılıyor. İçimdeki koruma kısmını bir anlığına ayırdım ve bu gece beni tüm gücüyle vurdu. Hayatı her gün tehdit altında olan birine cidden aşık oluyorum. İnsafsızca. Bir aktörden daha fazla. Çoğu ünlüden daha fazla.

O Amerikan *kraliyet ailesinden*. Doğuştan şöhretli.

Nefret ve inançsızlığı körükleyen bir şöhret türü. İnsanların "*Neden ünlüler?*" diye bağırdığı yer! İnsanların "*hak etmiyorlar*" dediği yer!

Şakaların yara izi bıraktığı, tehditlerin suça dönüştüğü ve bedelinin hayatlar olabileceği bir yer.

Ve onu önemsiyorum. Acı çekip çekmediğini ya da bana ihtiyacı olup olmadığını önemsiyorum. Olumsuz görüş zamanı: Keşke kedilerin ölmesine izin verseydi.

Ve sonra yapmadım. Çünkü o küçük piçlerin peşinden koşmasaydı Maximoff Hale olamazdı. Jane'i ve tüm ailesini umursamasaydı Maximoff Hale olamazdı.

Bakmadan duramadığım adam o olmazdı. Düşünmeden duramadığım. Başka biri olurdu. Öpmeyi aklımın ucundan bile geçirmeyeceğim biri. "Söz veriyorum," diyor telefonuna. "İyi geceler." Telefonu kapatıyor ve ben banyoya girdim. Kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim.

Gözlerimiz hiç ayrılmıyor. Ve kollarımız hemen birbirini sarıyor. Onun bana sarıldığı kadar ben de ona göğsümle sarılıyorum. Elimle başının arkasını kavriyorum, avuç içi boynumu ısıtıyor ve nabızı bedenime çarpıyor.

Nefes alıyor, arabası yükseliyor. Gözlerim yanıyor ama derin ve güçlü nefes almaya çalışıyorum.

Geriye yaslanmamız için iki dakika geçmesi gerekiyor. Sadece birazcık. Onun keskin çenesini tutuyorum. Yavaşça öpüşüyoruz ve sonra biraz daha geri çekiliyoruz. Kısa bir an için birbirimizi inceliyoruz.

Gözleri kan çanağına dönmüş.

Onun kafasının içinde olmak nasıl bir şey merak ediyorum. Paranoyak olduğunu tahmin ediyorum.

Düşünceler dakikada bir mil ilerliyor. Yavaşlamıyor.

Her şey için.

"İyi misin?" Sonunda ona sordum.

Bir kez başını sallıyor. "Öyle mi? Çünkü sana gerçekten çok kötü bir şey oldu sandım. Kimse sana ulaşamadı, Quinn'i gördüm ve..." Sertçe yutkunuyor.

"Ben iyiyim." Kaşlarım düğümlendi. "Bu gece yaptığım şeyin işimin bir parçası olduğunu biliyor musun?"

Dudaklarını yavaşça yalıyor. "Yani seni önemsememi istemiyorsun-"

"Hayır." Sesimi alçaltıyorum. "Sadece şunu bilmelisin ki ve sen koşup beni kurtaramazsın, kurt izci. Bunun olmasına izin vermelisin."

Maximoff önce tavana, sonra aynaya bir bakış fırlatır. Sonunda onun da kafasına dank etti. Benim onu korumama izin var ama o beni koruyamaz. Aynı şekilde değil.

"Hepimiz kahraman olamayız," diyorum kesin bir ifadeyle.

Bakışları üzerime düşüyor ama dudakları yavaş yavaş aralanıyor, kollarımız hâlâ birbirimize sıkıca bağlı. "Kahraman ben değilsem, neyim ben?" Maximoff ona kötü adam dememi bekliyor. Çizgi romanlarında ikilem budur. Kahramanlara karşı kötüler.

Birinden çok uzakta.

Dudaklarımı çenesine, boynuna bastırıyorum ve kulağına doğru fısıldıyorum, "Sen şövalye olmak isteyen bir prensisin."

FARROW KEENE

MAXIMOFF havada süzölen bir kuş gibi zarif ve zahmetsizce yüzer. Uçmak için yapılmıştır.

Birkaç saniye içinde, kapalı havuzun tüm uzunluğunu geçiyor.

Dalış tahtasının kenarına uzanıyorum, bir bacağım sarkıyor, diğer ayağım tahtanın üzerinde. Göğsümden su yuvarlanıyor, siyah yüzme şortum ıslak ve yalnız olsak da havuz tıklım tıklım olsa yine de Maximoff'a bağlanırdım.

Kelebek vuruşuna geçtiğinde mükemmel bir manzaram var. Havuzun benim tarafıma döndüğünde zarafeti *güce dönüşüyor*. Güçlü kolları uzanıyor ve sonra suyun derinliklerine dalarak göğsünün yarısını ve başını yüzeyin üzerine çıkarıyor.

Lanet olsun. Sikim kıpırdıyor.

Maximoff harika kelebek tekniğiyle tanınıyor. Yüzmeye çok genç yaşta başlamış, önce küçükler düzeyinde yarışmış, ardından bölgesel ve ulusal yarışmalarla daha da büyümüştür. Güvenlik *sık sık* Olimpiyat seçmelerine nasıl katılabileceği hakkında dedikodu yapıyor. Ama o bunu yapmadı.

Denemedim bile.

Kendini kariyerine vermeyi seçti. Hayır işlerine. Her yüzüşünde bana kalbinin ne kadar büyük olduğunu hatırlatıyor.

Maximoff benim sonuma ulaşılıyor ve bir tur daha yüzmek yerine trampenin kenarına tutunup *tek* koluyla barfiks çekiyor. Gözlüklerini ve şapkasını çıkarıyor, kahverengi saçları her yöne uzanıyor.

Çok şirin.

"Beşinci raunda hazır mısın?" diye soruyor, göğsü maraton koşar gibi inip kalkıyor. Zaten *dört* kez yarıştık. Evet, dördünü de kaybettim. Hayır, egom o kadar kolay zedelenmez.

Ağzım geriliyor. "Önce biraz soluklanmaya ne dersin?"

"Kaybetmekten korkuyorum." Beni yenmiş gibi gülümsüyor.

"Hayır," dedim. "Korkarım kötü bir etkim var. Kibir sana hiç yakışmıyor." Ayrıca ekliyorum, "Ve hala daha uzunum. Şu anda ve *her gün*."

"*Bir santim farkla*." Kendini daha yukarı kaldırmaya çalışıyor -sadece bir noktaya değinmek için, ama göğsünü itiyorum. Suyu geri düşmesine yetecek kadar sert.

İki orta parmağıyla yüzeye çıktığında gülmeden duramıyorum. Sonra sallanan bileğimi yakaladı ve beni havuza çekti. *Kahretsin*.

Aşağıya dalıyorum, su karanlık odada mavi mavi parlıyor. Giderek büyüyen bir gülümsemeye yüzeye çıkıyorum. Maximoff yüzünü bana dönmüş, suya basıyor. Islak saçları daha koyu, neredeyse doğal rengine daha yakın.

Henüz dokunmadık.

Bakışlarım güvenlik kameralarına takılıyor. Hale Co.'nun yüksek binasındayız, ofisler gece için kapalı. O CEO'nun oğlu, bu yüzden kendi payına düşen avantajlara sahip. Mesai sonrası kapalı havuza girebilmek gibi. Bu yardımcı olur

H.M.C. Philanthropies'in ana ofisleri bu binadadır.

Maximoff nadiren kendisi için ipleri eline alıyor ama ne zaman suya daldığında yüzündeki ifadeyi görsem, neden havuzu açmayı seçtiğini tamamen anlıyorum.

On metrelik derinliğin köşesine doğru yüzüyorum. Tek kör nokta. Hale Co.'nun güvenlik odasına girdim ve kamera kayıtlarına baktım. Yüzde yüz eminim.

Maximoff takip ediyor.

Köşeye ulaşır ulaşmaz patlıyoruz; ağzı ağzıma çarpıyor, sanki bu bunaltıcı an için enerji biriktirmiş gibi sert ve güçlü. Havuza dalmıştık, su damlacıkları boncuk boncuk şakaklarımızdan ve çenelerimizden aşağı damlıyordu. Islak ama sıcak, çok *sıcak*.

Kaya gibi sert vücudu çılgılık atıyor ve *daha da yaklaşıyor*. Bana karşı kükrüyor, lanet olsun.

Lanet olsun. Bu adam beni bütün gün sikebilir. Kiremitli kenarı kavırıyorum ve Maximoff'u köşeye sıkıştırmak için yapımı kullanıyorum. Başını geriye eğdi, tahrik gözlerini döndürmeye çalışıyordu. Keskin bir

nefesle inledi, "Siktir."

Kulağına sertçe fısıldıyorum, "Hoşuna gitti mi?" Sert bir öpücükle karşılık veriyor, yetenekli dili dudaklarımı ayırıyor. Kırmızı diz boyu Speedo'sunun üstündeki sikine masaj yapıyorum, ereksiyonu avucumun altında büyüyor.

Kahretsin, zonkluyorum. Yumuşak mavi havuz ışığının aydınlattığı suyun altında, kaslı belimi kavırıyor ve bizi çeviriyor. Omuzlarımı köşeye sıkıştırıyor.

Yontulmuş vücudu benimkine dayanıyor ve elim onun karın kaslarının oyulmuş çıkıntılarında geziniyor.

Maximoff yavaşlıyor, nefesi derinleşiyor ve parmaklarıyla dövmelelerinden birinin izini sürmesini izliyorum. Köprücük kemiğime yakın bir yerde, gri ölçekli bir geminin direğinde kan kırmızısı bir serçe uçuyor.

Bana sanki değerli bir ünlüymüşüm gibi bakıyor. Sanki en değerlisi benmişim gibi.

Sivriltilmiş elmacık kemiğindeki silik çürüğü gözden geçiriyorum.

Seni incinmiş görmekten nefret ediyorum. Ve sadece ben değilim. Geçen haftaki havai fişek olayından sonra, tüm küçük kuzenleri ve iki kardeşi bir aile yemeğinde bana yaklaştı. Maximoff'un arkasından.

Kısaca, "Moffy'nin bir daha incinmesine izin vermeyeceğine söz ver." dediler. Kardeşi ekledi, "Ya da ölmesine."

"O ölmeyecek," dedim, bundan emindim. *Hâlâ da öyleyim.*

"O zaman canın acısın," dediler hep bir ağızdan.

"*Bize söz ver,*" diye vurguladı yedi Cobalt'ın en küçüğü Audrey Cobalt, elinde kan yemini için bir bıçak vardı ve ben bunu *reddettim*.

On sekiz kez, "Söz veriyorum." dedim. Ta ki onlar bana inanana kadar.

Ve hiçbir zaman bir sözü yük gibi taşımadım, ama burada, şimdi- o çocukların Maximoff'a duydukları saf, koşulsuz sevgiyi *hatırlayınca*, en azından onu uyarma ihtiyacı hissediyorum.

Elimi pürüzsüz çenesinde gezdiriyorum. "Daha dikkatli olmalısın."

"Ben her zaman olduğum gibiyim." Gözleri ağızımın üzerinde dans ediyor ve

Yanaklar. Maximoff'un bir kolu havuzun dışında. Ağırlığını beni kafeslemek için kullanıyor ve omuzlarımızı suyun üstünde tutuyor. "Yani bu benim korumamın konuşması mı yoksa benim...?" Duraklıyor.

"Vay canına." Kaşlarım kalkıyor, ağızımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Ne olduğumuzu bile söyleyemiyor."

"Biz...?" Göğsü daha büyük bir nefesle yükseliyor. Ya ilk kelimeyi söylemek istemiyor ya da etiketler için "normal" zaman olup olmadığından emin değil.

Başımı eğiyorum. "Bekaretin belli oluyor."

"Bekaretimi uzun zaman önce kaybettiğime eminim." *"İlişki bekareti."*

Suyun içinde, eli yüzme şortumdan aşağı inip çıplak kıkırmı okşuyor. Isırıyorum, nabzım hızla atıyor. Beni köşeye sabitleyen o olsa bile onu göğsüme yaklaşıtıyorum.

"Ne kadar uzun bir zaman önce?" Ona sordum. Herkesin bildiği bir şey değil ve o da bana henüz söylemedi.

Maximoff uzun bir süre dudaklarıma bakıyor.

Yüzüne su sıçrattım.

Sadece suyu silmek için kenarı bırakıyor. "Bunun için teşekkür ederim." "Sikini ağzımın içinde hayal etmeyi bırak."

Şaşkın numarası yapıyor. "Nereden biliyorsun?" "Çılgınca bir tahmin."

Sesi derin bir fısıltıya dönüşüyor. "Biriyle ilk cinsel deneyimini ne zaman yaşadın?" Önce benim cevap vermemi istiyor.

Benim için fark etmez. "On üç. Gençtim ve *harika bir kığın olduğunu* aşk sandım." Bazı insanlar gündelik ilişkilerden ya da NSA seksten hoşlanırlar ama bu benim en sevdiğim şey değil. Ben karşımdaki kişiyi öncesinde, sırasında ya da sonrasında bir süre tanımayı tercih ederim ve açık ilişkilere katlanamam.

Beni becerirken, sadece beni beceriyorsun.

Dudakları kalktı, ama sonra derin bir düşünceye daldı, sözlerimi düşündü: *Gençtim ve 'harika bir kığın var' sözünü aşk sandım.* Ve sonra sordu, "Bunun şimdi olmadığını nereden biliyorsun?"

Kaşları havaya kalktı. "Bu sana aşık olduğumu varsayarsak-" *Kendimi* kesiyorum, onun sert ve katı vücut dilini net bir şekilde okuyabiliyorum. Yüz hatları kilitlenmeye başladı. Beni dışlıyor. *Hayır. Hayır.* "Hey, seninle taşak geçiyorum, Maximoff. Ben bir pisliğim." Onun vurdumduymaz yüzünü kavırıyorum. Midem bulanıyor. Savunmasız olmak onun için son derece zor. *Bunu biliyorum.*

Bu şakayı yapmamalıydım.

"Sorun değil," diyor, sesi duyudan yoksun. "Anlıyorum."

"Hayır, değilsin." Ben de ona açıkça, emin bir şekilde, hiç şüphe duymadan, "Sen benim erkek arkadaşımsın. Ve en başından beri, bu her zaman seksten daha fazlası oldu." Evet, birbirimizin beynini sikmek

istiyorduk,

Ama Maximoff'un bu riski alabilmesi için gece kulübünde elde edebileceğinden daha fazlası olması gerekiyordu.

Omuzları gevşemeye çalışıyor ve ıslak saçlarımızdan su damlarken gülümsemeye başlıyor. "Erkek arkadaş. Öyle olduğumuza emin misin?"

"Yüzde yüz." Durakladım. "Öyle misin?"

Güçlü bir şekilde başını sallıyor. "Evet."

Sadece onu öpüyorum. Kucaklaşmayı derinleştiriyor, eli kıcımdan başımın arkasına doğru yükseliyor.

Dudaklarımız ayrıldığında, sonunda bana "On yedi. İlk kez o zaman seks yaptım."

Mantıklı. Tam konuşacaktım ki dalış tahtasının yanındaki telefonu *çaldı*. Bir arama. Maximoff hemen diğer tarafa yüzdü ve ben de kendimi sudan çıkardım.

Ben ona ulaştığımda elinde telefon, kenarda oturuyordu bile. "Ben Luna." Endişesi yüzünü sertleştiriyor.

Okul gecesi saat sabahın biri, Luna'nın araması için geç bir saat.

Hoparlör düğmesine tıklar. "Hey, neler oluyor?"

Luna burnunu çekiyor ve Maximoff Luna'nın ağladığını görür görmez "gitmemiz gerek" yüz ifadesiyle ayağa kalkıyor.

Havlularımızı, kuru giysilerimizi, kılıflı silahımı ve telsizimizi alıyorum, hepsi hazır. Üzerimizden su damlıyor, ayaklarımızın dibinde su birikintileri oluşuyor. Ama üstünü değiştirmekle vakit kaybetmek istemeyecektir.

Luna konuştuğunda, otoparka inen asansördeydik.

"Finallerden önceki son sınav sonuçlarımı aldım." Sesi çatlıyor. "Moffy, üç dersimden kaldım." Ağlamaya başladı. "Eliot ve Tom hesaplamaları yaptılar ve ben... geçebilmem için finallerden yüz doksan üç almam gerekiyordu."

Kahretsin. Telsizimi nemli yüzme şortuma bağladım ve kulaklığı kulağıma taktım.

Maximoff elindeki hücreyi sertçe kavrar ve asansörün P3 düğmesine tekrar tekrar basar. "Ne oldu Luna? Daha iyi olduğunu sanıyordum."

"Selam Luna," diye selamlıyorum ve lanet düğmeye basmayı bırakması için elini tutuyorum. Ve elini uzun bir süre elimde tutuyorum.

"Farrow, duydun mu-"

"Evet. Dayan."

"Deniyorum." Sesi titriyor. "Ama bu benim hatam. Çok fazla sınav kaçırdım. Jeffra'yı görmem gereken dersleri atlادم."

"Ne yaptı?" Maximoff neredeyse hırlıyor.

"Ağustos ayında benim *çok tuhaf* olduğuma, eğlenmek için bok yediğime dair bir dedikodu çıkardı. Umursamadım. Bana herhangi bir şey diyebilirdi ve ben de umursamazdım." Luna kısa bir ara veriyor. "Ama biri dolabıma bir kese kağıdı içinde gerçek bok koydu ve ben ona bakamadım bile, midem bulandı."

Çene kaslarımda tikler var.

Maximoff'un gözleri ölümcül bir şekilde parlıyor. Eğer konuşursa, "*Birini öldüreceğim*" gibi bir şey söyleyebilir.

Elini sıktım. "Bu senin hatan değil," diyorum ona.

"Beni daha kötü hissettirmesine izin verdim," diyor Luna.

"Bu benim hatam." "*Hayır*," diye homurdanıyor Maximoff. "Değil."

"Koruman neredeydi?" Ben sordum. Epsilon bu bilgiyi tüm ekiple paylaşmamıştı. Yoksa ben bilirdim.

"Hiç görmedi. Sadece öğle yemeğimmış gibi davrandım ve sonra da çöpe attım. Annemle babamı endişelendirmesini istemedim." Sözleri titriyor. "Şimdi keşke yapsaydım diyorum. Çünkü o zaman belki sınıfta onunla yüzleşecek cesaretim olurdu. Okul yılını tekrarlayabileceğimi ya da Xander gibi ev okulu yapabileceğimi biliyorum ama ben sadece onlar için kep ve cüppeyle mezun olmak istedim. Sen mezun olduğunda sana nasıl baktıklarını gördüm Moffy ve bunu annemle babama da yaşatmak istedim. Benimle gurur duymalarını istedim. Ve her şeyi berbat ettim."

Maximoff telefona ters ters bakar. "Luna, beni dinle. Seni *seviyorum*. Yanına geliyorum. Annemle babama nasıl söyleyeceğimize o zaman karar verimiz."

Asansör çalışıyor. P3'e ulaştık.

MAXIMOFF HALE

Neredeyse sabahın dördünde konağıma döndük -Farrow ve ben yaklaşık üç saat kız kardeşimin yanında kaldık. Bir sokak ötedeki güvenlik görevlisinin evinde bekleyebilirdi ama Luna'ya en yakın o. Onu orada istemesine sevindim.

Luna sonunda annemize ve babamıza söyleyecek kadar rahat hissetti. Gözyaşları döküldü. Sarıldılar. Sonunda müdürle konuşmak için bir plan yaptılar. Torbadaki boku öğrenirlerse bütün yılı tekrarlamak zorunda kalmayabilir.

Sinirlendiğimi sanıyordum ama babam sabahın üçünde neredeyse Jeffra'nın ailesini uyandırıyor - telefonla değil. O aile bizim sitede oturuyor.

Annem onu durdurmak için sırtına örümcek maymunu gibi vurdu ve annemin yanında tamamen sevecen bir lapaya dönüştü.

Yatak odamın kapısını kapattığımda saatimi kontrol ediyorum.

Sabah 4:23. "Özür dilerim," diyorum Farrow'a. Sert lambamı kapatıyorum ve kireçlere asılı ampuller küçük yatak odama gölgeler ve yumuşak, turuncu bir parıltı yayıyor.

Farrow botlarının bağcıklarını çözer ve çekerek çıkarır. "Bu gece beşinci kez gereksiz yere özür diliyorsun."

Bisiklet yakalı tişörtümü başımın üzerine çekiyorum ve gömleğimi hasır sepetime atıyorum. "Ne zaman yalnız kalsak ya da sohbet etsek, aslında *herhangi bir* şey yapsak, hayatımdaki bir şey araya girip her şeyi kesiyor. Ceplerin yağmur çekleriyle dolup taşıyor." Gri perdeleri kapalı tek pencereme doğru yürümesini izliyorum. "Bu işte ber battım, Farrow. Bütün bunları yeniden düşünmelisin."

Pencere pervazına yaslanıp yarı oturur vaziyette dururken o kadar sakın ki. "Bütün bunlar mı?"

"Evet, bütün *bu* şey." Ondan bana, sonra benden ona doğru hareket ediyorum. "Sevişebilirim. Tanrım, sekste iyiyim-"

"Bunu sana kim söyledi?" Dudakları titriyor.

Hiçbir şeyi kaçırmıyorum. "-Ama birinin erkek arkadaşı olmak benim alanımın çok dışında. Başka bir galakside. Benim hayatım romantik ilişkilere uygun değil. En azından senin hak ettiğin türden."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Karanlık bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Evet." Birkaç kez başımı salladım. "*Dört* erkek arkadaşın daha oldu Farrow ve diyebilirim ki ben senin *en kötüsüyüm*. Sevişme konusunda ise bir numarayım tabii."

"Elbette," diye ekliyor, gözlerini benden ayırmıyor, yine de hiçbir şey belli etmiyor. Belki de ona yüklediğim her şeyi sindirmeye çalışıyordur. Başını bir kez sallıyor. "Ne zamandır bunun üzerinde düşünüyorsun?"

"Ne?"

"Hadi," diyor, hâlâ sakın. Hâlâ soğukkanlı. Kollarını göğsünün üzerinde ciddi olmaktan çok yavaşça kavuşturuyor. "*Sen sensin*. Ayrıntılara, aklına gelen her değişkene takılıp kalıyorsun. Büyük ihtimalle aylardır olmasa da haftalardır bununla boğuşuyorsun."

Beni iyi tanır.

Milyonlarca insan beni tanıyor ama bu şekilde değil. Bu şekilde değil. Bu gerçeğe, her şeyi görmemi engelleyen bir duvardaki ip gibi tutunuyorum. O sayede diğer tarafı görebiliyorum. Hayatımı daha özgür hissettirdi.

Beni gerçekten bir ilişkim olabileceğine inandırdı.

Beni bu geçici, geçici şeyden daha fazlasını deneyimleyebileceğime inandırdı.

Ve yaptım.

Tanrım, var, ama bu onun için ne? Ona *yarım* veriyorum. Bir ilişkinin yarısını. Gerçek bir şeyin görünüşü.

"Aklımdan çıkmıyordu," diye itiraf ediyorum. "Benimle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimledin. Görmezden gelemeyeceğim *sürekli* kesintiler. Değişmeyen mahremiyet eksikliği. Hiç bitmeyen telefon görüşmeleri. *Sıfır* PDA. Eğer şimdi ayrılmak istiyorsan, anlarım. Sadece... temiz kesim. Sadece korumam olmaya geri dönebilirsin. Ben de senin müşterin olmaya devam ederim." Göğsüm yanıyor.

"İstediğin bu mu?" diyor, bu sözler bir sapan bıçağı gibi.

"Hayır." Gözlerim yanıyor. "*Hayır. Seni istiyorum.*" *Hiç kimseyi istemediğim kadar çok.*

Farrow bakışlarımı hiç kesmiyor. "Ve sen de mahremiyet eksikliğinin, 'sıfır' PDA'nın ve tüm bu kesintilerin beni rahatsız ettiğini varsayıyorsun." Başını sallıyor. "Etmiyor. Arabada, sokakta ya da hatta asansörde sana dokunmak ister miydin? Elbette, ama seninle birlikte olmak bana PDA'nın verebileceğinden çok *daha fazlasını* veriyor."

"Anlamıyorum."

"Maximoff," diyor, "bu ilişkinin yürümesinin nedeni benim senin koruman olmam. Her gün neredeyse yirmi dört saat seninleyim. Seninle geçirdiğim bir hafta, başka biriyle geçirdiğim üç aya eşdeğer. Benim hakkımda ve benimle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında uzun süreli eski sevgililerimden daha çok şey biliyorsun." Bir düşünceye gülüyor. "Birlikte yatıyor olmamız, sürekli birbirimizin yanında olmamız ve birbirimizi öldürmüyor olmamız bir mucize. Ve bu da bir şey söylüyor."

Sözleri göğsümdeki zehirli ateşi söndürüyor. "Ne?"

"Birlikte iyiyiz. *Gerçekten iyiyiz.*" Farrow gülümsüyor. "Ve sen de kötü bir erkek arkadaş değilsin. En kötüsü de değilsin. Hatta sondan ikinci bile değilsin. Sen en düşünceli, en şefkatli olansın ve medya seninle çıkan kişinin yaşayan en şanslı insan olacağını söylerken haklıydı. Seninle birlikte olduğum için kendimi *şanslı* hissediyorum."

Nefes alıyorum ama henüz vermiyorum. "Yine de sana daha fazlasını veremem. Ailemdeki bir krizin senin hayatında olanlarla çatışabileceği bir nokta olabileceğini biliyorum ve kimi seçeceğimden hoşlanmayacaksın."

"Aileni seçeceksin çünkü sen busun," diyor Farrow güçlü bir şekilde. "Ve ben seni bunun için seveceğim."

Ellerimi enseme koydum. Tüm değişkenleri göz önünde bulundurmuyor. Yoksa patlamadan önce evimin etrafına kum torbaları mı yığıyorum? "Bu bir ilişki değil," diye mücadele ediyorum. "Erkek arkadaşımı seçmeliyim."

"Ahlakınızı teraziyle tartmaya devam ederseniz, kaybedersiniz." Farrow hâlâ rahat bir şekilde oturuyor. "Varsayımları bir kenara bırak ve uzaklaş. Bırak gitsin."

Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bana verdiği kadarını ona da vermek istiyorum.

Farrow alt dudağını yalıyor. "Bir konuda anlaşabilir miyiz?" diye sorar. "Biz birlikteyiz. Bunu yapıyoruz ve ikimiz de durmak istemiyoruz."

"Evet."

Pencereden itiyor ve odaya geçiyor. Hızla önümde duruyor, elleri kot pantolonumun belinde. Kaslı omuzlarını tutuyorum, teni ellerimin altında sıcacık.

"Bir gün," diyor bana, sesi ipek gibi çakıllı. Ağzı boynumun dibinde, kulağıma kadar emiyor ve ısıyor. Kaslarım gevşiyor, çözülüyor. Daha da yaklaşıyorum. Sıcak nefesi sikimi zonklatıyor. "Senin içinde olacağım."

Bir gün. Hâlâ bu fikrin hayalini kurmaktan hoşlanıyorum. Eninde sonunda onunla ulaşmak istediğim savunmasız bir yer.

Sadece bu gece değil.

Sabah 5:40'taki en kötü alarm sesiyle uyandım - çok *erken*. Farrow'un başı omzumda, kaslı bacaklarımız birbirine dolanmış. Uzanıp telefonunun *erteleme tuşuna basıyorum*.

Yatağında ilk kez bu kadar uzun kalmıyor. İkimiz de bu önlem konusunda hoşgörülü davrandık. Daha sonra evine dönecek, umarım Quinn garip bir şey fark etmez.

Farrow yumruğunun içinde esniyor ve dirseklerinin üzerine oturuyor. Beyaz saçları darmadağınık, dudakları daha bir saat önce sertçe öpüşmekten kızarmış ve çok bilmiş bir gülümsemenin başlangıcı ağzının içinde ilerliyor.

Bu inkar edilemez.

Farrow Keene sabahları katıksız *seks yapıyor*. Onun için küçük bir ereksiyondan daha fazlasına sahibim. Şu anki gibi. Şu anda. Onu arzuluyorum, kan aletime hücum ediyor.

Sabah 5:40'taki uyandırma çağrılarının müdavimiymişim gibi bana bakıyor. Ne kadar yorgun olursa olsun, görmek istediği ilk yüz benmişim gibi.

Sik beni. Çarşaflarımın ve turuncu yorganımın altında sikim ağrıyor.

Farrow tek kelime etmeden komodine uzanıyor ve bir prezervatif ile kayganlaştırıcı alıyor. Şişeyi bana uzatıyor ama prezervatifi saklıyor.

Sargıyı yırtıyor ve ben de yorganı ve çarşafı tekmiyorum. Ereksiyonumu kapatırken parmaklarının hareketini izliyorum. Kavrayışı hafif. *Daha yakın.*

Daha fazla.

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor ve dirseklerinin üzerine uzanıyor.

Göğüs kafesindeki mürekkepli kafatası korsanına bakarken kendimi köpürtüyorum. Ve yanındaki lavanta serçesine. Bakışlarımı halterli meme piercingine kaldırıyorum. Belim hafifçe kavislendi.

Farrow'a doğru dönüyorum ve onu daha yukarı çekerek bizi hizalıyorum. Onu yan yatırdığımda dirseklerini bırakıyor. Hiç nazik değil.

Sert, gırtlaktan gelen bir ses çıkarıyor ve sikini iki kez avuçluyor. Yuvarlak kıcı bana sürtünüyor.

Ağzım ensesine değiyor. Kalçasını kavriyorum. Daha fazla yaymak için bacağına belime doğru uzatıyorum. Ereksiyon deliğini sıyrıyorum.

Burnu arzu içinde parlıyor. "Beni küçük kaşık yapmanın tek yolu bu," diye hatırlatıyor bana. "Keyfini çıkarsan iyi edersin."

Başını bana doğru çeviriyor. Onu öpmeme yetecek kadar, dilim dudaklarını ayırıyor ve onunkine doğru kayıyor. Uzanıp çenemi tutuyor. *Sık beni.* Şu anda öne doğru sallanmak için can atıyorum. Öpücüğü erken kesiyorum ve nefes alıyorum, "Güven bana, zaten öyleyim."

Geceleri birbirimizi hiç kaşıklamıyoruz. İkimiz de o ipucunu bırakamayız. Çoğu gece uyurken kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanır.

Şaftımı kavriyorum ve *yavaşça* Farrow'un içine doğru itiyorum. Başını yastığına gömüyor, ağzı açık. Karışık bir ses çıkıyor.

Bir saniye onu izledim, kığım esnedi. *Evet, evet. Sikeyim evet.* Sikim için oldukça dar. Ona her battığımda, birinci sınıf, göz yuvarlayan basınç.

Hareketlerim telaşsız. Acı verecek kadar *ılımlı*. Her saniyenin hakkını vermeye çalışıyorum.

"Kahretsin Maximoff," diye neredeyse nefesi kesiliyor, nefesi sığlaşıyor.

İnliyorum, sonuna kadar. *Evet, evet.* Kolumu karın kaslarına dolayarak daha da içine giriyorum. Elimi onun kocaman ereksiyonunun etrafına sarıyorum ve itişlerimi elimle senkronize ediyorum.

Farrow ağzı tekrar zevkle açılmadan önce bir saniye boyunca dişlerini sıkıyor. Yüzü kızarmış bir halde yastığa doğru küfrediyor. Nefesini tutuyor. Boyun kasları gergin.

Siktir, lanet olsun.

Daha sert ittim, kığım daha çok büküldü. Ona doğru vuruyorum. Göğsüm onun güçlü dövmeli sırtına kaynaklanmıştı. Farrow arkasına uzandı ve kığımı kavradı. Beni ona daha sıkı itiyor. *Yesyesyesyesfuckyes*. Ben ona doğru sallanırken o da benimkine doğru sallanıyor.

Birlikte hareket ediyoruz. Yavaş, gürleyen bir dalga gibi.

Derin, hırıltılı bir inilti çıkarıyor. Sanki bu ses onun çekirdeğinden çıkarılmış gibi. *"Siktir,"* diye iniliyor yine. *"Sikeyim."*

"Farrow," diye iniliyorum, ter içindeyim. Yoğun bir zirveye doğru yükseliyorum. Son bir deparla hızımı artırıyorum-fuckyesyesyesyesfuuuuckkk. Orgazmım içimde dalgalanıyor ve onunki avucumu kaplıyor. Doruğa ulaşıyorum. İçinde kalıyorum, yavaşça girip çıkıyorum.

İçeri ve dışarı, sıcak nefesim boynunda.

Farrow yastığın içinde nefes almaya çalışıyor.

Sonra başını çeviriyor. İçinden tamamen çıkmamı izliyor. Sonra onu öptüm.

Farrow ile seks kıyaslanamaz ve ölçülemez. Ben hemen hemen gidiciyim. Öncesi, sırası ve sonrasına tamamen ve tamamen takıntılıyım - bu çok saçma. Hem de en iyi şekilde.

Doğruluyorum, prezervatifi atıyorum ve komodinin çekmecesinden bir havlu alıyorum. Ona fırlatıyorum.

Farrow yatak başlığına yaslanıyor. "Hiç seks bağımlısı olmaktan endişe ettin mi?" Beni hazırlıksız yakalıyor ve düşünmemi bekliyor.

Birkaç kez göz kırpmıyorum. Yatağın kenarında oturuyorum, ayaklarım parke üzerinde soğuk. Tekrar ona baktım. "Hayır." *Kesin* ve düz bir kelime.

"Hayır mı?" Farrow şaşırmış görünüyor. "İçmekten bu kadar kaçındığın için, düşündüm de..."

"Dikkatliyim," diyorum, ayağa kalkarak. "Seksin günlük hayatımı etkilemesine izin vermem. *Asla.*" Sağlıksız davranışların uyarı işaretlerinin son derece farkındayım. *Son derece farkındayım.*

Çok seks yapıp seks bağımlısı olmayabilirim. Seks ilişkilerimi ya da işimi mahvettiği an, işte o zaman lanet olası bir sorun olur.

Bildiğim kadarıyla benim bir havlum yok.

Farrow havluyu top yaparak, "Yeterince makul," diyor. Konuyu çok hızlı kapatıyor.

Yüzümü ona döndüm. "*Sence* benim bir sorunum mu var?" Üç yıl boyunca annemin koruması olarak, çoğu insandan çok daha uzun süre bir seks bağımlısının yanındaydı.

"Hayır," diyor Farrow. "Hayır, bilmiyorum ama sürekli senin etrafında olduğum için bağımlılık eğilimin var."

Ayrıntıları sormuyorum.

"Biliyorum." "Güzel," diyor başını sallayarak.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

SUPERHEROES & Scones'ta Jane alçak bir masanın üzerine birden fazla hamur işi kutusu yerleştiriyor. Çatı katındaki salonun etrafına parlak ve neon puflar serpiştirilmiş ve monte edilmiş televizyon ekranlarında bir *Avengers* filmi oynuyor.

Sabahın 5'inde burası ölü gibiydi ve kahvemi yudumlayıp Maximoff'un yanındaki mavi pufun üzerine oturdum. Quinn'le neredeyse omuz omuzayız.

İlk tercihim değildi. Ama birkaç gün önce Quinn bana dedi ki, "Sabahları seni özlüyorum. Yatağın da boş."

Bu beni sarsmadı ama çözülebilecek çılgın, karmaşık bir yalan da uydurmazdım. Ona sadece, "Bazen kanepede ya da arabalardan birinde yatıyorum. Orası daha soğuk." Tavan arası odamın ne kadar sıcak olabileceğini biliyor.

Quinn'in yanında daha dikkatli ol. Maximoff'un yeni kuralını kabul ettim. Bu sabah fiziksel olarak aramıza mesafe koymuş olabilirim ama hâlâ bilinçli olarak erkek arkadaşına bakıyorum. Sessiz moddaki bir *Avengers* filmiyle daha çok ilgileniyormuş gibi davrandığında kahveme gülümsüyorum.

Elinde sıcak çay dolu kâğıt bardak, yavaşça içiyor. Bana bakmamaya çalışıyor. Hepimiz beni Demir Adam, Thor ve ekranda görünen diğer İntikamcılardan üstün tuttuğunu biliyoruz. Sadece açıkça daha iyi olduğum ve açıkça kurgusal *olmadığım* için değil.

Ama ben onun koruması olduğum için. Onun gerçek hayattaki süper kahramanı.

Jane iki pembe kutuyu açar. "Toplantı için kruvasanlar, kekler, doldurulmuş çörekler, buzlu çörekler, çörekler, çörekler, simitler, birkaç

waffle var, ama *bunları* hiçbir koşulda yemeyin." Bir kalp kaldırdı-

Şekilli teneke. "Dün biricik kız kardeşimin matematik ödevine iki saat boyunca yardım ettim ve sonrasında bana bunları Oscar Oliveira'ya teslim etmem için kesin emir verdi. Görevi tamamlayacağım."

Öne doğru eğildim ve tenekeyi elinden aldım.

"Farrow!"

"Nefes al. Oscar'ın kurabiyelerini yemeyeceğim." Kutuyu açıyorum ve üzerinde *Oscar ve seni seviyorum yazan*, pembe kremalı, mükemmel kalp şeklindeki şekerli kurabiyeleri inceliyorum.

Maximoff Jane'e yüzünü buruşturur. "On iki yaşındaki kız kardeşin aşık olmak için otuz yaşında *olmayan* birini seçebilir mi?"

Beş yaş büyük birine ne dersin? Onu kızdırmamak için çok uğraşıyorum.

"Kılıçlarını kınına sokabilirsin, Moffy. Zararsızdır," diyor Jane ve ben kutuyu Quinn'e uzatırken kartal bakışlarıyla beni süzüyor. Bir kurabiye kapıyor.

Jane ters ters bakar ve sonra bütün kutuyu onun elinden çekip alır.

"*Quinn*." Gülüyorum. Quinn'i her geçen gün daha çok seviyorum.

Hiç tereddüt etmeden kurabiyeyi ısıırıyor. "Oscar benim kardeşim. Bundan *bir kurabiye* almalıyım. Hey, sahte düğünlerinde onun sağdıçı falan olacağım."

Audrey, üç yıl önce ona kötü bir erkek zevki olduğunu söyledikten sonra beni o "düğüne" davet etmedi.

Jane pufunun üzerine çöküyor ve teneke kutuyu koruyucu bir şekilde kucağına alıyor. Sabahtan beri yanında taşıdığı ve üzerinde *oturduğu* bezelye torbasını fark ettim ve merakım endişeye dönüşmeye başladı.

Şimdi sormak zorundayım.

"Dün gece Nate'in gelmesini kaçırdım mı?" Kahvemle buz torbası olarak kullandığı bezelyeleri işaret ediyorum.

Jane sorduğum için gerçekten şaşırmış görünüyor. Yoğun bir merakla bakışlarımı inceliyor. *Neden* sorduğumu merak ediyor.

Çünkü Maximoff için bir şey ifade ediyorsun.

Ve sen de benim için bir şey ifade etmeye başlıyorsun.

Maximoff'un elmacık kemikleri keskinleşiyor ama dikkatini televizyondan ayırmıyor, endişelenmiyor. Sanırım ona haberleri bu sabah banyoda anlatmış olmalı.

Quinn, Jane'e kaşlarını çatar. "Nate gizlice mi geldi? Bana geleceğini söylememiştin-"

"O yapmadı," diyor hemen.

"Yeni bir adam mı?" Quinn soruyor. "O zaman ben de orada olmalıydım. Bir gizlilik anlaşmasıyla."

"Seks oyuncaklarıma Gizlilik Sözleşmesi vermeyi denemek istemiyorsan, hayır." Jane, Quinn'in dudaklarını fark edince gülümser.

"Oh."

Jane'e kaşlarını çatıyorum. "Yeterince kayganlaştırıcı yok mu?"

"Hayır." Daha dik oturuyor. Bu onun "konuşma hazırlıyorum" duruşu.

"Seks neredeyse bir aile mirası. Ailem porno işindeydi."

Maximoff düzeltiyor, "İsteyerek değil." Kasetleri sızdırıldı.

"Yine de," diyor, "belki de gerçek tutkumun seks oyuncakları olduğunu düşündüm. Muhteşem bir seks oyuncağı eleştirmeni olabilirdim."

Kolumu bükülmüş dizimin üzerine koyuyorum. "Peki ne oldu?" "*Korkunç derecede* yanlış bir şey yerleştirdim."

Hepimiz acılı bir yüz ifadesi takınırız.

Jane, "Bunun bana göre olmadığını anladım" demeden önce derin ve güven verici bir nefes alıyor.

Ciddiyim, "Seni neyin daha iyi hissettireceğini biliyorum"

diyorum. "Ne?" diye merak ediyor, gözlerinde bir parıltıyla.

"Oliveira'nın kurabiyelerinden biri."

Quinn gülüyor ve Maximoff, Jane ile benim aramda, henüz kurmadığımız bir ilişkiyi yok etmemize saniyeler kalmış gibi bakıyor.

Jane *dokunur* gibi başını bana doğru eğdi.

"Akara'dan Farrow ve Quinn'e." Omega liderinin sesi mikrofonumdan duyuluyor. "Sul ve ben şimdi gidiyoruz. Yakında orada oluruz." Arka planda bir motosikletin sesi duyuluyor.

Ayağa kalkıyorum ve hamur işlerini inceliyorum. Maximoff'a "Sulli ve Akara yoldalar," diyorum. "Ne yemek istersiniz?"

Quinn'in önünde benimle konuşmamalısın der gibi gözleri kısıldı.

Gülümseyerek başımı eğiyorum. *Hadi ama*. Birbirimizle sessiz bir oyun oynasaydık daha çok dikkat çekerdik. Nedensiz flörtleri dizginlemek için kendime güveniyorum. Eminim o da kendine güveniyordur. Sadece kilitli bir kapıya beş asma kilitli zincir eklemeyi seviyor.

Ayağa kalktı, duruşu sertti. "Kendi yemeğimi kendim bulabilirim." Bu onun için yaygın bir ifade: *Bunu kendim yapabilirim. Arabamın kapısını açmana gerek yok*. Vesaire, vesaire.

Bu onun anladığından daha sevimli. Yumurtalı ve peynirli bir kruvasan alıyorum ve onun böğürtlenli çörek almasını izliyorum. Neredeyse aynı anda tekrar oturduk.

Dikkatinin benim üzerimde olmasını o kadar çok istiyor ki. Sanki yepyeni bir şeymiş gibi uzun uzun saçlarıma bakıyor.

"Saçlarım iki haftadır mavi," diye hatırlatıyorum ona, elektrik mavisi saç tellerini yüzümden geriye doğru iterek. Bir değişiklik istedim. Artık kaşımda sadece bir tane halter var. Ayrıca küçük halka küpemi de taktım.

"Anladım, teşekkürler," diyor dudaklarını yalayarak ve sıcak çayını yudumlayarak. Gülümsüyorum.

Quinn simidinin üzerine plastik bir bıçakla krem peynir sürüyor. "Çekimler önümüzdeki Ocak ayına kadar başlamayacaksa biri neden *We Are Calloway* için bir prodüksiyon toplantısı olduğunu açıklayabilir mi?" Başparmağını yalıyor.

Bu yüzden hepimiz
buradayız. Bir üretim
toplantısı.

We Are Calloway on yılı aşkın bir süredir Emmy adayı ve ödüllü bir belgesel dizidir. Hales, Meadows ve Cobalt'ların fikirlerini dile getirmelerini ve hikayelerini anlatmalarını sağlayan tek platformdur. Bu, onların gerçeklerinin duyulmasını ve sosyal medyada çarpıtılmamasını sağlamak içindir.

We Are Calloway ilk gösterime girdiğinde çocuktum ve babam R-rated (olgun temalar) dizisini izlerken gizlice aşağı inip kanepenin arkasına saklandığımı hatırlıyorum. Kolçağın arkasından baktım ve Lily Calloway'i gördüm.

Bir gün koruyacağım, yirmili yaşlarında, sıska bir kız. Kameraya güçlü bir şekilde baktı ve "Ben her zaman bir seks bağımlısı olacağım ama ben seksten daha fazlasıyım" dedi.

Gösterinin her ham karesi beni etkiledi ve sonunda babam sessizce oturup tek bir kelime söyledi. *Vay canına.*

Bunca yıldan sonra, aileler hala sezondan sezona film çekiyorlar. Kendilerini insanlaştırmak için, ama aynı zamanda onlarla ilişki kuran yüzlerce insan için.

Son zamanlarda belgesel diziye kısa bir ara verildi, ancak önümüzdeki yıl yeniden başlıyor. Diziyile ilgili tek bir sorunum var.

Bu da güvenliği zorlaştırıyor.

Maximoff çöreğini ikiye böldü. "Erken saatlerde üretim toplantılarımız var çünkü bir şey yapmadan önce Jack'le konuşmamız gerekiyor."

Quinn neredeyse kahvesinde boğuluyordu. "Jack mi? *Jack* gibi."

Ben de diyorum ki, "Tek ve eşsiz Jack Highland. Not alın: kimin tarafında olduğunuzu unutmayın. Çok fazla kişi onun cazibesine kapıldı."

Maximoff bana sert bir bakış attı. "Taraf falan yok."

"Kesinlikle taraflar var, kurt izci." Quinn'i ve kendimi işaret ediyorum. "Biz sizin özel hayatınızı korumakla görevliyiz. Jack de sizin kamusal hayatınızı korumakla görevli."

Yine de günün sonunda bir araya gelmeli ve ortak bir zemin bulmalıyız. Ve neredeyse herkes Jack Highland'i seviyor. Ondan nefret etmek zor. Bu beni ona karşı biraz temkinli yapardı ama Jack'le gerçek bir sorunum yok. *We Are Calloway*'in en genç baş yapımcısı ve güvenlikle muazzam bir teması var.

Yapmak zorunda. Çekim günlerinde prodüksiyon ve güvenlik iç içe geçiyor.

Bu toplantılar hazırlık çalışmalarının çoğunu oluşturmaktadır.

Biri alt kattaki kilitli giriş kapısını çalıyor. Ayağa kalkıp balkon korkuluğunun üzerinden bakıyorum. *Jack'ten bahsetmişken...* "Git önce onunla tanış Quinn."

Simidini ısıtıyor ve ardından kıvrımlı demir merdivenlerden aşağı koşuyor.

Maximoff yemeğini ve çayını bir kenara itti. Bir şekilde kambur kırmızı bir pufun üzerinde tahta gibi oturuyor ve eklemlerini çatırdatıyor.

Jane bezelye torbasını kaydırıyor ama onun da ne kadar gergin oturduğunu görüyorum.

"Sorun nedir?" Onlara soruyorum. Ayakta durarak, üzerinde şimşek çıkartması olan gümüş renkli duvara yaslanıyorum.

Maximoff bana "Bu Sulli'nin ilk üretim toplantısı," diyor.

"İyi geçmesi gerekiyor," diye ekliyor Jane.

Doğru.

Kuzenleri *We Are Calloway*'de hiç yer almadı. Sulli, belgesel diziye katılarak kendisini halkın yeni eleştirilerine açıyor.

Ancak Maximoff ve Jane küçüklüklerinden beri dizide yer alıyorlar. Daha onunla tanışmadan önce, Maximoff Hale'in ekranda Power Rangers'a olan sonsuz sevgisini itiraf etmesini ve heyecanla "*Umarım bir erkek ya da kız kardeşim olursa onlar da Power Rangers'ı sever*" demesini izledim.

Herkesin bildiği gerçek: Xander her yıl Cadılar Bayramı'nda Power Ranger oluyor.

Jane donmuş bezelyelerini bırakıp başka bir pasta kutusunu açıyor. "Ne istiyorsun, Jack?"

Jack Highland kıvrımlı merdivenden çıkar. Tam bir "sporcu" görünümüne sahiptir: dar siyah düğmeli bluzunun altından geniş, kesik kasları görünür,

Bir defans oyuncusu kadar geniş omuz açıklığı ve bir oyun kurucu kadar karizma ve popülerlik.

Herhangi bir gençlik komedisinde, benim "tipim" onun "tipinden" nefret etmelidir ama gerçek insanlar "asi" ve "sporcu"dan daha fazlasıdır. Ayrıca, ikimiz de yetişkiniz.

Jack hakkında bildiklerim: Futbolcu değildi. Üniversitede yüzmüş. Yirmi beş yaşında, Filipinli-Amerikalı, çift ırklı, kısa koyu kahverengi saçları, bal-kahverengi gözleri var ve benden bir santim daha uzun.

"Bana yaban mersinli çöreği ver," diyor Jane'e. Jane de yavaşça yerine oturmadan önce çöreği uzatıyor. Quinn pufunun üzerine yığılır.

Kekini açarken Jack önce bana döndü. "Teklifimi tekrar düşündün mü?"

Maximoff'un kaşları çatıldı. "Ne teklifi?"

Kollarımı gevşekçe kavuşturuyorum. "Jack beni şovda istiyor. Hem de *çok fena*." Bu kelimelerin altını çiziyorum. "Ne zamandır bana soruyorsun?"

"Üç yıl." Yaban mersinli kekini ısıtıyor. "Beni reddetmeye devam ettikçe, bunun kişisel olduğuna inanmaya başlayacağım."

"Bekle." Maximoff ayağa kalkar. Başkaları ayaktayken oturmaktan nefret ediyor, yemin ederim. "*Farrow'u*, bu *Farrow'u*" -beni işaret ediyor- "programda mı istiyorsun?"

Maximoff'a bir göz atıyorum. "Kaç tane *Farrow* tanıyorsun?"

Maximoff bana bir orta parmak attı.

Jack bu tür değiş tokuşlara alışık, etkilenmez. "*We Are Calloway*'de hep bir korumayı göstermek istemişimdir. *Farrow'un* iyi bir görünüşü var, ikinizin bir gif'i var..." Bir eliyle telefonunda geziniyor ve önce bana bir gif gösteriyor.

Bunu görmüştük.

Bir Tumblr kullanıcısı, mahkeme Moffy'nin ehliyetine el koyduğunda çekilen görüntülerden bir gif hazırladı. Gifte: Maximoff ve ben adliyenin kapısını itiyoruz, güneş gözlükleriyle yan yana çıkıyoruz, kameralar sürekli yanıp sönüyor.

Birlikte çok seksi görünüyoruz.

Jack erkek arkadaşına, "*Farrow* da model olacak kadar yakışıklı," diyor.

Kaşlarımı kaldırıp Maximoff'a kendimden memnun bir şekilde el sallıyorum. Bana tekrar bakmamaya çalışıyor. Neredeyse *beni sikecek* gözleri var.

Bu arada, Jack heteroseksüel. Ben de aynı fikirdeyim, 10 üzerinden 10 alırım ama Jack'ten gelince.

"Aynı iltifatı kırk iki farklı kişi için kullandığını duyduğumda bu anlamını yitiriyor," diyorum, sayı konusunda kesin konuşuyorum çünkü harika bir hafızam var. Bu yüzden kesin ve doğru olabilirim.

Jack'in insanları iyi hissettirmek gibi bir huyu vardır. Odadaki herkesin rahat olmasını sağlamak onun işi. Sonra onunla bilgi paylaşabilirler.

Şu anda bile gözleri beni yumuşatıyor. "Sen muhteşem bir adamsın. Daha iyi misin?" "Biraz daha orijinal olmaya başladık. Ama çok değil," diyorum ve

Quinn'in yanındaki pufuma döneceğim.

Birkaç saniye içinde hepimiz tekrar alçak masanın etrafına oturduk.

Maximoff çayını doldurur ve Jack'e şöyle der: "Hâlâ mantıklı gelmiyor. Farrow'u diziye koyarsan ünlü olur. Benim korumam olamaz."

"Aynen öyle." Kruvasan sandviçimi elime aldım. "Jack dizide bir koruma gibi *davranmamı* istiyor. Henüz kavrayamadığı şey ise benim gerçek bir koruma olarak işimi sevdiğim."

Maximoff bana bakmamak ve dikkat çekmemek için yoğun bir çaba sarf ediyor. Ama asıl gerçeği biliyor: İşimi *seviyorum* çünkü onun yanındayım.

Jack not defterini açıyor, sarı bir pufun üzerinde soğukkanlılıkla oturuyor. "Tek söylediğim, bir gün değişiklik isteyebileceğin." Bir sayfa çeviriyor. "Sullivan gelmeden önce, ikinizle başlayabiliriz." Parmaklarının arasındaki kalemle Maximoff ve Jane'i işaret ediyor. "Gelecek sezon büyük konularla ilgili olacak. Konuşmak istediğiniz özel bir şey var mı?"

MAXIMOFF HALE

Konuşmak istediğiniz özel bir şey var mı?

Jack her zaman ilk olarak bu soruyu sorar. Aklımdan tartışabileceğim çeşitli konular geçiyor. Her şey tek bir konu etrafında dönüyor.

Tek bir konu, tek bir dert, tek bir sıkıntı.

"Evet." Fincanımı masanın üzerine koydum. "Amcam hakkında konuşmak istiyorum."

Süper Kahramanlar ve Çörekler çatı katı sessizleşiyor. Gözlerim *Avengers*'da oynayan bir savaş sahnesine kayıyor, Hulk binaları paramparça ediyor.

Jack sessizliğin üzerinden hiç var olmamış gibi geçer. "Hangi amca?"

"Ryke. Dün bir makale onun 'f-bombalarını' benimkilerle karşılaştırdı. Ben bile onun kadar sık *sık* demiyorum. Sulli benden çok daha fazla söylüyor." Bu kadar ateşli ve sinirli gelmeyi planlamamıştım.

Farrow'u ve onun rahat doğasını hissediyorum ve en garip şey ne biliyor musunuz? Bu beni sakinleştiriyor. Yanıma atlamaya hazır biri varmış gibi hissettiriyor. Şu anda. Şu an. *Her* an.

O benimle birlikte.

Bağlı omuzlarım gevşiyor.

Jack öylece *hayır* diyecek biri değil. İnsanları dinlemeye çalışır ama bana "Bunu geçen sezon konuşmuştuk, Moffy" diye hatırlatır.

"Bu yıl daha da kötü oldu."

"Ama bu şovla değişecek bir şey yok," diyor Jack. "Bu konuyu üç kez *enine boyuna* tartıştınız. En üst sınıra ulaştık. Bir kez daha konuşursanız halk bir şeyleri telafi ettiğinize inanacak.

Bir yapımcı olarak, size sadece devam etmenizi ve bu konuda konuşmanızı söyledim. Bu bize reyting getirecektir. Ama arkadaşın olarak sana bu konuyu açmamı söylüyorum."

Allah kahretsin. "Peki ya babam hakkında konuşursam?"

"Duruma göre değişir." Jack bir spor içeceği olan Ziff'in kapağını kapatır. "Eğer izleyicilere onun ne kadar iyi bir baba olduğunu anlatacaksanız, *hayır.*"

Ağrıyan omzumu ovuyorum. Esnemeliyim. "O zaman bana ne hakkında konuşmam gerektiğini söyle."

"Seks," diyor Jack. "İnsanların senin hakkında en çok bilmek istedikleri şey bu, özellikle de o fotoğraflarla." *Isırık izleri.* "Kiminle görüşüyorsun? Bir seks bağımlısının oğlu olarak ne tür baskılarla karşılaşıyorsun? Daha mı dikkatlisin? Güvensizliğin var mı?" Soruları hızla sıralıyor.

Hepsini daha önce duydum. Jack neredeyse her üretim toplantısında *seks* konusunu açar.

"Bu konu hakkında konuşmaya hazır mısın?" diye sorar.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Bu sezon olmaz. Belki de hiçbir zaman. Özür dilerim."

"Burası *özür dilemenin yasak olduğu* bir bölge, unuttunuz mu? Paylaşmak istediğiniz içerik ne olursa olsun, güzel. Paylaşmak istemedikleriniz de güzel. Her şey size bağlı." Jack çoktan yeni bir konuya atladı. "Luna ile ilişkiniz ne olacak? On sekiz yaşına girecek ve ilk kez tek başına olacak. Bu harika bir gelişme olur."

Kardeşlerim arasında benimle birlikte *We Are Calloway*'de yer alan tek kişi Luna. Birlikte çekim yaparken birbirimize biraz bağlandık ve ilişkimizle ilgili bir bölümden hoşlanacağını şimdiden biliyorum.

O yüzden katılıyorum.

"Jane?" Jack sorar. "Kişisel bir konu var mı?"

Janie ve ben çoktan birbirimize yaklaşıştık. Çita desenli bir kazak, soluk sarı bir pantolon ve payetli topuklu ayakkabılar giyen en iyi arkadaşıma bakıyorum. Her ne söyleyecekse henüz bana söylemedi.

"Kilom hakkında konuşmak istiyorum," diyor kendinden emin bir şekilde.

Korumalarımız, eğer güvenlikle ilgili değilse bu konulara nasıl tepki vereceklerini bilmiyorlar. Farrow bile sanırım. Sadece yemeye ve içmeye devam ediyorlar. *Endişeli* görünmemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bize duygusal yatırım yapmak onların işi değil.

Ama birçoğunun umurunda, bunu fark ettim. Belli oluyor.

Biri erkek arkadaşım. *Sakın ona bakma. Bakmaya çalışıyorum. Tanrım.* son on beş dakikadır deniyorum.

"Daha spesifik olarak?" Jack not alırken en iyi arkadaşıma soruyor. Kekini ısıtıyor.

Janie "Vücudumu olduğu gibi seviyorum" dediğinde kolumu ona doluyorum. Küçük göğüslerim var, kığım yok, aşk tutamaklarım ve büyük bir göbeğim var. *Tombulluğun* kötü bir kelime olmadığını. Ve onların nefreti beni değiştirmeyecek."

Farrow ve Quinn gerçek bir takdirle alkışlamaya başladılar. Geri alabilir miyiz?

Korumalarımız aslında nasıl tepki vereceklerini bilirler. *Onlar bizim dostlarımız.*

Biliyorum. *Biliyorum.*

Jane'i omuzlarından sıkıyor ve çilli yanağından öpüyorum. "Je t'aime, ma moitié." *Seni seviyorum, diğer yarım.*

Janie sıcak bir şekilde gülümser. "Je t'aime aussi." *Ben de seni seviyorum.*

Jack bir şeyler karalıyor ve başını sallıyor. "Bu harika olacak. Ayrıca, her zamanki gibi çok hoş görünüyorsun Jane."

"Merci."

Farrow gözlerini deviriyor, Janie'nin yorumuna değil ama yapımcınıninkine.

"Ne?" Jack ona sorar. "Artık bu gruba iltifat edemeyecek miyim?"

Farrow, "Neredeyse maksimuma ulaştınız," diyor.

"O zaman hepiniz çirkinsiniz," diyor Jack geniş bir sırıtışla. "Nasıl yani?"

Quinn, Jack için yavaşça alkışlamaya başlıyor ve Farrow, Jane ve ben de katılıyoruz. Yapımcının gülümsemesi genişliyor.

Ön kapının zili *çalıyor*. Akara'da anahtar var. Janie ve ben doğrulduk ve "Ortalık kızırsa *Sulli'yi koru*" diyen bir bakış attık.

Belgesel dizinin gerçek süreci oldukça ham.

Aşırı Paylaşım Eldiveni'nin 1. raundu: *Kişisel hikayenizi Jack'e ve bir yığın korumaya anlatın.*

2. Tur: *Prodüksiyon ekiplerinin belirli zaman dilimleri için hayatınızı işgal etmesine izin verin.*

3. Tur: *Bırakın dünya sizi savunmasızken izlesin.*

Şu anda Sul için sadece birinci raunda odaklanmış durumdayım. Ne olursa olsun başladığı işi tamamlamak isteyecektir ama birinci raunt onu rahatsız ederse, lanet olası fişi çeker ve iptal ederim.

"Jack," diye fısıldıyorum demir merdivende ayak sesleri duyulurken. "Bu Sulli'nin ilk buluşması olduğu için, onu rahatlatabilir misin?"

"Elbette," diye başını sallıyor Jack ve kuzenimi selamlamak için ayağa kalkıyor. Geri kalanımız dönüp izliyoruz.

"Al, Sul." Akara onun motosiklet kaskını alır, zaten onunkini tutmaktadır. "Teşekkürler, Kits." Sulli kot ceketinin düğmelerini açıyor, kot giymiş kot pantolon ve düz beyaz bir tişört. Koyu renk saçları uzun bir şekilde göğsüne düşüyor.

Jack yaklaşır ve onun bakışlarını yakalar.

"Sen Jack olmalısın." Sulli elini uzattı.

Akara etraflarından dolanıyor ve Jack'e attığı *uzun* uyarı bakışını fark ediyorum. "*Buna dikkat et yoksa ölürsün*" der gibi.

Jack kısa bir an için bocalar. "Um..." Kaşlarını çatıyor ve sonra o anı unutuyor. Sulli'nin elini sıkar. "Ben Jack."

"Jack Highland," diye ekliyor Sulli, el sıkışmaları uzun bir süre devam ediyor.

Janie omzumu dürtüyor ve bir kruvasanı ayırırken kaşlarını sallıyor.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Tek bildiğim Jack'in garip davrandığı. Onu Sulli hakkında uyardığım için mi, Akara ona bir bakış attığı için mi yoksa hepimiz onun iltifatları hakkında şakalaştığımız için mi böyle davrandığını anlayamıyorum.

Akara, Farrow ve Quinn'in arasındaki bir pufun üzerine oturur. Güvenlik alçak masanın onların tarafını tuttuğunu iddia ediyor. *Pekâlâ, taraflar var*. Hepsi Sulli ve Jack'i sıradan karşılaşmalarda olduğundan daha dikkatle izliyor.

"Ve sen de Sullivan Meadows'sun." Jack sonunda el sıkışmayı keser.

"Bana Sulli diyebilirsin." Sonra bakışları Jane'e kayar.

Jane ona el sallıyor ve aramıza oturması için yer açıyor. Deniz mavisi bir puf alıp boş alana bırakıyorum.

Jack ve Sulli masada bize katıldığında, o kendi tarafına oturur ve not defterini alır. Şimdi üç mecazi ve gerçek taraf var: *ünlü, güvenlik, üretim*.

Anladım.

Ve Jack'in Sulli'yi *izlemesini izliyorum*. Kuzenim benimle Jane'in arasına giriyor ve masaya doğru yaklaşıyor. Bir tabak yemek yapıyor.

Jack kalemini çeviriyor. "Dizide Sulli olarak tanıtılmak ister misin?"

Sulli bir tabağa iki waffle koyar. "Ummm... evet, bu iyi olur, değil mi?" Önce bana, sonra Jane'e baktı. "Siktir, bilmiyorum. Siz ikinizin adı ne?"

"Jane."

"Maximoff."

Jack'e bakar. "Ben Sullivan'la gideceğim."

Jack başını sallar.

Sulli waffle'ların üzerine üç çikolatalı donut yerleştirir. Janie'nin getirdiği krem şanti kutusunu ve çilek şurubunu bulur ve waffle-çörek tümseğine sıkar.

Jack onun kahvaltısına bakmaktan kendini alamıyor, kalemi not defterinin üzerinde donup kalıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında?" Kafası karışmış bir şekilde yukarı bakıyor. "Çöreklerim mi? Daha onları yemedim. Onlar hakkında nasıl konuşabilirim ki?"

Farrow başını Sulli'ye doğru eğiyor. "*Yeşil*, acemilerin rengi. Sana çok yakışmış."

Yüzü kızarır ve Akara'ya bakar. Gözlerini deviren Farrow'un göğsüne bir yastık fırlatmış bile. Şakayı anlayamıyorum ya da alaycı bir yorum bile ekleyemiyorum. Sadece gelecek olan şeye karşı tetikte duruyorum.

"Programda," diyor Jack, korumamı, erkek arkadaşımı görmezden gelerek. *Odaklan*. Birkaç kez göz kırpıyorum. Daha da açıklıyor, "Yeme alışkanlıkların hakkında konuşmak ister misin?"

"Ah. Siktir, gerçekten mi?" Derin derin kaşlarını çatıyor. "İnsanlar bunu bilmek ister mi?" Basın kuzenimi restoranlarda fotoğrafladı.

Sadece tatlı sipariş ediyor. Kahvaltısı, öğle yemeği ve akşam yemeği bu değil. Ama herhangi bir beslenme piramidini de takip etmiyor. Onu sadece yoğun antrenman dönemlerinde sağlıklı beslenirken gördüm. Burnunu tıkar ve protein içeceği içerdi.

"Her şeyden önce," diyor Jack Sulli'ye, "bu gösteri senin ne yapmak istediğinle ilgili. Halk senin hakkında *her şeyi* bilmek ister. Bu yüzden sizi rahatsız eden bir konu hakkında konuşmak için kendinizi baskı altında hissetmeyin."

Sulli içtenlikle başını sallıyor ve waffle-donutlarını kesiyor.

"Bunu sevdim." Jane bana bir başparmak işareti yapıyor.

Rahatlamaya hazır değilim. Sulli'ye, "Jack, paylaşmak istediğin şeye halkın nasıl tepki vereceğini iyi algılıyor" dedim.

"Vay canına, gerçekten mi?" Sulli gülümsemeye başlar. Hayatımıza yön verebilecek ve güvenebileceğimiz insanlara pek sık rastlamıyoruz. "Peki halk kahvaltım hakkında ne düşünür?"

Güvenlik Jack'e şahin gözüyle bakıyor.

"Başlangıçta sizi seçici bir yiyici olarak etiketleyecekler," diyor Jack, "ve bazıları bunu sevimli bulacak. Diğerleri ise bunun için size bok atacak. Bu şovun büyük bir parçası - hikayenizi paylaşıyorsunuz ve sonra iyiyi kötüyle birlikte alıyorsunuz."

Jane, "Sesini dışarıya duyurabilmek güzel bir şey," diye ekliyor. Sulli ağzını tıkıyor ve yavaşça çiğniyor, düşünüyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordum. "Kimse seni zorlamıyor

Biz Calloway'iz. Artık geri çekilebilirsin Sulli."

Jack onu dikkatle inceler. "O haklı. Seni aramızda görmek isteriz ama bu senin seçimin."

"Hayır, buna ihtiyacım var." Sulli şimdi kendi kendine başını sallıyor. "Bak, bu saçmalıkların bir kısmı hakkında konuşmam *gerek... Bu işlerin* nasıl yürüdüğünü yeni yeni kavırıyorum."

"Sorun değil," diyor Jack, rahatlatarak. "Süreç boyunca sana rehberlik edeceğim."

Sulli derin bir nefes alır ve Akara'ya bakar. Siyah saçlarını geriye tarıyor ve beyzbol şapkasını ters takıyor. Ona sorar, "Biz film çekerken orada olacak mısın? Halka açık bir yer olmasa bile mi?"

"Eğer orada olmamı istiyorsan," diyor, "orada olacağım, Sul." "Tamam, güzel."

Jack masaya yaklaşıyor. Ona. "Umarım," diyor Sulli'nin bakışlarını üzerine çekerek, "sen ve ben Akara'ya ihtiyaç duymayacağın bir güven noktasına ulaşırız."

Güvenlik tarafındaki hava bir anda değişti. Jane benimle birlikte geriye doğru sallanıyor, çatık kaşlarımız üç korumanın üzerinde.

Akara kaynıyor. Bakışlarında zehir, kasları son derece gergin. Kıpırdamadan oturmak daha korkutucu. Ve *kimse* beni korkutamaz.

Ama bunu biliyorsun.

Farrow'un yumruğunu ağzına götürdüğünü, çenesini gerdiğini bilmiyorsunuz. Ya da Quinn'in Jack'e kollarını kavuşturduğunu.

Bir korumayı mecazi anlamda odadan kovduğu için mutlu değillerdir. Jack bunu hisseder ve doğrudan Akara ile konuşur.

"Neden güvenli bir ortamda olmanız gerekiyor?"

"Çünkü benden öyle olmamı istedi," diyor sertçe. "Başka sorusu olan var mı *Jack*?"

Jack, öfkeli korumaları görmezden gelmeye çalışarak, "Sulli için, evet," der. Sulli bir lokma daha yemekte tereddüt ediyor. "İyi misin, Kits?"

Jack ve Akara birbirlerine bakarlar.

Sonra Akara açık açık "Güvenliğe saygı gösterin, biz de üretime saygı gösterelim" dedi.

"Kulağa hoş geliyor, dostum." Jack spor içeceğini yudumlar. Akara başını sallar.

Çok sabırsızım. "Hadi devam edelim."

"Jack, Sulli'ye "Programda ne hakkında konuşmak istediğini bize söylemeye ne dersin?" dedi. Söylenmesi gereken saçmalıklar olduğunu söyledi. Ne saçmalığı?"

Sulli ağzını silmek için kaslı pazusunu kullanıyor. "Olimpiyatlardan fotoğraflar."

Kaslarım geriliyor ama Jack'in bakışlarına karşılık verirken duygularını daha fazla açığa vurabiliyor.

"Saçı olanlar. Bikini bölgame zım yapmanın komik olduğunu düşünen aptal serserilerin *sersem* olduklarını bilmeleri gerekiyor."

"Anlaştık." Çayımı bir yudumda bitiriyorum.

Olimpiyatlar Sulli'nin atletik başarılarını *kutlamak* için bir zaman olmalıydı. *Tüm bu* süre boyunca medya onun tıraş ve ağda alışkanlıklarına takıldı. Yaz oyunlarından haftalar önce Sulli'yi kirli sakallı ve bikini bölgesinde kıllarla fotoğrafladılar.

Görüntü viral oldu.

Olimpiyatlarda muhabirlerin sorduğu soruların %85'i saçına odaklanıyordu ve o da hepsine kesin bir *siktir* git ile cevap verdi.

O da viral oldu.

"Konu Olimpiyatlardan daha derinlere iniyor mu?" Jack soruyor.

Gerildim. "Ne demek istiyorsun?" Sulli bir parça waffle alıyor.

"Senin gençliğini kastediyor," diye açıklıyorum. "Büyürken böyle bir şeyle karşılaştın mı?" Benimle aynı renkte *olan* orman yeşili gözleri beni *boğuyor* - çünkü ben oradaydım. Sulli'yle birlikte büyüdüm. Çoğu kızdan daha erken ergenliğe girdiğini gördüm. Saçları koyu renk ve hızlı uzuyor.

Yüzme yarışlarından sonra çocukların onun kollarındaki kıllarla *alay ettiklerini* gördüm. Goril sesleri çıkarmaya başladıklarında iki tanesini havuza ittim. Ve sonra sarıldım

Sulli soyunma odasında ve hep birlikte "*siktir et onları*" dedik.

Siktir et onları.

"Şu anda bunu konuşmak zorunda mıyım?" diye fısıldıyor bana.

"Hayır." Jack'e ciddi bir bakış attım. *Üretim sihrini kullan ve bu konuyu değiştir. Şimdi.*

"Belki sen ve Moffy bir bölüm yüzebilir ya da birbirinizle yarışabilirsiniz." *Teşekkür ederim.*

Neredeyse gülümseyecektim. "Kıçımı tekmelediği bir bölümü kastediyorsun."

Sulli'nin dudakları kıvrılıyor ve omzunu benimkine vuruyor. "Sana karşı nazik olacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Jack'e döndüm. "Bunu ancak sen de onun tarafından dövülmeyi kabul edersen yaparım."

Quinn yumruğuyla öksürüyor. *Ne dedim ben?*

Farrow boynunu kırarak sessizce Akara'yı işaret eder. Öldürücü görünüyor. Bana değil. Jack'e.

Yüzmeyi önerdim, sevişmeyi değil.

Jack yapımcılık-yetenek sınırını aşmazdı. Onu lime lime ederdim.

O da bunu biliyor.

Sullivan başını idama doğru çeviriyor. "Yüzüyor musun?" Gözleri parlıyor.

Boş zamanlarında yarışabileceği insanların listesi kısa.

"Penn'de dört yıl." Ona gülümsüyor ve sonra notlarında bir sayfa çeviriyor. "Seninle bir saniyeliğine özel konuşabilir miyim?"

Sulli bir suyun kapağını açar. "Elbette."

"Bekaretini programda tartışmak ister misin?"

Oda gergin bir sessizliğe gömülür. Sulli, flört ya da seksle ilgili kamuoyuyla hemen hemen *hiçbir şey* paylaşmadı. Kendi halinde biri olduğu için herkes onun bakire olduğunu varsayıyor.

Varsayımları doğru. Bir kez olsun.

"Um..." Sulli bunu düşünüyor.

"Baskı yok," diyor Jack. "Programda pek çok insan seksten bahsettiği için sormak zorundayım." Duraksıyor. "Dizinin herhangi bir bölümünü izlediniz mi?"

"Pek sayılmaz." Sulli elini kare şeklindeki çenesinin üzerine koyuyor. "Aileni televizyonda görmek biraz garip." Bunu atlamayı tercih eden tek kişi o değil.

En iyi arkadaşı Beckett Cobalt tek bir bölüm bile izlemedi.

Sulli, Janie'ye doğru eğiliyor. "Seks hakkında konuşur musunuz?"

Jane göğsüne dokunur. "Şahsen ben seks hakkında konuşmak zorundayım. Eğer başka bir erkek beni yatakta boğmaya çalışırsa, kendimi kaybederim."

"Bu bir daha asla olmayacak," diyor Akara, yan gözle bana bakarak çünkü o kişiyi gerçekten öldüreceğimi biliyor. Cinayet işleyeceğim.

Farrow o olay sırasında Jane'in yanında değildi. Hayatımın en kötü gecelerinden biriydi. Bir lamba gürültüsüyle uyandım. Jane'in eski koruması kilitli kapısını kırmaya başladı. Birini getirdiği için nöbet tutuyordu. Güvenlik içeri girmeden önce yatak odasına *daldım* ve onun iki katı büyüklüğünde bir adamı vücudundan ayırdım.

Çok öfkeliydim. Zihnim üç nota çalışıyordu: onu öldürüyorsun, *onu öldürüyorsun, öleceksin*. Korumam *beni zapt* etmek zorunda kaldı.

Açık olmak gerekirse, bundan gurur duymuyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sulli Jack'e diyor ki. "Seks hakkında tam olarak ne söyleyebilirim? Ben hiç seks yapmadım, o kadar. Başka bir şey yok."

Jack not defterini kapatır. "Evlenene kadar seks yapmak için mi yoksa aşık olmak için mi bekliyorsun-"

"Yüzmeye *çok* odaklanmıştım. Seks ya da flört de dahil olmak üzere başka hiçbir şeye zaman ayırmadım ve yine olsa yine yaparım. Pişman değilim."

"Hiç birinden etkilendiniz mi? Hiç *düşündün* mü takılmak hakkında?"

Yemin ederim odada sadece onlar varmış gibi davranıyorlar. Bizi dışarıda bıraktılar.

Sulli birkaç kez başını sallar. "Kesinlikle. Takımdaki birkaç... tamam, birkaç erkek gerçekten çok seksiydi, ama bunun yoluma çıkmasına izin vermezdim. Annem her zaman kendisini rahat ve sevilmiş hissettiren birini beklemediği için pişman olduğunu söylerdi. Babam gibi. Ben de bunu istiyorum."

Gülümsüyor. "Tamam. Hiç öpüldün mü?"

Dudağını ısıırıyor. "Hayır."

Bekle.

Bunu bilmiyordum.

Akara'ya baktım. Koruyucu yüz hatlarını çok iyi okudum ve kendi kendime başımı salladım, *biliyordu*.

Jack daha sıcak gülümser. "Yani gerçek: bu bir şey olacak. Çok fazla basına neden olacak, ama paylaşmak isteyip istemediğiniz size kalmış. İyi

tarafı: Pek çok kızın bununla ilgili olduğunu görebiliyorum. Kötü: Birçok erkek..."

"Sik kafalı olmak
mı?" "Evet."

Farrow daha açık bir şekilde, "Sapık sikkafalılar" diye araya giriyor.

Sulli bükülmüş bacağına göğsünde tutuyor. "Bu kadar büyük bir mesele olmamalı. Ne olmuş yani? Hiç öpülmedim ve on dokuz yaşındayım. Kimin umurunda?"

Jack, "O halde bunu daha az önemli hale getirin," diyor.

"Sıradanlaştırın. Normalleştirin. Bu güç sende var. Ve her şey sana bağlı."

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

Sabah sekizdeki YÖNETİM KURULU TOPLANTILARI ortalama bir insanın on dakikalık koşusu gibidir. Masama hazırlıklı gelin, sonra 8:10'da kendi ofislerimize dönmüş oluruz.

On beş kişi daha deri sandalyelerde oturuyor. Yirmi iki yaşımdayım, masanın başındayım. Beni buraya getiren sadece çok çalışmam değil. Belli ki adam *kayırmacılığın* da hayati bir rolü var.

Bunu asla unutmam.

Uzun süredir yönetim kurulu üyesi olan ve aynı zamanda Cobalt Inc. şirketinin COO'su olan Yara, "Umut verici görünen üç hibe başvurumuz var" diyor.

Kendi projelerimiz dışında H.M.C. Philanthropies yerel ve bölgesel kar amacı gütmeyen kuruluşlara fon sağlıyor, ancak her yıl aldığımız taleplerin miktarı göz önüne alındığında, paranın nereye tahsis edileceği konusunda seçici olmamız gerekiyor.

"Bunlar dün gece bana e-posta ile gönderdiklerin mi?"

diye sordum. "Evet."

"Hepsini onaylayın," diyorum ona. Gözlerim duvardaki saate kayıyor. 8:05.

Farrow beni tam 8:10'da alacak. Yerel hayvan barınağına uğrayıp gelecekteki bağış toplama etkinlikleri hakkında konuşacağım.

Tam toplantıyı bitirmeye başlamıştım ki lanet kapı açıldı. Kafalar sallanıyor.

İnsanlar donuyor. Kahve fincanları dudaklara götürülür ve kalemler havaya kaldırılır. Sessizlik, havadan bulaşan bir *virüs* gibi odayı istila eder.

Onun burada ne işi var?

Charlie Cobalt kapıda duruyor, 1.80'lik boyuyla az önce birini sıkmiş gibi görünüyor. Hadi canım. Beyaz yakası iliklenmiş, siyah pantolonunun içine yarım sokulmuş. Kumlu kahverengi saçları tuhaf yerlere dökülmüş. Ustaca dağılmış.

"Üzgünüm geciktim." İçeriye buyurgan, oksijen vakumlayan bir varlıkla giriyor. *Ben* hariç herkes nefesini hapsediyor.

Charlie sandalyemin ve kurul üyelerinin önünden geçiyor. Masanın karşı tarafına ulaşıyor. İzliyorlar.

Bakıyorum.

Sanki teraryumdaki bir sürüngen gibi, toprağın altında yuva yapıyor. Sadece onu görmeyi istediğinde kendini gösteriyor.

Telefonum masanın üzerinde çalışıyor. Mesajı metne tıklamadan okudum.

Oscar'ın H.M.C. ofisinde olduğunu öğrendim. Charlie henüz gelmediyse haberiniz olsun. Gelecektir. - Farrow

Sadece *bir* dakika geç kaldım ama Farrow'un beni uyarmaya çalışmasını takdir ediyorum. Yukarı bakıyorum.

Charlie diğer uçta duruyor. Başımı birkaç kez sallıyorum. Dengeli duruşu, sadece kendisinin sahip olduğu eşsiz bir özellik gibi taşıyor. Tweetleri saniyeler içinde viral oluyor. Sözleri havuzlara atılan güller gibi.

Onu *We Are Calloway*'de gördünüz. Beni izlediğiniz kadar onu da izlediniz.

Charlie'nin babasının minyatür bir versiyonu olduğu (dahi IQ'lu, egoist, kendine hizmet eden ve gösterişçi) hakkındaki konular internette gerçekler gibi dolaşıyor, ancak bunlar çarpıtılmış algılardan kaynaklanıyor.

Charlie Keating Cobalt'ı tanıdığını sanıyorsun. Ama hiçbir fikrin yok.

Onu sadece iki ay önce, Eylül ayında yirmi yaşına basan kuzenim olarak tanıyorum. İki sınıf atlayıp benim sınıfıma düşen. Fen ödevimden kopya çeken, çünkü bunu yapabiliyordu, ihtiyacı olduğu için değil.

Hayattan daha büyük iki adamın en büyük oğulları olarak, ikimiz de başka birinin geçmişi tarafından gölgelenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Ama benzerlikler kadar

Paylaştığımız, bizi birbirimize bağlaması gereken pek çok şeyin bizi birbirimizden uzaklaştırmasına izin vermeyi seçtik.

Adil bir uyarı: Onunla uğraşırsanız, onu savunmak istememe neden olursunuz. O yüzden yapmayın.

Tek bir hamleyle sandalyeyi çekip oturuyor ve siyah deri ayakkabılarını meşe masaya vuruyor. Sarı-yeşil gözlerini bana dikti. "Ne kaçırdım?"

Sinirimi yatıştırıp rahatça "Burada ne işin var Charlie?" diyorum.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Kollarını açıyor. "Bir yönetim kurulu toplantısına katılıyorum."

"Bu kurula atandığından beri hiçbir kurul toplantısına katılmadın," diye hatırlatıyorum ona. Beni kuzenimden ayıran on beş kişi daha olduğunun son derece farkındayım. On beş kişi bu etkileşimi, gardımı *on kat* yükselten bir ilgiyle izliyor.

"Her şeyin bir ilki vardır." Charlie bana el sallıyor, sonra bir dirseğini sandalyesine yaslıyor. Bir parmağını şakağına dayayarak başını kaldırıyor.

Bana kızgın.

Ama bugün Salı ve gökyüzü masmavi. Yani her şey olması gerektiği gibi.

Diğer yönetim kurulu üyeleriyle konuştum. "Burada işimiz bitti zaten. Gelecek hafta görüşürüz. Geldiğiniz için teşekkürler."

Eşyalarını topluyorlar. Çıkmadan önce Charlie'ye temkinli bakışlar gönderiyorlar.

Oda boşaldığında, Charlie'nin ayakları yere düşer. Toplantı odasını geçmek için hiçbir hareket yapmıyor. Uzun boş masa bizi ayırıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "O girişi planlaman ne kadar sürdü?" "Senin sorunun da bu zaten," diyor Charlie, "her şeyin koordineli ve önceden planlanmış olması gerekir. Dürüst gerçek şu olduğunda: Ofisinizin önünden geçiyordum. Sizinle konuşmak istedim. Uğradım. Hayır, yönetim kurulu toplantısının bitmesini beklemedim çünkü kimin umurunda."

"*Umursuyorum*," diye çıkıştım. "İşte senin sorunun da bu. Kendinden başka kimsenin duygularını hesaba katamıyorsun."

"Neden yapayım ki?" diye karşı çıkıyor. "Aşırı koruyucu ağabey ve kuzen rolünü sen üstleniyorsun. Verecek bir sikimim yok çünkü hepsini sen aldın."

"Gerçekten orada oturup kendi empati eksikliğinin için beni mi suçluyorsun?" Şaşkınlıkla söylüyorum.

"Bir gözlem yapıyorum," diyor. "İkincisi, *umurumda*. Bu yüzden buradayım. Bir başkasının bu aileyi senden daha fazla önemseydiği bir senaryo düşünemiyorsun." Masanın kenarına doğru yuvarlanıyor. "Dünya senin egon olmadığına inanıyor ama sen egonu bastırmak için çok iyi bir iş çıkardın. Orada olduğunu bildiğinden bile emin değilim." Parmağını vücuduma, karnıma doğru sallıyor. "Yavaş ama emin adımlarla dolgunlaşıyor."

Bir nefes üflüyorum, dişlerimi sıkıyorum. Bir *hırıltı* boğazımı tırmalıyor, dışarı çıkmasına izin vermeyeceğim bir *hırıltı*.

Onunla kavga etmek hiçbir yere varmaz. Büyürken, genellikle ikiz kardeşi ve Janie'nin bizi fiziksel olarak ayırdığı pek çok yumruk kavgasına karıştık.

Birlikte yakıcıyız. Daha iyi bir ilişki için ne kadar çabalarsak çabalayalım, hep aynı yoldan gidiyoruz. Bazen sadece benim karşı tarafımda olmayı sevdiğini düşünüyorum.

Kollarımı açıyorum. "Bana neden burada olduğunu söyle. Eğer bu Jane ile ilgiliyse-"

"Öyle değil. Kız kardeşime arkadaşlığınıza müdahale etmeyecek kadar saygı duyuyorum," diyor ama eklemek zorunda kalıyor, "senin bir pislik olabileceğini düşünsem bile."

"Bunun için teşekkür ederim," diyorum kuru bir sesle. "Bana bok herif diyene kadar beslenme açısından *dengeli bir* gün geçirmiş sayılmam." Bir bildirim geldiğinde tabletimi kapatıyorum. "Neden buradasın?"

"The Camp-Away," diyor. "Davetiyemi hiç almadım."

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Sana hayır kurumu davetiyesi göndermeyi bir yıl önce bıraktım," diye hatırlatıyorum ona. "Genelde gelmiyorsun. *Hayattan daha büyük*, tavuskuşu varlığıyla bizi onurlandırdığın zamanlarda-"

"Klas, *tavuskuşu*."

"-Hiç cevap vermiyorsun," diyorum ama daha bitirmedim. "365 gün boyunca hiç şikâyet gelmedin. Peki neden şimdi?"

"Bu senin yılın en büyük olayı," diyor bana. "Bu konuda bana mesaj bile atmadığın için içtenlikle kırıldım."

"Cevap yazmıyorsun!" İtmek istediğim bir uçurumun kenarına yaklaşıyorum.

ondan kurtulmak için. Ama yapamam. O aileden biri. "Mesaj konuşmamızı aç

Lanet olsun. *Hiç* cevap vermediğin yaklaşık elli mesajlık bir sıra var." Göğsümden onunkine doğru bir hareket yaptım. O da benimkine. "Bu iki yönlü bir yol."

Charlie bu gerçeği inkar etmiyor. "Davetli miyim, değil miyim?"

"*Hayır*," dedim kesin bir dille. "Davetli değilsiniz çünkü basına duyuru yaparsam ve siz gelmezseniz, bu hayırseverliğin sorumluluğunda olur."

"O zaman duyuruyu yapma." "Sürpriz misafir istemiyorum."

Charlie sinirli bir nefes verir. "Beni orada istemiyorsun. Ve bir korkak gibi bunu itiraf edemiyorsun." Ayağa kalkıyor.

Ayağa kalkıyorum.

Biri kapıya vuruyor. Kapı açıldığında sessizleşiriz ve Farrow içeri tamamen girmekten kendini alıkoyar. Charlie'yi görür.

Beni görüyor.

Farrow bana "Daha sonra gelmemi ister misin-" dedi.

"Hayır. Neredeyse bitirdim." Farrow'un içeri girip kapıyı arkasından kapatmasını izliyorum. Omuzlarını tahtaya yaslıyor.

Odağım Charlie'ye döndü. "Güvenilmez ve *dengesizsin*. Davet edilmedin. Ve şaka yapmıyorum, Charlie. Eğer habersiz gelersen, sana dışarı kadar eşlik etmesi için güvenliği çağırırım." Bu tehdidi yerine getireceğimden şüpheliyim ama ne demek istediğimi açıkça belirtmeliyim.

Charlie gözünü kırpmıyor. "Güvenliğimizi *bana* karşı mı kullanacaksın? Omega'da sadece beş koruma var. Biri kapıda, peki onlara ne diyeceksin? *Charlie'ye düşman gibi davranmalarını*."

"*Hayır*. Sen benim düşmanım değilsin. Sen benim ailemsin ve geçmişte seni aramıza katmak için harcadığım enerji, Viking gemilerinden oluşan bir filoyu kürek çekmeye zorlayabilirdi ama sen gemiye atlamayı reddettin. Kendi işini yapmak istedin ve bunu anlıyorum. Git kendi işini yap. Benimkiyle uğraşmayı bırak."

Charlie masanın kenarına kısmen oturmuş, eli cebinde. Başını korumama çeviriyor. "Bana onun ne kadar büyük bir kendini beğenmiş pislik olduğunu gördüğünü söyle."

Yavaş ama tetikte duran Farrow soğuk bir sesle, "Ne kadar büyük bir hıyar olduğunu görüyorum," der.

Charlie tek kaşını kaldırdı. "İkimiz de haklı olabiliriz."

"Pek olası değil."

"O zaman sen de kendini beğenmiş bir pisliksin." Charlie ayağa kalkar.
"Görünüşe göre birbiriniz için mükemmel bir eşsiniz."

Sadece koruma-müşteri ilişkime atıfta bulunuyor olsa da kaskatı kesiliyorum. Bu son notla birlikte Charlie çıkıyor ve ben de Camp-Away'i rahat bırakması için dua etmek zorunda kalıyorum.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

FARROW çocukluk odamı müzedeki bir kalıntıymış gibi inceliyor. Ahşap şifonyere gidip *Dördüncü Derece* aksiyon figürlerini alıyor. Kahverengi gözleri siyah boyalı duvarlara, *X-Men* tebeşir çizimlerine ve tüm *Batman* posterlerine kayıyor.

Ailem dışında dünyama *bu kadar* derinlemesine girmesine izin verdiğim ilk kişi. Ve bu lanet bir fantezi değil. Farrow Redford Keene'i bu yatak odasında binlerce kez hayal ettim. Ve genelde *sadece* yataktaydı.

Biliyorsun, ben kendi gerçekliğimi tercih ederim. İyi bir sikişten çok daha fazlası olduğu yeri.

Turuncu halımdan ıslak bir kemik alıyorum. Gotham'ın köpek yatağına atıyorum. Farrow tavana kadar yükselen çizgi roman ve grafik roman raflarına ıslık çalıyor.

Parmaklarını dikenlerin üzerinde gezdiriyor.

Masama yaslanıyorum, kollarımı kavuşturuyorum. "Eski yatak odan neye b e n z i y o r d u ?"

"Seninkinden daha Messier." Farrow, Adam Hines'ın *Duncan the Wonder Dog (Harika Köpek Duncan)* adlı iri bir çizgi romanını karıştırıyor. En sevdiklerimden biri. "Nirvana, Blink 182 posterleri, sadece okul kitapları, pahalı bir surround sistemi ve bir boks çantası." Panelleri çevirirken romanı dikey olarak döndürüyor. "Kısacası, senden daha havalıydım."

Sinirli bir gülümsemeyi zorluyorum. "Sanki yatak odamdan atılmak istiyormuşsun gibi."

Ağzı geriliyor. "Ya da başka bir şey." Grafik romanı eski yerine geri koyuyor ve etrafta dolanmaya devam ediyor.

Onu izlemeden duramıyorum. Kanvas saatimi kontrol etmek büyük çaba gerektiriyor. "Burada fazla kalamayız. Ailem her an Luna'nın pastasıyla eve gelebilir."

30 Kasımth Luna Hale'in on sekizinci doğum günü. Zaman su gibi akıp geçiyor, daha bebekken birbirimizin burnuna dokunup *bip bip dediğimiz günleri* hatırlıyorum.

Luna'nın istediği gibi: *büyük doğum günü partileri yok, sürpriz aile misafirleri yok*. Sadece yakın ailesiyle küçük bir akşam yemeği ve daha sonra en iyi arkadaşları Eliot ve Tom Cobalt yatıya gelecekler.

Farrow burada çünkü küçük kız kardeşim zevksiz biri ve *dokuz* yaşından beri onu doğum günlerine davet ediyor. *Beni* ne kadar kızdırsa da Luna onu hep sevmiştir. İşte karşımdaydı, mavi kanlı, temiz giyimli ailesiyle tezat oluşturan piercingli ve dövmeleli bir adam. Sürüden farklı olduğunuzda, kendiniz olmak daha fazla cesaret ister.

Luna bunu deneyimleyen insanlara çekilir.

"Benim de bir saatim var, kurt izci," diyor Farrow. "Zamanı görüyorum." İkiz büyüklüğündeki küçük yatağıma uzanıyor. Yorgan Örümcek Adam desenli. Kaşları birbirine çarpıyor.

"Ne?"

"Bu şimdiye kadar oturduğum en rahatsız yataklardan biri." Kıçını şiltenin üzerinde sallıyor. "Kahretsin, çok *sert*." Ellerinin üzerinde geriye yaslanıyor. "Bu yüzden mi sürekli kaskatı kesiliyorsun?"

Cinsel imalar sikimi okşuyor. "Kardeşim muhtemelen ben taşındığımda boktan yatağını benimkiyle değiştirmiştir." Kaslarımı esnetiyorum ve doğruluyorum. Kısa bir an için dudağındaki piercinge, sonra da saçına baktım.

Saçları siyah.

Geçen gün saç tellerini boyadı ve ben de onun bu görüntüsüne büründüm -Çok fazla tüketilmiş. Bu sadece daha yaşlı görünmesi ya da göz korkutuculuğunun yeni keşfedilen daha yüksek bir dereceye ulaşması değil. Herhangi bir saç rengiyle, herhangi bir piercing ile, hatta tüm dövmeleleri eksilterek ya da hepsini bir araya getirerek bile çekici.

Dürüst olmak gerekirse, bu adamı *ilk* gördüğümde saçları beyaz değildi. Ya da mavi. Farrow'la ilk tanıştığımda saçları simsiyahtı. Şu anki gibi.

Bugün.

Farrow bir yastığı kenara itiyor ve omuzlarını başlığıma dayıyor. Ona katıldığımı ve beni yatağa yapıştırdığını hayal ediyorum, sonra onu ters çeviriyorum, karnı yatağa yapışıyor.

Belini kavıyor, siyah pantolonunu *mükemmel* yuvarlak poposunu ortaya çıkaracak kadar aşağı çekerken, ağzım boynu boyunca ilerliyor. Ve kaslı omuzlarının arasındaki noktaya iniyor-

"Maximoff." Derin sesi beni bir hayalden uyandırıyor.

Gözlerimi kaldırıyorum.

Gülümsüyor.

"Ne?" Mücadele ediyorum.

Farrow bir dizini büküyor. "Dünyanın felsefi anlamını mı düşünüyorsun yoksa beni götten sikmeyi mi?"

Tanrım. Dudaklarımı yalıyorum, ağzımı onun ağzına dayamak istiyorum. *Hem de çok.* Yatağa yaklaştım. "Henüz içinde değildim."

"Henüz," diye tekrarlıyor, bakışları kaynayan bir dalga halinde bedenimi tarıyor. Bana yaklaşmamı işaret ediyor, ta ki uzanıp bileğimi yakalayana kadar. Beni de kendisiyle birlikte yatağa sürüklüyor.

Farrow'un üstündeyim, ellerim başının iki yanında, ama bacaklarını belime doluyor ve bir MMA rakibiymişim gibi beni hızla ters çeviriyor. Başım yastığa çarptı. O üstte.

Farrow ağzını benimkine yaklaştırıyor. "Havuzda üstün olabilirsin ama iş teslimiyet hareketleri ve boğuşmaya geldiğinde seni her zaman yenerim."

Ağır nefes alıyorum. Göğsüm onun altında yükselip alçalıyor. Bir gece Farrow'dan bana bir boyun eğme hareketi göstermesini istedim. Doğası gereği, kolay lokma olmadı. *Erkek arkadaşına* bile. Yirmi saniyeden kısa bir sürede boğma hareketinden kurtulmak zorundaydım.

Farrow belime sarılıyor ve deri ceketinin cebine uzanmak için doğruluyor. Tam *burada sevişemeyeceğimizi* söyleyecektim ki prezervatif çıkmayınca kendimi durduruyorum.

Elinde siyah bir kutu var.

Bir zamanlar ona verdiğim siyah kutunun aynısı. *Pislik* liyakat rozeti deri ceketinin arkasına dikilmiş. Yani hediye mi geri vermeyeceğini biliyorum.

Farrow kutuyu arkasına atıyor ve nesneyi kapalı bir yumrukla kavırıyor. Bana doğru eğiliyor. Sevecen, derin bir nefesle fısıldıyor: "Sol bileğini uzat."

Bana lanet bir büyü yaptı. Hiç tereddüt etmiyorum. Bileğimi kaldırıyorum, gözlerimiz birbirinin içinde eriyor. Farrow dövmeli elini açıyor. Hayatta kalmak için ipe dönüştürülebilen gri bir paracord bileziği ortaya çıkarıyor.

Geçen gece *Mad Max: Fury Road'u* izledik ve Tom Hardy'nin bileğindeki paracord bileziğin ne kadar havalı olduğundan bahsettim.

Sadece onunla hissettiğim o duygu, bir gelgit dalgası gibi geri dönüyor. Göğsümün içinde güçlü bir şekilde kabarıyor ve aynı zamanda ağırlıksız -uçabilecek *kadar* hafif.

Parmakları bileziği boynuma geçiriyor. "Anlayacağın üzere, Tom Hardy'den çok daha seksisin."

Gülüyorum, gözlerim duyguyla yanıyor.

Farrow tepkimi içime çekiyor, göğsü güçlü bir nefesle çöküyor. "Sana söylemedim mi?" diye fısıldıyor, bakışları neredeyse camlaşıyor. "Küçük şeyler işte."

Hayatımda kaçırdığım şey buydu ve bu duyguyu asla keşfedemeyeceğimi hayal bile edemiyorum. *Ona* asla sahip olamayacağımı. Başının arkasını kavırıyorum, ağzım onunkini aralıyor. Derinden, yoğun bir şekilde öpüşüyoruz -sırtımı yataktan kaldıracak ve göğsümü onunkiyile buluşturacak kadar.

Ayrıldık ki fısıldayabileyim: "Buna aptalca, sıradan bir şey dediğine eminim.

Küçük şeyler değil."

Ağzıma karşı gülüyor. "Hepsi aynı amına koyayım."

"MOFFY!" diye bağırıyor kardeşim koridorun sonundan.

Sikeyim.

Farrow hızla üzerimden iniyor ve ikimiz de ayağa kalkıyoruz. Xander ikinci kez adımı haykırdığında, sesi daha az paniklemişti. Daha talepkâr, *kıçını buraya getir* gibi.

Uzun koridora çıkarken Farrow'a "Çağrılıyorum," diyorum. Onun adımları da benimkilere uyuyor. Kardeşimin odasının önünde duruyorum. Aralık kapıda bir tabela asılı ve Elfçe şöyle yazıyor: *Geri dönün sizi aptallar.*

Sadece kardeşimin sesini duymuyorum. Üç kardeşim de içeride.

Biz içeri girmeden önce Farrow, "Aşağıda beklememi ister misiniz-" diye soruyor.

"Hayır," diye sözünü kestim. "Burada olmanı istiyorum." Durakladım. "Eğer istemiyorsan-"

Farrow karşılık olarak kapıyı tekmeleyerek açıyor. Birlikte içeri giriyoruz, oda fantastik ticari kitaplardan, video oyunlarından, büyük boy puflardan ve dört direkli yatağının yanında duran altı ayak dört zırhlı şövalyeden oluşan bir karmaşa.

Kardeşimize delici bir silah sallayan Luna'ya odaklanıyorum. Üzerinde *Space Babe* yazan bir bluz ve siyah bir jogger giyiyor.

Xander onun üzerinde yükseliyor, on dört yaşında bile bir metre boyunda. "Yapacağımı söyledim, benim için yapabileceğini söylemedim."

"Hadi ama Xander, ben artık bir uzmanım."

"Ne? Dilinde lanet bir enfeksiyon var." İnançsızlık sözlerini kaplıyor. Başını sallıyor ve beni ve Farrow'u izlerken görüyor. "Güzel. Siz ikiniz, ona silahla geri çekilmesini söyleyin."

"Ver onu." Farrow yaklaşır ve Luna kendi isteğiyle delici silahı ona uzatır. Luna'ya "Mutlu yıllar," der ve ardından asıl cihazı inceler.

"Ne yapıyorsun?" Luna'ya soruyorum ve iki elimle delici tabancayı işaret ediyorum. "Doğum günün de kutlu olsun."

"Teşekkür ederim." İkimize de başıyla selam verdikten sonra yuvarlak yanağından bir yıldız çıkartması aldı. "Ve bu gezegendeki on sekizinci yılımı kutluyorum." Çıkartmayı göz kapağının üzerine yerleştiriyor. "Xander ve Kinney bana doğum günü hediyesi olarak piercing yaptıracaklarını söylediler."

Kinney, Xander'ın yatağında uzanmış, televizyon kanalları arasında gezinmektedir.

Omuz silkiyor. "Hediye almak için alışveriş merkezine gitmekten daha kolay geldi."

Kinney Hale'i Goth ve doğaüstü her şeyin prensesi olarak tanıyorsunuz. Birçoğunuz ona tapıyor ve bir gün onun hakaretlerinin ve ölüm bakışlarının muhatabı olmayı umuyorsunuz. Hatta onun destansı göz devirmelerinin ve "kaltak yok" suratının video derlemelerini bile yaptınız. Ve onun Winona Meadows, Audrey Cobalt ve Vada Abbey'den oluşan kız ekibinin bir parçası olmayı diliyorsunuz.

Onu, sadece ailesinin görmesine izin verdiği yumuşak bir tarafı olan on üç yaşındaki, çivi gibi sert küçük kız kardeşim olarak tanıyorum. Ve onu çok seviyorum.

Adil bir uyarı: Eskiden bunun altını değiştirdim ve bana attığı bezelyeleri yedirirdim. Kinney'e bulaşırsan boğazını keserim, sonra da seni bir volkanın dibine atar.

Luna Farrow'un elindeki delici tabancaya bakar, sonra Xander'a döner. "Yine de kulağını deldireceksin, değil mi?"

"Evet." Xander yatağının kenarına oturur. "Ama Moffy bunu yapacak. Sen değil."

Farrow başını kardeşime doğru eğiyor. "O nasıl Luna'dan daha iyi olabilir ki?" "Ondan beş yaş büyük," diye kendimi savunuyorum.

"Bana şimdiye kadar deldiğin bir vücut parçasını söyle kurt izci." "Burn," diyor Kinney, hâlâ televizyon kanallarını çevirirken. "Hiçbirini."

Xander bir elini yatak başındaki saçlarında gezdiriyor. "Moffy her şeyde en iyisidir."

Farrow sertçe güler.

"Kapa çeneni," diyorum Farrow'a, ona ve Luna'ya yaklaşırken gülümsememeye çalışarak.

Xander Farrow'a, "Ciddiyim," der ve kahkahasının azalmasına neden olur. "Moffy hiçbir şeyde ortalamanın altında kalmadı. Ne zaman yeni bir şey denese, daha ilk denemesinde neredeyse profesyonel oluyor."

"Bu sihir," diyor Luna kesinlikle.

"O bir iblis," diyor Kinney. "Kurbağa deliklerinde yaşayan çirkinlerden biri."

Farrow'un gülümsemesi yüzünü ikiye böldü. Çünkü kız kardeşim bana kurbağa deliği iblisi dedi. Odaklanmanın bir yolunu buldu ve onlara şöyle dedi: "Üçünüze de garanti ederim ki her konuda kardeşinizden daha iyiyim."

Canlanıyorlar.

"Çok az şey," diye düzeltiyorum.

"Bazı şeyler," diye düzeltiyor

Farrow. "Belki."

Kabul ettiğimde kaşları havaya kalktı. Benim batırmamdansa deneyimli Farrow'un kardeşlerimi delmesini tercih ederim. Yine de bunu neden yaptığımızı anlamıyorum.

"Cidden bunu yapmak istiyor musun Luna?" diye sordum. "Dil piercinginin başına açtığı onca beladan sonra mı?"

"Yine de iyileşti ve ben onu seviyorum." Dilini dışarı çıkarıyor, ortasında kireç yeşili bir top var. "Ve eğer hepiniz piercing yaptırırsanız, kardeş dayanışması içinde olacağız. Bu Cobalt'ların yapacağı bir şey. Bizde de yok mu?"

Luna hepimize bakıyor, Farrow'a bile, sanki bizi zihinsel olarak Hale ailesi olarak gruplandırıyor gibi. Bir grup ucube.

Hepimiz gülümsüyoruz.

"Evet, kardeşim," diyor Xander ve sonra Farrow'u ve delici silahı işaret ediyor. "Sana güveniyorum dostum."

"Seni on iki dolarlık *Claire'in* silahıyla delmeyeceğim." Luna'ya döner. "Piercing iğnelerine ihtiyacın var-"

"Onlardan ben de aldım... ya da aslında Eliot aldı. Bana doğum günü hediyesi."

"Şunları, ovalama alkolünü, pamuk toplarını ve bir elmayı al." Farrow'un rastgele eşyaları sıralaması seksi olmamalı. Sikim en garip şeylere takıntılıdır.

"Tamamdır. Hemen döneceğim." Luna odadan dışarı fırladı. "Bu acıtacak mı?" Xander sorar.

Kaşlarım çatıldı. "Bu bir *iğne*. Kulağına." *Tabii ki acıyacak.*

"Moffy, gerçek piercingleri olan adama soruyorum." Farrow yatak direğine yaslanıyor.

"Akıllanıyorum." Korumama orta parmağımı gösteriyorum.

Beni kızdırmak için, sadece Xander'ı kabul etmeye özen gösteriyor. "Çok az acıyor."

"Tamam, güzel." Xander tırnaklarını yiyor, kötü bir alışkanlık. Vücudumuzdaki herhangi bir fiziksel değişiklik medyanın dikkatini çeker; saç rengi, piercingler, dövmeleler, hatta çürükler ve kedi tırmıkları. Fazladan dikkat çekeceğini bildiğim için Xander'ın piercing yaptırmak istemesine biraz şaşırdım. Ya Luna'ya olan sevgisinden ya da magazin basınının dikkatini ani büyüme atağından uzaklaştıracağını umuyor.

Saatimi kontrol ettim. *Annem ve babam her an eve gelebilir.*

Xander tırnağını tükürüyor. "Ne deldiriyorsun, Moffy?" Çenem gerildi. "Muhtemelen hiçbir şey."

Kinney yataktan, "Sana söylemiştim," diye seslendi. "İffetli biri."

Farrow bir parça sakız patlatıyor, James Franco gülümsemesi şu anda tam güçte.

Koyu renk saçları, simsiyah göz kalemi, rimeli ve dudakları dışında iri yarı, yuvarlak yüzlü Luna'ya çok benzeyen kız kardeşime "Ben namuslu değilim," diyorum. "Öyle olsam bile, namuslu olmanın yanlış bir tarafı yok."

Kinney dalgın dalgın kumandayı tıklatır. "Tam da namuslu birinin söyleyeceği şey." Sonra televizyon bir ara kanala düşer ve tanıdık, akılda

kalıcı bir

pop şarkısı blares.

"*Kahretsin*, hayır!" Xander, televizyona doğru hamle yapan Kinney'i zapt etmek için yatağın üzerinde döner.

Hemen koşup Kinney'i belinden yakaladım. Kemikli uzuvları televizyona ulaşmak için çırpınıyor ve savaşıyor. Seksen kilo. Onu omzumun üzerinden kolayca atabilirdim. Ama atmadım.

Çünkü kulağımı ısırıp koparmaya çalışırdı. "Bırak. Beni. Bırak!!"

Kinney bağırıyor.

Farrow kumandayı buldu ve reklamı kapattı. Hâlâ kollarımda kıvranıyor ve kendini televizyona doğru fırlatmaya çalışıyor.

Xander düz ekran televizyonunu kapatır. "Bu yepyeni. Kırmayacaksın."

Kinney tekme atıyor ve ben de tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Luna tüm piercing malzemeleriyle dönüyor ve bizim yaşlı, sarkık kulaklı av köpeğimiz de onu takip ediyor. Gotham yavaşça her birimize doğru koşuyor ve bacaklarımızı yalıyor.

Luna kardeşimize bakakalır. "Uhh..."

"Viv," diye açıklıyorum ama aynı zamanda Kinney'nin yanlışıyla *nefes* boruma dirsek atmasına neden olan ismi de söylüyorum. Kısık sesle öksürüyorum, kollarım Kinney'nin üzerinde gevşiyor. Onu bırakıyorum.

Ve hemen bana döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Hay aksi. Moffy?"

İyiymişim gibi elimi uzatıyorum ama Farrow yanıma uzanıyor, bir eli sırtımda. Öne eğildim, avuç içlerim uyluklarımda. *Öksürmeyi kes. Doğrulmaya* ve boynuma masaj yapmaya çalışıyorum.

Kinney, "Bir şey söyle," diyor. "Hemen şimdi."

Farrow rahat bir şekilde, "Önce nefes almasına izin versek nasıl olur?" der. Kinney ona doğru ölümcül bir bakış gönderir.

"Ben iyiyim." Son bir kez yumruğumun içine öksürüyorum, gözlerim sulanıyor. Onları çimdikliyorum ve sonra kız kardeşime diyorum ki. "Viv'i unuttun sanıyordum. Los Angeles'a gideli üç ay oldu."

Kız arkadaşı, bol danslı ve bol şarkılı bir tween şovunda rol almak için taşındı ve sadece uzun mesafe olayından vazgeçmek için ayrıldılar.

Bu Kinney'nin kalbini kırmadı ama daha da güçlendirdi. Şov ya da şarkı her yayınlandığında, telefonunu parçaladı. Televizyonu. Bu yılki tüm harçlığını çoktan tüketti.

Ve onun sözleriyle, "Buna değer."

Kinney huffs. "Ben bunu aştım." Televizyonu işaret ediyor. "O şov tam bir saçmalık. Şovun yıldızı değil tabii ki. Viv daha iyisini hak ediyor. O bundan çok daha yetenekli."

"Hı-hı," diye başını sallar Luna ve Farrow'a malzemeleri uzatır. Cebinden bir Zippo çakmak çıkarır.

"Belki de başka biriyle görüşmeyi denemelisin?" Ben öneririm. "İlgilendiğin başka bir kız var mı?"

"Hayır," diye tersledi beni. "Ve biriyle çıkma konusunda hiç tecrüben yok, bu yüzden sakinleşmen gerekiyor."

Farrow sırtıyor ve bir balon patlatıyor.

On üç yaşındaki kız kardeşim tarafından yakılmak yeni bir şey değil. Farrow'un *önünde* flört konusundaki deneyimsizliğimi dile getirmesi, evet, bu paha biçilemez.

Luna kardeşimize, "Tom Viv'i unutmanız için sizi bir bara götüreceğini söyledi," diyor. Farrow ve ben hep bir ağızdan "*Hayır*," diyoruz.

"Lezbiyen barı demek istemiştin," diye açıklıyor Luna. "Yine de *hayır*," diyorum.

Kinney, Farrow ve bana aval aval bakıyor. "Bu kadar adaletsiz olduğunuz için ikinizin de Gökkuşuğu Tugayı üyeliğini iptal etmeliyim." Gökkuşuğu *Tugayı'nı* dokuz yaşındayken kurdu ve tek lezbiyen olduğu için kendisini başkan ilan etti. Ben, Tom, Farrow, Oscar ve Kinney'den oluşuyor. Henüz grup olarak birlikte bir şey yapmadığımız için hepsi *ruhen*. "İkinizin de gey barlara ve kulüplere gittiğinizi biliyorum-"

Farrow sakızını yavaşça çiğneyerek, "Biz yetişkiniz," diyor. "Ve sen daha bir ay önce on iki yaşındaydın." diye ekliyorum.

"Kırk yaşında bir kalbe sahibim," diyor tüm ciddiyetiyle. Farrow, "Hala dokuz yaşında bir çocuğun vücuduna sahipsin" diye karşı çıkıyor.

Kinney ters ters bakar. "Ben *on üç* yaşındayım, seni pislik." "Ona bok deme," diye çıkışıyorum.

"Ve sen de bir pisliksin."

Farrow gülümser ve çakmaktan bir alev çıkararak iğneyi sterilize eder ama fazla uzaklaşamaz. Gotham ön kapı açılmış gibi havlamaya başlar.

Kardeşlerim, Farrow ve ben merdivenlere yığıldık. Evin bir bölümü bir ses tüneli oluşturuyor ve annemle babamın antrede söylediği her şey bu basamaklara megafon gibi ulaşıyor.

Annemle babamı henüz göremiyoruz ve Kinney kolunu uzatıyor. Hepimizin oturma odasına inmesini engelliyor.

"Kulak misafiri olmayalım," diye fısıldıyorum ona.

"Şşşt," diye tıslıyor. "Muhtemelen mide bulandırıcı derecede sevimli bir şeyden bahsediyorlardır. Sadece bekle."

Xander tırabzana yaslanıyor, Luna bir merdivene oturuyor ve ben de yanımdaki Farrow'a dönüyorum. *Senin ailen* gibi gülümsüyor, *dostum*. Sonra Luna'ya bir parça folyo sakız uzatıyor.

Önce babamı duydum. "Bu bir tartışma değil." Annemle konuşuyor. "O gerçekten de *X-Men* dünyasındaki en kötü karakter. Nokta. Bitti. Hikayenin sonu."

"Komik biri. Ondan hoşlandım."

"Bunu yüksek sesle söyleyemezsin," diyor ona. "Bir. Bu çok saçma. İki. Adı *Goldballs*'tı."

"Ondan hoşlanmamın nedeni toplar değil," diye şiddetle karşı çıkıyor.

"Bunu biliyorum Lil. Diğer insanlar bilmiyor," diyor. "Ve sen de yalancının tekisin çünkü onun senin ilk onunda bile olmadığını biliyorum. Orada öylece durup bana onun Sunspot, Magik, Emma Frost, Cyclops, X-23 ya da Hellion'un üstünde olduğunu mu söyleyeceksin? Tanrım, üç çocuğumuza X-Men'in adını verdik."

Kinney, Xander ve ben birbirimize bakıyoruz.

Luna sakızıyla baloncuk üflüyor. Adını bir *Harry Potter* karakteri olan Luna Lovegood'dan almıştır.

Babam devam ediyor, "Maximoff'un adının gerçekten *Goldballs*?"

Farrow'a *bundan asla bahsetme der* gibi bakıyorum. Eğlenceden ölüyor. Yüzünden okunuyordu.

Sevgili Dünya, benimle sevişmeyi seven erkek arkadaşımın bugünden daha fazla keyif almasını sağlamayı bırak. Saygılarımla, sinirli bir insan.

Annem inliyor. "Lütfen, dur."

"Kabul et, o senin ilk onunda değil." "İlk yirmi."

"Bununla yaşayabilirim," diyor babam.

"İyi çünkü senin için değiştirmeyecektim," diye cevap veriyor. Sırıttığını, çenesini kaldırdığını ve şakacı bir şekilde kollarını kavuşturduğunu hayal ediyorum. Bunu daha önce binlerce kez yaptığını görmüştüm.

"Ah," diyor babam alaycı bir acıyla. "Tam kalbinden, Lil."

"Ulaşabildiğim tek yer orası," diye karşı çıkıyor.

"Bundan emin değilim..." Sesleri yumuşar. Çok sessiz. Bu da dudaklarının kilitlendiği anlamına geliyor.

"Anne! Baba!" Bağırıyorum, Farrow ve ben merdivenlerin dibine ilk ulaşan oluyoruz.

Tam da annem içten bir el sallayış ve kızarmış yanaklarla görüş alanıma girerken, büyük bir farkındalık göğsüme çarpıyor.

İlk defa Farrow'un erkek arkadaşım olduğu bir aile yemeği yiyeceğim. *Teknik olarak* Luna'nın misafiri olarak burada olduğunu biliyorum. Hatta korumam olarak görevde bile değil. Ama bu gizli gerçek beni etkiliyor.

Gerçeği ailemle paylaşamamanın acı tatlı olacağını düşünmüştüm. İlişkimi bir sır olarak saklamak. *Özel.*

Hiç de acı değil.

Hayatımın çok büyük bir kısmını onlarla paylaşıyorum. Herkesle. Bu alanın bir süreliğine sadece Farrow ve benim için olması *daha az* sınırlayıcı ve özgür hissettiriyor. Baskı yok, beklenti yok. Sadece ben ve o.

Sadece biz.

FARROW KEENE

LILY'NİN ESKİ VÜCUT KORUMASI OLARAK, kendimi Hale ile ilgili her konuda oldukça bilgili sayıyorum. Ve kocası Lo ile yaptığım onca konuşmaya rağmen hiç endişelenmedim ya da korkmadım. Hiç terlemedim.

Ama aynı zamanda Luna'nın doğum günü için kolay bir makarna yemeği pişirirken onunla mutfakta hiç yalnız kalmadım. Yüklü bir sır taşıırken: *Sadece oğlunuzu korumuyorum. Onunla yatıyorum. Bu sabah seviştik ve hatta ona hayatının en iyi oral seksini yaptım. Öyle dedi.*

Rahat davranmayı başarıyorum, ketum değil, ama daha önce hiç yaklaşmadığım bir sınırdan duruyorum. Bu kesinlikle yeni bir duygu.

Bir tencereye su dolduruyorum.

Lo gaz sobasını yakıyor. "Babanla aranız nasıl?" "İyi değiliz." Musluğu kapattım. "Onunla iki buçuk yıldır konuşmadım. yıl." Yarıyı dolu tencereyi ocağa koyuyorum.

"Huh, sanırım eninde sonunda yola gelecektir." Lo omzuma rahatlatıcı bir el koydu. Dr. Keene ailelere çok uzun zamandır sadık. Babamla aramızdaki kırgınlığı onarabileceğimizi umuyorlar ama bu ancak güvenliği bırakıp doktor olarak çalışırsam gerçekleşecek.

Ve Omega'dan ayrılmayacağım.

Maximoff'u bırakmayacağım.

Bir tavaya domates sosu dökmek için elini bırakır.

"Baba." Maximoff, Hale ailesinin geri kalanının akşam yemeğinden önce bir bilimkurgu dizisi izlediği oturma odasından mutfığa girer. "Yardım edebilirim-"

"Hayır, *hayır*." Lo kapıya bir spatula doğrulttu. "Dışarı."

Bu Lo'nun oğlunu mutfaktan kovduğu beşinci sefer.

Maximoff bana bir *şey yap der* gibi bakıyor.

Tezgâha yaslandım. "Her şeyin bir parçası olamazsın kurt izci." "Sen öyle diyorsun," diye karşı çıkıyor. "Ben olabilirim diyorum."

"En azından şimdi kimin daha zeki olduğunu biliyoruz." "Ben-"

"Farrow ve ben her şeyi kontrol altına aldık," diye sözünü kesiyor babası. "O ve ben konuşuyoruz. Git annenle vakit geçir. Bebekken uyuduğunda seni dürterek uyandıran annenle. Hepsi nefes almadığından korktuğu içindi."

"Pekala." Maximoff doğruldu ve bana *birlikte olduğumuzu anlamasına izin verme* der gibi bir bakış attı.

Hadi canım.

O kaybolduktan sonra Lo bana "Gelecek hafta çadırlarla ilgili güvenlik nasıl çalışıyor?" diye sordu. Camp-Away'i kastediyor. *Bir hafta kaldı*.

Bu gece radyomu kaldırdım ama Donnelly çekilişin kapanışı için geri sayım yapıyor. Gece yarısına kadar 300 katılımcıyı rastgele seçmiş olacağız. Ardından, yedi gün içinde onları incelemek gibi zorlu bir görevimiz var. Eğer herhangi bir puşt kaçarsa, bunu kampta halledeceğimizi düşünüyorum.

Tercihen yumruksuz.

Şimdiden dört korumam bana "Maximoff'u yakalamaya hazırlansan iyi olur" dedi, onu bir kavgadan sürüklemem gerekeceğine inanıyorlardı. Şimdi her şey yeni bir ışık altında gölgelendi. *Ben olsam erkek arkadaşımı kavgadan uzaklaştırırdım*. Sadece müvekkilimi değil.

Erkek arkadaşım.

Damarlarımda duygusal bir akımın dolaştığını hissediyorum. Çok daha yüksek bir voltajda.

Su dolu tencereye tuz atıyorum. "Maximoff, Jane ve Sulli, çekiliş konukları dışında kampa katılan tek kişiler olduğu için, geceleri güvenliğin çoğunu bu üçüne vereceğiz," diye Lo'ya uyku düzenlemelerini açıklamaya başlıyorum.

"Nasıl?" Sosu karıştırıyor, hançerlenmiş kehribar gözlerinde endişesi belli oluyor.

"Kişisel korumaları geceleri çadırlarının içinde olacak-"

"Yani Maximoff'un çadırında onunla birlikte mi uyuyacaksın?" Sesi sertti. Loren Hale için normal. Ama duraksıyorum, omuzlarım geriliyor ve keskin yüz hatlarını inceliyorum.

Kahretsin, şu anda nefesimi tutuyorum. Ben asla nefesimi tutmam. Oğluyla akıllara durgunluk veren, göz devirten bir seks yapmadığım sürece.

İki elimle siyah saçlarımı tarıyorum. "Evet. Çadırın dışında Alfa'dan bir koruma daha olacak. Bileğinin kırılmasını istemiyorsa kimse fermuarı açamaz."

Lo sessizce kıpırdanır ve sonra birkaç kez başını sallar.

"Her şeyi en ince ayrıntısına kadar koordine ettik. Her şey halledildi, Lo." Onun ezici ebeveyn endişesini hissediyorum. Maximoff'un babasına dönüyorum. "Sana söz veriyorum, ona kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

Oğluna aşık oluyorum.

"Sana güveniyorum Farrow," diyor Lo rahatlıkla.

Aynı anda hem midemi düğümlüyor hem de beni rahatlatıyor. Lily kafasında *Star Wars* Wampa şapkasıyla mutfağa girerken başlarımız dönüyor. Birinin 7/24 güvenliğinde üç yıl geçirmek on yıl gibi bir zaman.

"Farrow." Gülümsüyor.

"Lily." Dünyada en sevdiğim insanlardan birine sarılıyorum. Onun boyuna eğilmeden doğruluyorum, kollarımı ona doluyorum ve ayakları yerden kalkıyor.

Lily iki güçlü eliyle yanaklarımı sıkıyor. "Nasılsın? Yemek yiyor musun? Su içtin mi?"

Dudaklarım kalkıyor ve onu ayağa kaldırıyorum. "Su içti, iyi beslendi," diye teminat veriyorum. "Her şey yolunda."

Lily seçtiğim kelimeler karşısında gülümsüyor. "Her şey yolunda, duydun mu Lo?" "Duydum, aşkım." Karısına sevgiyle bakıyor.

Lily bir bar taburesine oturuyor ve ellerini tezgâhın üzerine koyuyor. "Moffy çok inatçı değil, değil mi? Öyle olmak istemiyor. Sadece tüm sorumluluğu üstlenmeyi seviyor."

"Fark ettim," diyorum ve tam o sırada Maximoff içeri girip annesinin yanındaki tabureye oturuyor.

"Ne hakkında konuşuyoruz?" diye soruyor. "Senden," diyorum kesin bir ifadeyle.

Yüzünde tedirgin bir gülümseme belirliyor. "Başka bir konu bulamadın mı?"

"Farrow'a kötü davranma," diyor Lily, onun yan tarafına dirsek atarak. Kaşları çatılıyor. "Anne, *bana kötü* davranıyor."

Tezgâha yaslandım. "Anneni dinle Maximoff."

Lo spagettiye tencereye atar. "Soru, neden ona sadece tam adıyla hitap ediyorsun?"

"Bunu oğluna sor."

"Moffy?"

Omuzları dikleşti. "Tanrı aşkına, tam adımı seviyorum ve ben çocuk değilim."

Yavaşça başımı sallıyorum, cevap sonunda geliyor. *Seni çocuk olarak görmemi istemedin.* Yirmi iki yaşında ama gençken ona sadece Moffy derdim.

Lo şok olmuş gibi davranır. "Sen çocuk değil misin? Tanrım, bu ne zaman oldu? Lily?"

"Ben yapmadım," diyor. "Onun sonsuza dek genç kalmasını istedim. Peter Pan gibi."

"Peter Pan'ın ailesi yok," diye karşı çıkıyor Lo. "Bizi resmin dışında bırakıyorsun, Lil."

"Ailesi olan bir Peter Pan o zaman."

Maximoff onların etkileşimlerini sevgiyle izliyor, sonra bana bakıyor. *Bunu diliyor. Anne ve babasının sahip olduğu ruh taşıyan sevgi ve hayranlığı özlemesine izin veriyor.*

Sana vermek istiyorum. Hepsini.

"Farrow." Lily'nin sesi bakışlarımı çekiyor. "Yeni biriyle mi görüşüyorsun?"

Maximoff'a bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Öyleyim ama bu... karmaşık bir durum." Lo, "Ben de o yollardan geçtim," diyor.

Maximoff kaşlarını çatır ve babasına işaret eder. "Annemle aranızda bu kadar karmaşık olan neydi? Yan yana yaşayan *en iyi arkadaşlarınız.*"

Lo oğluna toynakları büyümüş gibi bakıyor. "Biz birbirimize yardım eden bağımlıydık."

"Başından beri lanetlenmiştik," diye belirtiyor Lily.

Maximoff onlara güçlü bir şekilde "Azmettiniz," diyerek değerlerine inanmalarını ister, ancak Lo başarısızlıklarını *yapmamaları gerekenler* olarak kullanarak çocuklarını bağımlılık konusunda uyarır. "*Her şeyin üstesinden geldiniz,*" diye devam ediyor Maximoff. "Sen lanet olası-"

"Şanslı," diye bitiriyor Lo. "Zor kısımları silmiyor dostum."

Lily bar tezgahının üzerinden bana doğru uzanıyor. "Moffy ile tanıştırdiğın bir arkadaşın var mı?"

Maximoff konunun aniden değışmesinden dolayı sarsılmış görünüyor.

"*Anne.*"

Kollarımı gevşekçe kavuşturuyorum, gülümsemem kahkahaya dönüşüyor. Keşke bu bütün gece devam edebilseydi. "Seni arkadaşlarımla tanıştırmamı istemiyor musun?" Ona soruyorum.

"Arkadaşların mı var?" diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor.

"Moffy!" Ağzı düşüyor. "Sen bir Hufflepuff'sın. *Kibar ol.*"

Maximoff kolunu annesine doluyor. "Farrow benim istisnam, anne, ve o daha sınıflandırılmadı bile-"

"Annen geçen yıl beni sıraladı." *Harry Potter*'a olan sevgisi derindir.

Lily kararlı bir şekilde başını sallıyor. "O Gryffindor."

Maximoff'a alaycı bir öpücük gönderdim.

Dudaklarını yalıyor, yüzünü buruşturmaya çalışıyor ama başaramıyor. Lily bir saniye daha bizi izliyor, sonra tekrar soruyor: "Moffy'yle *çıkma*k isteyecek birini tanıyor musun?"

Maximoff inler ve derin bir iç çeker. "Bunu konuşmuştuk."

Her zaman oğlunun tek gecelik ilişkilerden vazgeçmesini istemiştir. Geçmiş i gündelik seks partnerleriyle dolu ve bir seks bağımlısı olarak oğlunun yıkıcı bir yola girmesinden korkuyor. Sadece kendi deneyimlerine dayanarak.

Ben daha konuşmadan Lo ellerini bulaşık beziyle sildi ve bana "Arkadaşların kaç yaşında?" diye sordu.

Üniversitede biriktirdiğim çoğu "arkadaşlık çevresinin" sınırında takılıyorum. Her zaman Stüdyo 9'daki diğer çocukları tercih ettim, ancak onun erkek arkadaşım olmadığı bu varsayımsal senaryoda, şehirdeki en ateşli ünlüyle çıkmak isteyecek birkaç kişiden fazlasını tanıyorum.

O benim demek istiyorum.

O benim ve onu hiçbir erkekle ya da kadınla paylaşmayacağım. Bir kez dişlerimi gıcırdatıyorum ve "Benim yaşlarımda, yirmi yedi." diyorum.

"Hayır," diyor Lo açık açık. "Bu çok eski." Çenem titriyor. "Sadece beş yıllık bir boşluk-"

"Kardeşim de *yedi* yaş farkla genç bir kızla evlendi; bu çok fazla komplikasyona yol açıyor. Bunu başlamadan bitirmek lazım." Maximoff'u işaret ediyor. "Tavsiyeye kulak ver, dostum."

Oğlu için *kolaylık* istiyor.

Her gününü kolaylaştırıyorum ama ailesinin ve halkın önünde birlikte olsaydık, hayatının en karmaşık seçimlerinden biri olurdu.

Ama kararlı, sarsılmaz bir adamla birlikte olduğumu hatırlıyorum.
Maximoff, "*Seni istiyorum*" diyen bir direnç ve kararlılıkla bana bakıyor.
Sadece sen.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

YEMEK VE DOĞUM GÜNÜ KEKİNDEN SONRA, babam benimle özel olarak konuşmak istedi. Arka verandadayız. Karanlığa gömülmeyelim diye havuz ışıklarını açıyorum.

Ben en yakındaki veranda sandalyesine oturuyorum, o da bir şezlongun kenarına oturuyor.

"Ne var ne yok?" Ben soruyorum.

Babamın sert kesimli bir yüzü var. Tamamen keskin hatlar. Yumuşak hatları yok. Ciddi ya da düşünceli olduğunda daha da itici oluyor.

Ondan hiç korkmadım.

Şimdi bile, çenesi keskinleşirken ve yoğun odağını içime akıtırken.

"Bir yıldır bu konuyu açmadım," diye söze başladı, "çünkü bazı şeyleri kendi başına halletmek için zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm. Ama saçın hakkında konuşmalıyız."

Sikeyim.

Elimi açık kahverengi saç tellerinde gezdiriyorum. "Uzuyor, evet," diyorum alaycı bir tavırla. Bu konuşmanın nereye varacağından korkuyorum.

"Maximoff," diyor babam, tam adım kullanırken gerçekten ciddi. "Bana neler olduğunu açıkla. Aklın nerede senin?"

Babamın bunu yapmasını seviyorum. Saçma sapan varsayımlarda bulunmadan önce bana soruyor. Bana kendi tarafımı açıklama şansı veriyor. Ve ben bunu boşa harcamıyorum.

Sıkı elime bir su şişesi sıkıştırarak, "Ryke Amca'ya benzemek istemiyorum. İnsanların beni onunla kıyaslamasından bıktım usandım." Boğazımdaki bir çukuru yutuyorum. "Her gün böyle baba. Onun gibi dövüşmezsem *yeşil* iç çamaşırı giyiyorum. Bu noktada tamamen saçmalık." Suyumun kapağını açıyorum. "Ve sen söylemeden önce, *dedikodular asla bitmeyecek*, bunu anlıyorum. Kimseyi babam olduğuna ikna etmeye çalışmıyorum. Elimde DNA kanıtı var. Mesele bu değil."

Derin derin kaşlarını çatıyor. "O zaman bu neyle ilgili?"

Onun gözlerinin içine bakıp bu sözleri söylemek zorunda kaldığım için göğsüm ağrıyor.

Ama bir yıl geçti ve artık bunları söylemenin zamanı geldi.

"Bu, insanların seni sevdiğimi bilmesiyle ilgili," diyorum güçlü bir şekilde. "Senin iyi bir baba olduğunu. Beni senin yetiştirdiğini ve senin gibi olmaktan *gurur duyacağımı*. Ama *ona* benzedikçe ve *onun* gibi davrandıkça, beni senden daha çok **a y ı r ı y o r l a r .**"

Neden benim başarılarım Hale ailesiyle ilişkilendirilemiyor? Bağımlıların iyi bir adam yetiştirebileceğine inanmak medya için bu kadar mı zor? İyi bir evlat?

Babam sürekli kafasını sallıyor. Sanki dünyayı çok çarpık bir mercekten görüyormuşum gibi.

"Moffy, senin için bana daha çok benzemenden daha kötü bir şey düşünemiyorum," diyor açık ve net bir şekilde. İçime soğuk bir hançer saplanıyor. "Ryke'a daha çok benziyor olman bir baba olarak benim en büyük başarıım."

Burnum alevleniyor. Su şişemi daha sıkı kavriyorum. Beni sarsmakla tehdit eden duygularımı dizginlemeye çalışıyorum. Onunla aynı fikirde değilim. Aynı fikirde olamam ama o burada oturmuş bana iyi biri olduğumu söylüyor. Belki bu bir iltifattır ama ben babamın beni yüceltmek için kendini parçaladığını görüyorum.

"Daha çok senin gibi olmak istiyorum," diyorum. "*Sen* harika bir insansın. Senin ve medyanın bunu görememesi lanet olası bir sorun." Tek gördükleri iyileşmekte olan bir alkolik. Onun başarısız olmasını bekliyorlar. Başarılı olduğunda şok oluyorlar ve şaşırıyorlar. Bu çok sinir bozucu.

"Beni en kötü halimle tanı mı y o r d u n u z," diye hatırlatıyor bana. "Medya tanıdı. Ve kötü yanlarımdan sihirli bir şekilde ortadan kaybolduğuna inanamayacak kadar uzun süre kendimle yaşadım. Onlar benim içimde var ve bu, senin paylaşmadığına *sevindiğim* günlük bir savaş."

Yanan gözlerimi çimdikliyorum.

"Peki bunu kesecek misin?" diye soruyor.

Elimi bırakıyorum ve alev alev yanan bir kararlılıkla nefes alıyorum. "Bu senin ne düşündüğünle ilgili değil. *Hiçbir zaman* senin ne düşündüğünle ilgili olmadı." Diğer herkesle ilgili. Kendini kötü biri olarak görüyor olabilir ama Loren Hale'in şeytanlaştırılmasına katkıda bulunmayacağım.

Benim işim onun kahraman olduğu hikayeyi sergilemek. Ben de onu idol olarak gören oğluyum ve herkesin bunu görmesini istiyorum.

Çenesi bir bıçak gibi kesiyor. Bakışları da bir o kadar acımasız. "Hayır. Dünyanın beni sevmesi gerektiğini düşündüğün için kim olduğunu değiştirmenin hiçbir yolu yok."

"Kim olduğumu değiştirmiyorum," diye mücadele ettim. "Bu sadece saç. Takmadığım lanet bir renk sadece."

"O zaman neden ultra yapmıyorsun?" diye karşı çıkıyor. "Bana böyle bir deneyimi kaçırmam için başka bir neden söyle. Yap o zaman. Bekliyorum."

Sikeyim.

"Evet, Ryke geçen gün beni aradı. Sulli'nin ona senin tereddütlerin olduğunu söylediğini anlattı. Hepsi kardeşim daha önce ultra maraton koştuğu için. Moffy, burada neler olduğunu görüyor musun?"

Yoğun bakışlarımı yıldızlarla kaplı geceye dikiyorum ve tam burada bir karar veriyorum. "Ben ultra yapacağım."

"Ve saçını boyamayı bırakacaksın," diye ekliyor. Söylemediği sözler: *Bu işi tamamen bırakacaksın*. Hiçbir şey yapmadan bırakabilir miyim? Kendimle yaşayabilir miyim?

Bakışlarımı babama indiriyorum. "Denemeye devam etmeliyim."

Bana baktı ve şöyle dedi: "Bir gün geriye dönüp bakacaksın ve neden yanıldığını anlayacaksın. Anlayacaksın. Bir gün."

FARROW KEENE

Maximoff bir kutu sa boyasını incelerken "NELER OLUYOR?" diye mırıldanıyor ve ardından arka etiketi tekrar okuyor.

Benim banyomdayız, onunkiyle aynı cehennem kadar küçük boyutta, ama hiç dekorasyon yok. İki ev de şu anda boş. Geceyi Manhattan'da ikiz kardeşlerini ziyaret ederek geçiren Jane ve Quinn ortalıkta yok. Yani bugün ve yarının büyük bir kısmında benim evimde özgürüz.

"Bir şey mi eksik?" Lavabodayken sordum. Sa kesme makineme 2 numara bir bıçak takıyorum.

"Eldivenler." Eczaneden yeni aldığı plastik bir torbayı karıştırıyor. Bu gezi üç saat sürdü, ekstra güvenlik ve dizim bir piçin kasığına girdi.

Mağazadan çıktığımızda, orta yaşlı bir fotoğrafçı Maximoff'u kasıklarından yakalamaya çalıştı. Anahtar kelime *denedi*.

Adam acı içinde yere yığıldı.

Maximoff, konser gibi büyük kalabalıklarda ellerin üzerinde olmasına alışkın olabilir - insanlar gömleğini, belini, hatta saçını ve boynunu çekiştiriyor olabilir - ama kimsenin kığını avuçlamasına veya aletini tutmasına izin vermem.

"Daha tek kullanımlık olanlar lavabonun altında," diyorum ve bıçaklı makasları kenara koyuyorum. Gözlerimiz sıcak bir ritimde kilitleniyor. Gömleğimi çıkarıp arka cebime sokarak karın kaslarıma odaklanıyor.

Dudaklarını yalıyor. "Onları getirebilirim." Maximoff yaklaşıyor, sonra diz çöküp dolabı karıştırıyor. Omzu bacağıma değiyor.

"Dizlerinin üzerinde iyi görünüyorsun," diyorum. "Senden bile daha iyi," diye karşı çıkıyor.

Dudaklarım kalktı. "Dün gece ağzıma boşaldığında söylediğin bu değildi."

Maximoff bana gönülsüz bir bakış fırlattı. Burada dürüst olacağım: aslında gülümsüyor. Eldivenleri elinde, doğruldu ve göğsü kazara benimkine çarptı.

İnatla, hareket etmiyoruz.

Kızgınlığı ve yavaşça büyüyen gülümsemesi, şöyle diyen bir bakışla ortaya çıkıyor,
yoluma çıkan sensin.

Bu yer sıkıntısı olayını kesinlikle sevmeye başlıyorum. Uzanıp parmaklarımı gür saçlarının arasından geçiriyorum. "O zaman köklerinle eşleştirmek istiyorsun?"

Parmaklarım kafa derisinde gezinirken Maximoff biraz uzaklara bakıyor. *Bu gerçekten hoşuna gidiyor.* Vücudu daha yakına kayıyor, beli benimkine çarpıyor.

Elimi tekrar saçlarında gezdiriyorum. "Maviye dönmek için çok geç değil." "Ne?" Sersemliğinden gözlerini kırıştırıyor. *Nereye gittin sen?* Beni duymadı.

"Mavi saçlı, kurt izci," diye tekrarlıyorum kafasına masaj yaparak. Kaşları çatılıyor. "Ben senin siyah saçını seviyorum."

Neredeyse gülecektim. Etrafına kulaklarını tıkadığında ne hayal ettiğini görmek için para verirdim. "Tamam ama mavi saçı kendim için kastetmedim. *Seni* kastetmiştim."

"Hayatta olmaz." Boya kutusunu almak için dönüyor ama ellerim ondan kurtuluyor. "Bu *asla olmayacaklar* kategorisinde rafa kaldırabileceğin bir şey."

Yan tarafımı lavaboya yaslıyorum. "Beni *araba sürmeye* yerleştirdiğin kategori bu değil mi?" Ona bir bakış atıyorum. "Esnek bir kategori gibi görünüyor."

Beni tersledi. "Öyle değil."

Kutuyu açmasını ve plastik bir kasede saç boyasını karıştırmaya başlamasını izliyorum. Maximoff saçını her zaman kendisi boyar, bu yüzden tüm bu süreç onun için yeni değil.

Aynayı ve lavabonun önündeki dar alanı paylaşıyoruz. Bıçaklı makasları takıyorum.

Yanımda tişörtünü çıkardı. *Kahretsin*, şu karın kasları. Maximoff gri yakasını kenara atıyor.

Ve aniden sorar, "Benim iffetli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Maximoff. "Bu aklımın ucundan bile geçmedi." Kinney'nin iki gün önce ona ne dediğini hatırlıyorum. "Ama görüyorum ki seninkini yiyip bitirmiş."

Alnına, saç çizgisine yakın bir yere losyon sürüyor. Boya cildini lekelemesin diye. "Kardeşlerime piercing yaptırmadığımı düşünüyorum ve bunun ne anlama geldiğini düşünüyorum. Belki de onları piercing yaptıracak kadar sevmediğimi gösteriyordur."

"Ya da kardeşlerin tarafından bile kolay kolay akran baskısına maruz kalmadığını söylüyor." Aynadan ona bakıyorum. "İstemediğini bile bile piercing taktırmayı reddettin, bu çok seksi."

Gülümsüyor. Ve gülümsememeye çalışıyor. Eldivenlerini giyiyor.

Saçımın üstteki uzun siyah tellerini geriye itiyorum. Sadece yanları hafifçe düzeltiyorum. "Her neyse," diyorum, "senin namuslu biri olduğunu düşünmüyorum. Ama kesinlikle başka bir 'p' kelimesisin." Bıçağı kulağımın üzerinde gezdiriyorum.

"*Hayırsever olsa* iyi olur." Maximoff saçına şampuan gibi boya sürüyor. Aynada kendinden çok ellerimi izliyor.

Gülümsemem genişliyor. "Saf."

Gözlerini kırıştırarak bakıyor. "Saflığın tanımını bilmediğini unutmuşum."

Bıçağımı aynı noktanın üzerinde gezdiriyorum. "Çok fazla seks yapıp yine de saf olabilirsin." Onu her zaman gerçekten iyi kalpli biri olarak göreceğim. "Ve benimle aynı fikirde olmayan biri varsa, umurumda bile değil."

Sanki kelimelerim sikini yumruklamış gibi gırtlığı titriyor. Kasılıyor ve sonra saçlarını koyu kahverengi boyayla geriye yatırıyor. "Neden doğal rengime döndüğümü biliyor musun?"

"Bir tahminde bulunabilirim ama hayır, kesin olarak bilmiyorum." Bana söylemesi için ona baskı yapmak istemedim. Hazır olduğunda açılacağını düşündüm.

Bakışlarımız aynada buluşuyor. "Doğru hissettirdi," diyor güçlü bir sesle. "Saçlarımı daha açık renge boyamayı ya da yeşil yerine daha fazla kırmızı giymeyi umursamıyordum ama tüm bunlar ailemde çatışma yaratıyordu. Bu yüzden geri dönmek doğru geldi." Saçında daha fazla boya tarıyor. "Dünyaya babamla gurur duyduğumu göstermenin başka bir yolunu bulacağım. Ama artık bu şekilde değil."

Kafamın diğerk tarafını kırpyorum. Her zaman yaparsa da yapmazsa da lanetleneceğine ve yapabileceğı tek şeyin içğüdülerine güvenmek olduğuna inandım. Bir keresinde bana ne düşündüğümü sormuştu, *ben de "Ben olsam kendinle kavga etmediğın seçeneğı seçerdim" demiştim.*

Maximoff kim olduğunu çoğı insanın kendini tanıdığından daha iyi biliyor. Bir şeyler yanlış gitse, bunu ilk fark eden o olurdu. Ve tereddüt etmediğı için mutluyum.

"Ne yaparsan yap yanında olacağımı biliyorsun," diyorum gülümseyerek ve bıçağı daha geriye götürmek için başımı eğiyorum. "Saçmalık olmadığı sürece. O zaman ben seni çağırırım, sen de benim yanımda durursun."

"Olaylar ne kadar da tersine döndü," diyor Maximoff, alaycı bir tavır takınmadan, *"asi* yanında birini istiyor."

"Evet. Senin ukalalığını istiyorum." Bakışlarını tutuyorum. Hiç kimseyle bu kadar zaman geçirmemiştim. Son müşteriyle bile. Ne eski sevgilimle ne de bir arkadaşım... Günde fazladan saatim olsaydı, bu adamla geçirmeyi tercih ederdim.

Kahretsin, bağımlısı oldum.

Maximoff gözlerini *kapatıyor*. Son bir kez saçlarını geriye doğru tarar. Eldivenlerini çıkarıp çöpe attıktan sonra telefonuna on dakikalık bir zamanlayıcı kuruyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Hayır, kurt izci. Saçımı kendim kolayca kesebilirim, ama hiç kimse Bana da yardım etmek *istedi*. Şirinden de öte.

"Al." Makası ona uzatıyorum ve Maximoff kendinden emin bir şekilde arkamdan geliyor. Aynadan ona bakıyorum. "Boynumun arkasından yukarı doğru kes, kulağımı geçmesin."

"Anladım."

Lavabonun kenarına tutunuyorum. Kollarını yukarı uzatmadan boynuma ulaşabilsin diye başını eğerek hafif bir hamle yapıyor.

Maximoff beni sabit tutmak için omzumu kavradı. Sonra bıçağı boynumda gezdiriyor. İyi ya da düzgün bir işten daha iyisini yapıyor. Saçımı daha önce binlerce kez kestiğine cidden inanıyorum. Kardeşinin ne dediğini hatırlıyorum. Maximoff'un ilk denemesinde her şeyde nasıl profesyonel olduğunu.

Tamam, bu biraz doğru.

Orman yeşili gözleri aynada bana bakıyor. *Evet, bana yardım etmene izin veriyorum.*

Bu onu tahrik ediyor.

Kolumu arkama uzatıp kışını kavıyorum, o da yaklaşp sikini kışıma dayıyor. Nefesim k e s i l i y o r , lanet olsun, onu hissedebiliyorum.

Sertleşiyor.

Kaslarım yanıyor, damarlarım zonkluyor. "Birileri heyecanlanmış." "Zar zor," diye karşı çıkıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Senin 'zar zor' sertleşen sikinin nasıl bir his olduğunu biliyorum kurt izci, ama öyle değil."

Gözlerini kaçırmaya çalışıyor ama şu anda ciddi ciddi *öp beni, becer beni, sarıl bana* gözleri var.

Dişlerimi sıktım, sikim kalktı.

Saç kesme makinesini kapatışını izliyorum, işim bitiyor ve omuzlarımdaki saç parçalarını lavaboya fırçalıyorum. Kırdığı saçlarımdan arkasını kontrol ediyorum. *Evet, bunu tekrar yapabilir.*

Maximoff makasları kaldırıyor. "İyi mi?"

"Eh, *zar zor.*"

Bana iki orta parmak attı ve doğruldu. Bana yaklaşıyor. Omuzlarımı duvara yaslıyorum ve ona yavaşça bir göz atıyorum. Hâlâ saç boyasını yıkaması gerekiyor.

Kahretsin, ona bakmadan duramıyorum.

Maximoff'a taktığım lakap ona sandığından daha çok uyuyor. Agresif, çabuk sinirlenen ve sürüsünü delicesine koruyan biri. Bir kurt gibi. Sonra becerikli, dirençli, güvenilir ve sorumluluk sahibi. Her durumda hayatta kalabilir.

Bu iki kelime Maximoff Hale'i diğerlerinden daha iyi ifade ediyor. Ve ben hayatta olduğum sürece, o benim için *kurt izci* olacak.

Bir elini duvara koydu. Omzumun yanına. Kot pantolonunun düğmelerini açıyorum ve diğer eli siyah pantolonumun ön kısmına dalmış, *beni* okşuyor - kahretsin, bir inilti boğazımı tırmalıyor.

Bakışlarının bir an için kayışını izliyorum, sonra daha net bir şekilde bana odaklanıyor.

Çok az *sertleşmiş* sikini ovuyorum. "Az önce ne düşünüyordun?"

Dudaklarını yalıyor. "Kokunu çok sevdiğimi."

Bunu ondan ilk kez duyuyorum. "Koku nedir?"

Ben tutuşumu değiştirirken kasları esniyor. "Nane... tatlı su ve insan" demeden önce nefesinin altından küfrediyor.

Ona doğru itebilirdim ama zamanlayıcı *bip sesi çıkarıp* bizi durdurdu. Ellerimizi geri çekiyoruz, çözülmemiş gerginliği şimdilik görmezden gelmeye çalışıyoruz.

Bir iki dakika içinde çırılçıplak duşa girmiş, saç boyasını duruluyordu.

Onu beklerken eczane çantasından bir *Celebrity Crush* dergisi aldım. Dergiyi beş gün sonra başlayacak olan Yardım Kampı'ndan bahsedip bahsetmediklerini görmek için almıştı.

Lavaboya yaslanıyorum ve parlak sayfaları çeviriyorum.

Duş alan Maximoff ellerini koyu kahverengi saçlarında gezdiriyor ve su onu ıslatırken beni izliyor.

Ona bakıyorum ve bir sayfa daha çeviriyorum. "Söylemek istediğin bir şey mi var?" "Seni bir magazin dergisiyle görmek çok garip."

Potansiyel "kaos" ve tehditler için sosyal medyayı ve magazin yorumlarını ne kadar sık araştırmak zorunda kaldığının farkında değil.

Bir sayfa daha çeviriyorum.

Ve "Bizi Beğenin" yazısının üzerine düşünüyorum. Hale kardeşler Luna, Xander ve Kinney'nin Superheroes & Scones'un içindeki bir stantta çekilmiş dev fotoğrafını tarıyorum. Fotoğrafı bir hayranları çekmiş olmalı.

Bizim Gibi makaleleri yıllardır bu dergide yayınlanıyor ve nispeten zararsızlar. Alt başlık hep aynı: *Hales, Meadows ve Cobalt'lar - onlar da bizim gibi! Kitap okuyorlar. Filmleri seviyorlar. Alışverişe gidiyorlar!*

Yıllar önce, Jane'in hazırlık okulu matematik yarışmalarında yarıştığı bir fotoğrafla birlikte *Bizim Gibi Akıllı* başlığını gördüğümü hatırlıyorum.

Elimde tuttuğum film Luna, Xander ve Kinney'nin yeni kulak piercinglerini yakınlaştırıyor. Başlık: *Bizim Gibi Havalı*.

Maximoff sorar, "Neden gülümsüyorsun?" "Sana *havalı* değil dediler."

Maximoff yüzündeki suyu siliyor ve sonra kolunu duştan dışarı uzatarak bana açıkça orta parmağını gösteriyor.

Neredeyse gülecektim ama telefonum karo zeminde çaldı. Arayanın kimliğini gördüm bile: *Alfa Pislik*.

Kahretsin.

%85 ihtimalle radyomu kapattığım için beni azarlayacak. Şu anda telsiz bile açık değil. Bu yüzden baş ağrısını atlatıp Price'a mesaj atıyorum: *SFA'da değilim*.

Hızlı cevap veriyor.

Kameralardan Moffy'nin evde olduğunu söyleyebiliriz. Camp-Away katılımcılarına yardım etmelisin. - Fiyat

Daha da hızlı cevap veriyorum: *Bugün katılımcıları incelemek için altı saatimi harcadım bile.* Maximoffun çalıştığı sırada bilerek bir vardiyaya kaydoldum.
H.M.C. ofisi.

Daha fazla göze ihtiyacımız var. Sen müsaitsin, buraya gel. - Fiyat

Telefonumu kolayca kapatabilir ve o lanet talebi almamış gibi davranabilirim. Ama Camp-Away'de en kötüsü olursa -sırf çekilişe katılanları incelemek için fazladan üç saat ayırmadığım için- kendime kızmaktan daha fazlasını yaparım.

Orada olacağım. Bir mesaj gönderip telefonumu cebime koyuyorum.
"Maximoff."

Duş kapısını kırıyor. "Evet?"

"Gitmek zorundayım. Güvenliğin bana ihtiyacı var." Siyah V yakamı çekiyorum. Görünüşe göre yağmur çeki veren tek kişi o değil.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

Yemyeşil tarlalar parlak mavi bir ufka doğru akıyor, meşe ve ladin ağaçları gökyüzüne doğru uzanıyor. Sonbahar mevsimi sona yaklaşırken yapraklar turuncu ve kırmızı. Bir tepeden pırıl pırıl gölü ve bir rafa istiflenmiş, iç tüpleri ahşap bir iskeleyle bağlanmış kanoları görüyorum.

Maximoff, Aralık ayında düzenlediği Camp- Away etkinliği için teyzesinin Poconos Dağları'ndaki yaz kampı Camp Calloway'in dönümlerce arazisini kullanıyor.

Görkemli, dingin ama aynı zamanda görevimin başındayım. Doğaya kendimi kaptıracak değilim. Yaşları on sekiz ile kırk beş arasında değişen üç yüz çekiliş konuğu varken olmaz.

Ve hepsi Maximoff'un planladığı ilk grup aktivitesini oynuyorlar: büyük bir bayrak kapmaca oyunu.

Yüzlerce insan kırmızı, yeşil, mavi ve sarı tişörtler ve bandanalarla gösterilen dört takıma ayrılmıştır. Onlar sahada ve ormanda koşturup stratejilerini haykırırken ve diğer takımların bayraklarını ararken, güvenlik de kalabalığın arasında dolaşıyor.

Hepimiz üzerinde koyu neon yeşili harflerle *GÜVENLİK yazan* siyah tişörtler giyiyoruz.

Kollarım çözülmedi. Son yirmi dakika boyunca sadece Maximoff'a odaklandım, gardımı düşürmedim. Daha önce, birinin kampa sokmaya çalıştığı bir bıçağa el koymuştum. Görünüşe göre "balık tutacaklarını" ve kendi akşam yemeklerini temizleyeceklerini sanıyorlardı.

Tamam.

Elbette.

Kulaklığım durmadan konuşarak vızıldıyor.

"Sarı Takım'ın bayrağını nereye sakladığını gördüm," diyor Donnelly. Beckett Cobalt onun müşterisi olsa da, Tri-Force etkinlik için tecrübeli korumaların çoğunu görevlendirdi. Normalde 7/24 korumaları olmayan Meadows, Cobalt ve Hales'in üç günlüğüne geçici korumaları var.

Akara mikrofonda. "Gerçekten Jane'in hile yapmasına yardım etmek için mi telsiz kullanıyorsun?" Jane olduğunu varsayıyor ama ne şekilde olursa olsun Donnelly Kobalt Takımı'nda.

"*Hiçbir şey yapmıyorum,*" diyor Donnelly, *hiçbir şey* kelimesinin üzerinde kalın bir aksanla. Onu ormanlık bir alanda dolaşırken görüyorum, oynamıyor olsa da dövme ön kolunda mavi bandana var.

Maximoff bir ağaç kütüğünün üzerinde gelişigüzel oturuyor. Kırmızı takım üyelerinden biri onu işaretleyene kadar mavi takımın "hapishanesinde" sıkışıp kalmış. Omuzlarımı meşe ağacına dayayarak bir an için rahatlıyorum.

Gözleri kısa bir süreliğine bana kayıyor, gözlerinde bir gülümseme var.

Parmaklarını saçlarının koyu kahverengi tellerinde gezdiriyor.

Her nasılsa, doğal gölgesiyle birkaç yaş daha yaşlı görünüyor.

Hala üstesinden gelemiyorum.

Ve saçını açmak için bir alternatif buldu. Şu anda Thor kamp çorapları giyiyor. Ayrıca Luna'ya Timberland botlarına Örümcek Adam figürleri çizdirdi. Bu, para karşılığı fotoğraf çeken paparazzilere ve onu dinleyen herkese *babamı seviyorum demenin bir yolu*.

Dudaklarım ona doğru yükselmeye başladı.

"Quinn'den güvenliğe." Kulağıma başka bir ses geliyor. "Az önce bazı kızların birini sürüklemekten bahsettiklerini duydum. Müdahale edeyim mi?"

"Hayır," diye tekrar araya giriyor Donnelly. "Bu sadece fandom konuşması." "Ne?" Quinn sorar.

Mikrofonumu tıklıyorum. "Bu bir tehdit değil. Müdahale etmeyin." Az önce Quinn'e doğal olarak "rehberlik" mi ettim? Lanet olsun, bir öğretmene dönüştüm.

"Ah, atıştırmalığımı unuttum," diye yakınıyor Oscar. "Üzerinde bir şey olan var mı?"

"Kardeşim, daha *yeni* yedin," diye karşı çıkıyor Quinn. "On beş krep falan."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Atıştırmalıklar hayatın önemli bir parçasıdır. Ve biliyor musunuz, eğer şimdiye kadar bunu öğrenemediyseniz, gerçekten ciddi bir sorunla karşı karşıyayız demektir - beyler, kardeşimin

yardıma ihtiyacı var, mesela bir Atıştırmalık Farkındalık Toplantısı'na."
Sesler birbiri üzerine yığılır.

Sesi kısıyorum.

Maximoff "hapisten" çıkar ve güvenli bir bölgeye doğru koşar. Kırmızı tişörtlü on sekiz ya da on dokuz yaşlarında bir grup kız ona bakarken yavaşlar.

Onları suçlamıyorum.

O muhteşem biri. Ve sikim de kesinlikle aynı fikirde.

Burada ona karşı ilgisiz olan insanların daha fazla farkındayım. Bu da onların büyük ihtimalle yanlış sebeplerden dolayı kampta oldukları anlamına geliyor. Akara izlememiz için yirmi üç ismi kırmızı işaretle işaretledi bile. Hayır etkinliğine katılma sebepleri şüpheli görünüyordu.

Maximoff kızlara yaklaşıyor ve kızlar sevinç içinde ciyaklıyor, ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor ve heyecanla onun kollarına yapışıyorlar.

Orası kolay.

Radyonun sesini yükseltiyorum ve Oscar'ın yemek istemesini yakalıyorum. Mikrofonumu tıklıyorum. "Protein barım var. Bir meşe ağacının yanındayım."

"Her yerde ağaçlar var, Redford."

Gözlerimi deviriyorum. "Dostum, o atıştırmalığı ne kadar çok istiyorsun? Çünkü sana lanet bir harita çizmeyeceğim."

"...Seni görüyorum." Oscar yeşil gömlekli bir grup adamın yanından koşarak geçip yanımda durdu. Kıvrıkcık saçları yuvarlanmış mavi bir bandananın üzerine düşüyor.

İlk yardım çantasından bir protein çubuğu aldım. İlk yardım standı tepenin diğer tarafında. Bu yüzden bölgeye birkaç acil durum çantası bıraktık.

"Bu delilik." Oscar barı ısıyor. "Şu anda gerçekten stresliyim."

Kaslarım gergin, çapraz kollarımı sallıyorum. "Çekilişten ne kadar para kazandığını gördün mü?"

Oscar suyunu yudumluyor. "Rakamlar şimdiden belli mi?" "Yetmiş milyon."

"Vay anasını."

Maximoff bütün sabah parlıyordu. Doğrusu, gecenin bir yarısı bıçaklanıp hastaneye kaldırılrsa, yine de bunu bir başarı olarak ilan ederdi. Camp-Away'e başarısızlık diyebileceği çok az şey olabilir.

Ama onun bıçaklanması kabusum olurdu.

"Quinn'den güvenliğe. *Onu* tekrar *sürüklememi* söylediler. Ve Jane hakkında konuştuklarını biliyorum. Bu şiddet içeriyor."

Donnelly "Hâlâ fandom dili" diye yanıtlıyor.

Quinn, "Bundan hoşlanmıyorum," diyerek fikrini belli ediyor.

"Kardeşim." Oscar mikrofonunu y a n ı m d a t ıklıyor. "Kendine bir Twitter hesabı al."

"Twitter'da değil misin?" Donnelly soruyor. "O

sadece Facebook'ta," diyorum ekibe sırtarak.

Donnelly kahkahasının telsizden süzülmesine izin

veriyor. Quinn, "Facebook her şeyin olduğu yer,"

diye karşı çıkıyor.

Akara, "Bu, iletişim araçlarının en iyi kullanımı değil" diyor. Duraklıyor, sonra ekliyor: "Ama Facebook daha iyi."

Oscar protein barını mideye indiriyor ve gülüyor.

Quinn, "Sadece *Jane ve Sulli'nin iptal edildiğini* söylediler,"

diye ekliyor. Donnelly, "Onlar sadece tutkulu hayranlar," diye

açıklıyor.

"Stan de ne demek?" Quinn soruyor ve ekliyor, "Pekala, artık bundan *gerçekten* hoşlanmıyorum. Az önce Jane'in boğulması gerektiğini söylediler."

"Git onlarla konuş." diye araya girdim. Bu bir tehdit olabilir. Ya da sadece hayran olabilirler. Hayranlık kültürü devreye girdiğinde, çizgiler bulanıklaşır.

Oscar onun koluna benimkiyle vuruyor. "Şu haline bak, küçük kardeşime yardım ediyorsun." Protein barını geniş bir sırtıyla çiğniyor. "Böyle devam edersen, Tri-Force bütün yeşilleri senin yanına koyacak."

"Lanet olsun," diye küfrediyorum.

Quinn başka bir olası tehdidi tekrarlıyor ama Oscar ve ben gözümüzü bile kırpıyoruz.

Protein paketini kırmızı ilk yardım çantasına atıyor. "Bazı şeylere karşı bu kadar duyarsızlaşmaktan nefret ediyorum. Bunun normal olduğunu nasıl düşünebiliyoruz?"

"Biliyorum."

Maximoff'un kızların arasından ayrılışını izliyorum. Kırmızı gömleğinin köşesini kaldırıyor ve alındaki teri siliyor. Ön sayfalara layık karın kaslarını ortaya çıkarıyor, sonra gömleğini yukarı ve başının üzerine çekiyor.

Lanet olsun.

Kamp müdavimleri çığlık ve kırbaç dışarı onların

Telefonlar. Bazıları gerekir Snapchat'te
video çekerken, kameraları bir süre ona dönüktü.

Bir kız yakınlarda geziniyor ve hareketsiz duruyor. Gözleri fal taşı gibi
açıldı. "Aman Tanrım."

Biliyorum.

Kolumu geriyorum, kanım aletime doğru akıyor.
Telefonunu çıkarır ve anlatır. "Şahsen daha güzel."

Doğru.

"Bunu görüyor musunuz?!" diye sevinçle bağırıyor video takipçilerine.
"Her yerde ereksiyonlar ve ıslak amlar var," diye fısıldıyor Oscar bana.
Kolunu itiyorum.
O da gülüyor.

Sonra ikimiz de sustuk ve kızıl saçlı bir kızın aynı anda hem koşmasını hem de Maximoff'a aval aval bakmasını izledik. Ayaklarına hiç dikkat etmiyordu. Ağır çekim gibi, bileği bir ağaç köküne takılıyor. Büyük bir *gürültü*yle yere yığılıyor.

Maximoff her şeyi gördü. Ve tabii ki kızın yanına koşan ilk kişi o oldu. İlk yardım çantasını aldım bile.

"Akara'dan Farrow'a. İlk yardıma en yakın olan sensin. Gerçek bir doktor için yeterince kötü görünmüyor."

Gözlerimi deviriyorum ve koşunun ortasında mikrofonumu tıklıyorum.
"Ben bir doktorum." Benim bir tıp doktorluğum var.

Ben kıza ve Maximoff'a doğru yavaşlarken Donnelly *söze* karışmak zorunda kalıyor: "Doktor *olmadığını* söylediğimizde bize doktor olduğunu hatırlatmasının tuhaf olduğunu düşünen başka biri var mı? Diğer zamanlarda bize ilaç yazamayacağını söylüyor. Hastanede çalışamaz. Yapamaz-"

Telsizimin düğmesini çeviriyorum. Kulağımın dibinde kesiyorum. Kızın yanına çömeliyorum. Bileğini tutuyor, yüzünü buruşturuyor.

Maximoff diz çöktü. Onunla bakışarak hızlıca selamlaştık.

"Selam tatlım," diyorum kıza. "Adın ne senin?" "Ella."

Dişlerinin arasından yüzünü buruşturdu.

Maximoff bana "Sanırım sadece bir burkulma" dedi.

Başımı eğiyorum. "Peki tıp fakültesinden kaç yılında mezun oldunuz?" "İhtisasınızı hangi yıl bitirdiniz?"

"Yine de senden daha iyi."

Bana orta parmağını gösteriyor ve birkaç kamera yanıp sönüyor.
#HMCCampAway tüm gün Twitter'da trend oldu. Maximoff'un profil sayfasında One More Day'e bağış yapmak için bir link bile var.

Ella'ya odaklandım. Önce ellerinin, sonra da başının üzerine düştü.
"Başın mı dönüyor?"

"Birazcık."

İlk yardım çantasını bir şeyler yapmak için can atan Maximoff'a uzatıyorum. Tam bir tamirci. "Bir buz torbası bul."

Ayak bileğini inceliyorum: kızarmış deri, çok fazla şişlik yok. Birkaç parmağımı bölgeye bastırıyorum. "Acıyor mu?" Diye soruyorum ama o çoktan ellerimi itmeye başlamış bile.

Sonra da boğazını bıçaklamışım gibi yakınıyor. Tamam.

Dramatik olaylardan payıma düşeni gördüm. Neyin gerçek neyin saçmalık olduğunu ayırt edebilirim. Maximoff'a doğru döndü. "Yapamam..." Gelmeyen gözyaşlarını üretmeye çalışır.

"İyi olacaksın," diye ona güvence veriyor. Kolunu omuzlarına dolayarak yan sarılıyor. Sonra bana yumuşak buz torbasını uzatıyor.

Daha paketi bile bileğine değıdirmeden yüzünü buruşturuyor.

"Bir ile on arasında bir ölçekte," diye soruyorum, "ağrın nasıl?" "Dokuz nokta beş."

Tamam. Tabii. Kemiğin sağlam olduğunu anlayacak kadar hissettim.

Maximoff ciddi şekilde endişeli görünüyor. "Belki de güvende olmak için ambulans çağırmalıyız-"

"Hayır, hayır, hayır." Ellerini kaldırıyor. "Gerçekten, o kadar da kötü değil. Üzerinde yürüyebilirim... ya da yürümeye çalışabilirim."

Buz torbasını eline veriyorum. "Bunu başın için kullan. Bileğini sarabilirim ve ihtiyacın olursa s a n a koltuk değneğı bulabiliriz. Buna ne dersin?"

Şiddetle başını sallar. Sonra Maximoff'a bakarak dudağını ısırır. "Acaba... biraz benimle kalabilir misin?"

Kaşlarım diken diken oldu.

"Elbette," diyor Maximoff içtenlikle ve bir kez daha sarılıyor. Bir şal için çantayı karıştırıyorum ve sonra yukarı bakıyorum.

Bir içecek istasyonunun yanında, yirmili yaşlarının başında bir grup beyaz adam Jane hakkında ileri geri konuşuyor. Ormanın ilerisinde birkaç kızla sohbet ediyor.

"Jane Cobalt iğrenç biri," diyor adamın biri. Tanıdık köşeli yüzü ve sivri burnu hafızamı canlandırıyor. Olası tehditlerin kırmızı işaretli sayfası. Üzerinde o da var. Adı Tyler.

"O kadar çok sevişmek istiyor ki. Bu biraz acınası."

"Onu becerirdim. Ama önce onu bağlamam gerekir." Gülüyorlar.

Burnum kabarıyor, çenem geriliyor.

Maximoff Ella'yı dinlemekle meşgul, ama elmacık kemikleri keskinleşiyor.

Duyuyor.

İlk yardım çantasını karıştırırken onlara ters ters bakıyorum.

"BDSM saçmalığı tam bir yalan," diyor bir sarışın. *O da çarşıfta.* Brad. "Ne zaman bu bayrak kapma oyununa itilse, neredeyse orgazm oluyor. Sadece onu izle."

Siktir git.

Oscar adamlara yaklaştırmaya başlar. Mikrofonunu tıklıyor. "Bu sarı tişörtlü heriflerin izlenmesi gerekiyor. Onlara göz kulak olacağım."

Başımı çeviriyorum ve Ella duymasın diye mikrofonuma fısıldıyorum.

"Onlara bir

seni benden sikeyim."

"Hepimiz bunu düşünüyoruz," diyor Oscar.

Bir paketin naylonunu yırtıp kızın yanına dönüyorum. "Nasıl hissediyorsun, Ella?" Bileğine dokunmadan önce soruyorum.

Kararsızca omuz silkiyor.

Maximoff kolunu onun omuzlarından indirir. Bu onun için garipti.

Sargıyı yere bırakıp yanına yaklaştım, elimi pazısına koydum.

"Maximoff?" Yakasını avuçluyor, boğazını ovuşturuyor, nefes almakta zorlanıyor ve ben biliyorum.

Anafilaktik şoka giriyor. O hırıltılar çıkarırken ben hızla ilk yardım çantasını karıştırıyorum, çıkardığı ses birinin boğularak ölmesine çok yakın.

Boğazı şişerek kapanıyor.

Adımı söylemeye çalışıyor.

"Bir şeyin yok. Sakin ol," diyorum ona, sanki tamamen rahatmışım gibi. Dünyada hiçbir şey umurumda değil.

Lanet EpiPen'in nerede? Mikrofonuma dokunuyorum. "Bana bir EpiPen getirin." Bu çantada değil.

"Aman Tanrım, Maximoff?!" Ella neredeyse ona tutunacaktı ama onu nazıkçe geri itiyorum. Maximoff enseme kavradı. Başı öne eğik, tek tük aldığı nefesler kısa kesiliyor.

"İyisin."

O iyi değil. Herhangi bir tıbbi krizde, kişiyi tanıyor olsam bile sakın bir şekilde tepki veririm. Kalbim boğazıma düğümlenmek istese bile. Onu yutarım.

ve *bunu düzelt* diyen bir aklım var. *Ona yardım et.*

Ona yardım et.

Onu bırakma.

Onu bırakamam. Uzakta Quinn elinde EpiPen'le aceleyle bize doğru koşuyor.

"Ateş karıncalarına alerjisi var!" Ella bana bağıyor.

"Biliyorum." Çenesini kavıyorum. Daralmış gözleri nefes alamadığı halde nefes almaya kararlı. Hava almak için ağzını açmaya çalışıyor.

Ona benimkini verebilseydim, verirdim.

Bir saniye içinde yapardım ama geçiş yolu kapanıyor, dili şişiyor. Kan basıncı düşüyor, kalp atışları yavaşlıyor. Kalp masajı hiçbir şeyi çözmez.

Epinefrine ihtiyacı var.

Üzerimde bir EpiPen bulundurmalıydım. Aralık ayının ilk haftasıydı. İkimiz de ateş karıncası olmayacağını düşünmüştük.

Yüzü kızarıyor. Hırıldıyor, gözleri sulanıyor. Çenesini sıkıca kavıyorum. "Ben buradayım. Sen iyisin."

Maximoff korkmuyor. Sadece bilincini korumak için vücuduyla savaşıyor. "O ölecek!" diye bağırır ve gözyaşlarına boğulur.

"Hayır, değil." Maximoff'a dik dik bakıyorum. "Benim yüzümden ölmeyeceksin, kurt izci." *Sana söz vermiştim.*

Maximoff artık nefes alamıyor, bayılmak üzere.

Quinn EpiPen'i kucağıma bıraktı. Kapağını ısırdım ve Maximoff'un kalçasına sapladım. Klik sesini duyuyorum. Yaylı bir iğne giysisini delip geçiyor.

Ve bir ciğer dolusu hava çekiyor. Sanki boğulmak üzereyken havuzun yüzeyine çıkmış gibi.

Kalemi on saniye boyunca yerinde tutuyorum. Konuşmaya çalışıyor.

"Konuşma," diyorum ve mikrofonumu tıklıyorum. "Akara, bir ambulans çağırmamız gerekiyor. Acil serviste hayati değerlerinin kontrol edilmesi gerekiyor." Ve ısırıldığı yeri bulmam gerekiyor.

Maximoff tartışmıyor. Bir kez olsun. Gerçekten, bu beni daha çok endişelendiriyor.

FARROW KEENE

Doktorlar araziden ayrılmadan önce ambulanda hayati değerlerini kontrol ediyor ve ensesinde küçük, kızarmış bir ısırık buluyorum. Onu taburcu ettikten sonra ambulandan atlıyor ve bugünkü programına geri dönüyor. Hiçbir şey kaçırmadan.

"Bir saniye yavaşla." Öğle yemeği için yemekhaneye girmeden önce bileğini yakalıyorum.

Maximoff durur ve saatini kontrol eder. "Benim ve kuzenlerim için buradalar. Kimseyi ekemem-"

"Dinlenmeye ihtiyacın varsa kimse seni suçlamaz," diye araya giriyorum, kül rengi tenine dikkat ederek.

"Kendimi iyi hissediyorum ya da en azından yemek yiyebilecek kadar iyi." Konuşabildiği ilk anda söylediği aynı sözlerle bakışlarımın derinliklerine bakıyor: *Burada olmana sevindim.*

Ben de öyle.

Neredeyse eline uzanacaktım ama bir grup kız ve erkek yanından geçip fotoğraflarını çekiyor.

Sonra kulağıma gelen bir ses dikkatimi çekiyor. "Akara'dan güvenliğe."

Maximoff başıyla yemekhaneyi işaret ediyor. Başımı sallayıp onu takip ediyorum.

Sıra sıra dizilmiş ahşap kafeterya masalarının arasında, en boş olanlardan birinde Jane'in yanına oturuyorum.

Maximoff'tan sadece bir masa uzakta. Yanında kalabalık bir insan topluluğu var. Aynı şekilde Sulli'nin masası da Olimpiyatlarla ilgili hikâyeler dinlemek isteyen insanlarla dolup taşıyor.

Akara, Donnelly ve Oscar onu korumak için etrafını sarıyor. Daha önceki iletişim konuşmamız aklımda kaldı.

Oscar: *Boynunda nasıl bir karınca olabilir?* Akara: *Bir ağaca yaslanmış olabilir.* Donnelly: *ya da biri onu oraya koymuştur.*

Hayatta olmaz.

Ben: *Bunun olduğunu görürdüm.*

Bu komplo teorisine katılmıyorum. Kimse ateş karıncalarını Maximoff'un üzerine koyup boğularak ölmesini izlemek için toplamadı. Ve onu bilerek ya da bilmeyerek öldürmeye çalışan bir aptalı bir şekilde gözden kaçırmış olsam bile, o kişi başarısız oldu.

Tekrar denerlerse bir kollarını kaybederler.

Jane bir kaşık dolusu acı biberi üflüyor. "Bir tane daha geliyor," diyor ve yirmili yaşlarında esmer bir kız önüme oturuyor. Bu sadece öğle yemeğinde karşıma çıkan yedinci kız. Uzun süreli etkinliklerde, en çekici korumaların başına sık sık gelir bu. Ve hadi Dürüst olmak gerekirse, Omega seksi heriflerle dolu.

Gözler dolaşmaya başlar ve insanlar sahip olamadıkları erkekleri fark etmeye başlar. Bir köşede sessiz duran, kaslı ve kaşları çatık olanları. Bir sürü güvenlik görevlisi yattı.

Birkaç erkek ve çok daha fazla kadın bana asıldı ve cevabım nadiren değişiyor: kesinlikle *hayır*.

Kız sanki yanımda değil de odanın diğer tarafındaymış gibi Jane'e el sallıyor. Odaklanmasının yaklaşık %95'i bana odaklanıyor ve başlıyor, "Benim adım Tara. Çadır arkadaşım bugün ayrıldı ve bu gece sadece ben varım. Bir uğrayıp bakmalısın. Sana dövmelemlerimi göstereceğim-"

"Ben eşcinselim," diyorum, kırmızı bir elmayı ısırarak için duraklayarak. Kızardı. "Bana sadece ilgilenmediğini söyleyebilirdin."

"İlgilenmiyorum," diyorum, "ve ben eşcinselim."

Hızla ayağa kalkar ve masasına geri döner.

Jane bana meraklı bir bakış attı.

"Ne?"

"Sen benden daha popülersin."

"O kadar popüler olsaydım, güvenlik olmazdım. Güvenliğe ihtiyacım olurdu." Ve Tara yarına kadar yüzümü hatırlamayacak.

Jane *doğru* anlamına geldiğini tahmin ettiğim Fransızca bir kelime söylüyor. Sonra bakışlarını Maximoff'a doğru takip ediyorum.

Öğle yemeğine dokunamadı. Ona bir paket hazırladım bile. Ve ne zaman sıcak sandviçini almaya gitse, başka bir kişi kollarını ona dolamak için yaklaşıyor. Çoğu iyi olduğu için mutlu olduklarını söylemek için. Diğerleri hikayelerini onunla paylaşmak için.

Dinliyor.

Bu konuda iyidir.

Bazı kızlar ve erkekler konuşurken ağlıyor ve o da teselli edici bir elini onların sırtına koyuyor. Daha sıkı odaklanıyor. Daha yakına eğilir. Onları cesaretlendirir ve över.

Şu anda olduğu gibi, bir kız yaşaran gözlerini ovuşturuyor. Yirmiden büyük değil. Cep telefonunu sıkı sıkı tutuyor. "Aptalca görünüyor ama Instagram'da her paylaşım yaptığında ya da seni haberlerde gördüğümde ya da *We Are Calloway'in* yeni bir bölümü çıktığında bu beni mutlu ediyor. Sen her zaman benim favorim oldun. Küçüklüğümde beri seni izliyorum. Ve garip bir şekilde birlikte büyüdüğümüzü hissediyorum."

"Garip değil," diyor ona.

Gözleri yaşlarla dolar, duyguları toplanır ve bazı erkeklerin rahatsız olabileceği bir yerde Maximoff uzanıp elini omzuna koyar.

"Sadece bazı karanlık zamanlarda bana yardımcı olduğunuzu bilmenizi istiyorum ve burada yaptığınız şey hepimiz için bir anlam ifade ediyor."

"Sana sarılabilir miyim?" diye soruyor ona, gözleri kızararak. Kadın gülümsüyor ve gözyaşlarını siliyor.

"Evet."

Onu kollarına çekiyor ve o da sarılıyor.

Yüzlercesinden biri ama Maximoff'un o anı hatırlayacağını biliyorum. Onun adını. Her şeyi. Bu etkileşimler bana insanların her türlü yerde, her türlü insanla nasıl huzur bulduğunu hatırlatıyor.

Jane'in yüz ifadesi sadece gurur olarak tanımlanabilir. "Onu seviyorlar," diyor sevgiyle. "Olması gerektiği gibi." Bir kaşık acı biber yiyor.

Kırmızı elmamı ısırıyorum. Kamptakileri ve Jane hakkında söyledikleri onca şeyi düşünmeden edemiyorum. Sulli hakkında bile.

Bu ünlü ailelerdeki kadınlar halkın gözüne girmekte çok daha zorlanıyorlar. Bana hiç mantıklı gelmiyor.

Bir düşünün: "hayranlar" Maximoff'u sonuna kadar sevdiklerini iddia ediyorlar. Yine de Jane'den nefret ediyorlar. Eğer onu biraz olsun sevselerdi, en yakın arkadaşına kötülük eden herkesten ne kadar nefret edeceğini anlardı.

Bütün gün aklım *Jane Cobalt'ı korumakla* meşguldü.

Ve eğer başlangıçta biri bana Maximoff'un yanında ya da kamp yemekhanesinde Jane'in yanında oturma şansım olup olmadığını sorsaydı, hangisini seçerdim?

Jane deseler asla inanmazdım. Ve işte buradayım.

Ona eşlik ediyorum. Sırf canım öyle istiyor diye.

"Bir gün seni de sevebilirler Jane," diyorum ısırarak başka bir yer bulmak için elmamı çevirirken. İnternette kendi payına düşen hayranları var ama burada pek fazla görünmüyor.

"Onların sevgisine ihtiyacım yok." Jane biberini karıştırıyor ve sonra bakışlarıyla buluşuyor.

İkimiz de yanımızdaki beş piçi duyuyoruz. Bizimkinin solundaki bir masada toplanıyorlar. Hâlâ bayrak kapmaca oyunundan kalma sarı tişörtlerini giyiyorlar. Hala iğrenç bir şekilde Jane'e takılmışlar.

"Ne giydiğini görüyor musun? Tanrım, çok çirkin." Elmadan daha büyük, daha sinirli bir ısırik alıyorum.

Jane'in üzerinde leopar bir pantolon, fırfırlı bir gömlek ve bir çeşit deniz mavisini sahte kürk yaka var. Ne giydiği kimin umurunda? Jane gözünü bile kırpmadan suyuna uzanıyor.

"Annesi moda tasarımcısı değil mi? Bu çok üzücü dostum."

Kabaca çiğniyorum ve bakışlarımı en üst seviyeye çıkarıyorum. Bazı piçlerle yüzleşmeye hazırım. Oscar'ın onlarla yaptığı "konuşma" belli ki bir boka yaramamış.

"Hepsi dikkat çekmek için." Jane hiç çekinmez.

Maximoff biliyor. Sesleri yükselirken son kısmı duyuyor. Orman yeşilleri sıcak noktalara dönüşüyor.

İşte bu kadar. Parmaklarımı mikrofonuma götürüp güvenlik ekibine

"Beni takip etmeyin" diyorum. Elimde yarısı ısırılmış elmayla ayağa kalkıyorum ve telsizimin sesini duymazdan gelebileceğim yumuşak bir cızırtıya çeviriyorum.

Ayaklarım beni yirmi yaşındaki beş piçin masasına götürüyor. İsimlerini ezbere biliyorum ama dürüst olmak gerekirse artık kullanmıyorum. Benim için onlar sadece piç ve salak.

Masalarının üzerinde yükseldiğim anda tamamen sessizleşiyorlar. Bakışları çok sayıdaki dövmeleme ve üzerinde *GÜVENLİK* yazan tişörtüme takılıyor.

"Dışarıda konuşalım," dedim hepsine.

"Yanlış bir şey yapmıyoruz," diyor biri bana.

"Öyle olduğunu söylemedim," diyorum sakince, elmamı ısırarak. Sesimi yükseltmemiyorum. Yumruklarımı kaldıramam. Kaos yaratmadan gözdağı veriyorum. "Hadi dışarı çıkıp biraz sohbet edelim. Uzun sürmez." Çıkışa doğru başımı sallıyorum.

İşte böyle, hepsi aynı fikirde.

Birkaç dakika boyunca onlara nazik ve düşünceli olmanın önemi hakkında ders veriyorum. Bilirsiniz, asgari insani terbiye.

Çok kafa sallıyorlar. Beni gerçekten dinleyip dinlemedikleri henüz belli değil.

"Elbette," diyor sarışın piç bana, "ama bence bizi kenara çekip ayırmanız çok boktan. Burada olmak için para ödedik. Jane Cobalt'tan beş adım ötede oturarak harcayabileceğimiz zamanı alıyorsunuz." Gülümsemesini saklamak için kötü bir iş çıkarıyor.

Ve arkadaşları sırtmaya başladı.

Gözlerimi yere indiriyorum ve delici bakışlarımla hemen duruyorlar. "*Şunu çok açık söyleyeyim,*" diyorum. "Sana hiçbir şey borçlu değil. Ne zamanını. Ne senin bedenine onunki arasındaki havayı. Bir çekilişe katılmak için para ödedin. *Hayır işi için.* Eğer haddini aşmaya kalkarsan, güvenlik seni dışarı atar. Ama bakın, bunun olmasını istemiyorum."

Onlar sözlerime tutunurken ben duraklıyorum.

Ve onlara "İyi görünüyorsunuz" demek için nefretimi bir kenara bırakıyorum. *Lanet bir salak kadar havalı.* "İstediğim son şey bu son birkaç günü kaçırmamız. Saygılı olun. Sessiz olun."

"Evet, evet, evet. Anladık," diyor biri. "Daha nazik olmaya çalışacağız ya da her neyse."

Ya da her neyse. Gerçekten.

Bir diğeri bana başını sallıyor. "Teşekkürler, dostum."

"Sorun değil." Siktir, bu salaklarla arkadaş oldum.

Hepsi gider gitmez, hafif bir parazit kulağımı tırmalıyor. Radyoyu açıyorum. "Onlara vurdu mu?" Oscar'ın sesi.

Donnelly, "Hayır, çekip gidiyorlar," diye yanıtlıyor.

"Hey, çocuklar." Mikrofonumu tıklıyorum. "Yeni arkadaşlar edindim." "İyi iş," diyor Akara bana, içtenlikle.

"Not alıyor musunuz?" Onlara soruyorum.

Akara, "Bir dahaki sefere yanınızda biri olmalı," diye ekliyor. "Beşe bir olabilirdi."

Beşini de alabilirdim.

Donnelly, "O notu yere bırak Farrow," diye araya girer.

Gözlerimi deviriyorum ve o beş piçin tepeden göle doğru kasıla kasıla inişini izliyorum. Keşke onları kamptan kovabilseydim. Birini eve göndermenin yaratacağı tanıtım kabusu, hayır etkinliğinin amacını yok ederdi.

Bu yüzden kalmak zorundalar.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

Şenlik ateşi toplantısı bittikten sonra FARROW çadırımızın kilidini açıyor. Bu gece ay yok, ikinci gün. Girişe bir el feneri tutuyorum ve parmaklarının anahtar ve asma kilitle nasıl oynadığını izliyorum. Ve fermuarı.

Korumanızın tüm gün sizden birkaç metre uzakta olmasını ve onu kendi elementinde görmeyi deneyin: pisliklerin gözünü korkutmak, tıbbi olarak bilgili, belalı ve çok akıllı. Şimdi onun sikini milyonlarca kez hayal etmemeye çalışın.

Evet, bu çok zor. Kelime oyunu yaptım.

Şimdi ona dokunamamayı dene. *Beni beceren* gözleri göstermeyi. Boynunun arkasını kavrayıp dilimi diline doğru daldırmayı.

Hırlayabilirim, o kadar bastırılmış durumdayım ki. *Onu istiyorum.*

Bütün gün onu istedim ama bir türlü kucaklayamadım.

Ona seks oynucağımış gibi saldıracak değilim. Yorgun olabilir.

İkimiz de çadıra girerken ben başka şeylere tutunmaya çalışıyorum.

Mesela bu gece kampın son gecesi idi ve hiç kırık kemik yoktu. Çok fazla gözyaşı yok, çoğu mutluydu. Charlie de yok. İlk günkü alerji krizine rağmen oldukça iyiydi.

Tehlike söz konusu olduğunda, tüm güvenlik ekibinin tahmin ettiğinden daha güvenli olduğunu düşünüyorum. Yarın kahvaltıdan sonra herkes toplanmaya başlayacak, son vedalar edilecek ve hepimiz evlerimize gideceğiz.

Turuncu uyku tulumumun üzerinde bacaklarımı uzatıyorum ve Farrow çadırı *içeriden* kilitliyor. Kamp yapmayı ne kadar sevsem de, bu ekstra önlemlerin hayranı değilim. Vahşi doğada kendimi daha özgür hissetmeye çok alışkınım. Bununla birlikte

Etrafta bir sürü insan ve onların cep telefonu kameraları... Neredeyse kamp yapma nedenimin antitezi.

Gömleğimi başımdan sıyrıyorum. Aralık soğuğu çıplak tenimi ısıyor. Farrow yanıma yaklaşıyor, kulaklığını yavaşça çıkarıp telsizinin kablосunu çevirirken çevresinden bana bakıyor. Kılıfındaki silahını kamp yastığının altına yerleştiriyor.

El fenerlerini kapattım. Artık çadırın üzerinde dans eden gölgeler yoktu.

Ve kamp müdavimlerinden izole edilmiş durumdayız - özel ama *o kadar da* özel değil. Dışarıda daha fazla güvenlik var. "Biliyor musun," diye fısıldadım, "hiç çadırda se vi ş me mi ş ti m ."

Alerjik reaksiyonum nedeniyle henüz bir şey yapmadık. Tansiyonum düşmüştü ama şimdi iyiyim.

Kaşları kalkıyor ve siyah V yakasını başının üzerine çekiyor. "Birini çadırda tek gecelik bir ilişki yaşamaya ikna edemedin mi?"

"Hayır." Gözlerim karın kaslarındaki, karanlıkta zar zor görülebilen mürekkepli hançere takılıyor. "Sadece sevişirken beni korumamdan ayıran ince bir kanvas tabakası fikrinden hoşlanmadım." Genelde en azından bir *duvar olur*.

"Anlaşılabilir." Ben onun parmaklarını izlerken Farrow da beni izliyor. Pantolonunun düğmelerini açıyor, fermuarını indiriyor ve tekmeleyerek çıkarıyor. Baş döndürücü bakışları beni ağır ağır süzüyor. Dar siyah boxer-şortu kaslarını, kığını ve uzun, kalın ereksiyonunu emiyor.

İsa.

Kan her yere daha çok pompalanıyor. Ta ki ben gürleyen bir nabız olana kadar.

Omzunu tutuyorum ve çoktan üstüme yuvarlanıyor. Bacaklarımız birbirine geçiyor, ağzımız birbirine çarpıyor, saçlarını aç parmaklarımın arasında sıkıyorum.

Pantolonumla boğuşuyor, belimden çekip çıkarıyor, kaslı bacaklarımdan aşağı indiriyor. Tamamen çıkardı.

Evet, lanet olsun.

Sesimi başka bir fısıltıya düşürüyorum. "Korumalar ne kadar uzakta demiştin?" Bazıları bütün gece dışarıda bekliyor olmalı.

Ağzımla tekrar buluşmak için alçalırken, sert sikini benimkine sürüyor. *Sik beni.* "Onlara sana en az yüz metre vermelerini söyledim."

Neredeyse bir futbol sahası.

"Ciddi misin?" Fısıldıyorum, heyecanım ve arzum daha da artıyor. Sağ elim oyulmuş kaslarında yükseliyor ve halterini parmaklıyorum.

Meme ucu.

Dudakları titriyor. "Evet, ama bunu sevişelim diye yapmadım." Kollarını omuzlarımın iki yanına dayıyor ve beni tepeden tırnağa kavuran ağırlığının altına yatıyorum. "Uyuyabilesin diye yaptım."

Acıyan dudaklarımı yalıyorum. *Uykunun* şu anda gündemde olmadığını görüyorum.

Farrow çenemi kavıyor, ağzını alaycı bir şekilde kapatarak nefes alıyor, "Ses çıkarmamaya çalış."

Sik beni. Bir iniltiyi yutuyorum ve sikim baskı için yalvarırken, elini karın kaslarımda gezdiriyor ve daha aşağıda, uzunluğumu, sonra taşaklarımı kavıyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum, belim ona doğru bükülüyor. *Sik beni, adamım.* Genelde bu noktada bizi ters çeviririm ama onun vücudunun üzerimdeki ağırlığı çok iyi hissettiriyor.

O benimkini çıkarırken ben de onun boxer-şortunu çekip çıkardım. Çırlıçılplak. Daha çılgınca hareket ediyoruz, ağzım onun ağzına değiyor, güçlü eli enseme geziniyor, her şey hassas. Işıklar yandı ve boğazımda bir iniltiyi bastırdım.

Vücutlarımız birbirine giriyor, ten tene değiyor. Yoğun sürtünme bizi ısıtıyor. Soğuk hava artık beni ısırmıyor ama dişleri omzumu ısıyor. Ağzım açılıyor ama hırıltılı sesi kafesliyorum.

Sonra uzanıp onu okşuyorum, kasları bana karşı geriliyor. *Tanrım.* Dişlerini gıcırdatırken çakıllı sesi kesiliyor.

Beni boşaltıyor ve başparmağını ucuma sürtüyor. Omuzlarım uyku tulumunun derinliklerine gömülüyor, başım geriye doğru eğilmek istiyor. *Sik beni.*

Fuckmefuckmefuckme-I esniyor, boşalmamak için kendimi durduruyorum. *Henüz olmuyor.* Bir elimi göğsüne koyuyorum, o da bırakıyor. Kolumu uzattım. Küçük çantası için uyku tulumunu okşuyorum.

Farrow eğilir ve onu bulur. Kayganlaştırıcıyı ve prezervatifleri bir çırpıda aldı. Onları yanımıza koyuyor, çenemi öpüyor, boynumu emiyor - nefesim daralıyor.

Çıplak kıcını sıkıyorum ve dişlerini omzumun çerçevesine geçirirken *ayak* parmaklarım kıvrılıyor. Sıcak nefesi tenimi kabartıyor. Çok heyecanlıyım, kolayca boşalabilirim. Ama bunun çok daha uzun sürmesini istiyorum.

"Farrow," diye nefes alıyorum.

Fazla ışık olmasa bile yüz hatlarımı inceliyor. Sanırım pozisyonumuza odaklanıyor. Bir süre üstte kalmasına izin verdim ve henüz yerimizi

değiştirmek için bir hamle yapmıyorum.

Farrow parmaklarını şefkatle saçlarımda gezdiriyor ve dudakları kulağıma değiyor. "Bu gece beni içinde istiyor musun?"

Sert ama erotik sesi ereksiyonumu yumrukluyor.

"Hmm," diye bir inilti boğazımı gümbürdetiyor ve kaslarım onun güçlü yapısının altında kasılıyor.

Onunburun İşaret fişekleri, onun kendi kavurucu uyarılma vurmak onu sert. "Maximoff," diye fısıldıyor, eli yavaşça kıcıma doğru kayıyor.

Anında bileğini yakaladım. Onu durduruyorum. Farklı bir şekilde sertleşiyorum.

Sanki bedenimin içindeki biri kalabalık bir odada *ateş diye* bağırdı. "Sorun yok," diye nefes alıyor, gözlerimiz kilitleniyor.

"Sana güvendiğimi biliyorsun. Sadece..." Dudaklarımı yalıyorum. "Kendiliğinden bu işe giremem. İstiyorum ama..." Şimdi söyleyeceğim kısmı henüz ona söylemedim. Savunmasız olmak, kat kat sert metalin üstündeki betonu paramparça etmek gibidir.

Sesimi daha kısık bir fısıltıya indiriyorum. O kadar yakın ki söylediklerimi duyabiliyor: "İki kez denediğimde on sekiz yaşındaydım ve kafamın içine girdim. Ve bu... şey, çok acıttı ve uzun sürmesine izin vermedim."

Çenemi tutuyor. "Önce seni parmakladı mı?" "Hayır."

Farrow sertçe yutkunuyor, yüz hatları *kızgınlığa* doğru kayıyor. "Neden yapmasın ki...?" Başını sallar. "Hayır, cevap verme." Nefesini dışarı üflüyor. "*Siktir*, sana değer veriyorum dostum." Önce şakağımı, sonra dudaklarımı öpüyor, ağzıma güçlü bir şekilde bastırılmış bir *Seni asla incitmeyeceğim*.

Ara verdiğimizde, bir süre sessiz kalırız.

Farrow nefes alıyor, "Bu sadece bir güven meselesi değil o zaman. Gergin misin?" "Birazcık."

"Birazcık," diye tekrarlıyor, sanki gerçeğin altını çiziyormuşum gibi. "Çok," diye düzeltiyorum.

"Bunun için geceler planlayacağız. Seni çalıştırmak için bir süreç olacak. Çünkü kolay kolay rahatlamıyorsun."

"Bilmiyor muyum?" Alaycı bir şekilde söylüyorum. Onun parmaklarını bile içimde hissetmek için *gergin olmamam*, gerilmemem, korkmamam gerekiyor ve bu saatler, günler ya da haftalar sürebilir.

Denemek istiyorum. Onunla birlikte. Sadece onunla.

Dudaklarına ve piercingine bakıyorum. "İstiyor musun?"

Önümdekini göremiyormuşum gibi kaşları kalkıyor. "Sikimi içine sokmak istiyor muyum?"

Nefesim sığılıyor. "Evet, beni becermek ister misin?"

Ağzı kulağımı okşuyor. "Sert ve kötü bir şekilde."

Doğruluyorum, kalçalarımız birbirine sürtünüyor.

Farrow'un boğazına bir ses takılır. Sessizce ama hızla konuşur: "Bu gece iki şekilde olabilir. Bir: Bu şekilde üstte kalırım ve sikini içime sokarım." Adam tam bir alttan alan. Neredeyse her sevişmemizde kıcını sikime dayıyor. Yani homurdanma işini yapmakta sorun yaşamaz.

"Ya da benim seni nasıl aldığımı hayal ediyorsan sen de beni öyle alırsın."

İşte bu. Sikim *buna* tepki veriyor. Onun bükülmüş kasları da öyle. Göğsünü benimkinden yukarı iterek cevap veriyorum. Yatakta agresifim.

Ve onu her elleyişimde, nefes nefese bir küfür savuruyor. Erotik bir *sikiş* ve *lanet*. Yanında diz çöküp prezervatifi yırtıyorum. Ereksiyonumu hızla kılıfına sokuyorum.

Nefesi hızlanıyor, bir yandan beni izlerken bir yandan da sikini okşuyor.

Hay sikeyim.

Gecikmeden dolayı ikimiz de kaynıyoruz. Onu yeniden yerleştiriyorum. Onu dört ayak üzerine itiyorum, dizleri uyku tulumlarının üzerinde. Elleri yastıkların üzerinde.

Farrow boynunu omzunun üzerinden uzatıyor, ağzı açık. Kolunu arkasına doğru uzatarak kaburgalarımı kavırıyor. Parmağımı deliğin kenarında gezdirerek deliğini yağlıyorum.

Olabildiğince yumuşak bir şekilde inliyor, "Siktir." İki parmağımı içine sokup onu açıyorum.

Parmaklarımı ereksiyonumla değiştiriyorum. Yavaşça, yavaşça Farrow'un içine batıyor. *Tanrım, baskı.* Dişlerimi sıkarak homurdanıyorum, gözlerim yanıyor. Eli kaburgalarımda sıkılaşıyor.

Bakışları benimkilere kayıyor ve şu farkındalığı paylaşıyoruz: bir gün bu o olacak; kıcımın arkasında diz çökmüş olacak, içime derin, derin batacak... Sonuna kadar giriyorum ve öne doğru sallanıyorum. Ellerim kaslı kalçalarında. İtiyorum ve itiyorum. Başını öne eğdi, elini bıraktı. yere tutun. Her nasılsa.

Daha yakın. Vücudum temas için ağrıyor.

Daha yakına. Daha yakın.

Deri, sürtünme ve ter istiyorum.

İçine daha da gömölüyorum ve baş döndürücü bir lanet okuyarak ön kollarının üzerine düşüyor. Bana doğru kamburlaştı. *Sik beni.*

Göğsüm sırtına kaynıyor, ikimizin de üzerinde bir ter tabakası oluşuyor. Onu daha güçlü kavıyorum, pazularım keskin kesiliyor.

Evet, lanet olsun. Basınç, sürtünme, kaslı vücudu ve yüz ifadesi, birbirimize bu kadar yakın olmamız - her şey kan pompalayan, zihin siken bir dalgada birleşiyor.

Her itişinde kığım esniyor. Kafasını zar zor kaldırabiliyor. Uyku tulumlarına karşı neredeyse dümdüz. Hemen hemen aynı boydayız, aynı yapıdayız ve bedenim onunkini örtüyor, üstüne yatıyorum. Ona vuruyorum. Ön kolumu köprücük kemiklerine doladım. Ve derin kazıyorum.

"*Siktir,*" diye inliyor uyku tulumunun içinde. Ben bacaklarının arasını sikerken bacakları iyice açıldı.

Farrow başını kaldırıyor, eğiliyor ve ağzı benimkiyle buluşuyor. Dillerimiz bu acı için savaşıyor. Nabzım kulak zarıma çarpıyor. *Daha sert* kazıyorum.

Ağzımdan dünyamı alt üst eden gürültülü bir ses çıkararak ayrılıyor. Farrow başını uyku tulumuna gömüyor ve iniltilerini bastırıyor.

FARROW KEENE

SIKTIR.

Sikeyim. Çok ileri gittim, zevkten boğuldum. Gözlerimin kenarından sular akıyor. Ağırlığı vücuduma biniyor. Yere uzandım.

Üstüme yattı.

Onu böyle becermemi istiyor. Sert, derin ve acımasız, ama aynı zamanda koruyucu ve korunaklı. Tamamen bağlı.

Kollarımı tutuyor, daha derine gidebilmek için kendini destekliyor-
Lanet olsun. Gözlerim geri yuvarlandı, ağzım açık kaldı.

Maximoff orgazm olurken kulağımın dibinde adımı inliyor. Kaslarım esnemekten zonkluyor. Yavaşlıyor, doruk noktasını sağlıyor ve ben nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Çekildiğinde beni sırt üstü çevirdi. Ve beni ağızıyla bitirirken saçlarını tutuyorum. Isırıyorum, nabzım gümbür gümbür atıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyorum zirveye ulaştığımda.

Son spermimi de yutuyor. Ve sonra sert nefes alıyoruz, birbirimize bakıyoruz ve gözlerim zihnimde çınlayan şeyi söylüyor, *birlikte daha çok haftamız olacak.*

Aylar.

Yıllar.

Burada bitmiyor.

Bana verdiğini ben de ona vereceğim. Onu aşağı çekiyorum ve sırt üstü yatıp çadırın tavanına bakıyoruz. Parmaklarımı

Saçlarını, nemli telleri yavaşça geriye iterek.

Bileğini benimkine sürüyor.

Tek ses cırcır böcekleri ve karanlık bizi yıkıyor. Maximoff başını bana çeviriyor ve memnun olmaktan çok daha fazlasını ifade eden bir bakış takınıyor.

O mutlu.

OceanofPDF.com

MAXIMOFF HALE

AKARA beyzbol şapkasını ters takar. "Moffy, her şey bitene kadar sadece üç saatin var. Onlarla yüzleşmek zorunda mısın?"

"Evet." Bu benim tek cevabım.

Gölün rıhtımındaki kano askısının etrafında toplanıyoruz. Çok uzakta değil, kamp müdavimleri çadırlarını söküyor ve çantalarını topluyor, son kahvaltı için hazırlanıyorlar.

Sulli ve Jane iki yanımda, üç korumamız da karşımızda duruyor. Turuncu yapraklar çizmelerimizin altında çıtırdıyor.

"Ne dediklerini duysaydın," diye devam ediyorum, "beni onlara doğru *itiyor* olurdun."

Akara gözünü kırpmıyor. "Bundan şüpheliyim. Bunu halletmesi gerekenler bizleriz." Kendisini, Farrow'u ve Quinn'i işaret ediyor.

"Sen değil," diyor Farrow, bakışları sanki bana dikilmiş gibi.

Bensiz biriyle yüzleşmenin imkanı yok Maximoff.

Güvenlik olduklarını anlıyorum. Ben ünlüyüm. Ama tüm savaşlarım için takviye çağıramam. Sessiz bir heykel gibi duramam. Janie de öyle. Bu durumda olmaz.

"Bizimle gelebilirsin. Farrow bizimle gelebilir. Tanrım, Quinn'i de getir. Ama bu hayır kurumunun CEO'su olarak onlara bir şey söylemeden bu kampın bitmesine izin vermeyeceğim."

Jane başıyla onaylar.

Bu sabah Brad, Tyler ve diğer üç herifin adı her neyse, yine Jane'le ilgili müstehcen hareketler yapıyorlardı. Sadece onlar

onu bağlamaktan ve *becermekten* bahsetti ve o anda onlara kızmadığım için gurur duyuyorum.

Jane'le birlikte uzaklaştım. Sakinleştım. Bir plan yaptık. Ama Akara bunu benim açımdan bir *ilerleme* olarak görmüyor.

"Ben de ona katılıyorum," diye hatırlatıyor Jane korumalarımıza. "Benim de bir şeyler söylemem gerekiyor. Burada yüzlerce kız var ve bu adamlar böyle şeyler söylemenin normal olduğunu düşünerek ayrılırlarsa başarısız olmuş oluruz. Sessiz kalamayız."

Sulli, Janie'nin elini tutmak için kolunu arkama uzatıyor. "Bana ihtiyacın olursa, oradayım."

"Teşekkür ederim." Jane yanımdan ayrılıyor ve iki kız uzun uzun kucaklaşıyor.

"Ve?" Farrow'a sordum.

Gözlerini benden ayırmıyor. Muhtemelen sihirli sözcüklerin *benimle geleceğini* söylediğim için. "Bence fikrini değiştirmeyeceksin."

Evet.

Akara'ya döner. "Onlara birlikte yaklaşırsak, bu bir saldırı gibi görünecektir."

Akara seçenekleri değerlendirir. "O adamlar seni seviyor." Farrow gözlerini devirir ama başını sallar.

"Sen Jane ve Maximoff'la git." Sulli'yi dışarıda bırakıyor. Sanırım onu bu tartışmanın yakınında istemiyor. Akara bana bakıyor. "Yumruk yumruğa kavga etmeyin." Farrow'a, "Ona izin verme." diyor.

"Yapmayacağım."

Akara bana demek istediğini vurguluyor. "Burada iyi iş çıkardın, Moffy. Bir yumruk atarsın ve medyanın konuşacağı tek şey bu olur. Başarıdan değil. Kazandığın para değil. *Lütfen* onlarla konuşurken sakın ol. Eğer bunu yapamıyorsan, bırak Farrow, Quinn ve ben kendimiz halledelim."

"Sakin olacağım."

Farrow gülümsememeye çalışır. "Bu neye benziyor?"

"Öğrenmek üzereyiz." Başını yukarı kaldırmış, omuzlarını geriye çekmiş, dimdik duran Janie'ye bakıyorum. Onu yetiştiren kadın gibi. Hazır olup olmadığını sormama gerek yok.

Gidip biraz kış tekmeleyelim.

Medeni olarak.

Brad ve dört arkadaşını Calloway Kampı'nın yaz kampları için kullandığı sıra sıra kulübelerin yanında topluyoruz. Bazı insanlar etkileşimi izlemek için yakın duruyorlar. Mahremiyet yok ama onları kampın ofisine götürürsek korkarım öfkem beni yener.

Önce Janie konuşur.

"Son birkaç gündür özellikle benim hakkımda söylediğiniz her şeyi duydum." Omzundan aşağı kayan balkabağı şeklindeki çantasının askısını düzeltiyor. "Başka bir insan hakkında böyle konuşmamalısın. Nokta."

Brad *sırıtarak* sarı saçlarını şakaklarından kaşır. "Yani... o zaman bağlanmak istemezsin?"

Arkadaşları gülüyor.

Farrow'un eli omzumda ve parmakları kaslarıma batıyor. Öfke göğsüme vuruyor. Kollarım çapraz duruyor. Hareket etmiyorum.

"Hayır," diye karşı çıkıyor Jane, "ve bu sormanız gereken bir şey değil. Hiç nazik değil. Uygun değil. Eğer bunu başka bir kıza yapsaydın-"

"Whoa." Brad ellerini kaldırdı. "Bunu başka bir pilice asla söylemem. Ama bunu sen istedin. O programda hep BDSM'den bahsediyorsun. Yani, bu boku sen *davet ediyorsun*. Bu senin hatan."

"BDSM'den *hoşlanmadığından* bahsediyor," diye çıkışıyorum. "Çünkü senin gibi adamlar onun annesi olmadığını anlayamıyor."

Jane ekliyor, "Ve siz çocuklar *rızanın ne demek olduğunu* anlamıyor gibisiniz. Annem gibi BDSM'den hoşlanıyor olsam bile, benimle ya da onunla bu şekilde konuşmamalısınız. Aşağılık bir insan olmayın. Sizin için bu kadar mı zor?"

"Az önce kendini annesiyle mi kıyasladı?" Tyler Brad'e güler.

Brad kıkırdar. "Rose Calloway'in seks kasetlerini gördüm ve..." Jane'in cesedini işaret ediyor. "Bu ucuz bir taklit." *Siktir et onları*.

Jane neredeyse öne doğru bir adım atıyor ama Farrow elini onun omzuna koyuyor. Nasıl olur da sallanmaya hazır olmaz? Kanım kaynıyor.

Pazularım esnedi, ellerim yumruk oldu. Binlerce kez yutkunup kendime hatırlatmaya çalışıyorum, *sakın*

onlarla savaş.

Kimildama.

Bu hiçbir şeyi çözmez.

Farrow sesini sakinleştiriyor ve soruyor: "Bunu söylemenin ne anlamı var? Hepsi sana bunun incitici olduğunu söylüyor. *Dinle.*"

Tyler Jane'e başını sallıyor. "Daha kalın derili ol." "Siktir git," diye homurdandım.

"Sen burada misafirsin."

Brad sırtıyor ama sesi değişiyor, düşmanlığı artıyor. "Hayır, parasını ödediğimiz bir çekiliş *kazandık.*"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. *Sakin ol. Sakin ol. Sakince* sormadan önce nefes veriyorum, "Bizden nefret ediyorsan neden çekilişe katılıyorsun? Neden buraya gelip sizin olduğunuz yerde olmayı *çok* isteyecek diğer insanların fırsatını ellerinden alıyorsunuz?"

Brad kollarını uzatıyor. "Bedava kamp gezisi."

Söyleyecek sözüm yok. Tam açıklama: Onları anlamıyorum. İlişkilendiremiyorum. Empati kuramıyorum. Bunun nedeni onların bakış açısından göremeyeceğim kadar yüksek bir platformda, bir kaidenin üzerinde durmam mı bilmiyorum. Aşağıya, onların yerine atlamaya çalıştığımda *öfkeyle* dolup taşıtığım için mi bilmiyorum.

Bakışlarım hançer gibi. Yanıyor, çalkalanıyor ve yüzüm bıçak gibi. Hepsi keskin, acımasız kenarlar.

Tyler kıs kıs gülüyor. "Hepiniz gerçekten de bize ders vermek için mi bizi kenara çektiniz?"

Brad homurdanıyor. "Yaptılar." Arkadaşının göğsüne vurur ve tekrar kıkırdarlar.

Tyler başını sallıyor. "Sanki bizden çok daha iyi olduklarını düşünüyorlar. Siz ikinizin sahip olduğu bu hak gerçekten iğrenç."

Çevremde, etkileşimi filme alan insanları fark ediyorum. Telefonlarını çıkarıp bize doğrultmuşlar. Bu, gerçekten gideceğini hiç düşünmediğim bir yöne doğru ilerledi.

Bazen insanların ne düşüneceğini tahmin edemiyorum. Halkın ne düşündüğünü. İhtiyacın olduğunda Jack Highland nerede?

Jane çenesini kaldırır. "Biz sadece daha nazik olmanız gerektiğine inanıyoruz. Televizyonda gördüğünüz biri bile olsa, bir kıza domuz bağıyla bağlanması gerektiğini söylemeyin. Hoşlarına gittiğini söyleseler bile - sizin tarafınızdan bağlanmak istediklerini söylemiyorlar." Derin bir nefes alıyor. "Eğer bunu hak olarak görüyorsanız, tamam. Özür dilerim."

"Sakin özür dileme," dedim ona. Üç gündür onu dövüyorlar. Buna izin vermeyeceğim.

"Oohh," diyor Brad. "Aramızda bir bağ oluştu."

"Hiçbir şey vuramadın, pislik herif." diye homurdanıyorum. "Maximoff," diye uyarıyor Farrow kulağımın dibinde.

Bu adamları işaret ediyorum. "Umarım günlük hayatınızda kadınlarla hiç böyle konuşmazsınız," diye homurdanıyorum. "Siktir et, *kimseyle* böyle konuşmamalısın. Ve eğer doğruyla yanlış ayırt edemiyorsanız, o zaman kafalarınızı kışınızdandan çıkarın."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz etrafımızdaki telefonlar vızıldıyor, çınılıyor ve çalıyor. İnsanlar fısıldaıyor, bize doğru bakışlar fırlatıyor. Cep telefonum bile cebimde çılginca titriyor. Sanki biri şalteri indirmiş ve bizi karanlığa gömüyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Gözler Janie ve benim üzerimde toplanmaya başladı. Sanki tarlanın ortasında soyunmuşuz gibi. Çırılçıplak. Çıplak. Nabzım hızlandı.

Brad neredeyse kıkırdayarak telefonuna, sonra bana, sonra tekrar telefonuna bakıyor. Sonra bana. "Jane Cobalt'a karşı bu kadar savunmacı olmana şaşmamalı" diyor. "Onu beceriyorsun."

Hamle yapıyorum.

"Hayır." Farrow beni belimden yakaladı. Öfke içindeyim. Brad'i işaret ediyorum, Farrow beni zapt ederken ayaklarım toprakta sürükleniyor.

"Sen bir *bok* parçasısın," diye alay ediyorum.

"Benim bir bok parçası olduğumu mu düşünüyorsun?" Gülüyor. "Dostum, kuzenimi becermiyorum."

"Onu becermeyeceğim!" Çılgılık atıyorum, ciğerlerim yanıyor.

"Moffy," diyor Jane uyararak, sesi uğursuz bir şekilde kesiliyor. Telefonuna hayalet gibi bakıyor.

Ne oldu lan?

MAXIMOFF HALE

JANE, Farrow ve benim, ailem, onun ailesi, teyzemiz ve amcamız kampa gelmeden önce konuşmak için sadece on dakikamız var. Altısı da makaleyi görür görmez buraya geldiler.

Maximoff Hale ve Jane Cobalt: Gizli Aşk İlişkisi!

Bu sahte.

Sen de inanmamalısın.

Sahte makaleler her zaman internette ortaya çıkıyor. İnceliyoruz. Kamuoyuna bir açıklama yaparız. Ve bununla başa çıkarız. Bana kalırsa bu da farklı değil.

Pekala, bu biraz farklı.

Hiç ensestle suçlanmadım. Böyle bir şeyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim ama hikayeyi kendi açımızdan anlattığımız anda her şey eskisi gibi olacak.

"İçeride bizi mi bekliyorlar?" Janie, *Yeşil Söğüt* adlı bir kamp kulübesinden çıkan bir Alfa korumasına soruyor. Adam gergin bir şekilde başını sallıyor, yüzü soğukkanlı.

Jane'le birlikte kısa merdivenleri çıkıyoruz ve verandada duruyoruz.

"Her şey yolunda," diye hatırlatıyorum ona. "Her zaman yaptığımız gibi üstesinden geleceğiz.

Reklamcım hızlı aramada ve eminim baban da kendi adamlarıyla koordineli çalışmamızı istiyordur."

Hasar kontrolü. Hepimiz tecrübeli profesyonelleriz.

Jane derin bir nefes alıyor ve güven verici bir şekilde başını sallıyor. Arkama baktım.

Farrow bir ayağını basamağa koydu ve aramıza baktı. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, hemen burada olacağım." Kulaklığındaki konuşmalar

dikkatini dağıtıyor. Çenesi

yakasındaki mikrofonuna dokunmadan önce tikler.

Sessiz sözcüklerini ayırt edemiyorum.

Jane'in elini tutarak ilerliyorum.

Jane ve ben el ele kulübeye girdiğimizde enerji değişiyor.

Ailemiz, teyzemiz ve amcamız birdenbire ürkütücü bir sessizliğe büründü.

İki tahta sandalyeye oturuyoruz. Karşımızda ranzalardan oluşan bir duvar ve hayatımızda en çok sevdiğimiz insanlardan bazıları. Bizi etkileyen altı kişi. Bizi yetiştiren.

Bizi

şekillendiren. Ve

bizi koruyan.

Üst ranzada Ryke Amca karısının yanında oturuyor - Calloway Kampı'nın sahibi ve Sulli'nin annesi Daisy Teyzem: sarı saçları düzensiz kesilmiş ve yanağında uzun bir yara izi var. Bacaklarını ranzanın kenarına doğru sallıyor ve parlak gözleri Ryke'in karanlık gözlerine kayıyor.

Kızgın görünüyor. Ama bilmiyorum... Bu onun her zamanki ifadesi.

Onun altında, yerde, annem siyah bir sandığın üzerinde dinleniyor. Kucağında plastik bir poşet patlıcan karışımı, ağzına bir avuç atıyor. Gergin. *Gergin.*

Annem babamın yakalı gömleğini çekiştiriyor. Sanki onun da oturmasını istiyor. Başını sallıyor, başka bir ranzanın direğine yaslanıyor. Kollarını kavuşturmuş.

Gözleri kamaştı.

Jane'in ailesine bakıyorum. Connor Amca ve Rose Teyze çok güçlü duruyorlar. Yan yana, el ele, bir kral ve kraliçe gibi savaş için zırhlanmışlar.

Sadece, kiminle savaşılmaya hazırlandıklarını söyleyemem. Her birine tekrar bakıyorum. Yüzümüzü onlara dönmemiz için iki sandalyeyi nasıl yerleştirdiklerine.

Bu bir sorgulama mı?

"Hepinizin burada olmasına sevindim," diyorum onlara şüpheyle yaklaşarak. "Makaleyle nasıl başa çıkacağımızı konuşmalıyız." Sessiz kaldıklarında duraklıyorum.

Annem kız kardeşi Rose'a kaçamak bir bakış attı. *Tanrım.*

Ryke, Jane'in elindeki elime sertçe bakıyor - Jane elini benimkinden çekiyor. *Ne?*

Başımı her birine çeviriyorum. Altısına da yeterince hızlı bakamıyorum. "Bu *yanlış*. Tanrım, bunu söylemem bile gerekmiyor."

Connor dizginleri ele aldı. "Sadece bazı sorularımız var." Jane'in babası mantığın sesi. Anlayan ilk kişi o olacaktır. Diğer herkes dramatiktir ama yine de buna bir saniye bile olsa nasıl inanabilirler ki?

Ya da belki inanmıyorlar.

Belki de onların şüphesi sadece benim paranoyamın sağduyuma sızmasıdır.

Onlar aileden. Bizimle asla savaşmazlar.

Jane doğrulur, sandalyesi gıcırda. "Ne tür sorular?"

"Nous avons besoin d'explications, mon coeur." *Açıklamalara ihtiyacımız var, kalbim.*

"Fransızca yok," diyor babam ona.

Rose konuşur, sesi buz gibidir. "Hepimizin aynı fikirde olması gerekiyor. Bunun bizi bölmesine izin veremeyiz." Delici sarı-yeşil gözleri hemen hemen herkesi delip geçiyor. Kocasını bile.

"Bizim istediğimiz de bu," diyorum omuzlarımı dikleştirerek. Bunu çözmeye ve yoluma devam etmeye hazırım.

"Güzel." Connor başını sallar. "Kedilerin kaçtığı geceyle başlayalım. Neden iç çamaşırlarınlaydın?"

Bunun neden açıklığa kavuşturulması gerekiyor ki? "İçki içme oyunu oynuyorduk."

Jane ekliyor: "Ayık katılımcılar bir yudum almak yerine soyunmak zorundaydı." "Ve biz de *senin* kurallarını uyguluyorduk."

Bakışlarım Ryke Amca'ya kayıyor.

Ryke sanki onu yumruklamışım gibi geri sallanıyor. "*Benim* kurallarım mı? Hayatta olmaz. Bunun için Cobalt'a teşekkür edebilirsin."

Connor Amca'ya yüzümü buruşturuyorum. "Soyunma kuralını sen mi buldun?" Cılalı olan o ve içki içiyor. Her zaman ya babam ya da Ryke olmalı diye düşünürdüm.

"Daha bir soru sorduk ve bu iş şimdiden rayından çıkmaya başladı," diyor.

Evet, yaptım. Aynı geceye geri dönersek-" "Kutsal Arkadaşlık Arifesi," diye açıklıyor Lily.

"Ne kadar şirin bir isim," diye gülümsüyor küçük kız kardeşi Daisy.

Rose, "Bunu sadece kızın uydurduğu için söylüyorsun," diye karşı çıkıyor. Daisy alaycı bir şekilde soluk soluğa kalır.

Connor kız kardeşleri görmezden geldi ve bana doğrudan "Neden ısırtık izlerin var?" diye sordu.

Annemin gözleri Jane'e kaydı. Başımı sallamaya başladım. *Hayır*. Beni

ısrarının Jane olduğuna gerçekten inanamaz. Daisy Teyze ikimize de bakıyor.

Rose Teyze de öyle.

Sanki dünyam dönmeye başlıyormuş gibi yavaşça göz kırpıyorum ve tutunmak için kendimi zor tutuyorum.

Babamın çenesi her geçen vuruşta daha da keskinleşiyor. Yeni bir rahatsız edici gerilim kabindeki havayı vakumluyor. Vardiyayı tekrar hissediyorum.

Tedirginliğini hissediyorum.

Parmak eklemlerimi kırıyorum, sırtım acıyla dikleşiyor. "Bize ne kadar inanmıyorsunuz?" Göğsümde basınç paketleri. "Bu soruları sadece reklamcılar için sormuyorsunuz. Kendiniz için soruyorsunuz, değil mi?"

Jane'in eli benimkine dönüyor ve parmaklarımız iç içe geçiyor. Hepsi şüpheyi izliyor.

Göğüs kafesimi bıçaklıyor.

Babam bana "Bir karar vermeden önce senin görüşlerini de dinlememiz gerekiyor" dedi.

Parmaklarımı Jane'den ayırıyorum. Daha fazla oturamadım, babam kadar dik durdum. Öfkeyle. "Gerçekten Jane ile seks yapıyor olabileceğime *inanıyor musun?*"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Moffy." Gözleri parlıyor. "Tanrı aşkına, bu *ensest*. Bu bana gelip konuşacağın bir şey değil!"

"Ben senin *oğlunum*." Ona öfkeyle işaret ettim. "Beni *tanıyorsun*. Beni çoğu insanın tanıyamayacağı kadar iyi tanıyorsun. Nasıl düşünebilirsin ki..." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Sempatik bile görünmüyor.

Sanki yüzüne karşı yalan söylüyormuşum gibi hâlâ tetikte.

Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum, *ben Jane değilim!* Ama kelimeleri bile serbest bırakamıyorum. Nefesim kesildi. Şüpheleri karşısında sersemlemiştim.

Jane'in annesi devralıyor. Rose bana, "Ben senin yaşındayken kız kardeşimi tanıdığımı sanıyordum ama Lily yıllarca seks bağımlılığını benden sakladı," diyor. "Yalan söylüyordu. Gizlice dolaşıyordu. *Her* işareti kaçırdım." Sesindeki suçluluk duygusunu duyuyorum. Keşke daha önce annemin yanında olabilseydim diyor.

O da annem gibi yalan söylediğimi düşünüyor.

Hay sikeyim. Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve homurdanıyorum,

"Ben bağımlı *değilim*.

Yalan söylemiyoruz!" Ama yaşadıkları deneyimler onları şekillendirdi.

Bizi şekillendirdiler. Ailem kaç kez Rose, Connor, Ryke ve Daisy'ye "Yalan söylemiyoruz." dedi? Kaç kez bir tanesinde yakalandılar?

Lanet olsun.

"Yalan söylemiyoruz," diyor Jane daha net, daha az düşmanca. "Söz veriyorum, s ö y l e m i y o r u z ."

Tekrar tekrar başımı sallıyorum.

"Bu lanet olası bir ensest, Mof," diyor Ryke, sert sesi gergin. "Babanın dediği gibi, bu isteyerek kabul edeceğin bir şey değil."

"Peki sonra ne olacak?" Ben soruyorum. "İtiraf etmek zorunda kalana kadar bizi bir yalanın içinde mi yakalamak istiyorsun? Buradaki amaç bu mu?"

Hiçbir şey söylemiyorlar.

"Tanrım," diye
mırıldanıyorum.

"İşte..." Annem kalkıyor, gözleri sulanıyor. "Biraz karışım al."

Ters ters baktım. "Karışımını istemiyorum anne." Anında kendimi bir pislik gibi hissettim. Hayatımda anneme hiç terslendiğimi hatırlamıyorum. Çenesi titreyerek sandığın üzerine geri çöktü. Burnunu çekiyor ve çenesini kaldırmaya çalışıyor.

"Ben biraz karışım alacağım, aşkım." Babam çantasını kaptı.

"Baba," diyor Jane, sesi yumuşak ve temkinli. "Biz doğruyu söylüyoruz."

Connor zar zor göz kırpmıyor. "Gerçeklere bağlı kalmak zorundayım." Duraksıyor. "Ve ikinizin de sağlık risklerinin farkına varmanızı istiyorum eğer-"

"Dur." Rose eliyle onun ağzını kapatır.

Annem gözyaşlarına boğuldu. Daisy Teyze gömleğinin kenarıyla gözlerini siliyor.

"Kahrolası A, Cobalt," diye
homurdanıyor Ryke. Babam hasta
görünüyor.

"Seks yapmıyoruz!" Bağırıyorum, boynumdaki damarlar neredeyse dışarı çıkacak. Ellerimi başımın üzerine koydum, zor nefes alıyordum.
Farrow.

Neredeyse sağıma dönecektim. Orada olmasını bekliyordum. Her zaman yanımdadır ama kapalı kapının dışındadır. Hayal kırıklığımı ve öfkemi dinliyor.

Ryke beni işaret ediyor. "Şu lanet ısırık izlerini açıkla."

Jane hâlâ otururken, "Ben değildim," diyor ama kendine güveni ve gücü sözlerini güçlendiriyor. *Gerçek bu.*

Lanet olası gerçek bu.

"O zaman kimdi o?" Ryke bana sordu.

Kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin.

Jane, Farrow ve ben zaten sır hakkında konuştuk. Gerçek olanı. Korumamla yattığım yer. Jane dedi ki, "Halka açılmanızın sebebi ben olmayacağım."

Sırrımızı dünyaya ifşa etmememiz konusunda çok kararlıydı. Zeki ve hesaplı biri ve bana şöyle dedi: "Medyanın Farrow'la çıktığınıza inanacağı kesin değil. Büyük olasılıkla bunun sözde aşk ilişkimizi gizlemek için bir oyun olduğunu söyleyecekler. Zamanlama şüpheli. Sonra ne olacak Moffy? Farrow işini ve özel hayatını kaybeder. Yeni bir koruman olur. Ve herkes *hala* seks yaptığımıza inanacak."

Farrow ve benim takıldığımıza dair bir kanıt yok. Sızdıracak bir mesajımız yok. E-posta dizisi yok. Geçmişten fotoğraf yok. Video görüntüsü yok. Bu kadar dikkatli olmamızın aleyhimize işleyeceğini hiç düşünmemiştim.

Jane ve benim birlikte olduğumuzu gösteren sayısız fotoğraf ve kanıtla karşılaştırın. Sarıldığımız onca zaman. Birbirimizin yanaklarını öptüğümüz zamanlar. Kollarım onun omuzlarına sarılmış. Başı göğsümde.

Yaklaştık.

Her zaman yakındık ama artık her fotoğraf çarpıtılabilir. İkimizin de birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi anlattığımız saatlerce süren *We Are Calloway* görüntülerini de ekleyin. Platonik aşk ama o da çarpıtılabilir.

Hallow Friends Eve bile artık kanıt olarak paketlenildi. Medya, Jane'i kucağıma aldığım fotoğrafı yayınladı. Neredeyse çıplaktım. O ise pijamalarıyla. Kuzenler için çok yakın olduğunu söylüyorlar.

Hayatımda ilk kez kendimi yalnız hissediyorum. Tek başıma. Sanki Jane ve ben bir cankurtaran botuna binmiş ve kabaran bir okyanusa itilmişiz gibi.

"Maximoff," diye zorladı Ryke. "Seni kim ısırdı?"

Kendimi magazinle, dünyayla uğraşmaya hazırladım. Ailemle değil. Dünyanın daha kötü bir savaş olacağını düşünebilirsiniz ama öyle değil.

Bu daha kötü. Bu *iç burkucu*.

"Jane değil," diyorum güçlü bir şekilde.

"Isırık izleri tek gecelik bir ilişkiden olamaz," diyor babam. Kaşlarımı çatıyorum, bu sonuca nasıl vardıklarını merak ediyorum.

Ryke bana, "Dört aydır kulüplere gitmiyorsun. Price'ı arayıp gizlilik sözleşmelerini istedim ama *onda* yokmuş."

"Bu da tek gecelik ilişkilerin olmadığı anlamına geliyor," diye devam ediyor Connor, "ya da rastgele ilişkilerin. Mantığı anlıyor musun, Moffy?"

Farrow'un güvenlik ekibine söylediği yalanı hatırlıyorum. "Bir kızla görüştüğümü düşünüyorsun."

"Price söyledi," diyor Ryke. *Price*. Başımı tekrar tekrar sallıyorum. "Aynı kızla yattığını ve ailenin onaylayacağı biri olmadığı için gizlilik anlaşması yapmayı reddettiğini söyledi."

Hepsi Jane'e bakıyor.

Lanet olsun.

Jane sert bir şekilde, "Ben değilim," diyor.

Babam göğsümü işaret ediyor. "Başka kimi onaylamayız ki? Kuzeninden başka bir isim düşünemiyorum."

Farrow Redford Keene.

Gözlerimi dikip bakıyorum. Ahlak, benden doğru olanı yapmamı isteyen, bana *yalvaran*, *bana yalvaran* zorlu bir canavar. Artık doğru olan ne? Üzerine düşmem gereken kılıcı arıyorum. Bu süreçte Jane'i ya da Farrow'u incitmek istemiyorum.

Ona zarar

veremem.

Veremem.

Sadece beni kesip geçmesine izin ver.

"Belki de bu bir aşk ilişkisi değildir," diyor Ryke. "İçiyor musun? Herhangi bir sorunun var mı?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla.

"Öyle misin?" Ryke Jane'e döner.

"Hayır," diyor kararlılıkla.

"Biz sadece yardım etmek istiyoruz," diye söze karışıyor annem, yanaklarını ıslatan gözyaşlarıyla. "Eğer ikiniz de dürüst olursanız, bu işi çözebiliriz." Yalan söylediğimizi düşünüyorlar.

Ve yalan söylüyorum.

Gerçek, kapının hemen dışında duruyor. Ve Farrow'un bir keresinde ne dediğini hatırlıyorum. "*Sadece şunu bilmelisin ki ben mahvolacağım ve sen koşup beni kurtaramazsın kurt izci. Bunun olmasına izin vermelisin.*" Onu korumam gerekmiyor. Her ne kadar beni öldürüyor olsa da. Her ne kadar lanet midemde düğümler oluştursa da.

Yan yana durmamız gerekiyor. Ve bu darbeyi birlikte almalıyız.

Git gerçeği öğren.

Başımı çeviriyorum.

"Aynı yatakta mı yatıyorsunuz?" diye soruyor babam, sesi titreyerek. Kaskatı kesiliyorum. Oda ısınıyor.

Başım tekrar ona dönüyor. Kendimi başka bir yalanın altına gömmeyeceğim. "Bazen," diyorum. "Her zaman platonik."

Annem sandığın en ucunda oturuyor. "Ama aynı yatakta yatıyorsunuz," diyor sanki daha fazla teyide ihtiyacı varmış gibi. Sanki doğru duymamış gibi.

"Evet."

Annem iki eliyle göğsüne dokunuyor. "Baban ve ben, sadece arkadaşken aynı yatakta uyurduk."

Lanet olsun.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Birbirinizden etkilendiniz. Ben Jane'd e n etkilenmiyorum."

"Aynı şekilde," diyor Jane sandalyesinde kayarak. "Moffy beni cezbetmiyor."

Babam bana "Biz de yalancıydık" diyor.

Şu anda ben de bir yalancıyım. Sudaki kan gibi fark ediyorlar. Onlar köpekbalığı. Ben avım. Ve parçalanıyorum.

Babam benimle göz temasını sürdürüyor, kırgın ve acılı görünüyor. "Seni seviyoruz," diyor bana. "Ne olursa olsun seni seviyoruz. Ama bize karşı dürüst olmazsan sana yardım edemeyiz."

"Yardıma ihtiyacım yok," diyorum ona. "Ben iyiyim."

Başını salladı. "Bunu daha önce de söylemiştim." Sözleri adeta buz gibi. Bana o klasik, acı gülümsemesini veriyor. "Tebrikler Maximoff, istediğini aldın. Daha çok bana benziyorsun." Hayal kırıklığı göğsümde bir tsunamiye dönüşüyor.

Babama baktım. Tam gözlerinin içine ve hayatımda hiç söylemek istemediğim o sözleri söylüyorum. Bunu kendime, ona, odaya ve hatta sana itiraf etmek için içimdeki tüm gücü kullanmam gerekiyor.

Ben de babama "Ben senin gibi değilim." dedim.

Sevdiğim insanları asla bir yalanla incitmem ve şu anda olan da bu. Onu, annemi, teyzelerimi, amcalarımı ve hatta Jane'i incitiyorum. Dünyanın şüphesiyle başa çıkabilirim. Bu olağan bir şey. Ama onlarınkiyle yaşayamam.

Git gerçeği öğren.

Kapıya döndüm. Ve birden donup kaldım.

Farrow bana yaklaşıyor. Zaten kabinin içinde, dudakları yükseliyor
Biliyorum.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

DIŞARIDAN GELEN HER ŞEYİ DUYDUM ve yarısına geldiğimde ne yapmam gerektiğini biliyordum. Altı kuşkulu ve şaşkın bakışın aniden varlığımı fark ettiğini hissediyorum. Henüz onlarla yüzleşmedim.

Maximoff tekrar tekrar *bunu yapmak istediğine emin misin diye* sormadan önce. Bileğini yakalıyorum, hemen yanında duruyorum.

Çok yumuşak bir sesle fısıldıyorum, "Ahlak anlayışın bana da bulaşıyor." Maximoff Hale'i bu insanlara yalan söylemek zorunda kalacağı bir yere koyduğum için kendimi kötü hissediyorum.

Ailesi. Ona ihtiyacı olan.

Ona güvenen.

Onu sevenleri.

Onları bir yalanla ezip geçseydi daha kötü bir adam olurdu ve beni daha iyi bir adam yaptı çünkü gerçeği açığa vurmaktan bile çekinmiyorum. Kariyerimdeki sonuçları umursamıyorum ve geri tepmelerden kurtulacak kadar güçlüyüz. Yolun sonunda tek bildiğim, onun kim olduğunun özünü koruduğum ve muhafaza ettiğim.

Ve bunu beş yüz kere daha yapardım.

Maximoff'a devam etmesi için başımı salladım. *Söyle onlara.*

Gömleğimi yumrukladı ve beni göğsüne çekti. Hızlı, nabız atışlarını hızlandıran bir anda, iki sert eli boynumda ve ağzı benimkiyle buluşuyor. Tereddüt etmeden, tereddüt etmeden, o an için ve bizim için duyduğu gururla arabasını gökyüzüne tırmanır gibi kaldırıyor.

Dudaklarımın yükseldiğini hissetmeli. Gülümsememi engelleyemiyorum. Bana emredilse bile yapmazdım. Bedenlerimiz daha derin, daha yavaş bir öpüşmeyle birleşiyor ve kolumu geniş omuzlarına doluyorum. Eli siyah saçlarımın arasından kayıyor, arzusu ve açlığı ağzımı tekrar açmaya zorluyor. Damarlarımı ve kalbimi titretiyor. Maximoff'la daha önce hissettiğim her şeyi.

Hepsini verdi.

Hepsi benimle.

Herkes gibi ben de bunun farkındayım: *Bu onun seyirciyle ilk öpüşmesi.* Şimdi ona inanmıyorlarsa, inkar ediyorlar demektir.

Sonunda öpüşmeyi kestiğimizde, *bu bokun içinde birlikte olduğumuzu ve birlikte çıkacağımızı* söyleyen dik başlı, inatçı bir bakış atıyoruz. *Ne olursa olsun.*

Şaşkın ailesiyle yan yana yüzleşiyoruz, kolum beline dolanıyor.

"İşte gerçek," diyor Maximoff. "Ve yalan söylemiyorum."

Aşırı korumacı babası buz gibi bakışlarını bana dikti. Ve sadece bana. "Ya en iyi korumasın ve onu örtbas ederek koruyorsun ya da en boktan korumasın ve oğlumla yatıyorsun."

Hiç kaçırmadım. "Oğlumla yatıyorum."

Lo öfkeden kuduruyor, bakışları beni parçalıyor. Bunu bekliyordum ama yıllar boyunca ona duyduğum ve kazandığım tüm saygı ve güven bedenimden sökülüp gitti.

Kardeşine doğru döner. Ryke, karısı omzunu yakalayamadan üst ranzadan aşağı atlar.

Maximoff öfkeyle onları işaret eder. "Farrow düşman değil. O benim erkek arkadaşım!"

Gülümsememeye çalışıyorum. *Kahretsin, bunu duymak iyi geldi.*

Connor Cobalt bir adım öne çıkarak yere komut verir. "Aşırı tepkiler başlamadan önce havayı yumuşatalım." Maximoff ve bana doğru sakinleştirici bir el kaldırdı. "Biz birlikte olduğunuza inanıyoruz ama dünya inanmayacak. Şimdi değil. Medya Moffy/Jane aşk ilişkisi hikâyesini yayacak."

Daha müstehcen.

"Bunu bir kenara bırakırsak," diyor Connor, "şimdi bir korumanın bir müşteriyle seks yapmasının özel, güvenlik sorunuyla ilgilenmemiz gerekiyor-"

"Oğlum," diye alay ediyor Lo Connor'a. "Yemin ederim Connor, buna hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranma-"

"Baba," diye araya girer Maximoff. "Ben bir yetişkinim. Biz rızası olan iki

Yetişkinler. Yanlış bir şey yok-"

Ryke beni işaret ediyor. "O senin lanet olası koruman, Moffy!"

Lily erkek duvarını itti ve tam önümde durdu. Yeşil gözleri acıyordu. Bu anın neye benzeyeceğini merak etmemeye çalıştım.

Yıllarca koruduğum bir kadını incitiyorum.

Ama üç yıl boyunca Alpha'daydım ve etrafımda bu altı kişi vardı. -Çocuklarıyla yatan bir korumaya nasıl tepki vereceklerini biliyordum.

Kınanacağımı biliyordum. Onların gözünde kutsal bir kuralı çiğnediğimi biliyordum.

"Seni oğlumla eşleştirdim." Çenesi titremeye çalışıyor ama nefesini içine çekiyor, başını kaldırıyor ve kızgın bir parmakla göğsümü dürtüyor. "Sana güvenmişim, Farrow. Gözlerimin içine baktın ve onu koruyacağına dair bana söz verdin."

"Yaptım," diyorum içimden. "Ben-"

"Oğlumuzdan faydalandın," diye Lo sözümü kesti. "Bu onu korumak değil." Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Maximoff Hale için her gün oradaydım ve kesinlikle onu sikimi yalaması için zorlamadım.

Maximoff sinirli bir şekilde homurdanıyor. "Benden faydalanmadı. *Evet*, ben ünlü biriyim. *Evet*, benim hakkımda özel şeyler biliyor çünkü o benim korumam. Pozisyonunu beni baştan çıkarmak, şantaj yapmak ya da bana zarar vermek için kullandı mı? *Asla*."

Rose ellerini kalçalarına dayadı. "Ama biz çocuklarımızı *korumak* için koruma tutuyoruz." Bana ateşli bir bakış fırlatıyor. "Onları becermek için değil. İhanetin için, kalbin kurtlara yem olmalı." Kocasına bir el uzatıyor. "Bıçak, Richard."

Connor kolunu indirir. "Abartılı cinayetleri bir kenara bırakalım, hayatım." Maximoff babasının dikkatini çekmeye çalışıyor ama beni çarpıyor. "Baba, Yirmi iki yaşındayım. Kendi seçimlerimi yapıyorum ve onu seçtim."

"Ne kadar sürecek?" Lo oğlunu görmezden gelip beni sorguya çekiyor. "Bu sen ona atanmadan önce mi başladı-"

"Hayır," diye zorluyorum kelimeyi.

Lo bunu bir süre düşündükten sonra şöyle der: "Kolay kolay güvenmem. *Aileme* verdiğim kadar sana da verdim ve sen bana, Lily'ye bok attın. Ne için?"

"Ne için?" Başımı sallayarak tekrarlıyorum. *Ne için?* "Maximoff için her şeyi yaparım. Buradayım, onun için kariyerimi feda etmeye hazırım. Çünkü onu önemsiyorum, onunla birlikte olmak istiyorum. Güvenini kırdığım için özür dilerim ama sana ya da Lily'ye yalan söyleyemem. Fırsat verilse, hepsini tekrar yapardım."

Ben ona aşığıım.

Bu sözleri Maximoff'a henüz söylemedim ve ben babasıyla konuşurken o da ilk kez duymuyor.

Lo tedirgin duruyor ama hepsi ne dediğimi duyuyor.

Maximoff odadakilere kararlı bir şekilde, "Size söylüyorum," dedi, "Farrow'u kovmayacaksınız. Hiçbiriniz kovmayacaksınız. O hâlâ benim korumam olacak."

Connor konuşuyor. "Bunun gerçekleşmesi için ilişkinizin halktan gizli kalması gerekir."

Ryke araya girerek, "Güvenlik ekibinde ve Moffy'nin korumasında kalacağını kim söyledi?"

"Onu kim kovacak?" Maximoff karşı çıkıyor. "Sen mi?"

Ryke bana ters ters bakıyor. Sanki bırakmamı istiyor. *Ve Maximoff'ın kollarına bir koruma daha mı atayım?* Sikeyim hayır.

"İstifa etmiyorum," dedim ona. "Ve bunu halktan saklamakta bir sakınca görmüyoruz."

"Yine de çizgiyi aştın," diyor babası, "ve bunun bir k a r ş ı l ı ğ ı olmalı."

Maximoff Lo'ya işaret eder. "Tekrar söylüyorum, sen-"

"Bu bir güvenlik meselesi," diyor babası. "Kararı güvenliğe bırakacağız. Eğer Farrow'un senin koruman olmaya uygun olmadığını ve bunun çok tehlikeli olduğunu düşünüyorlarsa, o zaman gider. Ve bu benim için çok diplomatik bir davranış."

Maximoff konuşmadan önce babasına "Yeterince adil." dedim.

Kulağa hoş geliyor, ama güvenliğin beni kovmak için beni tutmak için olduğundan daha fazla nedeni var. Ayrıca bahse girerim Price ve Thatcher benim yerime tutucu ve iyi niyetli birini getirmek isterler. Kısacası, asla radyolarını indirmeyecek, tartışmayacak veya bir müşteriyle seks yapmayacak biri.

Dürüst olmak gerekirse Akara ve Omega'nın geri kalanının bana kefil olup olmayacağından ya da sırtlarını dönüp dönmeyeceklerinden emin

değilim. Yaptıklarım SFO'yu kötü etkiliyor.

lekesiz, saygın bir güç olarak kalmayı tercih edersem, beni transfer edeceklerdi.

Bildiğim şu: Tüm ekipten kovulabilirim, sadece başka bir kişinin detayına transfer olabilirim ya da beni gözetim altına alabilirler.

Her şey havada.

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

Silahım ve telsizim yok.

Güvenlik, ekipteki durumumu değerlendirirken her ikisine de el koydu. Değişimi çoğu insandan daha iyi kabul ederim, bu nedenle bir yol ayrımıyla karşılaştığımda doğal olarak "korku" hissetmekte zorlanırım. Ama neler kaybedebileceğimi görüyorum. Neredeyse hantal bir nostalji gibi, sevdiğim bir üniversiteye bakıyorum ve bir dakika içinde kampüse bir daha asla adım atamayacağımı biliyorum.

Stüdyo 9'da gece geç saatlerde yapılan SFO toplantılarını, telsizler üzerinden yapılan neşeli atışmaları, özel konularla ilgili bilgilendirilmeyi, hepimizin paylaştığı Cobalt, Meadows ve Hale gururunu ve üç aileyi korumak için zamanlarını ve hayatlarını isteyerek ve gönülden feda eden bu birbirine sıkı sıkıya bağlı ekibi kaybedebilirim.

Deri ceketimin fermuarını çekiyorum, Aralık rüzgârı akçaağaçları hışırdatıyor ve Dumanlı Dağlar'ı süpürüyor. Artık Calloway Kampı'nda değiliz.

Kamp dün sabah resmen sona erdiğinde Maximoff hemen Philly'ye dönmek istemedi. Ailelerin medyadan ve halktan uzakta sığınak olarak kullandıkları tek bir yer var.

Dumanlı Dağlar'da gizlenmiş dört katlı bir göl evi.

Elli millik dolambaçlı çakıl ve toprak yol, ailelerin tatillerde ve yaz aylarında ziyaret ettiği huzurlu bir yere ulaşıyor. Kiraz çatı, yaprakları düşmeden önce parlak kırmızı olan akçaağaç ağaçlarının arasına karışıyor.

Buraya daha önce de gelmiştim. Sadece bir mil doğuda, güvenlik için bir ev daha inşa ettiler. Esasen, dönümlerce arazinin korunmasına yardım ediyoruz.

Halktan ve medyadan ve rastgele çakıllı yollardan geçmek isteyen gezi araçlarından zel.

Evin sundurma merdivenlerinden ve tepeden inerek gle doğru ilerliyorum.

Jane ve Maximoff birlikte rıhtımın kenarında oturmaktadır. Işıltılı su dağların manzarasını yansıtmaktadır.

Dikkat çeken şey: aralarındaki mesafe. Garip bir görüntü.

İki beden onlarınkinin arasına sıkışabilir. Ve kadın tek başına bir yorgana sarılmış, onunla paylaşmıyor. Birbirlerine zar zor bakıyorlar ama en azından konuşuyorlar.

Üçümüz, artı Quinn, gl evinde sadece biz varız. Medya onların sözde "aşk ilişkisi" hakkında speğlasyon yapmayı bırakmıyor ve Twitter bir isim bile buldu: #HaleCocest.

Gerçek Hale Şirketi bir reklam kâbusu yaşıyor. Maximoff'un babası CEO olduğu için, Loren Hale serpentinin çoğuyla mücadele ediyor.

İskeleye vardığımda Jane ve Maximoff sessiz bir düşünceye dalmışlardı. Sert davranıyorlardı. *Dedikodular her zaman olur, bu da farklı değil ve birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz* gibi şeyler söylüyorlar.

Ancak bu, dostluklarına yapılan ilk saldırıdır.

Maximoff beni görünce ayağa kalkmak üzere ama ben onun yerine yakınına oturuyorum. Omuz omuza, kolunu benimkine doluyor.

"Güvenlikten haber var mı?" diye

sorar. "Henüz yok."

Ahşap iskelenin üzerinde duran cep telefonunu fark ettim. Siyah ekran. Bu kadar kargaşı varken ekranın bildirimlerle aydınlanması gerekirdi.

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Telefonunu kapattın mı?" Bu bir ilk.

Jane yorganı bedeninin etrafında sıkıyor. "H.M.C. Philanthropies'in COO'suna karar alma konusunda tam yetki verdi ve sonra da telefonunu kapattı."

Maximoff, "COO sadece iki gün için kontrolü elinde tutuyor," diye açıklıyor. Sonra en iyi arkadaşıyla konuşur. "Buraya çalışmak için gelmedim. Bizim için burada olmaya çalışıyorum, Janie-"

"Biz iyiyiz. İyiyiz dedik ya." Bir benzin istasyonundan aldığı katlanmış bir gazeteyi eline alıyor ve dalgınca sayfalarını çeviriyor. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Maximoff parmak eklemlerini kırmak için kolunu üzerimden indiriyor. Omuzlarını yoğuruyorum, kasları son derece gergin.

"O zaman aranızdaki beş metrelik boşluk ne?" diye sordum.

Jane sadece bir ayak mesafeye kadar yaklaşıyor. "Ailelerimizin ve bazı aile üyelerinin birlikte yattığımıza inandıklarını bilmek hâlâ tuhaf hissettiriyor. Güvenlik ekibinden bahsetmiyorum bile." Küçük bir hırıltıyla iç geçiriyor ve sonra büzülüyor. "Hayatımda hiçbir şey beni bu kadar utandırmamıştı..."

Maximoff'un yüzü buruşur, paramparça olur. Jane'i fiziksel olarak teselli ederek bunu düzeltemez. Sorun da bu zaten.

Jane'e hatırlatmaya çalışıyorum, "Omega söylentiye inanmadı." Maximoff ekliyor, "Ve ailemiz artık bize inanıyor."

Jane'in iri mavi gözleri bize dikildi. "Çünkü siz ikiniz öpüştünüz. Bize güvendikleri için değil ve biz onların güvenini kaybedecek *hiçbir şey* yapmadık. Medyanın her zaman yaptığı gibi kendi geçmişlerini bize yansıttılar ve bizden asla şüphe etmemeliydiler. *Etmemeliydiler*," diye vurguluyor.

"Özür dilerim," diye özür dilerken, içimi ender rastlanan bir suçluluk duygusu kemiriyor. "Bu benim hatam." Birincisi, dişlerimi ona bu kadar sert geçirmemeye çalışabilirdim. İkincisi, o gece yarattığım yalan ailelerinin şüphelerini körükledi. "Sana karşı kullandıkları kanıtlar benim suçum."

Maximoff bana bir bakış attı. "Onu kollarına alan, yanağından binlerce kez öpen, kollarını ona dolayan kişinin sen olmadığına eminim-"

"Bu işte hepimizin parmağı var," diye araya giriyor Jane, "ama dürüst olalım, bu şimdiye kadar içinde bulunduğumuz en tuhaf durum."

Hadi canım.

Sayfaları göğsüne bastırmadan önce gazeteye göz gezdiriyor. "Siz ikiniz yeni Like Us makalesini gördünüz mü?"

"Hayır," diyoruz birlikte.

"Başlığı tahmin et," diyor

Jane.

Maximoff suya doğru bakıyor. "Bizim gibi öfkeli."

"Sanırım Bizim Gibi *Garip* demek istedin," diye takılıyorum.

Jane neredeyse gülümseyecek, bu da Maximoff'un omzunun gevşemesine neden olacak ve sonra gazeteyi gösterecek.

Bizim Gibi Hasarlı

Fotoğraflar Jane ve Maximoff'u kamptan gösteriyor: Maximoff Jane'i

sırtında taşıyor, Maximoff Jane'in yanağını öpüyor, Jane Maximoff'a sarılıyor

beline sarılmış, gülümsüyor ve gülüyor. Hepsi başlığa uyacak şekilde bükülmüş.

Dergiyi çalışıyorum ve o magazin gazetesini gölün karşısına frizbi gibi fırlatıyorum. *Sesi* duydum.

Maximoff'a dönüp baktığımda bana "Eğer o fotoğraflarda sen ve ben olsaydık, sence başlık ne olurdu?" diye sordu.

Gülümsemeye başladım. Ve ona aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Bizim Gibi Aşıklar."

OceanofPDF.com

FARROW KEENE

Sabah 8:00'de göl evinde pastırma pişiriyorum ve sürekli Maximoff'a bakıyorum. Çıplak göğüslü ve koyu kahverengi saçları dağınık, bir kaseye yumurta kırıyor ve kabuklarını yakındaki çöp kutusuna atıyor. Orman yeşili gözleri de aynı sıklıkta bana dönüyor.

Henüz güvenlikle ilgili bir haber yok ama umursamak için çok erken. Ve ben sadece bundan keyif alıyorum.

Hem de çok.

Hem de çok.

İlk kez birlikte kahvaltı hazırlayabiliyoruz. Ayrıca güvenliğin ya da aile üyelerinin bizi yakalamasının önemli olmayacağı ilk sabah. *Onlar gerçeği biliyor.*

Gözünü kırpmadan ve kararlılıkla bakışları göğsümden ve karın kaslarımdan aşağıya, siyah pamuklu pantolonumun bel bandına iniyor.

Gülümsemem geriliyor. "Kasenin içinde bir parça kabuk var."

"Siktir." Kafasını kaseye doğru çevirir. "...Ben göremiyorum, dostum." Ellerini bir bulaşık bezine siler.

Pastırmayı ocaktan alıyorum ve Maximoff'un yanına gidiyorum. Eli belime dolandı. Beni sertçe göğsüne çekti. *Lanet olsun.*

Kıçını avuçluyorum ve onu tezgahın kenarına geri götürüyorum. Bakışları benimkileri yutuyor, sonra ağızlarımız tam bir açlıkla birleşiyor. Birbirimizi ısıtıyor ve kaynaştırıyoruz.

Kahretsin, öpücüğü kontrol etmek için keskin çenesini tutuyorum. Dudağını dişlerimin arasında yakalıyorum ve sık bir nefes vücudunu fırlatıyor.

Kulağının dibine fısıldıyorum, "Kıyafetlerim sana yakışıyor." Benim siyah eşofman altımı giyiyor.

Maximoff iki parmağını bel kemerime soktu. "Erkek arkadaşım la aynı bedende olmanın avantajları."

Yüksek sesle *erkek arkadaş* dediğini duymak gülümsememi daha da genişletiyor. Gardırobumun da iki katına çıktığını söyledim ama onun kıyafetlerini herkesin içinde giyemem.

Magazinciler ve hayranlar bunu fark edecek ve "HaleCocest" söylentisine rağmen başka bir hikaye uyduracaklardı. Moffy/Jane aşkından vazgeçmek değil, sadece beni denkleme eklemek.

Maximoff kollarını omuzlarıma doluyor. "Yeni bir koruma alırsam ne olur?"

Her gün senin yanında olmayacağım. "Bu varsayımsal alternatif gerçeklikleri ziyaret etmeyi sevmen çok hoş," diyorum, "ama şu anda hâlâ senin koruman olduğum bizimkine sadık kalalım."

Maximoff başımın arkasını kavıyor. Kavrıyor çok güçlü ve beni bana doğru eğiliyor -tümüyle, tümüyle, beni benzine bulayıp yakıyor. "Bizim gerçekliğimizde sabah 8:12'de kim kimin sikini yalıyor?" diye nefes alıyor.

Onun güzel, keskin elmacık kemiklerine bakıyorum. "Şu anda seni dizlerinin üstüne çöktürebilirim ama senin beni dizlerimin üstüne çöktürmek istediğini düşünüyorum."

Koyu renk kaşları çatılmış, kafası karışmış gibi yapıyor.

"Nereden biliyorsun?" "Sikini ağzıma sokmayı seviyorsun-"

"Farrow!" Bu Oscar. *Güvenlik geldi.* Birkaç çiftten fazla ayak sesi duyuyorum.

Maximoff doğruldu, güvenlik ekibinden çıkarıldığım başka bir serpintiye hazırlanıyordu. Yanındaki tezgâha rahatça yaslanıyorum ve kolumu beline doluyorum. Elim kalçasında. O ise kollarını kavuşturmuş, pazularını esnetiyor. Benim için savaşmaya hazır.

Bu son düşünce içimde kuyu açıyor: *benim için savaşmaya hazır.*

Oscar önce mutfağa giriyor ve durup sahneyi inceliyor: yarı yolda birlikte kahvaltı hazırlıyoruz, göğsümüz çıplak ve benim kolum hâlâ Maximoff'un boynunda.

"Redford," diyor Oscar, kaşları havaya kalkarken alnı kırışıyor, "senin pantolonunu mu giyiyor?"

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsemem beni öldürüyor.

Maximoff, "Aylardır birlikteyiz," diyor.

"Bana göre daha iki gün oldu ve sen şimdiden onun-"

Maximoff onun sözünü kesti, "Şu anda bunun bir önemi yok."

Oscar elini ada tezgahının üzerine koyar. "Moffy, hepimizin ne kadar şok olduğunu hafife alıyorsun. On yıldır hiç bu kadar sarsılmamıştım." Bana baktı. "Seni pervasız orospu çocuğu, Alfa'nın sana bir kez daha başına buyruk dediğini duyarsam Netflix aboneliğini iptal ederim."

"Şifrelerim sende yok, Oliveira." HBO'mu kullanabilmesi için ona Yale'deki şifrelerimi vermiştim ama onları uzun zaman önce değiştirdim.

Maximoff kollarını indiriyor, Akara'yı bulup gitmek üzere, ama onu burada tutmak için bileğini yakalıyorum. Elim onunkine doğru kayıyor.

Sonra Akara, Donnelly ve Quinn'le birlikte büyük mutfağa giriyor. O ikisi Oscar'la birlikte adanın barında takılıyorlar ve Omega bana yaklaşıyor.

"Moffy," diyor Akara, "dışarı çıkmalısın-"

"Hayır," diyorum Akara'ya. "O duymalı."

Maximoff yine kollarını kavuşturuyor.

Akara göğsümü işaret ediyor. "İki adamı senin yanında kalmaya değer olduğuna ikna etmek için tam otuz beş saat harcadım." *Price ve Thatcher*.

Beni tutmaları için onları ikna etmeye çalıştığı kısma odaklanıyorum. "Kalmamı mı istiyordun? Bencilce takım yerine bir adamı seçtiğimin farkında mısınız?"

Maximoff bana mezarımı kazıyormuşum gibi bir bakış fırlatıyor ama ben Akara'ya bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Evet," diyor Akara, "Omega'daki dördümüz de seni güvenliğe katılmadan önce tanıma talihsizliğini yaşadık."

Donnelly bana orta parmakla bir öpücük gönderdi. On sekiz yaşındayken onunla bir dövme dükkanında tanıştım. On yedi yaşında, liseyi terk etmiş, ailesi meth yüzünden hapiste olan bir dövme çırağıydı. Benimkilerden *birkaçını* yapmasına izin verdim. Daha iyi olana kadar, sonra daha fazla dövme yaptı ve Yale'deki yurdumda kalırdı ve kıkırdamak için koridoru çizirdi.

Oscar'la Yale'de tanıştım, sonra da kardeşi Quinn'le tanıştım.

Akara da benden iki sokak ötede büyüdü. Bu ilişkileri hesaba katmamıştım. Çünkü çiğnenemez kuralı çiğnedim. Sakın

Müşteriniz.

"Burada durup bir saat boyunca seni övecek değilim," diyor Akara. "Yaptığın şey boktandı ama beceriksiz olmaktan çok uzaksın. Alfa ve Epsilon seni gevşek bir kanon olarak görüyor. Omega'da geri kalan bizler ise seni iyi bir arkadaş olarak tanıyoruz."

Çenemi ovuşturuyorum ve birkaç kez başımı sallıyorum.

"Teşekkür ederim." Donnelly Oscar'a elini uzatıyor. "Bir *teşekkürümüz* var. Öde bakalım."

"Siktir git Farrow," diyor Oscar. "Şimdi senin minnettarlığın yüzünden Donnelly'ye elli dolar borçluyum."

Quinn, "Sana o bahse girmemeni söylemiştim, kardeşim," diyor.

Neredeyse gülümseyecektim ama Akara'nın transferler ve işten çıkarmalar konusunda üç oydan sadece biri olduğunu hatırladım. Güvenlik ekibinde ve Omega'da kalmam için ya Thatcher'ı ya da Price'ı ikna etmesi gerekiyordu. Bunu yapabileceğini hiç söylemedi.

Maximoff yoluna devam eder. "Peki akıbeti ne olacak?" diye soruyor Omega liderine. "Transfer mi ediliyor yoksa kovuluyor mu?"

"Price sıkı bir *kovucuydu*. Onunla çok sık görüşürüm. Yirmili yaşlarından beri Daisy Calloway'in korumalığını yapıyor ve senin yaptığın şeyi ailesinin güvenini ihlal etmek olarak görüyor."

Tezgâha yaslanıyorum. "Siktir," diye mırıldandım.

Maximoff tezgâhtan telefonunu alır. "Thatcher ve Price'la konuşacağım." Karardan uzak durması gerekiyordu. Babasının şartı buydu. Bırak kaderime güvenlik karar versin. Aileden kimse takımı etkilemeye çalışmaz.

Akara gülümsemeye başlayarak, "Gerek yok," diyor.

İnanmayarak başımı sallıyorum. "Thatcher asla işime devam etmem için oy vermezdi."

"Büyük bir ceza ve uyarı var," diyor Akara, "ama Thatcher Omega'da kalman ve Maximoff'un koruması olarak kalman konusunda benimle hemfikir."

Maximoff'un koruması olarak kal.

İkimiz de birbirimize doğru dönene kadar üç kelime kulaklarımda çınıyor ve Maximoff'un kolları omuzlarıma dolanıyor, benimkiler de onunkilere. Tüm sıcaklığı ve kaslarıyla nabzı göğsümde sertçe atıyor.

Maximoff'un koruması olarak kal.

Oscar'ın "Evet, hâlâ şoktayım." demesiyle aynı anda ayrılıyoruz.

Donnelly Maximoff'a odaklanır. "Farrow'un pantolonunu mu giyiyorsun yoksa?"

"Tanrım," diye inliyor.

"İsa Mesih'in pantolonunu mu giyiyorsun?"

Herkes gülüyor ama mizah azalırken ilk konuşan Akara oluyor. "Bir ceza ve bir uyarı olduğunu söylediğim kısmı duydunuz mu?"

"Duydum," diyorum. "Ve Thatcher'ın neden beni yanında tutmak için oy verdiğinden de hala emin değilim."

Akara bir eliyle siyah saçlarını tarıyor. "Ona müşterinin mahremiyetine ekiple paylaşmaktan daha çok değer verdiğini ve aslında bu gibi durumlarda müşterini koruduğunu hatırlattım. Moffy bir yetişkin ve eğer sana sır saklamayı söylediye, o zaman sır saklamalıydın. Bir süre sonra Thatcher bunu kabul etti, Price ise kabul etmedi."

Lanet olsun.

"Ona bir şişe şarap göndermem gerekecek mi?" *Thatcher neyi sever ki?*

"Hayır," diyor Oscar ve tavadan bir parça pastırma çalmak için yaklaşıyor. "Sıradaki bölümü dinle."

Maximoff telefonunu diğer eline geçirir. "Ne?" diye sorar şimdi ona bakan Akara'ya. "Benim hakkımda mı?"

Tezgâhtan doğruldum. "Neler oluyor?"

"Thatcher, Maximoff ve Jane'in detaylarına da çift atanacak."

İki elimi saçlarımda gezdiriyorum, tezgâha doğru savruluyorum.

Kahretsin.

"Kulağa gereksiz geliyor," diyor Maximoff, "ve kardeşimin Thatcher'a ihtiyacı var. O *onun* koruması."

"Xander'ın 7/24 güvenliği hâlâ Banks ve söylentilerden sonra Jane'in iki korumaya ihtiyacı olacak."

Maximoff onaylarcasına başını sallar.

"Hey, burada açık olmak istiyorum," diyor Akara, "bu sizin cezanız. Thatcher artık ailenizin ve güvenliğin önünde özel olarak birlikte olabileceğiniz için ikinizin de ilişkinizi herkesin önünde saklamak konusunda daha az dikkatli olacağınızı düşünüyor. Farrow'un Maximoff'un koruması olmasını ancak size katılıp işleri berbat etmediğinizden emin olursa kabul etti."

Gözlerimi deviriyorum. "Şaperonum mu olmak istiyor?"

"Temel olarak, ama iyi bir sebepten dolayı." Kaşlarım diken diken oldu. "Katılıyor musun?"

"Bu sizin uyarınız. Eğer medya ve halk Maximoff'un bir korumayla çıktığını öğrenirse, bu sadece ikinize zarar vermez."

Maximoff kaşlarını çatır. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayranlarınız bir korumanın kuzenlerinizden ya da kardeşlerinizden biriyle çıkabildiğini görürlerse ne yaparlar sizce?"

Kahretsin.

Maximoff da farkına varır. "Sırada hangi korumaların olduğunu tahmin edecekler."

"Bizi eşleştirecekler," diye başını sallıyor Akara. Aşk hayatlarına adanmış, gelecekteki ilişkiler ve evlilikler hakkında tahminlerde bulunan Tumblr siteleri varken bu çok da uzak bir ihtimal değil. "Ve hangi korumaların bekar ve 'reşit' olduğuna ve Omega'nın en genç ekip olduğuna bakacaklar."

"Çekici olanı atlamışsın,"

diyorum. "Farrow-"

"Biliyorum." *Çok ciddi.* "Hiçbirimiz ünlü olamayız." Yoksa müşterilerimizi koruyamayız. Bu, benim çiğnediğim gibi bir boşluğu olmayan eski bir kuraldır.

Maximoff bir elini ensesine koyar. "Yani korumamla çıktığımı herkes öğrenirse, bu tüm ekibi riske atabilir. Hepiniz işinizi kaybedersiniz ve yerinize daha yaşlı, evli güvenlik görevlileri alınır."

Evet.

Toplum içinde son derece dikkatli olmalıyız.

Quinn buzdolabına yaklaşıyor. "Hey, uzun süredir güvenlik sektöründe çalışmadığımı biliyorum ama bu işi çok sevdiğimi söylemek istiyorum."

Akara bize, "Hepimizin var," diyor.

Hepsi Maximoff ve benim birlikte olmamıza izin veriyor ve eğer işleri berbat edersek bu onların kariyerlerine mal olabilir. Siktir, hepsine borçluyum ve ayrıca "Dikkatli olacağız." diyorum.

Maximoff her bir adama bakar. "Teşekkür ederim," der o kadar güçlü bir şekilde ki mutfak sessizleşir. Adamların çoğu onu başıyla onaylar.

Sonra sessizlikte döşeme tahtaları gıcırıyor ve hepimiz başımızı çeviriyoruz. Sulli el sallıyor ve Maximoff kuzeninin varlığı karşısında gülümsemeye başlıyor.

"Güvenlik toplantısı bitti mi?" diye soruyor. "Hepinize kahvaltıda yardımcı olacağımızı düşündük."

"Biz mi?" Maximoff sorar.

Beckett Cobalt gözden kaybolur. İkiz kardeşi Charlie'den daha koyu ve kıvrıkcık saçları var ve sağ kolundaki dövmeleler siyah bir kas tişörtünün içinde görünüyor. İnsanlar ona *balenin kötü çocuğu* diyor.

Maximoff konuşmadan önce, Jane kedi desenli pijamalarıyla mutfağa dalar.

"Abla." Beckett kız kardeşine sarılıyor ve sonra kucaklaşmalarının sağında Charlie Cobalt öne doğru yürüyor, sarı-yeşil gözleri sadece Maximoff'ta. Ben tetikte duruyorum ama Maximoff öne doğru adım atıyor, yüzü mermer gibi katılaşmış.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar Charlie'ye.

Charlie göz temasını hiç kesmez. "Senden şüphe etmeyen bir kuzen olmak."

Jane arkasından gözyaşı döker ve Beckett onun başının üstünü öper.

Maximoff tekrar tekrar başını sallar ve Charlie'ye elini uzatır. Kuzeni onun elini sıkar ve kucaklaşırlar.

İnsanlar etrafta dolaşmaya, kucaklaşmaya ve merhabalaşmaya başladılar - beş Omega koruması ve beş müşterileri uzun zamandır böyle *yalnız kalmamışlardı*. Kesinlikle SFO'ya geldiğimden beri değil.

Sonra herkes mutfağın etrafında dolanıyor, birbirlerine yetişmeye çalışıyor ve yemek pişirmeye yardım ediyor. Maximoff'un yanında duruyorum ve bir somun ekmeği açıyorum.

"Biraz daha pastırma," diyor Oscar az önce pişirdiğim bütün pastırmaları yerken. Donnelly et ve bir torba donmuş bisküvi almak için dondurucuyu açmıştı bile. Onları Beckett'a uzatıyor.

Quinn bir karton yumurta daha alır ve Maximoff'un kasesine kırmasına yardım etmeye başlar. Sulli ve Akara dolaplardan tabakları çıkarırken Charlie ve Jane Fransızca sohbet ederek birlikte kahve yaparlar.

Güvenlik ekibini ve ailesini patlatabilirdik ve mükemmel bir yıldırım çarpması gibi, onumuzu da bir araya getirebilirdik.

Ve adamım var.

Adam elimde. Kolumu kaslı beline doluyorum ve o da ağırlığının bir kısmını yanıma yaslıyor. Rahatlıyorum. Giderek daha geniş gülümsemeye başlıyorum.

MAXIMOFF HALE

Farrow ile en sevdiğim dağ yollarından birinde yürüyüş yapıyorum. Göl evinden çok uzakta değil. Rüzgar, yüksek köknar ve akçaağaç ağaçları ve kayalık tepeler arasında ılık çalıyor. Son sonbahar yaprakları dökülüyor.

Doğa, Farrow'a karşı hiçbir şey yapamaz. *Dikkatim* çok *dağınık*. Simsiyah saçları kirpiklerini okşuyor. Sırt çantasını benimki gibi sert göğsüne takmış. Siyah uzun kollu gömleğinin içinde pazıları kabarıyor.

Asıl mesele, dik yokuşu tırmanırken adımlarını nasıl uzattığı. Ve her zaman adım adım ilerliyoruz. İkimiz de geride kalmıyoruz.

Bunu çok düşünüyorum.

Bana nasıl temiz kalpli dediğini düşünüyorum.

Ailemin onu korumamdan başka bir şey olarak görmesinin zaman alacağını düşünüyorum, ama ben ve o, birbirimizi başından beri daha fazlası olarak gördük.

Hiç tırmanmaya çalışmadığım bir duvarı aşmama nasıl yardım ettiğini düşünüyorum.

Seni düşünüyorum.

Ve seni hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar korktuğumu. Belki hala yapacağım, belki de çoktan yaptım - ama onu hayal kırıklığına uğratmak için yanlış bir dönüşten ya da insani bir hatadan çok daha fazlası gerekir.

Uyanmak için can attığım ve uyumadan önce görmek istediğim tek bir kişi olduğunu düşünüyorum. Beni deli gibi sinirlendirmeyi seven, her şeyi bilen, tedirgin edici biri.

Onu düşünüyorum.

Dağların ve parlak mavi ufukların oluşturduğu geniş bir zemine bakan bir tepenin üzerindeki açıklığa ulaştığımızda lanet olası manzarayı unutuyorum. Ve Farrow'la yüzleşiyorum.

Gülümseyerek camelbak'ından plastik su borusunu ısıırıyor. "Manzarayı yüzlerce kez gördün mü?" Bakışlarıma ne kadar uzun süre bakarsa, içimden taşan duyguları o kadar çok görüyor. Göğsü daha derin bir nefesle yükseliyor.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diyorum.

Yaklaşıyor. Ellerimiz birbirine sürtünüyor ve sonra sıkıca kenetleniyor.

Bakışlar hiç düşmez.

Tanrım, şunu doğru söyleyeyim. "Geriye dönüp baktığımda, uzun vadede bir günden fazla birlikte olmak isteyeceğim türden bir insan hayal ettiğimi fark ediyorum. Bilirsin, bir şey..." *Siktir.* Kelimeyi bulmak için elimi havaya kaldırdım.

"Kalıcı mı?"

"Evet." *Kalıcı.*

Yok edilemez bir şey.

"Beni kendi yerime koymaktan korkmayan, bana insan olduğumu hissettiren birini umuyordum. Savunmasız olabilmem için güçlü olabilecek ama yine de kendimi asla zayıf ya da eksik hissettirmeyecek birini umuyordum. Güven, anlayış ve aileme karşı doğuştan gelen bir sevgi umuyordum. Ve fark ettim ki Farrow..."

Eli boynumdan çeneme doğru kayıyor, gözleri şimdiden benimkileri okşuyor.

"Fark ettim ki," diye nefes alıyorum, "hep seni umuyor ve diliyordum." *Şu sözleri söyle.* "Sana aşığım ve burada şanslı olan benim."

Gördüğüm en içten gülümsemeyle gülüyor. Dövmeli ellerinin ikisi de yüzümü tutuyor. Göğüslerimiz birbirine yaklaştı ve fısıldadı, "Benden önce davrandın."

Beni seviyor. Yüzümde saf bir mutluluk ifadesi var. "Her şeyde birinci olamazsın. Bir adam bana hep böyle söyler."

"Bir adam," diye tekrarlıyor Farrow.

"Lanet olası bir adam," diye yeniden ifade ediyorum, elim ensesinden yukarı doğru kalkıyor. "Sevdiğin adam," diye alay ediyor Farrow. Sonra alt dudaklarını yalıyor ve

ağzı kulağıma doğru kayıyor. Başımı sabit tutarak derin ve koruyucu bir sesle fısıldıyor: "Ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

Teşekkür ederim!

BİZİM GİBİ HASARLI'yı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Umarız Maximoff ve Farrow'un hikayesinin başlangıcını beğenmişsinizdir. Eğer hoşunuza gittiyse ve vaktiniz varsa, bir yorum bırakırsanız çok minnettar oluruz.

Amazon'da ya da hangi siteden satın aldıysanız, [BİZİM GİBİ HASARLI](#). Sadece birkaç cümle bile olsa, bu harika olurdu. Yorumlar çok yardımcı oluyor!

Bizim Gibi Serisi'nin bir sonraki kitabı için hazır mısınız?! Maximoff ve Farrow'un hikâyesi henüz bitmedi! [LOVERS LIKE US](#) - Bizim Gibi Serisinin 2. Kitabı hakkında daha fazla bilgi edinmek için bağlantıyı takip edin.

Pinterest'i çok seviyoruz, bu yüzden eğer ilginizi çekiyorsa, [Pinterest Sayfamızda](#) Like Us serisi için hazırladığımız panoları görebilirsiniz. Biraz abarttık ve her karakter için bir pano yaptık! *grins*

Okuduğunuz için tekrar çok teşekkür

ederim! Sevgilerimle,
xoxo Krista & Becca

DAHA FAZLA OKUMA

Calloway Kardeşler ve ailelerinin nasıl ünlü oldukları hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Addicted & Calloway Sisters serisinin tamamı artık mevcut! Lily ve Loren Hale'in hikâyesine Addicted to You ile başlayın.

SANA BAĞIMLI

Kadın seks bağımlısı. Adam içki bağımlısı... Tek çıkış yolu dibe vurmaktır.

Utangaç Lily Calloway'in en büyük sırrından kimse şüphelenmez. Üniversite barlarında herkes dans ederken, Lily tuvalette kalır. Sevişmek için. Bu dürtüsü onu tek gecelik ilişkilere, ateşli buluşmalara ve utanç verici bir şekilde pişmanlık duyuyor. Onun sırrını bilen tek kişinin de kendine ait bir sırrı vardır.

Loren Hale'in en iyi arkadaşı bir şişe burbonudur. Lily ikinci sırada geliyor. Üç yıl boyunca, bağımlılıklarını ailelerinden saklayarak gerçek bir ilişki içindeymiş gibi davrandılar. Şişeleri ve dairelerine girip çıkan rastgele erkekleri gizleme sanatında ustalaşmışlardır.

Ancak bağımlılıklarının ağırlığı altında ezildikçe, yıkıcı ilişkilerine daha sıkı sarılırlar ve gerçek anlamda birlikte bir hayatın bir yalandan daha iyi olup olmadığını merak ederler. Yabancılar ve aileleri korunaklı hayatlarına sızmaya başlar ve yeni zorluklarla birlikte, sadece alkol ve seks bağımlısı olmayabileceklerini fark ederler.

Asıl kusurları birbirleri olabilir.

AMAZON'DA BULUN

OceanofPDF.com

Ayrıca Krista & Becca
tarafından

BAĞIMLI SERİSİ

Sana Bağımlıyım

Ricochet

Şimdilik Bağımlı

Gelişmek

Her Şeye Rağmen Bağımlı

CALLOWAY KARDEŞLER SERİSİ

Gökyüzünü

Öp Sera Çiçeği

Yakıtı Ateş Uzun

Yol Aşağı

Bir Çeşit Mükemmel

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Amour Amour

Infini

OceanofPDF.com

Yazarlar Hakkında

KRISTA & BECCA RITCHIE HAKKINDA

Krista & Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir - biri bilim ineği, diğeri çizgi roman ineği - ancak ortak yazma tutkularıyla, çocukken zihinsel güçlerini birleştirdiler ve hikaye anlatmayı asla bırakmadılar. Şimdi yirmili yaşlarında, hayat, üniversite ve romantizm arasında gezinen diğeri yirmili yaşlar hakkında yazıyorlar. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh eşi aşkını seviyorlar.

DAHA FAZLA BILGI VE GÜNCELLEMELER İÇİN

Krista & Becca Ritchie'yi [web sitelerinde](#) ziyaret edin ve [Facebook Sayfalarını](#) beğenin. Ücretsiz kitaplar, bonus içerikler, yeni çıkan kitaplar, kapak tanıtımları, çekilişler ve daha fazlası hakkında güncellemeler almak için Krista & Becca'nın [BÜLTENİNE](#) abone olun!

Bizi takip edebileceğiniz diğeri yerler: [Twitter](#) | [Tumblr](#) | [Pinterest](#) | [Instagram](#)

Yayın uyarıları için [Amazon Yazar Sayfamızı](#) veya [BookBub sayfamızı](#) takip edin.

KRISTA & BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

Diğer okurlarla etkileşime geçmek, kitaplar hakkında sohbet etmek ve özel Fizzle [Force](#) çekilişlerine katılmak için Fizzle Force [Facebook Okur Grubuna](#) katılın.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Annemize, bize bir kez daha tanrıça gibi düzenleme güçlerini sunduğın için değil, aynı zamanda bize sonsuz destek verdiği için teşekkür ederiz. Sen tanıdığımız en özverili insansın ve nezaketin ve cömertliğin bir Viking gemisi filosuna güç verebilir.

Lanie, Jenn, Jae ve Siiri'ye, en iyi Facebook Yöneticileri, arkadaşlar ve yaslanılacak omuzlar olduğunuz için teşekkür ederim. Siz hanımlar büyüğü bir grupsunuz. Kitaplarımızı her zaman savunduğunuz ve kitapların yayılmasına yardımcı olmak için elinizden geleni yaptığınız için teşekkür ederiz. Sadece başarılı olmanızı isteyen, hayallerinizi ilerletmek için her şeyi yapabilecek insanlarla tanışmak çok güçlü bir şey. Hepinizi çok seviyoruz.

Marie'ye, tüm desteğiniz ve Fransızca çevirideki yardımlarınız için teşekkür ederim. Jane ve Maximoff'un dostluğu senin yeteneklerin olmadan bu kadar özel olamazdı.

Kimberly'ye, süper kahraman bir temsilci olduğun için teşekkür ederim. Bunu sürekli söylediğimizi biliyoruz! Ama bu çok doğru. Yanımızda olduğun için kendimizi en şanslı yazarlar gibi hissediyoruz.

Fizzle Force Facebook Grubu'na, bu kitabı hayatımızın en zor dönemlerinden birinde yazdık. Sürekli, moral verici cesaretlendirmeleriniz

bizim için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor. Kendinden şüphe duyan bir denizde, başkalarının pozitifliği kelimenin tam anlamıyla her şeyi değiştiren tek şey olabilir. Bizi devam etmeye itti. İstedığımız ve en iyisi olduğunu düşündüğümüz kitap için savaşmaya. Tüm sevginiz için teşekkür ederim. Gerçekten hayat değiştirici.

Ve Aisha'ya, bize gücün gerçekten ne anlama geldiğini ve güneş ışığının gerçekten neye benzediğini gösterdin. Seni çok seviyoruz ve güzel kalbin bize ilham vermeye devam ediyor.

Lex'e, harika tavsiyelerin ve her zaman sohbet etmek için orada olduğun için teşekkür ederim. Yıllar boyunca dostluğunuz bizim için her şey demektir.

Kennedy için sizinle tanışmak her zaman en önemli anlarımızdan biri olacak. Seni çok takdir ediyoruz. Böyle tatlı bir arkadaş olduğun için teşekkür ederiz.

Romantizm topluluğuna, bu kadar yetenekli ve harika yazar ve okuyucularla bu topluluğun bir parçası olmaktan onur duyuyoruz. Bizi -pop kültür takıntılı iki kızı- böylesine kucakladığınız için teşekkür ederiz.

Blog yazarları ve eleştirmenler, yaptığınız iş çok önemli. Yaratmak ve yayınlamak için her zaman zaman ayırdığınız ve yaptığınız şeyi sırf sevdiğiniz için sayısız saat harcadığınız için teşekkür ederiz.

Önceki romanlarımızın hayranlarına, bizimle bu yolculuğa devam ettiğiniz için teşekkür ederiz. Bu yeni seriye şans verdiğiniz için teşekkür ederiz. Herkesin kitaplarımızı okumaya devam etmeyeceğini biliyoruz, ancak burada kalmanız sihirden başka bir şey değil.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, teşekkür ederim. Okuyucuya. Hala yazıyor olmamızın büyük bir parçasısınız. Neden hala hayallerimizi yaşıyoruz. Bu kitabı aldınız. Okudunuz. Ve bunun için size çok ama çok minnettarız.